AŞK HATTI

PİN

PİNK

ATEŞ HATTI

Parola

PAROLA YAYINLARI: 653
Roman: 212
Eser Adı: Ateş Hattı
Yazar: Pink
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ
Editör: Özge Tataroğlu
Kapak Tasarım: Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04 Matbaa Sertifika No: 45159
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-625-7522-50-2
1. Basım: 2023
© Pink 2023
© Parola Yayınları 2023
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.
PAROLA YAYINLARI
Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

PİNK

ATEŞ HATTI

Parola

I. BÖLÜM

"Off, daha gelmedik mi Efsun?"

Sare yirminci kez aynı soruyu sorduğunda eski bir apartmanın önündeydik. Üç katlı, eski bir çıkmaz sokaktaki apartmanın en üst katındaki daireye çıkacaktık.

"Amma söylendin Sare. Geldik işte. Gel, şu apartmanın en üst katına çıkacağız."

"Efsun, aklın başında mı senin? Allah'ın unuttuğu, başımıza ne geleceği belli olmayan bir yer burası. Kızım, Amerikan dizilerinde böyle yerlere giden insanlar öldürülür. Bırak Amerikan dizisini, Türk dizilerinde bile böyle yerlerin sonunda iyi bir şey olmadığı bilinir. Deli misin kızım sen? Ya bizi öldürürlerse? Ya bizi kırk parçaya ayırırlarsa? Ya, ya bize defalarca tecavüz ederlerse?"

"Sare, Allah aşkına bir sus da motorun soğusun. Oturup kalkıp gündüz kuşağı mı izliyorsun sen, ne yapıyorsun? Bu nasıl bir hayal gücü! Televizyona azıcık ara ver. Yürü, çıkalım yukarıya."

Ne kadar sakin gibi görünsem de en az Sare kadar korkuyordum ben de. Sadece korkumu gösterirsem girmekten vazgeçer diye metanetli durmaya çalışıyordum. Bu yeri,

dün eve giderken elime bir broşür tutturan kız sayesinde öğrenmiştim. Broşürde ismi Jale olan bir kadının fal baktığı, gelecekten haberler verdiği yazıyordu. El, kahve ve tarot gibi çeşitlerin olduğu bu yerde, *kadın ne derse biliyor*, diye özellikle söylemişti beni buraya yönlendiren esmer kız. Aslında inanıp gelmem biraz aptallıktı ama yine de insan merak ediyordu.

"Off, nefes nefese kaldım. Bari asansörü olsaydı." Bütün huysuzluğu ile söylenmeye devam eden Sare'ye aldırmadan at nalı ve tam olarak ne işe yaradıklarını anlamadığım değişik şeylerin olduğu kapıyı çaldım. Bir noktada Sare haklıydı: Olmayan kondisyonum üç kat merdiven çıkmayı kaldıramamıştı. Bu apartmana bir asansör şarttı!

Kapı kendiliğinden açıldı. Loş bir ışığın olduğu koridorun sonunda, hafif bir duman vardı. İçeriden gelen tütsü kokuları boğazımı yaktı.

"Oha, kanka ben çok tırstım."

"Be- Ben de. Ama yine de içeri gireceğim."

Birazdan altıma yapacağım, hâlâ içeri gireceğim demem peki? Allah'ım bana akıl fikir ver.

"Of Efsun, bir gün senin yüzünden bir yerlerde cesedimiz bulunacak. Yürü hadi, girelim bir an önce de işimiz bitsin."

Sare ile kol kola içeri ilerledik. İkimiz de çok korkuyorduk ama kafa kafaya vermiş, bir bilinmeyene doğru ilerliyorduk. Fazla büyük olmayan koridorda sol tarafa dönünce karşımıza bir oda çıktı. İçerisi sessizdi.

"Efsun, emin miyiz?"

"Of Sare, geldik buraya kadar. Daha ne eminliği, yürü işte!"

Sare'yi kolundan ittirip önüme düşürdüm. Kısa mesafeyi iki adımda aşıp kapının önüne geldik. İlk Sare girdi içeri, ardından ben ilerledim. İki adım atıp kapıyı çektim.

Karanlık bir odaydı girdiğimiz yer. Kalın perdelerle kapanmış bir tane Fransız penceresi vardı tam kapının karşısında. Sarı gece lambası ile aydınlatılan oda, tütsü kokuları yüzünden dumanlı ve loştu. Üç adımlık mesafe ötede bir masa, yanında da iki sandalye vardı, masanın arkasında da bir kadın... Kolları bileziklerle dolu, yirmilerinin sonunda görünen bu kadının önünde tarot kartları vardı ve oturduğu yerden bize bakıyordu. Odanın da kadının da değişik bir ambiyansı vardı. İnsanı girdiği an saran bir mistik hava vardı burada.

Sare, sağ taraftan beni dürtüyordu sürekli. Bir saat içinde dokunduğu yerlerin moraracağından adım gibi emindim. *Heyo, yaşasın beyaz tenli olmak!*

"Hoş geldiniz hanımlar. Bir an gideceksiniz sandım ama iyi dayandınız. Buyurun, karşıma geçin."

Kalın, çok sigara içmekten kısılmış bir sesi vardı kadının. Dediğini yapıp gösterdiği yerlere oturduk.

"Evet, siz iki güzel hanımefendi için ne yapabilirim?"

Sare bana baktı, ben Sare'ye baktım. Buraya benim için gelmiştik madem, konuşan da ben olmalıydım.

"Bi- Biz fal baktırmaya geldik." Kadının sözlerinde ve tavrında bir tehdit olmasa da bulunduğumuz ortam ister istemez bir çekindiriyordu beni.

"İnsanlar buraya o yüzden gelir zaten. Ben daha spesifik bir anlatım beklemiştim." Tek kaşını kalırdı. "Keşke bazı insanlar hâl hatır sormaya gelse diyorum bazen. Falcıysanız hayat çok zor, inanın. Sürekli başka âlemlerden insanlarla iç içe bir hayat yaşayınca, kanlı canlı insanların sohbetini özlüyor insan en başta."

"Kanka, ben çok korktum. Hadi, vazgeçip gidelim."

Kadının sözleriyle eş zamanlı koluma sarılan Sare, bugün sağ tarafımı yanında götürmeye niyet etmiş gibiydi.

"Ne- Ne?" Mantıklı bir cümle kuramayacak kadar kork-

muştum ben de aslında. Ancak gereksiz inadım, asla yenilgiyi ya da geri adım atmayı kabul etmiyordu. Sare'nin elinden tutup ben de buradan ayrılmak istesem de gitmiyordum.

"Ahaha, çocuksunuz siz daha. Şaka yaptım, ikiniz de bembeyaz oldunuz. Sakin olun, sizi öldürmeyecek ya da tecavüz etmeyeceğim. Ben de normal bir insanım. Fantastik bir film de çekmiyoruz. Tütsü kokusunu sevdiğim için sürekli yakıyorum. Perdeler sadece ambiyans için."

Şansıma falcının bile hafif çatlağı düşmüştü ya, ben daha kendime ne diyeyim?

"Benim adım Jale, burası da benim evim. Tek başıma yaşıyorum. Fal bakmayı annemden öğrendim. Şimdi hakkımda bilmeniz gerekenleri öğrendiğinize göre sizleri de tanıyabilir miyim?"

"Sare ben. Bu da arkadaşım Efsun."

"Tamam, hoş geldiniz tekrar o zaman. Şimdi hanginizle başlamamı istersiniz?"

Sare bana baktı, izin ister gibi bir hâli vardı. Az önce gidelim dediği, buraya gelene kadar sürekli söylendiği için aslında ona ceza vermem gerekiyordu. Ama yine arkadaşıma kıyamadım ve istediği onayı başımı usulca sallayarak verdim.

"Benim falıma bakın. El falına baktırmak istiyorum ben." Avuç içlerini Jale'ye uzattı.

"İlginç bir seçim. Neden illa el falı istediniz? Özel bir nedeni var mı?"

Sare başını olumsuzca iki yana salladı. "Yok. Sadece çok havalı geliyor bana. Avucuma bakıp geleceğimi görüyorsunuz. Çok iyi değil mi?"

Sare'nin sözlerine hafifçe tebessüm eden falcı kadın usulca konuştu.

"Fal olayı başlı başına bambaşka bir olay ancak birkaç uyarıda bulunmak istiyorum size. Kimse geleceği bilemez,

bunu diyen insanlara sakın güvenmeyin. Her fal kendi içinde bir anlam taşır ama gelecek dinamiktir, sürekli değişir. Ben sadece olacaklara dair ufak bir tahminde bulunabilirim. Bugün söylediklerim mutlaka olacak zannetmeyin sakın. Ben ufak ufak tahminler yapacağım sadece. Hayat sizi nasıl yönlendirir, sizler yaşadığınız yol ayrımlarına nasıl tepki verirsiniz? Bunları ben bilemem. Şimdi bu söylediklerimi anladıysanız, başlıyorum."

Sare ve ben sessizce kadını onayladık.

"Pekâlâ. İsmin Sare'ydi sanırım." Sare'nin onaylaması için bekledi.

"Evet."

"Sare, avuç içlerin senin kişiliğin ve geleceğin hakkında ipuçları verir. Hazırsan başlıyorum." Tekrar duraksayan kadın, Sare'nin sözsüz onayı ile sağ elini aldı. Bir eliyle bilekten tutup diğer elinin parmaklarıyla Sare'nin avuç içini arşınladı.

"Kalp çizgin uzun. Aşk hayatında bir denge, bir memnuniyet olabilir. Güzel bir aşk, mutlu ve dengeli bir evlilik olarak yorumlanır bu. Akıl çizgisine baktığımda yaratıcı bir zekân olduğunu görüyorum. Doğal, eğlenceli ve sadık bir karakterin var gibi. Enerjik bir insansın. Ayrıca kader çizginden hayatının kontrolünü elinde tutmayı sevdiğini de görüyorum."

"Bunların hepsini avucumdan mı gördünüz?" Sare, kocaman açtığı gözleriyle sol avuç içini inceliyordu. En az onun kadar hatta daha fazla şaşkındım ben de. Kahve telvesine bakıp atanlar neyse de avuç içine bakıp bu kadar Sare'yi anlatması... Şaşırtıcıydı.

"Bakmasını bilene insanın bütün vücudu hakkında birçok şey söyler küçük hanım. Şimdi arkadaşınız hakkında neler diyebilirim, ona bakalım isterseniz." Jale'nin bütün odağı ben oldum bu sefer. Az önce Sare'de olduğu gibi benden de onay bekliyordu.

"Bakalım." Bir taraftan da hızla başımı salladım.

"El falı mı bakayım size de?"

"Fark etmez." Sağ avuç içimi önüne açtım. Ancak kadın benim avuç içimi görmezden geldi.

"İsterseniz size tarot bakalım. Ancak on dakikaya bir randevum var. Onun için Üç Kart falı bakalım size de." Önündeki kartları çevik hareketlerle karıştırdı. Parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir illüzyon gibiydi.

"İyice odaklan; geçmiş, gelecek ve şimdiki zamanını temsil eden üç ayrı kart seç. Ancak iyice odaklanmanı istiyorum." Az önce karıştırdığı kartları masaya ters olarak koydu. Kadının dediğini yapıp iyice odaklandım ve üç tane kart seçtim.

Seçtiğim kartları önüne çeken kadın diğer kartları kenara çekti. "Şimdi ilk çektiğin karta bakalım."

İlk seçtiğim kartı çevirdi. Bir atın üstünde kuru kafa bir şövalye oturuyordu. Elinde bir bayrak taşıyordu.

"Ölüm. İsminin aksine anlamı güzeldir. Geçmişinde hastalıklar görüyorum. Ama hepsi geride kalmış, yeniden başlamışsın hayata. Şimdi ikinci kartına bakalım."

İkinci seçtiğim kartı çevirdi. Bir ağaca ayağından asılmış ters bir adam vardı bu kartta.

"Asılmış adam, şimdiki zamanını temsil için seçtiğin kart. Bu kart vazgeçiş anlamına gelir. Bir vazgeçiş bekliyor seni. Yakın zamanda büyük bir adım atacaksın, bu adımın neticesinde büyük bir vazgeçme söz konusu. Büyük acılar var, metanetli olman gerek. Özellikle aşk noktasında bir vazgeçiş seni bekliyor. Son seçtiğin kart yani geleceğini temsil eden karta bakarsam da..." Kalan son kartı çevirdi. "Kılıç üçlüsü. Kalp kırıklığı, yalnızlık ve ihaneti temsil eder bu kart. Büyük acılar bekliyor seni. Kalbin çok kırılacak, ayrılıklar olacak. Ancak seçeceğin yollar tamamen sana kalmış. Gittiğin yolda kalbini de dinle. Salt intikam düşün-

cesiyle hareket etme derim ben. Umarım mutlu bir hayatın olur. Ne yaşarsan yaşa, kendinden ve sevdiklerinden vazgeçme. Yaşın genç, her yaşın sana bir tecrübe olacak."

Son sözleriyle birlikte bir sessizlik oldu. Sare'nin aklından geçeni bilmiyordum ama benim aklım karman çormandı. Kalp atışlarım duyduklarımla hızlanmış, içimde bir korku peyda olmuştu. Hızlıca ödemesini yapıp geldiğimizin aksi bir sessizlikle apartmandan çıktık. Eve gidene kadar tek kelime konuşmadık. Evlerimize geldiğimizde bile tek kelime etmeden ayrıldık. İnsan bazen uyarıları, evrenin yolladığı işaretleri doğru yorumlayamıyor. Ben, o gün bitip yeni gün başlayana kadar falcıyı ve dediklerini düşündüm. Yeni günle birlikte falcıyı da söylediklerini de unutmuştum çoktan. Hayatım bambaşka bir yönde ilerlerken de bir daha seçtiğim kartların anlamını hiç düşünmedim. O günü bir daha aklıma getirmemek üzere hafızamdan silmiştim.

2. BÖLÜM

İki tür insan vardır: çaresiz kaldığında vazgeçenler ve çaresizlikte diretirken kendilerini bitirenler. İlk seçenek kolay olan gibi görünse de aslında en zorudur. Vazgeçip hayatına devam etmek, her insanın yapacağı bir şey değildir. İkinci seçenek ise daha çok olmayacak duaya âmin demek gibi bir şeydir. Umut ettirir, insana nefes aldığı her anı zehir eder. Tıpkı benim yaşadığım gibi...

Ben, mücadele ettiğimi düşündüğüm bir yolda kendisini bitirenlerden olmuştum.

Soğuk ve ıssız bir sokakta yürüyordum. Adını, çocukluğuma heyecan, gençliğime hüsran olarak yazmış; ilk aşk bildiğim ve ilelebet benim olmasını dilediğim adamın evine gidiyordum.

Akın.

Adı kalbime dağlanmıştı. Aldığım nefes, içtiğim suydu benim için. Sanki varlığımın yegâne amacı oydu ve ben onu sevmek için vardım. Ancak onu sevmek yürek isterdi; sağlam, korkusuz bir yürek. Ve ben, on sekiz yaşımda sanki o yüreği yemiştim.

Ben, yüreğimi kışta bırakacağını bile bile bir adamı se-

vecek kadar gözü karaydım. Hem çocuktum hem de aşkım için savaşacak kadar deli akıyordu kanım. Ben en güzel yaşındaydım ve bir adamın aşkına taliptim. Bütün olmazları olduracak kadar inatçı, toyluğumun farkında olacak kadar aklı başındaydım.

Yaşım daha on sekizdi.

"Yapacağım Sare!" Parmaklarım soğuktan ve yapacağım şeyin stresinden gerilmiş, telefon elimde titriyordu.

En yakın arkadaşımın, "Emin misin Efsun? Bak, geri dönüşü yok bu işin. Pişman olmayasın sonra kanka?" diyen sesi doldu kulaklarıma. Benim kadar gergin hatta benden daha tedirgindi sesi. Niyeti, pişman olacağım bir adım atmamı engellemekti.

Senelerdir en yakın arkadaşım olmasından müsebbip onun başının etini yerdim, "Akın, Akın, Akın..." diye. Sare'ye her lafım Akınlıydı. Hep onunla doluydu cümlelerim. "Akın şöyle, Akın böyle, Akın askerden dönmüş, Akın askerden ne zaman döner..." Uzayıp giden serzenişler, bazen gözyaşı dolu iç döküşler ama günün sonunda hep ona çıkan cümlelerdi Sare ve benim konuşmalarım.

Akın'ı annesi kadar merak ederdim de annesi kadar rahat soramazdım; nerededir, ne zaman gelir diye ailesine. Her adını andığımda heyecanla midemde kelebekler uçuşurdu. İçim kıpır kıpır olurdu, kalbim göğüs kafesime sığmazdı. Çiçekler açardı içimde, sırf adını andım diye. İşte, aşk böyle bir şeydi fakat ömrü kelebeğin üç günlük ömrünün aksine senelerce sürerdi.

"Olmam. Olmayacağım! Yeter ki tutsun beni... Başka türlü beni göreceği yok. Hâlâ bir çocukmuşum gibi bakıyor bana. Büyüdüğümün farkına varsın istiyorum artık. Beni görmesi lazım Sare, çocuk olmadığımı anlaması lazım."

Dudaklarım hüzünle büküldü. Gözlerim yaşlarla doldu ama güçlü duruşumu bozmadım. İstediğimi yapacaktım, sert adımlarla ilerlemeye başladım. Bir yandan da gecenin

ayazında etrafı kolaçan ediyordum. Akın abinin evi şehirden fazlasıyla uzaktı. Karanlık ve ürkütücü olan bu yolda, kendimce kurduğum senaryonun daha kötüsünü yaşamadan onun evine ulaşsam iyiydi.

Adamın koynuna girmeye gidiyorken hâlâ ona abi diyor olman peki Efsun?

Önce dilimden söküp atmalıydım "abi" kelimesini ama bende işler biraz ters gidiyordu, gidecekti daha doğrusu... Ama en nihayetinde bir şekilde gidecekti ve ben de Efsun'sam, Akın eninde sonunda benim olacaktı.

"Adam asker Efsun, gece uyumamaya alışıktır ya. Uyku sersemi kandırabileceğinden emin misin sen onu?"

"Kanmasın Sare! Sorun kanması değil zaten. Anlamıyor musun sen hâlâ beni? Ben ya, ben, Akın beni fark etsin istiyorum. Diyorum ya sana, çocuk olmadığımı görsün, bana meftun olsun istiyorum. Akın, benim olsun istiyorum ben." Son cümlem ıssız sokakta yankılandı. Tüylerimi diken diken eden bir rüzgâr esince, "Off! Çok soğuk bu hava da!" dedim. Titreyerek ince okul hırkamın yakalarını çekiştirdim. Sanki ekim ayında değil de kara kıştaymışız gibi soğuktu hava. Zaten Sarıyer'in bu tepeleri diğer İstanbul semtlerine nazaran her zaman daha serin olurdu.

Telefonun ucundan bir iç çekiş geldi. "Vallahi Efsun, benim hiç içime sinmedi bu, haberin olsun. Çok da uzak orası... Kendince bir iş yapıyorsun. Tamam, niyetini de çok iyi anladım da bu işin sonunu pek iyi göremiyorum ben. İçimden bir ses rezil olacaksın diyor!" dedi Sare. Okul çıkışı beni Kadıköy'den yolcu etmiş, ne kadar içine sinmemiş olsa da gitmeme bir şey dememişti. Ama eminim ki aklı bende kalmıştı.

Savrulan saçlarımı tek elimle geriye itip, "Vallahi benim içimdeki ses de tek bir şey söylüyor, o da Akın!" dedim kararlılıkla. Ardından sert esen bir rüzgârda titreyerek, "Ayyy! Bir de aşırı tenha buralar Sare! Sorma sorma! Tırsmadım desem yalan olur." dedim hafif sızlanan bir sesle.

"Dikkat et aman, Efsun! Korkarım ben şimdi. Ay kesin bir şey olacak!"

Endişelendiği zaman "kesin kötü bir şey olacak" diyen teyzeler gibiydi Sare şu an. Israrla kötüyü çağırmasının önüne geçmem gerekiyordu. Bir şeyi kırk kere söylersen olur, derler. Bu kız "bir şey olacak" diye diye başımı yakacaktı bu gidişle.

"Bir sakin olsana kızım, sonunda olmayacaksa bile senin yüzünden bir şey olacak. Yemin ederim, evhamlı teyzeler gibisin. Korkma ya o kadar. Hem... Ben de geldim sayılır. Hadi kapat sen. Ben önce müsait bir yerde düşeyim, sonra da Akın abinin evine geçeyim."

"Akın abi mi? Müsait bir yerde düşeyim mi? Kızım yemin ederim delisin sen. Adama ne sebeple gittiğin belli, abi deme Efsun. Gözünü seveyim, bari abi demeee!" Sare cümlesinin sonunda kıkır kıkır kıkırdıyordu. Biraz önceki korkan Sare gitmiş; yerine tanıdığım, bildiğim Sare gelmişti."

Aklın yolu bir Efsuncuğum. Sök at ağzından şu lafı!

Onaylarcasına başımı sallayıp, "Evet, hiç abi demeyeyim ben Sare. Çünkü birazdan lazım olacak kendisi bana. Sen hiç merak etme." dedikten sonra bir de üstüne sırıtıp sanki Sare karşımdaymış gibi de göz kırptım.

Üzerimde hâlâ okul üniformam vardı. Çıkarmaya vaktim olmamıştı. Kadıköy Anadolu Lisesi'nin amblemi soluna işlenmiş yeşil hırkam, triko olmasına rağmen yine de inceydi. Dizimden haylice yukarıda olan kırmızı ve siyah kareleri olan pileli eteğimi, biraz daha belimden yukarı kaydırıp iyice mini hâle getirdim. Hemen yanımızdaki Saint Joseph Lisesi'ne oranla çok daha malzemeden çalınmış üniformalarımız vardı. Ama her zaman mutabık olunan bir şey ki Kadıköy Anadolu Lisesi'nin de bir ismi vardı.

Yakamdaki okul armamı çıkardım ve gömleğimin üstten üç düğmesini büstiyerim gözükünceye dek açtım. Akın abi dün görevden dönmüş, evine sadece anne ve babasını görmek

için çok kısa bir süreliğine uğramıştı. Okuldan döndüğümde annemin, "Akın abin görevden dönmüş, annesiyle hasret giderdiler. Kadıncağız bir ağladı, pir ağladı..." diye başlayan ve arkasından uzayıp giden cümlelerini duyduğumda çoktan aklım başka yere gitmişti bile. Akın'dan sonrasını dinlememiştim bile, zira çoktan kalbim acımaya başlamıştı.

Onca ay onu görmemiştim ve gelir gelmez de okulda olmamdan müsebbip onu görmeyi yine kaçırmıştım. Normalde uzun süre görmediğim olmazdı. Arada abimle muhabbet etmeye bizim eve gelir, ben de binbir bahaneyle iki de bir yanlarına girerdim. Ama bu kez göreve gitmiş olması arayı uzatmış ve benim özlemimden delirmeme sebep olmuştu. Akın'ı uzun zamandır görmüyordum, biraz daha görmezsem çıldırabilirdim. Üstelik abimi görmeye geldiği zamanlarda beni fark etmezdi. Abimin yanında da beni fark etmesi için yapabileceğim şeyler sınırlıydı tabii.

Küçükken aynı mahallede olmamızdan sebep her kapı önüne çıkışımda ellerimi çeneme koyar, sıcak ve toprağın uçuştuğu sokakta maç yaparken hayran hayran onu izlerdim. Çocukluğum -eğer Akın abi ünlü birisi olsaydı- posterini odamın duvarlarına asacak kadar ona hayran olmakla geçerdi. Gerçi ünlü birisi olmasına gerek yoktu, posteri yoksa fotoğrafı vardı elimde. Sadece bu fotoğrafı odama asamıyordum. Sebebi de buna kahkahalarla gülmesi garanti olan ağabeyimdi. Ben de o fotoğrafı komodinimde saklıyordum.

Çocukluğum onu görmek için fırsat kollamakla geçmişti lakin Akın abi, orduya katıldığından beri İstanbul'a az gelir olmuştu. Bir de üstüne üstlük ailesinden ayrı eve çıkınca onu görmek çok ama çok zorlaşmıştı. Annesini görmeye gelişini ve abimle buluşmalarını iple çeker olmuştum. Ama çeke çeke artık ip kalmamıştı artık bende. Ben; bu gece, burada, bütün o ipleri yakacaktım.

Akın abinin ahşap, müstakil ve tek katlı evinin çaprazına geldiğim vakit ağaçlık alanda durdum. Ormanlık alanda ıs-

sız ve tenha olan bu ev, daha çok bir dağ evini andırıyordu. Şehirden bu kadar uzakta ve kendini soyutlamış şekilde yaşamasını anlamasam da yadırgamıyordum da. Akın abi sıcaktan ziyade soğuğu, kalabalıktan ziyade yalnızlığı severdi.

Sağıma soluma bakınıp kimse var mı, diye kontrol ettim. Ayrıca herhangi bir kamera olması ihtimalini de taradım. Planım Akın abiyi etkilemekken birilerine ya da birazdan yapacağım şeyden sonra ona yakalanma ihtimalini göze alamazdım. Beni ifşa edecek birileri ya da bir yerlerde kamera olmadığından emin olduktan sonra hışımla kendimi yere attım. Planım en can acıtıcı kısmı gelmişti.

"Aahh!"

Ufak bir inilti dudaklarımdan firar ettiğinde, toprağa saplanan avuçlarım acımıştı ama heyecanla kalkıp baktığımda vücudumda göze çarpan herhangi bir hasar yoktu. Hele ki kafamda kurduğum oyuna göre dizlerimin mutlaka ama mutlaka kanaması gerekiyordu. Dizlerim kanamayınca geri ayağa kalktım ve bu sefer daha sert ve acımasızca yere fırlattım bedenimi. Ama hâlâ kanamamıştı.

Böyle olmayacaktı. Etraftan sivri ve yeterli büyüklükte birkaç taş buldum. Hepsini düşme anımda dizime denk gelecek şekilde bir araya topladım. Bu sefer yüksek ihtimal olacaktı ama muhtemel çekeceğim büyük acıdan sebep, gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. Çok da düşünmeden kendimi bir uçurumdan savurur gibi bu taş yığınının üzerine attım.

"Aahh!"

Ansızın firar eden bu acı ve keskin çığlığımı Akın abinin duymuş olmasından korkarak arkamdaki eve döndüm baktım ama aramızdaki mesafeye baktığımda beni duymamış olması daha muhtemeldi. Burası oldukça geniş bir alandı.

Gözümden bir damla yaş sızarken derime batan keskin taşların sızısından dizlerimi kanattığını daha kalkmadan bile anlamıştım. Avuç içlerim toprağa iyice yapışmış hâlde kaldım bir süre. Gözlerim yaşlarla dolmuştu, acıdan diz-

lerim ve avuç içlerim acıyordu. Zaten kalkmama gerek de yoktu çünkü daha olması gereken bitmemişti. Birkaç ufak sıyrık ve kan yetmezdi. Daha net şeyler de lazımdı. Soğuk toprağa boylu boyunca yüzüstü uzandım. Üstüm başım iyice toprak oluncaya değin yerde sürünmeye, toprağa bulanmaya başladım. Aklıma çamaşır deterjanı reklamları geldi bir an. Birazdan "Kirlenmek güzeldir." diyerek Ayşe Teyze elinde bir Omo ile gelmezse iyiydi.

O kadar saçma bir durumdaydım ki düşüncelerim de kendi içinde bambaşka yerlere kayıyordu. İşime devam ederken bir taraftan da içimden, "İnşallah beni kimseler görmüyordur." diyordum. Çünkü şu an Halka filminde, insanları korkudan altına işeten o kıza benziyordum. Yani gören kesin altına işerdi.

Ya gülmekten ya korkudan...

Saçlarımı iyice toprağa buladım, gömleğimin yakalarını hıncahınç çekiştirmeye başladım. Hatta o an aklıma gelen şeyle gömleğimin yakalarını iyicene çekiştirip tüm düğmelerimi kopardım. Büstiyerim tamamen açığa çıkınca memnuniyetle gülümsedim. Büstiyerimin de hafif hasar almasını sağlayıp göğüslerimin içinden taşan kısımlarına da birazcık toprak sürerek dikkati oraya verdim. İşte şimdi hem mağdur hem de seksi olmuştum. Geriye sadece, doğru oyunculukla karşımdaki adamı kandırmak kalmıştı. Bu gece Oscar kazandıracak bir performans sergilemem gerekiyordu.

Kendime yeterince zarar verdiğime kanaat getirip geri toparlandım ve ormanlık alandan patika yola doğru çıktım. Adım attıkça dizlerimdeki sızı artıyordu. Ayrıca kendimi nasıl bir şiddetle attıysam sağ ayak bileğimin üstüne çok basamıyordum. Ağır adımlarla sağımda kalan ahşap evin yolunu tuttum.

Birazdan atacağım adım hayatımı tamamen değiştirecekti. Ya sonunda mutlu olacaktım ya da tamamen harap olup, utanç dolu bir gece yaşayacaktım.

3. BÖLÜM

Evin önüne geldiğimde salondan yayılan titrek ışığın varlığı, onun evde olduğunu gösteriyordu. Evin geri kalanı karanlıktı, sadece salondan gelen ve muhtemelen televizyona ait olan ışık vardı. Sessizce bahçe kapısını açtım. Kapının önüne gelip zile basmadan avluda durdum. Planımın ikinci adımı için evden çıkmadan yanıma aldığım soğanı hemen çantamdan çıkardım. Buna keşke daha profesyonel bir çözüm bulsaydım diye serzenişte bulunmak için çok geç kalmıştım.

Çıkardığım soğanı iğrenerek de olsa hiç acımadan gözüme sürdüm, acı kokusunu içime çektim. Soğanın acısı hem burnumu hem de gözlerimi beklediğimden beter yakmıştı. Dudaklarımdan yeniden istemsiz bir çığlık firar etmesin diye de öncesinde tedbiren birbirine bastırdığım alt dudağımı kanatacak kadar ısırmıştım. Çığlık atmamak mümkün değildi; boğuk boğuk inleyerek yumruk olan ellerimi, ağzıma bastırdım.

Gözyaşları içinde soğanı hemen olduğum yerde alelacele toprağa gömerken gerçekten ağlıyordum. Islak mendille elimi sildim. Lâkin soğanın kokusunu bastırmak için bu

yetmezdi. Akabinde çantamdan çanta boy parfümümü de çıkarıp, önceliği ellerime vererek tüm bedenime boca ettim.

Tamamen hazır olduğumda gömleğimin kopmuş, dağılmış yakalarını utanç içindeymiş gibi birleştirip, yalandan salya sümük ağlayarak zile bastım. Kapının önünde birkaç saniye beklemek sinirlerimi altüst etmeye yetmişti. Korkuyla bir kez daha zili çalıp, aklıma evde olmaması ihtimali gelirken bu kez gerçekten ağlamak üzereydim.

Eğer evde yoksa göt oldun demektir Efsun, farkında mısın? Bu kadar uğraştın, bir de evde yoksa...

Kalbim boğazımda atıyordu resmen. Ne kadar içeriden gelen titrek bir ışık olsa da evde olmama ihtimali de vardı ve ben şurada ruhumu teslim etmek üzereydim. *İçin ürpermeliydi de zaten, evde yoksa bu hâlde nereye gidecektim? Soğanın yanına kendimi de gömeyim bence zaten evde yoksa.* İçimdeki sesler üç buçuk atarken, zili üçüncü kez çalmaya uzandığım anda kapı aniden açıldı.

Yüzümde kurumuş yaşlar, burnum akmış, berbat hâlimle açılan kapının önündeydim. Nefes almayı unuttum bir an. Kulaklarımda atan kalbimin sesinden başka ses yoktu. Kuş gibi atıyordu kalbim, göğüs kafesime sığmıyordu. Ciğerlerim, oksijen ihtiyacı ile kendini belli edene kadar öylece karşımdaki adamı izledim. Benden beş yaş büyüktü. Beni bir kadın olarak değil de bir kız çocuğu olarak görmesi yaşadığım en büyük haksızlıktı. Pürüzsüz esmer teni karşımdaydı işte. Aylarca hasret kaldığım ve sadece sosyal medyadan gördüğüm o yüzü, bir adım uzağımdaydı. Çattığı kaşlarının altında geceden daha karanlık gözleri ışıldıyordu. Benden uzun olan boyuna yetişmek için başımı iyice kaldırmıştım. Aramızdaki ufacık mesafeden burnuma kokusu doluyordu. Kolunun birisi kapıyı tutmuş, diğeri de kapının pervazına dayanmıştı. Kol kaslarına, uzun boyuna, yakışıklı yüzüne günlerce bakabilirdim.

Hasret kaldığım varlığına doymak ve kokusuyla mest

olmak yerine planladığım gibi hareket etmem lazımdı. İleride doya doya izlemek için bugün bir adım atmam gerekiyordu. Buraya gelmeden önce kurduğum senaryoyu uygulamak için harekete geçtim.

Gelecekte birlikte gülmek için şimdi ağlama vaktiydi. Daha doğrusu soğanın yaktığı gözlerimden yaşın akmasının vaktiydi.

Soğanın yaktığı gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı ıslatırken, burnumu çektim. Akın abi şaşkınca bana bakıyordu. "Efsun?" dedi üstüme başıma telaşla bakıyordu.

"Akı... Akın abiii..." dedim yalandan ağlamama devam ederek. Şu anki hâlimi dışarıdan görsem kesin ayakta alkışlardım kendimi.

Ve bu yıl akademi Efsun için toplanıyor.

"Ühhüü... Üühhüüğğ... Akı... Akın abiiiii!"

Sahte hıçkırıklarım yüzünden konuşamıyor gibi derin derin nefes aldım. Salya sümük birbirine girmiş hâlde karşısındaydım. Akın abi karşısında beni bu saatte, bu hâlde görmesinin şokunu atlatmış olsa gerek, bir anda panikledi. Telaşla kapının önünden çekildi. Aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapatıp kollarımdan tuttu.

Nasırlı ellerini tenimde hissetmek kalp atışlarımı hızlandırdı. Dengem bozuldu, içinde bulunduğum oyunu bırakıyordum neredeyse. Toparlanmak için kendimi hayalî bir şekilde sarstım.

"Be- Ben..." Sahte bir hıçkırık çıktı dudaklarımdan.

"Akı- Akın abi..."

"EFSUN!" diye bağırdı gözlerinde korku ve acıyla.

"Ne oldu? Bu hâlin ne? Neden ağlıyorsun? Bir şey söyle!" Sesindeki korkuyu hissetmemek imkânsızdı. O an aklından binbir kötü ihtimal geçtiğine emindim. Kafasında kurmasına dayanamadım ve kurguladığım oyunu anlatmaya başladım.

"İyi- İyiyim. İyiyim ben, Akın abi. Ama... Ama çok korktum Akın abi! Çok... Çok kötü şeyler oldu!"

Yine bir ara verdim konuşmama ve nefes aldım. Ne kadar onu üzmeye kıyamasam da bir anda normale dönemezdim.

"Ne oldu?" Çatık kaşlarıyla yüzündeki ciddiyeti korumaya devam ediyordu. Kolumdaki elleri biraz daha sıkılaştı. Çehresine sinmemek için insanüstü bir çaba gösteriyordum. Dudaklarım arsızca tebessüme dönmek istediler ama kendimi tuttum. Ama içinde bulunduğum duruma daha fazla dayanamadım. Derin bir nefes aldım ve bu kez anlatmak için ağzımı açtım.

"Akın abi... Ben, ben, arkadaşlarımla buraya yakın bir kafeye gelmiştim. Ama... Ama arkadaşlarımla ayrılınca eve gitmek için, şey, tam otobüs durağına gidecektim. Ama saat geç olduğundan ve yollar da tenha olunca, bana- Bana..." Devam edemedim ve ağlama arası verdim.

Çok fena yanıyordu gözlerim ve genzim.

"Sana... Sana ne oldu? Efsun! Ne oldu?" Bir yandan da beni sarsıyordu. Şu an korkuyordu, bu korkusu çok hoşuma gitmişti.

"Bir şey olmadı Akın abi. Gerçekten sadece korktum. Çantamı çalmak istediler ve... Ve ben çok korktum! Üç... Üç tane yüzü maskeli erkekti, bana bunları yapan. Ama sadece hırsızlık yapmaya çalıştılar, ben de... Ben de bırakmadım çantamı ve... Ve..." Ardından konuşamadan tekrar haykırarak ağlamaya başlamıştım. Bu damlalar ne etkiliymiş öyle. Vallahi soğan iyi yakıyordu.

Hıçkırıklarımın arasından kesik kesik, acı içindeymiş gibi de inliyordum. *And the Oscar goes to Efsun.* Yemin ederim, şu an oyunculuğumu döktürüyordum.

"Hadi, hastaneye!" Hiç zorlanmadan yan tarafında kalan portmantodan arabasının anahtarını aldı.

Ayva var Efsun, yer misin?

Gözlerim far görmüş tavşan gibi kocaman açılmış hâlde bir anda kollarına tutundum. Hastane de nereden çıkmıştı şimdi? İçeri alması gerekiyordu! İçeri alıp yaralarımı saracak olan kendisiydi!

"Hayır! Hayır hayır! Akın abi! Lütfeeen! Ben..." Abartı paniğimi bastırmam lazımdı, dolayısıyla daha sakin devam ettim. "Akın abi, gerçekten... Ben, gerçekten sadece korktum. Hem ailem bu hâlimi görürlerse, eminim onlar benden daha çok korkarlar. En yakında sen varsın diye sana geldim. Lütfen sadece... Sadece bir bardak su... " dedim cılız bir sesle başımı eğmiş, ince ince ağlamaya devam ederek.

Ne soğanmış böyle? Resmen cayır cayır yanıyordu gözlerim! Kokusu desen hâlâ genzimdeydi.

Oyunculuk performansımın yüzde yüz olması gereken noktadaydım. Tek bir hata yapmadan rolüme odaklanmam gerekiyordu. Akın abinin aklına her ne geldiyse çenesi sinirle kasılmıştı.

"Nerede oldu bu! Nerede lan bu adamlar?!" Tıslayarak konuştu. Akabinde belinden bir anda silahını çıkarınca gözlerim hepten kocaman açıldı.

İşler sarpa saracak ve benimle elinde silah, aslında var olmayan adamları arayacak diye çok korktum. Kekelemeye başladım çünkü iş gittikçe ciddiye biniyordu. Böyle giderse itiraf etmek zorunda kalacaktım.

"Bilmiyorum Akın abi... Mo- Motosikletliydiler. Ben... Ben şey, bayağı süründüm yolda zaten." Yaralı dizlerimi gösterdim.

Ellerimi ajitasyon için kanayan dizlerime attım ve böylelikle gömleğimin perişan olmuş yakaları da açıldı. Hırpalanmış büstiyerim ve çamurlanmış, taşan kısımları ile memelerim gözleri önündeydi. Ellerimi dizimden akan kanıma bulayıp kasıtlı bir şekilde titrete titrete yukarı, göz hizasına çıkardım ağlayarak.

"Offf... Çok kötüyüm ben Akın abi. Bak, bak vallahi! Vallahi de bak çok kanıyor!" Nazlı nazlı bakıyordum gözlerine. "Ben, ben..." dedim kanlı ellerimle tam düşecekken son anda tişörtüne tutunarak. Bayılacak gibi de sendeledim ve gözlerimi kararıyormuş gibi kırpıştırdım. Bayılacakmışım gibi gözükmem lazımdı yoksa Akın abi biraz daha eşelerse, her şeyi anlayacaktı.

Sendelememle birlikte beni tümden kavradı ve ben, onun beni kavramasına güvenerek gözlerimi kaydırdım. Kendimi kucağına bıraktım ve bayıldım. Daha doğrusu bayılmış gibi yaptım. Müptelası olduğum kokusunu hissetmek ciğerlerime bayram ettirse de derin derin soluyamazdım. Büyük bir çabayla nefeslerimi düzenli tutmaya ve kendimi serbest bırakmaya uğraştım. Bayıldığımı düşünmesi gerekiyordu. Bayıldığıma inanması gerekiyordu.

"Efsun, Efsun!" Panikle bir yandan ismimi haykırıyor diğer yandan düşmeyeyim diye beni tutuyordu. Aniden havalandığımı hissettiğimde bir tepki vermemek çok zor oldu. İçinde bulunduğum durumu devam ettirmek için elimden gelenden fazlasını yapıyordum. Yüzüme vuran sıcak havadan içeri girdiğimiz anlaşılıyordu. Bir nevi hayal bile etmeye cesaret edemediğim bir anı yaşıyordum. Akın abinin kollarının arasındaydım, beni sarmış sarmalamıştı ve ben kollarımı boynuna dolamak yerine cansız bir manken gibi öylece yatıyordum.

Şu an ona sarılmam, burnumu boynuna dayayıp kokusunu daha derinden solumam gerekiyordu.

Hayaller, hayatlar... Bu da sözüm olsun, ben de Efsun'sam, kurduğum bu hayali gerçekleştireceğim! Beni kucağında yeniden taşıyacak!

Sırtımın yumuşak bir yere değdiğini hissettiğimde beni bırakmak üzere olduğunu anladım. Dışarının soğuğundan sonra sıcak içerisi buz tutmuş uzuvlarıma çok iyi gelse de kollarının benden uzaklaşmaması için biraz daha

o soğukta kalmaya razıydım. Gözümü açmadan öylece kaldım uzandığım yerde. Ne olduğuna bakmak için gözlerimi açamadığım için kulaklarıma güvenerek uzaklaşan adım seslerini dinledim. Aceleyle atılan adımlara benziyordu.

Uzaklaşan adımlar ve içinde bulunduğum sessizliğe güvenerek bir gözümü hafifçe araladım. Karanlık bir odadaydım, içeride düzensiz loş bir ışık vardı sadece. Başımı çevirmeye korktuğum için öylece tavana baktım ve hemen gözlerimi tekrar kapattım. Kısık sesler kulağıma ilişince ışık kaynağının televizyon olduğundan emin olmaya başladım. Sanırım az önce camdan gördüğüm odadaydım. Tekrar gözlerimi açıp bulunduğum odayı taramak istesem de yaklaşan adım seslerini duymam bu isteğime engel oldu. Kendimi mümkün olduğunda gevşetip nefesimi düzenli bir hâle getirdim ve bana doğru yaklaşan adımları dinledim.

Kokusu yine işgal ederken ortamı, sıcaklığı sarmaladı beni. Bir şey demese de varlığı sarıp sarmalamıştı çoktan. Derin bir nefes almak için kendimi zorlarken keskin bir alkol kokusu doldu genzime. Kaşlarım bu yabancı koku yüzünden çatılırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Sanırım beni kendime getirmek için kolonya koklatıyordu.

"Hadi, kendine gel Efsun. Az önce kokuya tepki verdiğini gördüm. Hadi kızım, uyan."

Başımı hafifçe sağa sola oynattım. Dizilerde gördüğüm ayılma sahnelerini taklit ederek gözlerimi yavaşça kırpıştırarak kendime geliyormuş gibi yaptım. Söyledikleri kaşlarımı çattığımı gördüğünü gösteriyordu. Zaten bayılma numarasını abartmam demek, telaşla beni hastaneye götürmesi demekti ki bu hiçbir şekilde işime gelmezdi. Sonunda kendime gelmiş gibi mahmur mahmur onun gece gözlerine baktım. Bana çok yakın bir mesafede durmuş, endişeyle yüzüme bakıyordu. Dudaklarımı yaladığımda

yutkundu ve gözlerini kırpıştırarak kendini süratle benden geriye çekti.

"İyi misin Efsun?" Sesi tok ve mesafeliydi. Nerede olduğumu anlamamış gibi sağıma soluma bakındım. Şaşırmış ve ne olduğunu anlamaya çalışırmış gibi bir tepki vermeye çalışıyordum.

"Ne- Ne oldu? Neredeyim ben?" Korkudan sesimi titretmeyi de ihmal etmedim. Her an gözyaşlarına boğulacak gibi bir hâlim vardı ancak ağlamak için tek bir gözyaşım bile yoktu.

"Bayıldın. Daha iyi misin?"

Başımı titrekçe salladım. Evrensel bir onay anlamına gelen bu ifadeyle yüzünün gevşediğini gördüm. Birkaç cümle kurmak için uzandığım yerden hafifçe doğruldum.

"Evet Akın abi, daha iyiyim. Seni de yordum, kusura bakma lütfen. Sanırım şoktan bayıldım. Ama şimdi daha iyiyim. Ben bir bardak su alabilir miyim, lütfen?" dedim mırıl mırıl.

Hızla başını sallayıp tabiri caizse fırladı gitti su almaya. Hemen doğrulup dudaklarımı ıslattım ve parlamasını sağladım. Yanaklarıma ufak şaplaklar atarak pembeleştirdim. Saçlarımı elimle havalandırıp birazcık düzene girmesini sağladım. İçeriden gelen adım sesleriyle de eski hâlimi aldım. Gözlerimi kapatıp kendimden geçmiş gibi bir görüntü verdim.

Yanıma yaklaştığını görmesem de hissettim. Büyük eliyle başımın arkasını destekledi. Şefkatle kaldırdı ve, "Hadi, iç güzelim." diyerek bardağı dudaklarıma dayadı.

Aaaayyy! Güzelim, dedi! Senin ben, o güzelim diyen dillerini yerim.

İçimde kurulan düğün yerine inat bütün oyunculuk becerilerimi kullandım. İçim bayram yeriyken, dışımdan gözlerimi yavaşça açıyordum. Sanki hâlsiz gibi bir tavırla

gözlerimi araladım ve başımı geri atarak çok susamış gibi verdiği suyu kana kana içtim. Bakışlarını tam üzerimde hissediyordum.

Su bittiğinde bardağı koltuğun önündeki sehpaya koydu. Bakışlarının bana yoğunlaştığını hissettim. "Efsun." dedi yalın bir sesle.

Sesinin kulaklarıma dolmasıyla ben de bakışlarımı ona çevirdim. Endişeyle bana bakıyordu. "Efendim?" dedim mahzun bir sesle.

"Bir şey olmadı, değil mi abiciğim? Hastaneye gitmemiz gerekmediğine emin misin?"

Abiciğim demesine bozulsam da belli etmedim. Ben adamın koynuna gelmeye geliyorum, adam hâlâ "abiciğim" diyor! Lan, ben senin o *abiciğim* diyen diline tüküreyim!

Sessiz kalmam yanlış anlaşılmasın diye kendi içimde konuşmak yerine, "Hayır! Hayır, hastanelik bir şey yok. Hem gerçekten ailemin bilmesine de gerek yok. Ben zaten yeterince korktum. Lütfen... Lütfen, aramızda kalsın." dedim soluğumu ona daha da yaklaştırarak.

Bir şey demeden bana baktı. Gözleri, ikna olmak ister gibi tarıyordu yüzümü. Bakışları altında yanaklarım bu kez kendiliğinden ısındı. İçimden bir ateş yükseliyordu. Bu kadar yakın olması hiç bilmediğim yerlerin, hiç bilmediğim tepkiler vermesine neden oluyordu. Nefes alış verişim hızlanmıştı. Sessiz bakışlarımıza, onun bakışları altında aldığım sesli nefesler eşlik ediyordu. Bakışları yavaş yavaş aralık dudaklarıma kaydı. Ağzım bu bakışla Sahra Çölü kadar kurudu, dudaklarımı ıslatma ihtiyacı hissettim. Dilim önce alt dudağımı sonra üst dudağımı ıslatırken, bu kez gözleri kararmış bir hâlde dilimi takip ediyordu.

Aramızdaki elektrik çok yükselmişti. Aylardır askerde dişi bir sinek bile görmemesi hararetini iyice yükseltmiş olmalıydı. Boğazım kurumuştu karşısında. Kuru kuru yutkundum. Bu hareketimle bakışları yavaş yavaş aşağı indi.

Yutkunduğum boğazıma baktıktan sonra açıkta kalan sineme dikti gözlerini. Göğüslerimin üstündeki toprak tam istediğim etkiyi yaratmıştı: Bütün dikkati oraya yönelmişti!

Beni gözleriyle yediği saniyeler uzadıkça bütün sinirlerim ayağa kalktı. Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Bu hareketimle bakışları başka yere yöneldi. Hafifçe boğazını temizleyip oturduğu yerde kıpırdandı. Uzun bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve aramıza mesafe koydu.

"Banu'yu aramamı ister misin? Getireyim mi onu buraya?" Az önceki tuhaf durum hiç olmamış gibi bana arkadaşlık etmesi için kardeşini çağıracaktı.

"Banu'yu aramak istesem, kendim arardım zaten Akın abi!" dedim firar eden sinirime engel olamadan.

"Anladım." dedi gayet sakin ve anlayışla. Bir şey demeden aramıza daha fazla mesafe koydu. Tekrar boğazını temizledi. "Giyecek bir şeyler ister misin Efsun? Üstün başın çok dağılmış. Banyo yapmak ister misin? Ben sana bir şeyler hazırlayayım, sen de benim odamda dinlen. Ben burada yatarım." derken de net ve bana karşı mesafeliydi.

Bu hâli ne kadar bozulmama neden olsa da, "Tamam." dedim bana hâlâ bakmayan Akın abiye.

"O zaman sana giyecek bir şeyler getireyim ben. İstediğin başka bir şey var mı?"

"Şey, ben de banyoya geçeyim o zaman. Yardım edebilir misin? Dizlerim acıyor da doğrulurken zorlanıyorum."

"Tabii, tabii." dedi hızla başını sallarken. "Düşünemedim bir an, kusura bakma." diye ekledi mahcup bir hâlde saçıma bakarken.

Bu saçla mezardan fırlamış zombilere benziyordum kesin. Hamama gidip kırklansam ancak temizlenirdim.

"Ben içeri geçip banyoyu ve giyeceklerini hazırlayayım. Sonra gelir, sana yardım ederim. Tamam mı?"

Cevap vermek yerine onaylarcasına başımı salladım. Akın abi beni salonda bırakıp hızla içeride bir yerlere ilerledi. Gelmesini beklerken bulunduğum yeri incelemeye başladım. Hâlen karanlık olsa da televizyon ışığı el verdikçe salonda gözlerimi gezdirdim. Niyetim, biraz da olsa bilgi sahibi olmaktı ancak ben derinlemesine inceleyemeden Akın abi elinde beyaz bir havlu ile geldi.

"Koridorun sonunda, benim odamda banyo. Sıcak suyu çevir, direkt gelecektir zaten." dedi. Odayı eliyle gösterse de benden tarafa ya da yüzüme bakmıyordu. Elimden tutup yavaşça beni ayağa kaldırdı ve ayakta durabildiğime emin olunca da beni kibarca kovdu.

Banyoya geçtiğimde sıcak suda rahatlamaktan ziyade hızlı ve seri hareket ediyordum. Saçıma karışmış tozu toprağı iyice ve hızlı hızlı temizledim. Dizlerime değen sabun, açık yaralarımı acıtmıştı lakin bu acı umurumda bile değildi. Daha da fazlasını çekebilirdim, hiç mühim değildi. Sonunda alacağım adama değerdi. Hızlıca yıkanmak için kendi sınırlarımı aştım ve kendi rekorumu kırarak dakikalar içinde banyodan çıktığımda nemli tenimi hızla kuruladım. Bana bıraktığı kıyafetleri es geçip onun dolabına ilerledim. Dudaklarım tebessümle kıvrılırken, dolaptan az sayıdaki gömleklerinden beyaz renkli bir tane seçtim. Herhangi bir iç çamaşırı giymeden gömleği üstüme geçirdim. Saçlarımı çok kurutmadan, bilerek göğüslerimin üstüne bıraktım. Islak tutamlar gömleği üstüme yapıştırıp göğüslerimi daha da belli ediyordu. Banyodan yeni çıktığım için göğüs uçlarım da iyice belli oluyordu.

Bir süre, öylece Akın'ın bana gelmesini bekledim. Bekledim, bekledim... Saatin yelkovanı acımasızca zamanı kovalarken, kalbim hızlıca atarak atış haklarını bitirirken ben sadece onu bekledim. Benden etkileniyorsa, en azından son bir kez iyi olduğuma emin olmak için gelecekti. Ben de bekledim gelmesini. Bekledim bir umut, benden etkileniyor olmasını. Ama gelmedi. Anlaşılan

son bir ihtiyacın var mı diye sormaya dahi gelmeyecekti.

Acı bir yutkunuşla kendimi teskin eden uzun bir nefes verdim. Buraya bu kadar kolay pes etmek için gelmemiştim. O, bana bir ihtiyacın var mı diye sormaya gelmiyorsa; ben ona gidecektim. Ona ihtiyacım olduğunu söylemeye...

Buram buram o kokan odanın kapısını usulca araladığımda, hol korkutucu derecede karanlıktı. Zaten ev ormanlık alanda olduğu için çevresi de ışık bakımından fakirdi. Sessizce kapattım odanın kapısını ve Akın'a doğru ilerledim. Holde ilerleyip biraz önce çıktığım salona yöneldim. İçerisi karanlıktı. Anlaşılan televizyon kapanmıştı.

Ulan inşallah ben evdeyim diye evi bırakıp gitmemiştir!

Belki de salonda uyuyordu. Ama her yer kapkaranlıktı. Çıplak ayaklarımla koridoru geçtim ve salona baktım, içeride de kimse yoktu. Umutsuzca salonun ortasına kadar ilerledim ve ayazın, dışarıdan arsızca dövdüğü cama varıp dışarı baktım. Nafile bir soluk verirken üzgünce dudaklarımı birbirine bastırdım. Sıcak soluğum camda buğu yapmıştı. Ben de oyuncağı elinden alınmış, oyalanmaya çalışan çocuklar gibi o buğuyla oynadım. Bir kalp çizdim oraya, içine de Akın'ı ekledim.

Ahşap evin önündeki sarı sokak lambasının yüzüme vuran titrek ışığı az biraz yüzümü ve olduğum camın önünü aydınlatıyordu. Elim perdeyi kavramış, gözlerimi evin etrafında ve bahçede gezdiriyordum. Akın abinin arabasına bakınıyordum, acaba gitti mi yoksa hâlâ buralarda mı diye. Soğuk camda çizilmiş kalbimi ve içinde tek başına hüküm süren A harfini izlerken iki ya da üç dakika sonra arkamdan, bu geceden de soğuk ve yine bu geceden daha karanlık bir ses geldi.

"Söylesene, sen bu akşam buraya niye geldin?"

4.BÖLÜM

"Söylesene, sen bu akşam buraya niye geldin?"

Bir anda duyduğum sesiyle olduğum yerde korkudan tiz bir çığlık attım ve zıplayarak arkama döndüm. "Hiii!" Korkuyla başparmağımı damağıma dayadım, damağımı kaldırdım.

İnsan arkadan öyle seslenir mi, zalımın oğlu? Kalbim yetmedi, aklımı da mı almaya niyetlisin?

Kapının hemen yanındaki berjerde Akın abi, aheste aheste sigarasını içiyor ve aşikâr olduğu üzere salona girdiğimden beri de beni izliyordu. Sigaranın yakıcı kızıl ateşi keskin çene hatlarını göz önüne seriyordu. Sigarasını yavaşça ağzına götürdü. Bir elinin işaret ve orta parmağı arasına sıkıştırdığı sigara, dudaklarıyla buluştu. Yavaşça dumanı içine çekerken yanakları içeri çöktü. Zehir gibi duman ciğerlerine yol alırken, aynı yavaşlıkta ağzından ayırdığı sigarayı yanındaki kül tablasına koydu. Usulca dumanın fazlasını üfleyip bana döndü. Serin bakışlarını karanlıkta dahi seçebiliyordum. Bütün vücudum bakışları altında titremeye başlarken, hipnotize olmuş gibi ondan başka bir yere bakamıyordum. Gözlerim yüzünde, bana

diktiği gözlerinde ve yutkunurken keskin bir şekilde hareket eden âdemelmasında gidip geliyordu. İçimde öyle bir istek vardı ki o yutkundukça hareket eden âdemelmasını ısırma fikrini zor zapt ediyordum.

Varlığı bir gölge gibiydi. Karanlıklar arkasına saklanmış bir gece kralıydı belki de. Dimdik durmuş, bir dakika kırpmadığı gözleriyle taş gibi duruyordu karşımda. Üstelik o kadar sessizdi ki sanki nefes almadan yaşayabiliyor deseler inanırdım. Dakikalardır buradaydım fakat varlığını hiç ama hiç fark etmemiştim.

"A- Anlamadım?" Sesimdeki titreme olmasa daha iyiydi ancak karşımda bu şekilde oturması, net, sakin ve bir o kadar da buz misali sesi ister istemez beni de geriyordu.

Sanki hiç birbirimizi tanımıyorduk da ben evine girmiş bir yabancıydım. O derece uzaktı bana sarf ettiği her bir kelime.

"Diyorum ki neden geldin buraya?"

Şu dakikadan sonra ona verecek bir cevabım yoktu. Artık her şey aşikârdı. Gözlerimdeki tedirginliği de tereddüdü de sildim. Herhangi bir cevap vermeye çalışmak yerine ona doğru adımladım çünkü zaten anlamıştı.

Yavaş yavaş olduğum yerden ilerlemeye başladım. Ellerim düğmelere gitti. Attığım her bir adımda üzerime büyük gelen ve kalçalarımı zar zor kapatan beyaz gömleğin bir düğmesini çözdüm. Açılan her düğmeyle çıplak tenim daha çok ortaya çıkıyordu.

Gözleri, avına odaklanmış bir yırtıcı gibi bakıyordu bana. Attığım her adımda salınan saçlarıma, açılan her düğmeyle açığa çıkan tenime... Gözleriyle yaktı geçti tenimi. Kendimi aslanın inine girmiş ceylan gibi hissediyordum.

Tek kelime etmeden sadece ona gelişimden anladı niyetimi. Başını aheste aheste iki yana sallarken, soğuk sesi bir fısıltı gibi sızdı aramıza.

"Bunu yapma..." Cümlesini tamamlamadı, bana bakmaya devam etti. Ağzı yapma diyordu ama gözleri, değdiği yeri yakan birer kor gibiydi.

Gömleğin her bir düğmesi adımlarıma itaat ederek çözüldü parmak uçlarımda. Bir düğmeye bir adım denk düştü. Çözüldü, çözüldü ve bir bir ayrıldı gömleğin iki ucu birbirinden. Ta ki onun ayakucuna kadar... Şimdi tam karşısında, çırılçıplak bir hâlde dikiliyordum ve ne kadar sağlam durmaya çalışsam da bir tarafım korkudan titriyordu. Çıktığım yolda ne istediğimi bilsem de korkan tarafıma söz geçiremiyordum ne yazık ki. İki yanımda duran ellerimin titrediği belli olmasın diye iki yanımda yumruk yaptım. Saçlarım iki yanında göğüslerimi kapatırken öylece bekledim karşısında.

Tüm ona gelişim boyunca yaptığı gibi aheste aheste ve istifini bozmadan sigarasını içti. Umursamaz tavrı ile karşımda kısılan keskin, kara gözleri belki de beni küçümsüyordu. Aklından geçen belki de onu asla tahrik edemeyeceğimdi.

Tek kelime etmedim. Öylece ayakucunda durmaya devam ettim.

Dudaklarının arasında aldığı sigaradan bir nefes daha çekip, "Odana git Efsun. Sana sadece beş saniye veriyorum." dedi uyarı ve kızgınlık dolu bir sesle. Belki de dediğini yapmam akıllıca olacaktı. Ancak hiçbir zaman akıllı olmakla övünmedim ve bana yaptığı ihtarı dinlemeden son düğmemi de çözdüm. Bu hareketimle birlikte sinirlendiğini hissettim. Öyle ki istifini bu vakte kadar bozmamış olmasına rağmen çenesi kasılı bir hâlde başını yüzüme kaldırmış ve bu sefer daha keskin konuşmuştu.

"Seni kapının dışına atar, sabaha kadar da içeri almam Efsun. Bir daha demeyeceğim: Odana. Git!" Son kısmı sıktığı çenesinin arasından resmen tıslayarak söylemişti. Söyledikleriyle sinirini tam geçirememiş olsa gerek,

elindeki sigaranın kalanını küllüğe bastıra bastıra ezdi.

Hiç cevap vermedim. Hareket etmedim. Öylece bir sonraki hamlemi yaptım. Onun beyaz ve ince gömleğini, dar omuzlarımdan sıyırarak yere gönderdim. Şimdi tam anlamıyla karşısında çırılçıplak kalmıştım. Nefesini tutup yutkunduğunda çenesi kasıldı, elleri yumruk oldu ama konuşamadı. Tüm bu sinirine rağmen tek kelime etmedi, bir tane cümle kurmadı.

En azından çenesini kapattırmıştım.

Bakışlarını benden kaçırıp tam kalkacakken, omuzlarına uzandım ve dizlerinin üzerine kıvrılarak kucağına oturdum. Pantolonun kumaşını bütün varlığımla hissederken de ona sürtündüm. Bunu tamamen refleks olarak yapmıştım ama. Oturduğum yere yerleşmek ister gibi. Gözleri bu hareketimle far görmüş tavşan gibi açıldı. Hiç ara vermeden, daha kucağına düşen çıplak bedenimin şokunu atlamadan da benden özellikle çekmeye çalıştığı dudaklarına yapıştım. Beni geri çevirmek için belimi iten elleri, dudaklarını kavramamla dondu kaldı.

Bulunduğumuz odada nefes alsan gürültü sayılacak bir sessizlik vardı. Ellerim omuzlarına sıkıca tutunmuş, gözlerim kapalı bir şekilde hissettiğim dudakların tadını çıkarıyordum. Altımdaki beden taş gibi durmaya devam ederken, acemi bir şekilde dudaklarını emiyordum. Kendimi yavaş yavaş uyluklarına doğru ittim. Ellerim boynunda birleşti ve ensesini okşamaya başladı. Bana tek bir tepki vermeden daha çok donmuş hatta tutulmuş bir hâlde öylece durmaya devam etti. Karşılık vermedikçe hırslandım, hırslandıkça da daha hızlı öptüm. Soluk soluğa kalmıştım artık. Nefes ihtiyacı ve beni kendinden uzaklaştırmak için belime sardığı ellerinin öylece duruyor olmasının verdiği güvenle dudaklarını bıraktım. Bu kez hızlı hızlı aldığım soluklar yankılanıyordu aramızda. Ne yaptığımı düşünmeden alnımı alnına dayadım ve hızlı nefeslerimin aramız-

dan geçip onun nefesiyle bir bütün olmasına izin verdim.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, ben de sana karışayım adam. İzin ver birbirimizde kaybolalım, tenim teninle ısınsın. Terim terine karışsın. İzin ver, ben sen olayım, sen de ben...

"Akın, lütfen..." dedim ince bir fısıltıyla. Titrek bir nefes alıp içime çektim verdiği nefesi. Gözlerim anın sarhoşluğuyla sulanmıştı. Kulaklarım uğulduyor, elim ayağım titriyordu. Hem heyecandan ölüyor hem de utancımdan olduğum yerde kaybolmak istiyordum. Vücudumun vücuduna temas eden yerlerinin zonklaması, göğüs uçlarımın birer bilye gibi olması da cabasıydı. Ayrıca tam merkezimde bir sızı vardı ki kendimi tam o noktadan Akın'a bastırmak istiyordum. "Benim seni istediğim kadar gün geceyi beklememiştir. Hasta ölüme kavuşmak için saatleri saymamış; Fatih, İstanbul'u istememiştir. Benim sana olan tutkum, isteğim o kadar büyük ki ikinci bir deri gibi sarıyor vücudumu. İzin ver bana, izin ver senin olayım. İzin ver kaybolalım birbirimizde. Bak bu dünyada kim, neyi benim kadar istediyse gereken bedeli ödeyip aldı. Ben senden gelecek her bedele razı olarak geldim buraya. Ne olur, izin ver, benim de seni almama izin ver. En azından bir gecelik. Bir geceye mahsus... Bir kerelik. Bu gece, benim ol Akın." Gözlerim gözlerinde bitirdim sözlerimi. Bakışlarındaki çatışmayı net görüyordum. Sözlerim, duruşum ve en çok da bakışım onu yenmek üzereydi. Biliyordum, emindim. Gece gözlerinde yıkılan duvarları bir bir görüyor, yıkılma seslerini duyuyorum neredeyse.

Sen adam; bu gece benim en büyük, en özel fethim olacaksın. Sen, bu gece benimle bir bütün olacaksın!

Daha uzun ve sıkıntılı bir nefes veren Akın geri çekilmeye çalışarak, "Efsun, küçüksün. Çocukça davranıyorsun ve muhtemelen aklın da başında değil!" dedi. Ancak cümleleri ne kadar olumsuz olsa da sesi eskisi kadar dirayetli değildi, daha ince bir tondaydı ve keskin bakışları

yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Yine de sözleri beni sinirlendirdi. Hâlâ bana çocuk demesine izin veremezdim. "Beni de bu çıldırtıyor ya Akın... Sen! Sen bir türlü, benim bir çocuk olmadığımın farkına varamıyorsun! Tıpkı sana hissettiklerimin farkında olmadığın gibi." Sözlerimi kanıtlamak istercesine konuşurken ellerimi ensesinde birleştirip, saçlarında gezdirdim. Dudaklarımı kalın ve yumuşak dudaklarına sürtüyordum. Nefesi nefesimde harmanlanıyor; heyecanım, sakinliğine gömülüyordu.

"Bilmiyor musun Akın? Benim, seni sevdiğimi bilmiyor musun gerçekten?"

Sorduğum soruya ilk tepkisi gözlerini usulca yummak ve hemen ardından da tekrar sıkıntıyla verdiği uzun ve sesli bir nefes oldu.

Yenilmiş bir sesle, "Biliyorum." diye mırıldandı.

Aldığım cevapla yüzüm acıyla buruşup gözlerime hüzün otururken, "Bu, basit bir şey mi sence?" diye sordum sevgimi küçümsediğini düşünerek.

Başını iki yana sallarken, "Hayır." dedi sertçe yutkunup. Gözleri ateş gibiydi, baktığı yerleri yakıyordu. Bir kez daha yutkundu. Sıkıca gözlerini yumup başını sağa sola salladı. Derin bir nefes alıp verdi, sıcak nefesi sinemi ısıttı. "Bu... En az senin kadar masum bir şey."

Fısıltılı sesi, boğuk ve sakindi. O kısık ses, bütün vücudumda titredi. Her bir sinir hücrem kasılırken bütün tüylerim diken diken oldu. "Sen çok masumsun Efsun. Benim kirime bulaşamayacak kadar masum. Ama tek sebep masumiyetin de değil. Ben, ben Caner'e bunu yapmam." dedi sakinliğinin arasından zorlanır gibi dişlerini sıkarak. Sanki kurduğu cümle dilini yakmıştı.

Derin bir nefesle ciğerlerime kokusunu yolladım. Çıplak bir hâlde kucağında oturuyordum. Üstelik uyluklarımda hissettiğim şeye bakınca o da bunun gayet farkındaydı. Hâliyle abimin adı, şu an bu ortama hiç gitmemişti.

"Efsun... Anla beni. Anla ve çıktığın o odaya geri git. Bu gece, bu konuşmalar hiç yaşanmamış sayalım."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Şu an o kadar saçmalıyordu ki.

"Peki, bana..." Ufak bir nefes molası verdim. Boğazımda bir yumru vardı. Şu anda konuşursam sesim titreyebilirdi, bu mola iyi gelmişti. Yeniden konuştuğumda daha iyiydim. "Abimin belki de umurunda bile olmayacak bir şey için ben mi acı çekeceğim?"

"Sana da bunu yapamam."

Sözlerinin aksine altımda büyüyen sertliği, en büyük kozum olmuştu. O da istiyordu ancak biraz daha teşvike ihtiyacı vardı.

Adamın kucağında anadan doğma oturuyordum. Memelerimin tahrik olmuş başları ve pantolonunu ıslatan vajinam pek etkili olmuyordu demek ki...

Bu akşam başından beri her şeyi isteyen, adımları atan bendim. Anlaşılan karşımdaki adamı ikna etmek de benim en önemli işimdi.

"Peki, ben istiyorsam? Ben, seni her şeyden çok istiyorsam Akın? Ellerini hissetmek, dudaklarını tatmak, senin olmak istiyorsam? Bu gece, tam bu anda beni almanı istiyorsam? O zaman da mı yıkılmaz bu duvarlar? Kucağında çıplak oturmam, seni tahrik etmek için yaptıklarımı bir tarafa bırakırsam, inatla 'Seni istiyorum.' dememin de mi bir önemi yok?"

Dudaklarım dudaklarına ihtirasla ama yumuşak bir şekilde temas ederken küçük bir çocukla konuşur gibiydim. Akın ne derse desin, altımdaki sertliği benden yanaydı. Burada kendince "Yapamam." demesinin zerre önemi yoktu. Bu gece, ben Akın'ı almadan sonlanmayacaktı. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için belimdeki ellerinden birini tuttum. Usulca olduğu yerden alıp yukarı doğru ilerlettim. Bana hiç itiraz etmiyordu. Büyük eli memelerimden

birini bulduğunda, ağzından sesli bir nefes çıktı. Eli sol mememin üstünde öylece duruyordu ancak baş ve işaret parmağı sertleşmiş ucunu okşamaya başladı. Bu yaptığını bilerek mi yaptı? Yoksa tamamen refleks miydi? Hiçbir fikrim yoktu ama çok güzel hissettiriyordu. Parmaklarının oynadığı yerden vücuduma bir elektrik akımı veriliyordu sanki. En çok etkilenen de kadınlığımdı. Beni sabitlemek için kullandığı diğer eli sırtımdan kalçalarıma doğru indi. Bir elim elinin üstünde sol meme başıma işkence etmesine yardım ederken, öbür elim ensesindeydi. Vücudumun aşağı kısmında bir alev topu birikti ve ufak bir iniltiyle kasıklarımı, içindeki kaşıntıyı dindirmek isteyerek belirginleşen erkekliğine sürttüm. Alev almak üzereydim, hâliyle bir an önce adım atması gerekiyordu.

Çenesi kasıldı. Gözleri elinin olduğu mememdeki parmaklarına kilitlenmişti. Uyluklarına doğru sürtünmem ile birlikte sıkılı dişlerinin arasından, "Siktir!" diye hırladı.

Dudaklarım zevkle kıvrıldı. Başını geriye atıp boynumu gözünün önüne serdim. Bu hareketim göğsümün üzerindeki elini harekete geçirdi ve mememin avucunu tamamen doldurmasını sağladı. Elinin üstündeki elimi de alıp ellerimle ensesini hepten kavradım ve onun beni öpmesi için bekledim. Bir taraftan da sürtünmeye devam ediyordum. Pantolonun önündeki kabarıklık artık devasa boyuttaydı. O kabarıklığı daha derinden hissetmek için o kadar hızlı sürtünüyordum ki ateşimden pantolonu alev alabilirdi.

Dudaklarını hissetmek için bekliyordum. Beni öpmesi için ama o kadar kolay öpmeyecekti. Beni çıldırttığı kadar kendi de çıldırıyordu ancak yine de inat etmeye devam ediyordu. Bu hâlinin beni sinirlendirmesine izin vermedim. Ensesindeki ellerimden yardım alarak yavaşça başını, hipnotize olmuş gibi izlediği mememden kaldırdım. Çatılı kaşlarının altındaki gece gözleri tutkudan daha da koyulaşmıştı. Artık zifirî karanlık olan bakışları, bakışlarım ile çatıştı önce. Tutkudan kızarmış yanaklarım-

da gezindi ardından. En son durağı ise dudaklarım oldu.

Öpmesi için çıldırdığım dudaklarım...

Bile isteye alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Bu hareketim mümkün olduğunu düşünemediğim şekilde gözlerini daha da kararttı. Ardından ağzımda kaçan bir, "Ahh" sesiyle birlikte altımdaki erkekliğine bu kez daha da sert olacak şekilde sürtündüm.

"Seni istiyorum Akın. Seni, içimde istiyorum. Sadece bir kez. İzin ver buna. Seni almama, senin olmama izin ver. Söylüyorum işte, daha ne istiyorsun? Seni istiyorum Akın. Seni içimde istiyorum! Sen benim aşk dediğimsin. İlk hevesim, ilk arzum, ilk hayalim... Genç yaşıma rağmen bütün ilklerimsin. Ne olur, ne olur daha fazla yalvartma beni. Karşındayım işte, al beni. Fethet, senin yap!"

Son söylediğim cümleden sonra gözümden bir damla düştü. Daha fazla ne dayanacak ne de Akın'ı ikna edecek gücüm kalmamıştı. Bütün kartlarımı tüm çıplağıyla ortaya sermiştim işte. Bundan sonra daha ne yapabilirdim ki?

Bütün cümlelerime, her hareketime en başında olduğu gibi yine yutkunarak tepki verdi Akın. Bu hâli içimdeki beni buraya, tam karşısında çıplak hâlde getiren cesaretimi kırıyordu. Kurduğum planın çatlakları kalbime batarken, son bir gayretle kendimi konuşmaya zorladım. Hızla -bu kez ikna edeceğimi düşünerek- arka arkaya cümleleri kurdum.

O an sesim nasıl titremedi ya da ben nasıl yıkılıp kalmadım, hiçbir fikrim yoktu.

"Seni yıllarca içinde taşımış bu kızın, ilki olmayı da mı istemiyor musun? Eğer beni bu gece buradan öylece kalbime batan bir hayal kırıklığıyla gönderirsen, bu kırıkların acısı içimden hiç çıkmayacak Akın! Ve sana yemin ediyorum ki artık dayanamadığım bu acıyla kendimi ilk bulduğum kollara atacağım!"

"Saçmalama!" diye sinirle tısladı. Sonunda verdiği, ses-

sizce bakmak ve yutkunmak dışındaki bu tepkisi beni heyecanlandırmadı. Sözlerine acıyla güldüm.

"Peki, ne yapayım? Sen söyle. Sessizce çekip gideyim ve hiçbir şey olmamış, seni hiç sevmemişim gibi bir hayat mı yaşayayım? Ama ne var biliyor musun? O dediğini yapması öyle basit değil." Acı bir gülüş peyda oldu dudaklarımda. Yıkılmış, vazgeçmiş gibi görünsem de kolum kanadım kırılmıştı sanki. Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ve daha dik, ne istediğini bilir hâlimi geri kazandım. Yeniden konuşmaya başladığımda daha nettim artık.

"Kolay mı sanıyorsun sen ya! Buradan çekip gitmeyi, seni dediğin gibi görmeyi kolay mı sanıyorsun sen? Hiç geçmeyen bir sızısın sen bende. Gözle görülmeyen yaralar var kalbimde. Hepsi de sana ait, senden gelen. Ama kendimi daha fazla küçültmeyeceğim. İşte..." Başımı inatçı bir tavırla kaldırdım. Kaşlarım çatılmış, her bir hücremle davama inanan bir sesle devam ettim: "...Sana son şans. Ya beni şimdi al ya da ben, içimdeki sızıyı unutmak için başkalarından medet umacağım! Evet, unutma ki senin yüzünden, senin reddettiğin bu bedeni hiç kuşkusuz, bir dakika bile düşünmeden başkasına sunacağım! Eminim ki bunun için de gönüllü bir sürü... " cümlemi bitirmeme izin vermeden sesi yükseldi.

"Şu aptal, çocukça şımarıklığından vazgeç!"

Ruhsuz, eğlenceden uzak bir kahkaha ile cevap verdim sözlerine. Gerçekten beni anlamıyordu, dahası hâlâ kendini beni istemediğine ikna etmeye çalıştığına da tüm varlığım üzerine iddiaya girerdim. Ama ben de inatçıydım, yeri geldiğinde vazgeçmek bir ihtimal dahi olsa umursamaz, bildiğim yoldan ilerlerdim. İnatçı çenem ve ben devam ediyorduk. "Aptallıksa benim aptallığım. Beden de benim bedenim. Acımı bedenimle dindirmek de benim tercihim! Sen olmazsan başkası..." Yine devam etmeme izin vermeden sözlerimi kesti. Gözlerini hiddetle açmış bir hâlde,

"KAPA ÇENENİ EFSUN!" diye gürlediğinde daha fazla konuşmama da izin vermedi.

Elimi yavaşça mememdeki damarlı ve kemikli eline indirdim, tuttum ve bu sinirinin arasında itiraza mahal veremeyeceği bir hızda, bu kez kadınlığıma götürdüm. Nabız gibi merkezime değen parmaklarına, parmaklarımla bastırdım.

Yalvarmaktan utanmadan, "Bunun olmasına izin verme Akın. Böyle olmasına izin verme. Senin elinde duran bu sıcaklığı geri çevirme..." derken parmaklarını ıslaklığıma buluyordu. Elini kadınlığına götüren ben olsam da o benim parmaklarımı yönlendiriyordu. Vajinamda hissettiğim sert parmaklar aklımı başımdan alırken, belimi kırıp göğüslerimin daha da dikkat çekmesine sebep oldum. Dudakları, arzuyla sızlayan ve tutkudan bilye hâlini almış tepelerden bir nefeslik mesafedeydi.

"Ahh, Akın..." İnleyerek adını söylemem, tıslarcasına bir nefesle ödüllendirildi. Kadınlığımdaki parmakları daha hızlı hareket etmeye başladı. Daha fazla olmaz derken daha da ıslandım. Pes ettiğini hissedebiliyordum. Artık son duvarları da yıkılıyordu.

Derin ve içli bir solukla dudaklarını yaladı. Nefesleri sıklaşmıştı. Sertliğinin pantolonuna baskısı daha artmıştı, yüzüne bakınca canının yandığı anlaşılıyordu. "Kahretsin..." diye mırıldandı acı çeker gibi. Girdiği savaşı kaybetmesi an meselesiydi.

Vajinamda duran ve ıslaklığımı daha da yayan parmaklarına bastırdım kendimi. Bu kez ben elimle parmaklarına yön verdim ufak ufak. "Söylesene Akın, hâlâ bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsun? Senin için bu kadar ıslanmışken, gözlerinin önünde tutkumu yaşarken, nasıl hâlâ görmezden gelebildiğin bir kadın oluyorum? Bak," derken sert elini kadınlığımın hassas kısmında hareket ettirdim. Gerçi ne kadar yön veren elim gibi görünse de aslında

Akın'ın parmakları kendi isteğiyle hareket ediyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp kendimi parmaklarına doğru iyice bastırdım ve vajinamın şişmiş iç kısmını nasırlı parmaklarının örselemesine izin verdim. Nefes alışverişim hızlanmıştı, artık ufak ufak inliyordum. Parmakları hareket ettikçe içimde uyanan, daha önce hissetmediğim bir ateş vardı. Dişlerimle kıstırdığım alt dudağımı bıraktım. Artık tamamen inliyordum.

"Seni içimde istiyorum Akın. Hisset..." Mırıltılı sesim, derin bir şehveti salıyordu dudaklarımdan. Başı, neredeyse hızla inip kalkan göğüslerimin arasındaydı. Benden kaçmaya, başını olduğu yerden kaçırmaya çalışırken göz kapaklarını acıyla kırpıştırdı. Alnında terler birikmeye başlamıştı, sağ kaşının üstünde bir damar atıyordu.

"Bunu bana yapmasan olmuyor mu Efsun?" Sesiyle yalvarıyordu resmen. Ördüğü ve olmazlarla dolu duvarın yıkılışını duyuyordum sanki. Artık az kalmıştı. Zafer benimdi. Bunu hissediyordum.

Ensesinde duran elimi kısacık saçlarının arasına daldırdım. Bu hareketimle başını bana iyice yaklaştırdı. Burnu memelerimin arasındaydı tamamen. Parmaklarının üstünde kendi parmaklarımın da katıldığı bir dans başladı. Islaklığım ikimizin arasından sızıyordu. O kadar ıslaktım ki pantolonu boyunca akıyordu zevk sıvılarım. Kadınlığımın ıslak dudakları arasından kayıyor, parmaklarımızı ıslatıp damlıyordu. Yavaş yavaş dudaklarımın arasından kayıp neredeyse içime girecekti ellerimiz. Ağzımdan kaçan ufak bir inleme onun sert nefesine karıştı. Kendimi iyice bastırdım, sürtündüm. Ateş gibi yanıyordum. Artık tutkunun o hapsedici zindanına esir olmuştum ve kalan son gücümle kendimi daha da bastırarak kulağına eğildim. Sıcak nefesim kulağını yalarken, "Olmuyor." diye fısıldadım sorduğu soruya yanıt olarak. Cevabı iniltilerimin arasında vermiş olsam da bir itirazı kati suretle reddediyordum. Ağzımdan bir inilti daha kaçtı, sıcak nefesim kulağına değdi.

Dilim yavaşça tuzlu tadını alarak kulak memesini üstünde durdu.

"Sen şu inadını bıraksan ve beni alsan da beni bu kadar hazırken daha fazla yalvartmasan, olmuyor mu Akın?" Kulak memesini ağzımın içine aldım ve emmeye başladım.

Tükürür gibi tısladı. "Hay sikeyim böyle işi!"

Dişlerimin arasında sıkıştırdım kulak memesini. Hafifçe ısırıp dilimle ısırdığım yeri yaladım. Başım yavaşça aşağı inerken dilim tuzlu tenini yalamaya devam etti. Terine karışmış tadını alıyordum. Ben boğazına doğru inerken gözlerini sıkı sıkıya kapattı ve başını hızla sağa sola sallamaya başladı. Ağzım âdemelmasını bulduğunda ağzından bir inilti kaçtı. Beni engellemiyor, elini kadınlığımdan çekmek için herhangi bir şey yapmıyordu. Aksine bana izin veriyor ama zihninde bir harbe girmiş gibi savaşıyordu.

Dişimle -tıpkı kulak memesine yaptığım gibi- hafifçe ısırdım yutkundukça hareket eden âdemelmasını. Dilimle boylu boyunca yaladım, dudaklarımla öptüm, emdim. Ağzından tutkulu ama acı dolu bir "ah" çıkınca hareketlerim durdu. Zayıf bir sesle, "Yapma." dediğini duydum ve kendi içinde girdiği savaşa karışan tutkusuna bakmak için yaptığım işi bırakıp geri çekildim. Kapalı gözleri, çatık kaşları, terden sırılsıklam olmuş alnı ve sürekli sağa sola salladığı başı... Şaşkınlıkla onun bu hâline baktım. Kendiyle yaptığı savaşın ne kadar çetin olduğunu ilk defa görür gibiydim. Niyetim Akın'ı baştan çıkarmak olsa da bu hâlini görmek... İçimde bir yerlere dokundu, tutkudan kararmış zihnim berraklaştı. Ben, Akın'ı benim olması için ikna etmeye gelmiştim. Sevdiğim adamın olmaya gelmiştim. Ancak karşımdaki adamın bu kadar acı çektiğini görmek, verdiğim kararın ne kadar yersiz olduğunu gösterdi bana.

Kendime ikinci bir düşünme şansı vermeden elimi, kadınlığımda ısrarla tutmaya çalıştığım elinin üzerinden çektim. Kendimi bastırmayı bıraktım, ne kadar olabilirse

o kadar geri çekildim ve gözleri kapalı kendiyle savaşan Akın'a hüzünle baktım.

Acı bir yutkunuşla dudaklarına dokundurdum dudaklarımı. Son kez tadını aldım ve geri çekildim

"Özür dilerim." Mırıltı gibi dilediğim özürle kapalı gözleri hızla açıldı. Bana ilk defa beni görür gibi bakmaya başladı.

Boğazımda kocaman bir yumru, omuzlarımda yenilginin keskin ağırlığıyla bir damla gözyaşım sağ yanağıma sızarken; tüm hayallerimi, umudumu ve heyecanımı da beraberinde alıp götürmüştü.

Elini öylesine durduğu kadınlığımdan yavaşça aldım ve koltuğun kolçağına, izinsiz aldığım bir emaneti sahibine verir gibi geri bıraktım. Ağlamamak için alt dudağımı ısırırken kucağından da kalktım. Hareketlerim yavaş ama kararlıydı. Bütün vücudum, az önceki tutku savaşı yüzünden titriyordu. Çıplak olmama rağmen terliydim. Bacaklarımı dik tutmakta zorlandığım için ellerimle omzuna tutunuyordum. Ona temas etme noktasında sadece bu kadarcık izin vermiştim kendime. Kalbim acıyor, kadınlığım tamamlanmamış olmaktan dolayı sızlıyordu. Hâlâ çok ıslaktım ancak içimde şehvet namına bir şey kalmamıştı. Ellerim son temasımızı da kesti ve ben karşısında durdum. Geri çekilmek için bir adım attım. Vazgeçtiğimi anlasın diye gözlerine bakmaktan kaçındım ve ondan uzaklaşmak için son bir güçle hamlemi yaptım.

Bütün hayallerimi, bu geceye dair umularımı da alıp gidiyordum. Bu gece Akın'dan son gidişim olacaktı belki de... Bir daha görmeyecektim yüzünü. Kalbim ağrıyordu artık. Titrek bir nefes aldım ve son kez olduğunu bilerek baktım yüzüne. Nefesim sıklaşırken mırıldandım:

"Hoşça kal..."

5.BÖLÜM

"Hoşça kal..."

Biraz önce yerlerine koyduğum elleri ikinci adımımı atmama müsaade etmedi. Her ikisi de bu akşam ikinci kez belimi hızla ve tamamen kavradı, beni gerisin geri bastırarak kucağına oturttu. Keskin bir inlemeyle sert bir hırıltı savurdu. Nefesi yüzümü yalayıp geçti. "Sikerim böyle doğruyu!" dedi isyanla hırlayarak.

Bir sonraki hamlesi, ben daha ne olduğunu anlayamadan biraz önce kadınlığımda doyasıya ıslanmış elini belimden başımın arkasına geçirmek oldu. Başımı kendisine hışımla çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Belimdeki eli kalçama indi ve beni kendisine bastırdı.

Ellerim iki yanda, gözlerim şokla açılmış bir hâlde duruyordum. Dudaklarımın üstünde dudakları hareket ediyordu. Sanki Akın, açlıktan ölen bir adamdı ve dudaklarım uzun zamandır yediği ilk yemekti. Öpüşündeki açlık ve hoyratlık aklımı başımdan aldı. Az önce üzüntüden kırılan kalbim, yeniden can buldu sanki. Zevk, bütün ihtişamı ile hücrelerimi yeniden doldurdu. Ancak hâlâ bir tepki veremiyordum. Akın, dudaklarımı tüketirken öylece duruyor-

dum. Önce emiyor, sonra ısırıyordu. Canım acımaya başladığında da diliyle az önce eziyet ettiği yerlerin üstünden geçiyordu.

"Sen zevkle dişlerken, aklımdan geçen tek şey buydu." Alt dudağımı dişleriyle sıkıştırdı. Sertçe ısırdı. Dudağım sızlarken ağzımdan bir "Ahh." çıktı. Dişleri kanayana kadar ısırmaya devam ederken, popomdaki elleri beni kendine bastırıyordu. Karnıma baskı yapan sertliği, dişiyle eziyet ettiği dudağımı dili ve dudaklarıyla rahatlatması ve ensemdeki eli... Bu sefer Akın'ın tutkusu sarıp sarmalamıştı ortamı. Benim bütün akşam yaptıklarıma inat, vahşi bir hayvan gibi saldırıyordu bana.

Resmen Akın'ın kollarındaydım, dudaklarımı yiyip bitiyordu. Sadece öpmüyor, bütün vücudumu yönlendiriyordu. Bedenimde artık bir hayalden öte gerçekliğini haykıran şehvet, tüm benliğimi kendine hapsetmek için durmaksızın haykırıyordu. Nabzım şiddetle atıyor, gözlerimin önü kararıyordu. Ancak aklım donmuş gibiydi. Dudaklarımı hapsetmiş, belimi de tümden kavramış olan Akın'ın kollarında olduğuma hâlâ inanamıyordum. Akın'ın tutkusu bizi sarmışken, karnında hissettiğim sertlik alenen ortadayken, bu kez adım atanın Akın olduğu gerçeğini idrak edemiyordum.

Az önce saçlarımın arasında olan eli çenemin ucunu hafifçe tutarak beni dudaklarından ayırdığında, parmak uçlarına hapsolmuş olan çenemin ucunu sıktı, "Daha öpüşmeyi bile bilmiyorsun." dedi nefes nefese. Sesi beni azarlar gibiydi. Hızla aldığı soluklar olmasa, biraz önceki beyin yakan öpücüğü hayal ettiğimi düşünebilirdim.

"Ne- Ne?" Sorduğu soruyu idrak edecek kadar kendimde değildim henüz.

Tutkusunun iyice kararttığı gözleri dudaklarıma kaydı. Az önce dudaklarıyla öptüğü yerleri bu kez gözleriyle okşuyordu. Bakışlarının etkisiyle gayriihtiyari bir şekilde du-

daklarımı yaladım. Gözleri daha da kararırken, çenemdeki eli yeniden saçlarımın arasını buldu ve beni dudaklarına yaklaştırdı. Şaşkınlıktan açık kalan dudaklarımın üstüne diliyle dokundu. Dudakları ağzımda bir kez daha hükümranlığını ilan ederken, bu sefer daha az diş daha çok dil vardı. Azıcık geri çekilip, "Ağzını aç." dedikten sonra öpmeye devam etti. Dediği gibi ağzımı açtığımda alt dişimin üstünde dilini hissettim. Hiç acele etmeden ağzımın içine dalan dili, dilimi yaladı. Ağzımın her bir yanını diliyle tadarken, ellerimi ensesinde birleştirmiştim. Başını dudaklarıma daha da bastırırken, öylece ağzımı talan etmesine izin veriyordum.

Boynumdaki eli, saçlarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırdı. Nefes nefese kalmıştık ikimiz de. Gözleri hâlâ dudaklarımdayken kendi dudaklarını yaladı ve, "Daha öpüşmeyi bile bilmiyorsun." diyerek tekrarladı.

Söylediklerini anladığımda kaşlarım çatıldı. Az önce çılgınlar gibi öpüşen biz değilmişiz, eli bir taraftan kıçımı okşuyor, diğer taraftan vajinamı erkekliğine bastırmıyormuş gibi söylediği cümle canımı sıktı. Memelerim aldığım hızlı nefeslerle inip kalkarken, çenemi inatla havaya diktim. Omuzlarımı dikleştirdim ve tamamen kuyruğu dik tutmak için, "Yoo, bunu da nereden çıkardın? Biliyorum! Kaç defa öpüştüm ki ben." dedim. Sesimde haksız bir gurur vardı.

Sözlerim, ensemdeki elini çeneme getirdi ve parmak uçlarıyla çenemi sıktı. Dişlerinin arasından sinirle tıslarken, gözleri bu kez öfkeden karardı.

"Nasıl öpüştün? Kiminle, ne zaman oldu bu?!"

Tepkisinden kıskandığını anladığımda zevkle alt dudağımı ısırdım. Kucağında sağa sola hareket edip uyluklarımız arasında olmayan mesafeyi kapattım. Bilerek hem ona sürtünüyor hem de sorusunu cevaplamayı geciktirerek çıldırmasını keyifle izliyordum.

"Oooo..." Bir elimle omzundan destek alırken, diğer

elimi saçlarımı havalandırmak için kullandım. İçinde bulunduğumuz duruma yaptığım hareket biraz ters olsa da o an keyfime diyecek yoktu. Resmen bıyık altından da gülüyordum.

"Delirtme beni Efsun, sayı ver. Kaç kişiyle öpüştün?"

"Sen bayağı bayağı maço çıktın komutanım." Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. Kıskançlığı beni tav ediyordu. "Bir sabahı edeydik de ondan sonra benden hesap sorsaydın böyle."

Tavrım laubalice miydi? Evet. Umurumda mıydı? Hayır. Bütün şımarıklığımla adamın kucağında oturuyordum, gerisi teferruattı.

"Çıldırtma beni Efsun! Benimle alakası yok bunun... Bu tamamen seninle ilgili! Hem... Hem madem beni seviyordun, nasıl başkalarını öpebiliyorsun?"

Sözleri zemine atılmış cam gibi parçalandı ortamda. Kesikleri de biraz önce keyifle dolan beni kanattı. Parmaklarım ensesinde dondu kaldı ve ciddiyetle yüzüne baktım. Bu akşam daha kaç kere kırılacağımı bilmeden, bütün vücudum ağrırken çıktı kelimler ağzımdan. "Sen her öptüğünü sevdin mi Akın?"

Bu soruyu daha önceden hatta daha bir ay önce onun bir sevgilisi olduğunu bile bile soruyordum ona.

"Hayır." Düşünmeden, yalansız söylemişti, bütün dürüstlüğü ile. Ardından hızla ekledi. "Ama bu benim zaten."

İnsan öpüşürken kişilik mi seçiyordu? Akın olunca başka, ben olunca başka mı oluyordu işler? Sabırlı olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Ee, bu da benim o zaman Akın. Sen olunca evrensel bir tolerans mı var? Bilmiyorum ama beni öpüştüğüm için yargılaman kadar saçma bir şey yok burada. Üstelik en azından ben, şu an âşık olduğum adamın kollarındayım." dedim sakince.

Başını arkaya atıp gözlerini tavana dikerken, sabır

dilenir gibi mırıldandı. Dudakları kıpırdamaya devam ederken söyledikleri arasından, "Ben seninle ne yapacağım?" benzeri bir cümle kulağıma ilişti. Bütün cüretkârlığımla dudaklarımı yaladım ve, "Öp beni..." dedim. Artık sıkılmıştım, ihtiyaçla doluydum ve Akın'ı istiyordum. Eğer vazgeçmek gibi bir düşünce hâlâ aklının bir kenarında varsa, çok geçti. Ben bıraktığımda bırakmadığı için sonuna kadar gitmek zorundaydı.

"Öp beni Akın. Sıkılmadın mı artık? Ben birazdan patlayacak kadar tutkuyla doluyum; pantolonun canını acıtacak kadar kendi tutkunla dolu. İkimizi de bu ateşte daha ne kadar yakacaksın?" Yalın sesim usul usul yayıldı karanlık salona.

Yanağına koydum elimi. Başparmağım dudaklarının üzerini usul usul okşamaya başladı. Gözlerim dudakları ve gözleri arasında mekik dokuyordu. "Tekrar öp beni çünkü kimse senin gibi öpmedi. Ve biliyorum ki öpemeyecek de..."

Öylece baktı yüzüme. Ben dudaklarını okşarken hapsolduk bakışlarımızda. Sustuk ikimiz de birkaç saniye ya da birkaç dakika. Zaman kavramını yitireli çok olmuştu. Hatta benliğim o kadar Akın dolmuştu ki kim olduğumu, ne olduğumu unutmuştum. Bütün hücrem, varlığımın her zerresi kucağında oturduğum adamla doluydu. Hem aşktan hem de içinde bulunduğum durumun şehvetinden kalbim kulaklarımda atıyordu. Göğüs kafesimin içinde bir şey vardı ve her an yırtılan etimden dışarı çıkacaktı sanki. Üstelik varlığını kitaplardan okuduğum bir sızı vardı kadınlığımda. Sadece Akın'ın dindirebileceği bir ihtiyaçla dolup taşıyordum.

Öylece ne kadar bakıştık, bilmiyorum. Hatırladığım en net olay; soluğunun tenimi yalayışı, dudaklarının tenime değişi. Öpüşü bir lütuf gibiydi. Çölde susuz kalmış gibi kuruyan dudaklarımı serinletti. Büyük ve nasırlı elleri yanak-

larımı kıstırdı. Ağzı bana hayat verirken, parmakları tenimi okşuyordu. Az önceki hoyratlığının aksine şefkat vardı hareketlerinde. Bu kez sakince kurdu hükmünü.

Yanağımı tutan elim yavaşça ensesine doğru hareket etti. Başını titreyen kollarımın arasına hapsettim. Daha fazla, çok daha fazlası için Akın'a yaklaşıyordum. Aramızdan rüzgâr geçecek kadar bile mesafe yoktu. Bir olmuştuk sanki. Kıyafetleri hassas olan yerlerime dokunuyordu. İçimdeki ihtiyaç artık dayanılmaz bir safhadaydı.

Yavaşça öpmeye devam ediyordu. Yanaklarımı tutan elleri beni çekiyor, iki dudağımı ağzına hapsediyor, sesli şekilde emiyordu. Tatlı eziyetlerine bir yandan ısırarak, bir yandan da dişleriyle tadarak devam ediyordu. Dili ise dudaklarımı mesken tutmuş, bir sağa bir sola turluyordu. Dört bir yanımız şehvetimizin kokusu ile doluydu. Sessiz ortamda öpüşmemizin ve inlemelerimizin sesleri yankılanıyordu.

Onunla öpüşürken zorlanıyor ve ne hızına ne de baskınlığına yetişebiliyordum. Bir şeyler yapmamı istediğini anlıyordum lakin neyi, nasıl yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Dişleri hırsla alt dudağımı hapsetti ve sabırsız homurtusu ilişti kulaklarıma. Kanatacak kadar şiddetle kıstırdığı alt dudağımı bırakıp kendini çekti ve sinirle söylendi.

"Açar mısın şu ağzını artık?!"

Sorusuna şaşırmış bir hâlde gözlerimi kırpıştırdım. Nasıl yapmam gerektiğini bilmeyen bir sesle, "Ama ikisini de ağzına alıyorsun Akın. Nasıl açabilirim ki ağzımı?" dedim mahzunca.

Bir anlık şaşkınlıkla dudakları aralandı. Bana bakıp ufak bir baş hareketiyle de sinirini yatıştırdı. Ardından daha yavaştan almak istemiş olacak ki elini yüzüme kaldırıp, başparmağıyla dudaklarımı okşadı.

"Tamam. Kademe kademe göstereceğim ben sana. Şim-

di..." Boğuk bir sesle konuşuyor, hazla alt dudağını ısırıyordu.

Başımı onaylarcasına salladım. Sessiz onayım hoşuna gitmiş gibi dudakları tüm seksiliğiyle kıvrıldı. Emir vermeyi seven tarafını belli ederek beni yönlendirmeye başladı.

"Dilini yavaşça dudaklarının arasından dışarı çıkar Efsun. Ben, sana nasıl olacağını göstereceğim."

Bütün vücudumda tatlı bir elektrik dolaştı. Dudaklarımı okşayan parmağına esir olmuştum. Nefesimi tutarak dediğine itaat ettim ve dilimi dudaklarımın arasından çıkardım.

Sadece görüntüsüyle bile tatmin olmuş gibi sesli bir nefes verdi, "Aferin. Evet, işte böyle." diye mırıldandı. Ardından boğuk bir inlemeyle dudaklarımı tekrar ağzına aldı.

Dudakları benimkilere dokunduğu an, dili dilimle temas etti ve yaladı. Dişlerinin arasına sıkıştı ve kendi ağzına aldı. Ağzıma yaptıklarının etkisinden çıkamamışken, dilime yaptıkları gözlerimin şokla açılmasını sağladı.

Aldığım tat bütün hücrelerime temas etti. "Mmm..." diye istemsiz bir inleme çıktı ağzımdan.

İniltim aramızda asılı kaldı. Elleri sırtıma, oradan da yavaş yavaş kalçalarıma kaydı. Biraz öncekinin aksine elleri kalçalarımı kavradı. Sertçe yoğurdu, parmaklarının arasında sıkıştırdı. Yumuşak kalçalarım, kemikli ellerine hapsolmuş, avuçlarında yoğrulurken ben hepten inledim.

Dudaklarımız kendi içinde bir savaşa girmişti. Artık onun gösterdiği gibi hareket ediyordum ben de. Bana yaptıklarını tekrarlamaya çalışıyordum. Dudaklarımı çok bırakmadan hızla, "Biraz daha dışarı çıkar şu dilini." dedi hâlâ sabırsız ve hoşnutsuz bir tavırla.

Aptalca gözükmemesini umut ederek dilimi dışarı çıkardım ve Akın, bu sefer dudaklarımı çekiştirmeden dilimi dışarıda yakaladı ve yaladı. Şapırtı sesleri eşliğinde başını

bir sağa bir sola çevirerek defalarca devam etti yalamaya. Çok ama çok yadırgadığım bu hareket, bir süre sonra fark ettim ki müthiş bir hissi tetikliyordu ve daha fazla olmaz derken, daha da fazla arzuyla kıvranmaya başladım. Kasıklarım ve kadınlığım bir kora düşmüş gibi cayır cayır yanıyordu. Tutkumun kanıtı ıslaklığım, iç bacaklarımdan akıyordu. Karnım kasılıyor, vajinamdaki boşluk hissi bütün vücudumu etkiliyordu. Akın'ın parmakları kalçalarımı okşar, avuçlarında ezerken kadınlığımda oluşan kaşıntı ile Akın'a sürtünme hissi peyda oluyordu. Hepsi bir araya gelince de dudakları arasına ince ince inliyordum.

Bacaklarım gerilirken altımdaki erkekliğine sürekli kendimi vermekten başka bir çarem yoktu. Altımda büyüyen erkekliği taş gibiydi. Ben sürtündükçe daha da büyüyen organı artık pantolonunu delecek diye korkmaya başladım. Aşırı sert ve aşırı hâlliceydi. Gitgide büyüdü altımda. O büyüdükçe benim arzum da katlanılmaz bir hâl aldı ve kasıklarımı yaktı değdiği noktadan.

Akın bir alt dudağımı emiyor, bir arsızca dilimi yalıyor, ağzımı talan ediyordu. Elleri kalçalarımı şiddetle sıkıyor, yoğuruyor hatta ara ara tokat atıyordu. Çıkan şaplak sesi ortamda yankılanırken içimdeki haz daha da arttı. Yarın sabah parmak izleri kalacağından ve hatta oturduğum zaman Akın'ı anacağımdan emindim.

İçinde boğulduğum haz denizinde ellerim ihtirasla kendi yolunu buldu. Yavaş yavaş önce omuzlarına tutunup yanaklarına doğru ilerledi. Avuç içimde yanaklarını hissettiğimde durdum. Parmaklarım kirli sakallarında kaydı. Doyasıya sevdim her bir yanını yüzünün. Sakalları parmaklarıma bata bata okşadım, dokunmayı hep hayal ettiğim yüzünü.

"Akın, ahh!"

İnlemem aramızda asılı kaldı. Dudaklarımı talan eden dudakları, çeneme doğru ilerlemişti. Dişleri ile minik ısı-

nklar verdiği çenemi diliyle okşayıp, öperek iyileştiriyordu. Boynuma doğru ilerleyerek ısırmaya, okşamaya ve yer yer emmeye devam etti. Başımı geriye atıp daha rahat hareket etmesi için boynumu dudaklarına dayadım.

"İşte böyle. Boynunu bana aç güzelim." Sağ kıçımda yankılanan bir tokatla takdirini gösterdi.

Akın bana bu kadar rahat dokunabiliyorken, benim kıyafet engeline takılmam haksızlıktı. Yanaklarını tutmayı bırakıp tişörtünü çekiştirmeye başladım. Boynumu talan eden dudakları yüzünden mantıklı bir cümle kuramadığım için hareketlerimle isteğimi gösterdim. Akın ise beni takmadan yaptığı işe devam etti. Yavaş yavaş boynumdan göğüs kafesime doğru ilerliyordu. Ağzımdan çıkan inildiler daha da arttı. Ona dokunma isteğim artık had safhaya çıkmıştı. Şansımı bu kez daha fazla istekle denedim ve tişörtünü çekiştirmeye başladım. Bu kez farklı bir yol izleyip tişörtü çıkarmak yerine ince parmaklarımla tişörtün altına sızarak belirgin kaslarını okumadım. Elimin altında hissettiğim kaslar tekrar tekrar zevkle dolmama ve dudaklarımdan tutkulu mırıltıların çıkmasına neden oluyordu.

Parmaklarım altındaki kasları hissettikçe daha da yukarı çıkmak istiyordu. Yeniden tişörtünü çekiştirdim, çıkarmak için hamlede bulundum. Ama bu kez Akın, beni beklemeden hızla tişörtünü kaslı kollarından ve geniş cüssesinden sıyırdı. Nereye attığına bakmadan koltuğun yanı başına fırlattı.

Yeniden beni öpmek yerine birkaç saniye durakladı. Bakışları öptüğü yerleri yalarken, dudaklarının geçtiği yerlerde tatlı sızılar vardı. Kararmış gözleri tenimde dudakları kadar etkili izler bırakıyordu. Herhangi bir şey yapmadan durdum öylece. Onun yaptığı gibi ben de dudaklarımı bırakmışken gövdesini ve cüssesini izledim. O kadar kocamandı ki her bakışım hayranlıkla, zevkle ve tutkuyla doldu. Parmak uçlarındaki karıncalanmalar ona tekrar do-

kunmak içindi. Akın'ın bana yaptığı gibi bakışlarımla tadına vardım vücudunun her bir zerresinin. Önce gözlerimi doyurmak için bir ziyafet çektim. O da farkındaydı ki hızlı hızlı nefesler alırken sabırla bir süre buna izin verdi.

Âdemelmasına bakarken gülümsedim. Eğilip ufak bir öpücük kondurduğumda yutkundu. Bu hareketi, beni tekrar öpme isteğiyle doldurdu. Dilim, aldığı tadı özlemişti. Bir kez daha öptüm. Daha önce yaptığım gibi boylu boyunca aldım ağzımın içine. Dilimi dudaklarımdan taşırdım ve belirgin âdemelmasını dilimle ıslattım. Islak bir iz bıraktım boylu boyunca. Bu akşam ikinci kez yapsam da bu kez daha aramızdaki tutku daha belirgindi. Altımdaki adamın rahatlığı, beni kendine bıraktığı belliydi. Akın sesli bir soluk verirken, âdemelması dilimin altında belirgin bir yutkunuşla indi ve kalktı.

Her yutkunuşunda bir daha öptüm boğazını. Ellerim yavaş yavaş gövdesini turlarken, dudaklarım terle kaplı tenini tattı. Parmak uçlarım belirginleşmiş göğüs uçlarının üstünde gezindi. Aldığım zevk o kadar fazlaydı ki ben sevişmenin böyle bir şey olduğunu asla tahmin etmezdim. Kendimi işime adamış bir hâlde çenesine çıktım. Bana yaptığı gibi dişlerimin arasında sıkıştırdım sivri, sert çenesini. Bu hareketim ikimizin de sesli bir soluk almasına neden oldu.

"Akın..." Ağzımdan çıkan tek kelime onun adıydı. İniltilerimin arasına karışmış, fısıldar gibi söylüyordum. Dudaklarım arsızca kendi yolunu yapmış, ilerliyordu. Başım bir boğazına iniyor bir dudaklarının hizasında ilerliyordu.

Bana, kendisini tatmam için bir süre daha izin verdi. Dudaklarım ona dokundukça sabırsız ve boğuk inlemesini duydum. Akın'ın kendinden geçmiş hâli içimdeki kadını gururlandırıyordu. O güçlü kuvvetli, dağ gibi adamın altımda böylesine kendinden geçmiş olması... Daha da fazlasını yapma isteğiyle dolduruyordu beni. Aniden eliyle

mesken edindiği kalçalarımı daha sert ve daha sesli bir şekilde tokatladı. Bu kez canım acımıştı. Ancak tokadın titreşimlerini vajinamda, sızlayan merkezimde hissettim. Islaklığım artık başka bir boyuta geçmiş, resmen bacaklarımdan akıyordu.

"Ah!!" Zevk, acı karışımı bir çığlık kaçtı dudaklarımdan.

"Devam et Efsun." Boğuk fısıltısı, emrine amade olmam için yalvarıyordu. Az önce tokatladığı yeri okşadı. "Devam et güzelim."

Sözleriyle cesaret buldum. Boynundan daha aşağıya inmeye başladım. Köprücük kemiğine kaydı dudaklarım. Önce öpe öpe ilerledim. Dudaklarım kendi rotasını oluşturdu, kendi iradesi var gibi ilerledi. Bütün kontrolüm içimdeki tutkulu kadındaydı. Dilim teninin tuzunu kendine hapsetti, bütün tat alma duyularım Akın'ın tadıyla bayram etti. Ancak çıkarmadım dilimi. Dudaklarım boyunca hapsettim tenini, öyle doldurdum tadını. Tenini ıslata ıslata ilerledim, yavaş yavaş devam ettim yolculuğuma. Bir taraftan içinde bulunduğum anın şehveti, diğer tarafta Akın'a dokunmanın heyecanı ile acemi hareketlerle ilerliyordum. Sıradaki durağım göğüslerindeki boğum boğum kasları oldu. Ağzımın içi o kadar ıslaktı ki artık dilimdeki ıslaklık dudaklarımdan taşıyordu. Islak birkaç öpücük kondurdum nokta nokta işler gibi tenine. Ve yavaş yavaş arsız dilimi, dudaklarımın arasından saldım. Öptüğüm o yerleri önce hafif hafif, ardından doya doya dilimle ıslatmaya ve yalamaya başlamıştım.

Dilim değdiği her noktaya ıslak bir iz bırakırken; Akın'ın sesli nefesleri sıklaşmış, erkekliği pantolonunu dikleştirmişti. Artık zapt edilmesi zor bir mahkûm gibi firar etmek istiyordu. Doyasıya kaslarının tadını çıkardım. Benim izlediğim yol Akın'ı daha da çıldırtmış gibi kalçamdaki ellerini sıktı, bıraktı ve tekrar sıktı. Baştaki yumuşaklık yoktu artık

hareketlerinde; daha sert, daha tutkuluydu. Acıtarak ilerliyordu ama canım acısa dahi aldığım zevk de çok fazlaydı.

"Aahh!"

"Alış artık Efsun. Yavaş yavaş yapıyoruz." Nefes nefese fısıltısından aldığı hazzı çok net anlıyordum. Sesi bile zevkle dolmuştu. "Alış güzelim. Çünkü bu daha başlangıç. İlerledikçe daha çok inleyeceksin."

Yüzüne baktığımda zevkle kızarmış yanakları, terden parlayan alnı ve koyulaşmış gözleriyle bambaşka bir Akın gördüm. Bu Akın kalp atışımı mümkün olandan daha fazla hızlandırırken, aldığım nefesler yetmiyordu bana. Gözleri hızla inip kalkan memelerine sabitlenmiş hâlde dudaklarını yaladı. Bu hareketi karşısında sızlayan memelerim ve ağzımdan kaçan inlemem eş zamanlı oldu.

"Acıdan değil, zevkten inliyorum." Aynı fısıltılı tonda söylediğim cümleden sonra alt dudağımı ısırarak çaktırmadan da olsa gülümsedim. Ellerim yavaştan biçimli baklavalarına, ardından da daha aşağılara kaydı. Parmaklarımı gözlerimle takip ederek adım adım altımdaki pantolonunu zorlayan, kocaman olmuş erkekliğine kadar indim. Tam üstünde durdu ellerim ve yüzümü kaldırıp, gözlerine bakarak pantolonunu zorlayan belirgin sertliğini avuçlamaya başladım. İçimdeki boşluk hissi yüzünden bacaklarımı birbirine bastırmak istiyordum. Bacaklarımın arasında, tam merkezimde bir sızı vardı ve bu sızıyı elimin altındaki sertlikten başkası dindiremezdi.

Kendimi kaybetmiş bir hâlde sıktığım sertliği elimin altında daha da büyüyordu sanki. Akın'ın kısık inlemeleri ve tıslar gibi söylediklerini duyuyordum. Sinir ve haz arasında gidip geliyordu.

"Efsun... Efsun... Efsun!" Adımı acı çeker gibi bir zevkle söylüyordu. Sesi artık sabrının sonuna gelmiş gibiydi.

"Bütün akşam ikimize boşuna eziyet ettin Akın. Elimin altındaki bu arkadaş; değil pantolonunu, avuçlarımı bile

yırtıp geçmek istiyor. Şu sertlikle kayayı bile deler geçersin. Ama sen, zevkle sıcaklığımda kaybolmak yerine beni yalvartmayı seçiyorsun." Bütün akşamın acısını çıkarırcasına sıktım erkekliğini. Pantolonunun önü hem benim hem de kendisinin zevk sularıyla ıslanmıştı.

Islık gibi bir nefes kaçtı sıkılı dişlerinin arasından. Zevkten mi, acıdan mı bilemediğim bir nefesti bu. "O arkadaşın nerelerini yırtmak istediğini tahmin bile edemezsin Efsun." Gözlerimin içine delip geçmek ister gibi bakıyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş bir hâlde derin bir tutkuyla nefesim nefesini yalarken, dudaklarımı ıslattım. Bakışları bu hareketimle anında dudaklarıma kaydı. Ateş saçan gözleri dudaklarımı yemek ister gibi bakıyordu. Bakışmalarımız arasında bir yandan da hiç ara vermeden, siyah kot pantolonun sertleşmiş erkekliğiyle belirginleşmiş bu kısmını okşuyordum.

"Bu bir tehdit mi? Korkmam mı gerekiyor?"

"Ne yöne çekmek istersen, o yöne çek. Ama şunu sakın unutma, ben tehdit etmem!" Sözlerinin keskinliği aramızda asılı kaldı. Ciddiyeti karşısında elim hareket etmeyi bırakmıştı.

"Niyetin beni becermek mi, korkutmak mı?"

"Ohh, seni becermek. Hem de öyle bir becermek ki bir hafta yürüyemeyeceğini garanti ederim." Kalçalarıma sert bir tokat daha attı. Parmaklarının izinin çıktığına emindim.

"Ayrıca emin ol, o hiç arkadaş canlısı da değil Efsun." Sakin bir sesle avuçladığım erkekliğini kastediyordu. Ardından dudaklarının arasından bir küfür savurdu. "Çırılçıplaksın amına koyayım, yetmemiş gibi bir de kucağımda bütün kadınsılığınla duruyorsun. Hadi bunu da geç... Altı aydır görevde dişi bir sinek bile görmedim lan ben! Bana bu yapılır mı lan?!" Bu kez zevkten olduğunu bildiğim bir acı vardı sözlerinde. Sözleriyle ara verdiğim hareketime devam ettim. Erkekliğini pantolonun üzerinden avuçla-

maya devam ettim. Kendimi daha sonra tebrik edecektim. Tam isabet bir zamanlamada gelmiştim yani.

Sevinçle ve sevincin getirdiği bir muziplikle kıkırdadım. Bütün şımarıklığım ve varlığından bile haberdar olmadığım bir cilveyle dolup taştım.

"Desene bu gece altı ayın acısını çıkartacaksın. Sabaha sağ çıkar mıyım komutanım?"

Boştaki parmaklarımla boylu boyunca kaslarını okşadım. Uzun tırnaklarımla çizdim her bir kası.

"Siktir..." Bu akşamın başından beri dişlerini o kadar fazla sıkmıştı ki sabah olmadan her bir dişini kaybetmesi ihtimalinden korkmaya başlamıştım. "Hay ben böyle işi sikeyim!"

"Hayır Akın..." Kulağına iyice eğildim ve tüm şehvetimle kulağına derin derin fısıldadım: "Beni sik. Çok daha fazla zevk alacağına eminim. Sıcacık, daracık. Üstelik hiç kimse girmedi Akın. İlk senin olacak. İlk kez gireceğin bu yerin ne kadar da sıkı sıkıya seni saracağını düşünebiliyor musun? Üstelik o kadar ıslandım ki... Ateş gibi yanıyor içi de. Seni yakacak. Hem yakacak hem de çok saracak... Seni sımsıkı saracağım Akın."

Sıcak nefesim kulağını okşuyordu. Her bir sözcüğü, derin derin kulağına fısıldadım. Akın son sözlerime eş, hızla soludu ve ani bir hareketle beni kavrayıp yer değiştirmemizi sağladı. Artık koltukla oturan bendim, bütün ihtişamıyla üstümden bakan Akın'dı. Ellerini koltuğun kolçaklarına koymuş hâlde üstümde dikiliyordu.

Aniden gerçekleşen olay karşısında gözlerim kocaman olmuş hâlde Akın'a bakmaya başladım. Bir an beni bırakıp gidecek diye korkuyla yutkundum. Ancak Akın gitmek gibi bir harekette bulunmadığı gibi, kalan aklımı da başımdan almak istercesine bir harekette bulundu. Ne olduğunu anlamaya çalıştığım sıra tekrar hızla dudaklarıma kapandı. Kalçalarına eziyet eden kalın ellerinin bu seferki durağı

kasıklarım oldu. Ben dudaklarında titrek titrek inlerken, o bacaklarımı daha da genişçe aralayıp büyük avucuyla kadınlığımı okşamaya başladı. Bir eli tüm bacak aramı kaplayıp dolduracak kadar genişti. Diğer eli bacağımın iç kısımlarına eziyet etmekle meşguldü. Parmakları ıslanmış kadınlığımı bastıra bastıra okşayarak örseledi.

"Ahhh!" Mantıklı cümle kurabilme yetimi kaybetmiştim. Parmakları vajinamın üstünde hareket ediyordu. Zevkten şişmiş, sırılsıklam olmuş kadınlığım ihtiyaçla sızlıyordu. Kalçalarım koltuktan havalandı ve kendimi parmaklarına bastırdım. Başım geriye doğru düştü, gözlerim hissettiğim zevkle kapandı.

"Daha fazlasını ister misin? Seni çığlık çığlığa almamı, bu dar ıslaklığına elimle, dilimle ve sikimle sahip olmamı ister misin? Altımda, benim zevkimle yıkanmak ister misin?"

"Ahh, Akın!"

Parmakları kadınlığımın etrafında daire çizdi. Her bir sözcüğünü kulağıma fısıldadığı cümleleri duyduğum tek sesken, aşağı tarafta yaptığı eziyet aklımı yitirmeme neden olacaktı.

"Söyle güzelim. Bana ne istediğini söyle." Bir şaplak sesi geldi. Vajinama tokat atmıştı.

"AHHHH!"

"Önce nasıl alayım seni?" Bir parmağı kadınlığımın şişmiş kısımları boyunca ilerledi. Duvarlarını araladı. Parmağını ortaya çıkan kısımda okşayarak hareket ettirdi. "Parmağımla mı?" Islak girişimde duran parmağı vajinama boylu boyunca masaj yapıyordu.

Aklımı kaçırmak üzereydim. Başımı, oturduğum koltuğun arkasına dayanmış hâlde çılgın gibi iki yana sallıyordum. Saçlarım terden alnıma yapışmıştı. Akın ise bana acımadan devam ediyordu.

"Dilimle mi?" Islak dili boynumdan köprücük kemiği-

me doğru ilerledi. Islaklığımı parmakları ile iç bacaklarım boyunca yaydı.

"Ahhh, Akın... Ben, be- Ben..." Bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Ne diyeceğimi bilemediğim bir cümleyi yarım bırakmıştım.

"Söyle güzelim? Sen, ne? Yoksa sikimi mi istiyorsun?" Sıcak avucu kadınlığımı avuçladı. Sıkıştırmaya, parmaklarıyla eziyet yapmaya başladı. Kollarım tutunma ihtiyacı ile boynuna dolandı. Diliyle yavaş yavaş hareket ederek dudaklarıma ilerledi. Islak ve sesli bir öpücük kondurduğu dudaklarımdan boynuma doğru indiği sırada zevkle homurdanıyordu. Boynuna çepeçevre dolanan kollarımı iyice sağlamlaştırdım.

"Akın..." Adını fısıldadım.

Baldırıma eziyet eden eli yukarı doğru ilerledi. Burnuyla yavaş yavaş aşağı kayarak kokumun merkezine, göğüslerimin arasına indi. Eli sağ mememi hapsetti, dudakları göğüslerimin arasındaki vadiye ince ince buseler kondurdu. Kadınlığımdaki eli bir taraftan sertçe okşayıp diğer taraftan hassas duvarlarıma eziyet ederken öpüşü çok nahifti. Tüy gibi dokunuşlarla ilerliyordu. Avucuna hapsettiği göğsümü de yumuşacık hareketlerle okşuyor, uyarılmaktan sızlayan ucunu iki parmağı arasında sıkıştırıyordu.

Belim eline doğru kıvrıldı. Kendimi her iki eline de bastırdım. "Akın!" Altında arzuyla kıvranıyor, saçlarında parmaklarımı gezdiriyordum. Kısa tutamlar ellerimin arasından durmuyordu ama parmaklarım tutamlarının arasından kayıyordu.

Parmakları kadınlığıma dokundukça aklımı kaybedecek gibi oluyordum. Ayaklarım zemine değmiyordu, ellerim boynuna sarılı hâldeydi. Akın dizlerinin üstünde, bacaklarımın arasındaydı. Ellerim gibi ayaklarımı da sardım, belini kıstırdım. Ayak parmaklarım kıvrılıyordu, gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Bir anda nahif öpücüklerine zıt bir şey yaptı ve başını sola götürüp aniden sol göğsümün tam ucunu sertçe ısırdı.

"Aahh! Akın!" Bu kez canım çok acımıştı. Dudaklarını uzaklaştırmak için hamlede bulundum. Bana hiç tepki vermeden, az önce ısırdığı yeri yaladı. Acımı almak ister gibi sıcak nefesiyle üfledi önce. Ardından dudaklarının arasına alıp yumuşakça öptü. Hareketleri acıyı unutturup içimin bir tuhaf olmasına sebep oldu ve derin, haz dolu bir soluk verdim.

"Aahh..."

Ufak ufak dil darbeleri çok tatlı bir sıcaklığa döndü. Ardından sesli bir şekilde dudaklarının arasına hapsettiği tomurcuğu emdi. Tam merkezimde hissettiğim hareketi yüzünden ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı. İçimde her an patlamaya hazır bir alev topu oluştu. Gözlerimin arkasında havai fişekler patlarken dudakları ve parmaklarına bastırdım kendimi. "Aaahh! Akın!" Zevkle inledim.

Patlamak üzere olan bir volkan gibiydim. Uzun uzun emdi göğsümün ucunu. Parmakları hızla kadınlığım boyunca hareket ediyordu. Islaklığımı kıçıma kadar yayıyor, ardından kadınlığıma mesaj yapıyordu. Sol göğüs ucumu emen dudağı ise nefes almamı zorlaştırıyordu. Hepsi bir araya gelince içimde bir haz denizi oluştu.

"Akın... Dayanamıyorum. Ahh, ahh be- Ben dayanamıyorum. Be- Ben ne yapacağım şimdi? Bi- Bir şey oluyor bana." Hıçkırık gibi bir ses çıktı ağzımdan.

"Bırak kendini. Bana bırak her şeyini." Dudakları göğüs ucumu yeniden buldu. Ağzım balık gibi açıldı, parmaklarımı Akın'ın omzuna göndüm. Bedenim hiç ağırlığı yokmuş gibi havalandı. Kadınlığıma yaptığı masaj hızlandı.

"Benim için gel Efsun." Sözlerine eş zamanlı bir şeyler patladı içimde. Göğüs kafesimde bir ateş yükseldi, bir uçurumdan aşağı atladım sanki. Kulaklarım uğuldarken yer ve zaman kavramını kaybettim.

"Ateş gibisin Efsun." Gözlerimi Akın'ın sesiyle açtım. Kollarım ve bacaklarımda his kalmamıştı. Pelte gibi yığıldım oturduğum koltuğa. Buğulu gözlerimden akan yaşların arasında karşımdaki adama baktım. Gözlerimin içine bakarak, mememi sesli bir şekilde emerek bıraktı. Çıldırtan bir yavaşlıkla hazzımla ıslanan parmaklarını ağzının içine aldı ve tadımı parmaklarından emdi.

İzlediğim en erotik, en ateşli sahne Akın'ın yarı çıplak hâlde benim tadımı parmaklarından emmesiydi. Az önce aklımı başımdan alan orgazm hiç olmamış gibi karnımda haz yeniden toplandı.

"Tadın, insanı müptela eder Efsun." Sesi tutkudan kısılmıştı.

Kollarımı açıp Akın'ı çağırdım kucağıma. Konuşacak enerjim olmadığı için hareketlerimle belli ettim niyetimi.

İtiraz etmeden isteğimi yerine getirdi. Benim hazzımla parlayan dudakları dudaklarımı buldu. Ağzında kendi tadımı aldım. Bolca diş, dil ve dudağı içeren sesli öpücüğümüz nefes alma ihtiyacıyla ayrılana kadar sürdü. Ben ciğerlerimi oksijenle doldururken, Akın'ın dudakları çenem boyunca ıslak izler bıraktı. Hafif ısırıklar bırakarak ilerledi. Sertçe sıktığı memelerimi acıtırcasına yoğurdu.

"Akın, bu nasıl bir şey?" İstekli sesim aramızda asılı kaldı. Az önce rahatlayan ben değilmişim gibi sırılsıklam olmuştum yeniden.

"Bu," sağ mememi tutan eli yeniden kadınlığıma ilerledi. "Daha," sol meme ucumu parmaklarıyla sıkıştırdı. "Hiçbir şey." Sol elinin yerini dudakları aldı. Dudakları sızlayan ucu ağzının içine alıp sesli sesli emmeye başladı.

Gözlerim onu izlerken dudaklarım arzuyla aralandı. O sol göğsümün ucunu emerken, ben birden içimdeki arzuya itaat ederek sağ göğsümü okşamaya başladım. Bu hareketimi vajinamı sertçe okşayarak onayladı. Ben elimle sağ göğsümü sıkarken, o uzun bir vakumla göğsümün ucunu

ağzında uzatıyor, ardından ufak ufak dil darbeleriyle yalıyordu.

Aldığım zevkin ucu bucağı yoktu. Hayatımda hissetmediğim bütün duyguların ana kahramanı bu adamdı. Varlığı bütün zerremi dolduruyordu. Önceden aşkı kalbimden taşıyordu. Bu geceden sonra yaptıkları da gecelerimi dolduracaktı. Vücudumda dokunduğu her yer, bu geceden sonra asla aynı olmayacaktı.

İçinde kaybolduğunu düşünceler Akın'ın kadınlığımı sertçe avuçlamasıyla dağıldı. Altında zevkle kıvranmama aldırmayan Akın, dil darbelerini derinleştirdikçe belimi kavislendirerek sağ göğsümü daha sert okşuyordum.

Hırlarcasına ayrıldı sol göğsümden ve başparmağıyla havaya dikilmiş ucunu oynar gibi döverek uyarmaya devam etti. Sağ göğsümü sıkan parmaklarıma baktı ve elimi tutup olduğu yerden uzaklaştırdı. Biraz önce sol göğsümden ayırdığı dilini sağ göğsüme geçirdi. Aynı boğuk homurdanmasıyla gömüldü şişmiş uca.

Geniş eliyle sol göğsümü okşarken, diliyle de sağ göğsümün ucunu mesken tutmuştu. Sol göğsümü hoyratça savuran damarlı eline ben de elimle tutunmuş, beni yoğuran ellerini hazla okşuyordum daha fazlasını ister gibi.

Dili çekiştirdiği sağ göğsümün ucunu bastıra bastıra yalarken, zevkle koltukta kıvranıp inliyordum. Ben kıvrandıkça hafif nemli saçlarım koltukta iyice dağılmış, karman çorman olmuştu.

Pantolonundaki dikkat çekici sertlik, neredeyse koltuğa uzanıyordu. Mahmurlaşmış, buğulu gözlerimle sızımı arttıran, bütün sinirlerimi beklentiyle hızlandıran sertlikle baktım. Akın izin verse ikimiz de birbirimize kavuşacaktık ama...

"Akın..." Çaresiz bir arzuyla inledim. Akın'ın kadınlığımdaki ve göğsündeki eli baldırlarıma kaydı. Dudakları eziyet ettiği göğüs ucumu bırakıp daha derin, daha can alı-

cı bir noktaya doğru ilerledi. Göğüs ucumu bırakmasıyla anlık bir sızı hissettim. İş bilir elleri kalçalarımı sıkıca tutup kaldırdı beni. Ben ne yaptığını anlayabilmek için merakla bakarken, dudakları karnımda, bana bir bakış attı. Dili boylu boyunca karnımı yaladı, dişleri sertçe ısırdı ve dudakları acısını almak ister gibi eziyet ettiği noktayı öptü.

Ağzımdan ıslık gibi bir nefes çıktı yaptıkları karşısında. "Akın, ne yapıyorsun?"

"Bu gece ikinci kez gelmeni sağlıyorum." Daha fazla açıklama yapmadan yaptığı işe yoğunlaştı. Karnıma sıcak nefesini üfledi. Bakışları son kez bakışlarıma değdi. Ardından bacaklarımı daha da açtı ve dizlerimi koltuğun kolçaklarına koydu. Kadınlığımın ıslak pembeliği tam karşısında dururken yüzü bacaklarımın arasına daha da eğildi.

O an utançla bacaklarımı kapatmak istedim lakin o, buna mâni oldu. Elleriyle ayak bileklerimi bir zincir misali sarıp sıkıca olduğu yere sabitlerken, keskin bakışları yüzüme kalktı. "Uslu dur ufaklık! Böyle şeyler, öyle filmlerden izleyip, kitaplardan okuduğun gibi olmuyor. Uymuyorsa sana bunlar, girmeyeceksin böyle işlere!" Sesinin tonu kısık, tutkudan boğuklaşmış ve azarlar gibiydi.

"Akın..." Korkuyla yutkundun. "Ben... Yani ben, bana ne yapacağını anlayamadım. Ondan... Yani bu çok saçma bir pozisyon da şu an bu... İşte..." dedim titrek sesimle.

Kadın doğumda çatala oturmuş gibiydim. Vajinam tam karşısında sırılsıklam bir hâlde duruyordu. Üstelik oturuşum yüzünden içinin pembeliği gözlerinin önündeydi.

Utançtan ölüyordum!

"Öğrenirsin." Net, kendinden emindi sesi. Sıcak nefesi kadınlığıma değiyordu. "Her yiğidin yoğurt yiyişi farklıdır, biraz sonra sen benimkini öğrenirsin." Sesindeki sakinlik karşısında bir iki saniye şaşırmaktan kendimi alamadım.

Bana yoğurt mu dedi o?

Kurduğu cümlenin ne anlama geldiğini, neye ya da kime yoğurt dediğini anlayana kadar Akın kafasını bacaklarımın arasına çoktan gömmüş ve vücudumun en hassas yerini dişlerinin arasına almıştı. Hissettiğim ani acısıyla kafasını çekiştirdim.

"AKIN! AHHH, AKIN! AKINNN!" Çığlığım tüm evi inletti.

Kalçalarımı kımıldayamayacağım şekilde avucuna hapsetmişti. Hareket etmeme izin vermeden kendi bildiğini okuyordu.

"AK... AKINNNN!" Tiz çığlığım bütün evde yankılandı. Ellerim başına, omzuna asılıyordu. Tırnaklarım etine batıyordu. Akın'ı uzaklaştırmak için bütün gücünü kullanıyordum lakin ne çığlıklarım ne de titrek kıvranışlarım, hiç ama hiç umurunda olmadı. Dudaklarıyla canımı acıtırcasına klitorisime tutunmuş, amansız darbelerle klitorisimi dövüyordu. Hem acıdan hem de aldığım dayanılması güç tutku yüzünden aklımı yitirmek üzereydim. Başını tüm gücümle hareket ettirmeme, tırnaklarım omuzlarını kanatacak kadar çizmesine rağmen Akın bir milim bile kıpırdamamıştı. Minik saç tutamlarını parmaklarım arasında zorla çekiştiriyordum. Birkaç minik tutam elimde kaldı.

Dudakları, kadınlığımı vakumlamış, klitorisimi emiyor; zerre nefes aldırmıyor, zerre duraksamıyordu. Sert solukları ve hırıltıları eşliğinde bir yukarı bir aşağı, en tepe noktamda diliyle dolanıyordu.

"Akın, lütfeen..." Neye lütfen dediğimi bilmiyordum bile. Başımı koltuğun arkasına yatırmış, deli gibi sağa sola sallıyordum. Akın diliyle kızarttığı ve şişirdiği klitorisimi, benim için tüm evrenin merkezi hâline getirmişti. Bütün kanımı hatta bütün duyularımı oraya toplamıştı. Bacaklarımda derman kalmamıştı. Hiçbir yerimi de hissetmiyordum. Sadece orası vardı.

Orası ve Akın'ın güçlü dil darbeleri...

Güçle yaladığı kadınlığımdan tükürüklerine karışmış benim zevk suyum akıyordu. Bu suların arasından homurtuyla iştahlı bir ses çıkardı. Ne olduğu için bakmama kalmadan, şişirip hassas hâle getirdiği en tepe noktamı keskin dişleriyle ısırdı.

Tiz bir çığlık attım. "Aaahh! Akın!"

Haykırışıma tek tepkisi dudaklarıyla emmeyi bırakmak oldu. Sıcak soluğu kadınlığıma çarpıyordu. Acıdan sızlayan hassas klitorisime soluğu değdikçe karnımda bir ağrı peyda oluyordu.

"Şşşşşt... Sakin. Sakin ol ufaklık. Sabırlı olman lazım, birazdan çok zevk alacaksın. Her sert hareketimde çığlık çığlığa beni uzaklaştıracaksan, acıya dayanamayacaksan, hiç başlamayalım?"

"Isırıyorsun ama Akın!"

Akın, yüzümdeki bakışlarını tekrar kadınlığıma indirdi. Şişmiş, pembe dudakları zevk sularım ve tükürüğüyle ıslanmış, parlayan vajinama iştahla dudaklarını yalayarak tepki verdi. Kalın parmaklarıyla kızarmış ve hassas kadınlığımı ufak ufak okşarken boğuk sesiyle konuştu. "Sen dondurmayı hep yalayarak mı yersin?"

Ne dediğini anlamadığım için şaşkınca yüzüne baktım. "Ne?" Ne alakaydı şu anda dondurma? Bu adam seks sırasında acıkıyordu sanırım. Önce yoğurt, şimdi dondurma?

"Akın karnın mı acıktı?" İçinde bulunduğum durumda sorulacak en saçma soruyu sorduğum.

"Ne? Ne saçmalıyorsun Efsun?"

"Ben değil, sen saçmalıyorsun. Yoğurt, dondurma..."

Dudaklarından kocaman bir kahkaha kaçtı. O kadar sesli güldü ki başı bacaklarımın arasına düştü. Daha öncekinin aksine bu kez bacaklarıma tutunuyor, kahkahalarını hapsediyordu. Tam bu anda bana kahkahalarla gülmesinin sinirine sarıldım.

"Akın, ne gülüyorsun Allah aşkına?"

"Ef- Ef- Efsun ..." Omuzları hâlâ kahkahaları ile sarsılıyordu. O kadar bozuldum ki bu tavrına ağlamak üzereydim.

"Kalk, çekil üstümden. Ben kalkacağım." Sesim titriyordu. "İstemiyorum daha fazla rezil olmak." Gözlerim sulandı. Ağzımdan ufak bir hıçkırık kaçınca gülmeyi kesti.

"Efsun, güzelim, sakin ol." Elleri yüzümü sarmaladı. Sıcak dudakları burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Gülmüyorum bak." Islak öpücükleri dudaklarımın kenarlarına ilerledi. Yavaş yavaş dudaklarıma yaklaştı. Dudakları dudaklarımı bulunca ikimizden de bir inleme çıktı ve öpüşmemiz derinleşti.

Islak öpüşleri çenemden boynuma doğru ilerledi. Başımı kaldırıp dudaklarına yol açtım. Boynuma hafif ısırıklar bırakarak daha da aşağıya, ıslak bir yol bırakarak karnıma kadar ilerledi. Yüzümdeki eli, kadınlığımı buldu ve ufak bir fiske vurdu. Parmakları ıslak klitorisimi yavaş yavaş okşamaya başladı. Karnımdaki başını kaldırıp bana baktı. İştahla dudaklarını yaladı, parmakları aklımı başımdan alırken yüzünü tekrar yüzüme yaklaştırdı.

"Seks yaparken hissettiğim tek açlık, sıcaklığına sahip olma açlığı olur. Susasam o tatlı zevk sularınla kendime gelirim anca. Ama belli ki sen yanlış anlamışsın. Ben aslında diyorum ki dondurma hep yalanmaz, arada ısırmak da lazım." Dudakları çapkın bir edayla kıvrıldı ve bana göz kırptı.

Neticede yoğurttuk, dondurma olduk. Buna da şükür. Bence işlenmiş bir hâle geldim, buradan anladığım: Terfi ettim.

İşveli olduğuna inandığım bir omuz silkme ile, "Isırırsan hemen biter ama." dedim. Zevk uğruna klitorisi de haşat etmeye gerek yoktu şimdi. Ya da ben, bu dondurma olayını fazla ciddiye almıştım.

"Yeniden alırım o zaman ben de. Mesele zevk almakta. Ben de ısırdıkça daha fazla zevk alıyorum."

Akın, tüm beyaz dişlerini gözlerimin önüne sererek gülümsedi. O böyle gamzelerini gözlerimin önüne sererek bir şaheser gibi gülümseyince ağzımdan sert bir nefes çıktı. Karşımdaki bu kadar tatlı ve rahat durması midemde kelebeklerin uçuşmasını sağladı. Dudaklarım benden bağımsız iki yana kıvrıldı.

Bir iki günlük olduğu belli olan kirli sakalının içinde kaybolan keskin yüz hatlarının arasındaki iki davetkâr gamze, onun yüzünü aydınlatıyordu. Parmak uçlarım o iki gamzesinin içine girmek için karıncalandı.

Kadınlığımdaki eli, yüzüme uzandı ve yanağımı avuçladığında başparmağıyla ufaktan yanağımı okşamaya başladı.

"Yanakların kızarmış." Hayranlıkla yüzüme daldı. Bakışı karşısında daha da kızardığımı hissettim.

"Ev- Evet, biraz... " Mırıl mırıldı sesim. Tüm kanım yüzüme hücum etmişti. Çok sıcakmış gibi de yanıyordum.

"Duralım istersen?" Sesinden akan şefkati okşadı tenimi.

"Hayır! Daha neler!" Bırakacak diye korkudan sesim yüksek çıktı. Tepkim yüksek olduğu için biraz daha durulduum. Daha şuh bir sesle, "Hem beni bu hâlde bırakma." diye de ekledim. Bakışlarımı aşağı indirip kadınlığımı işaret ettim.

Gözleri, bu hareketimle tekrar kadınlığıma indiğinde bakışları yeniden karardı ve arzuyla kısıldı. Ben heyecanla dudaklarımı dişlerken, o da zevk ve iştahla dudaklarını yaladı.

"Haklısın." Nereden başlasam diye düşünüyor gibiydi. Başıyla hafif sağa eğildi ve sağ bacağımın içine bir öpücük kondurdu.

"Aahh..." Yeniden öpmeye başlamasına rahatlayıp inlerken gözlerimi kapattım. Belimi kavislendirip, omuzlarından tutup Akın'ı kendime çektim. Sıcak nefesini, öpüşlerini daha çok hissetmek istiyordum.

Nokta nokta sağ bacağımın içine kondurduğu öpücükler, en sıcak ve en derin noktama doğru ilerledi. Dudakları vajinamın dibinde durdu. Sesli bir öpücük kondurduktan sonra sol bacağıma ilerledi. Aynı adımları izleyip yeniden vajinama ulaştı. Aheste aheste bir öpücük daha kondurduğu vajinama sıcak nefesini üfledi.

"Hık!" İçime kaçan nefesim zevkle hıçkırmama sebep oldu. Akın'ın dudakları hafifçe yana kıvrıldı; tek tek, yavaş yavaş kasıklarıma doğru sıcak nefesiyle harmanlanmış ıslak öpücükler işledi. Dudakları vücuduma nakış gibi izlerini işliyordu. Her öpücüğünü ruhumda hissediyordum. Sanki içimden ince bir ip çekiliyor gibiydi. Bedenim zevkle kıvranırken kalbim kulaklarımda atıyordu, canım çekiliyordu. Tenim ısınıyor, karnıma ağrılar giriyor, arzularım depreşiyordu.

"Ateş gibisin Efsun. Bu gece yanmadan çıkmam imkânsız. Sikimi sarıp sarmalamaya o kadar hazırsın ki..."

Sözleri, bütün vücudumda hissettiğim sıcak nefesi benim titrek ve ufak iniltilerimi arttırıyordu. Sesli nefeslerim sıklaşmaya başladı.

"Birlikte yanalım Akın. Benden neyi, ne kadar istersen al." Titreyen parmaklarım omuzlarından ensesine kaydı. Kısa saçlarının arasından geçirdim parmaklarımı.

Sıcak dudakları dolana dolana, kadınlığımın ince katlarına geldiğinde orayı öptü. Ardından çekildi. Dudakları bir kez daha öptü tekrar çekildi.

Sesli ve ıslak öpücükleri bütün vücudumun elektrik akımına tutulmasına neden oldu. Her öptüğünde içimde daha fazlasını isteyen arsız çığlıklar yankılanıyor ve kadınlığımda zevk, bir şelale misali çağlıyordu. Akılalmaz bir

tutku denizinde yüzüyordum. Kalp atışlarım hızlandıkça bu geceyi sağ çıkamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

"Bacaklarını iyice aç."

Kısık sesi kasıklarımda yankılandı. Sıcak nefesi vajinama değdikçe değiyor, ıslaklığım damla damla kalçalarıma doğru akıyordu. Altımdaki koltuk benim zevk sularımdan nasibini fazlasıyla almıştı

Akın vajinama eğilip ıslak katlarımı tekrar öptü ama bu sefer çekilmedi. Burnuyla gezindi vajinamda. "Kokun..." Derince içine çekti nefesini.

Ani gelen utanmışlık hissiyle kaçmak istedim ama o beni avucuyla tekrar yakalayarak yüzüne çekti ve beni olduğum yerde sabitledi.

"Kokun bebek gibi Efsun. Çıldırtıyor beni, aklımı başımdan alıyor. Göğüslerinin arasındaki çukurda da bu koku var. Tüm teninden taşıyor. Öylece, günlerce o kokuda yaşayabilirim. Sadece kokunla uyur, kokunla uyanırım. Yemek, su... Hiçbir şey önemli olmaz. Sadece kokun. Kokun can gibi Efsun. Canımdan can gibi."

Bu kadar romantik cümleler beklemiyordum. Karnımda, tutku ile alakası olmayan bir ağrı peyda oldu. Ağzım bir karış açıldı. Ben ki ona âşıktım, bu kadar güzel sözleri bu kadar anlamlı şekilde söylemek aklıma dahi gelmezdi.

Peki o, bunları bana hangi duygularla söylüyordu? Bir insan bir şeyler hissetmeden, bana karşı boşken bunları söyleyebilir miydi?

İçimde yeşermek isteyen umuda kapıldım bir anlığına. İçimde yankı bulan, "Akın, sen de bana karşı bir şeyler hissediyor musun?" sorusunu yuttum. Alacağım cevabın kalbimi kırma ihtimalinden korktum, sonrasında şu anımın mahvolmasını istemedim. Yine de bir umut, "Akın, sen de beni sevemez misin?" diye sordum.

Soruma herhangi bir tepki vermedi, yüzüme bile bak-

madı. Bana bir cevap vermekten çok uzaktı. Sadece kafasını biraz daha eğerek hızla dudaklarını vajinama kavuşturdu ve sorduğum soruyu da vermediği cevabı da boşluğa savurmuş oldu.

İçimdeki umut tohumları hiç büyümeden soldu gitti. Ancak bu duruma çok büyük bir tepki veremedim. Dili vajinama girip çıkmaya başlayınca aklım başımdan gitti. Beynimle değil, yeniden vajinamla düşünmeye başladım ve soruyu gerilere ittim. Büyük bir ustalıkla dilini eğip bükerek gözlerimin önünün kararmasına neden oldu. Kafamı geriye atıp derin bir, "Ahhh!" dedim.

Lanet olası dili mükemmel hissettiriyordu. Uzun dilini vajinama hızlı hızlı sokup çıkardı. Dili en tepe noktama gelince durdu, klitorisimde ufak bir zafer turu attı.

"Aahhhh!" İnlemelerim sesli soluklarımla karışmıştı.

Sımsıkı yumduğum gözlerimi açıp puslu görüşüm ile tavanla bakıştım. Aldığım derin derin nefeslerle topuklarımla sırtından destek alıp kendimi ağzına bastırdım. Tırnaklarımı sırtına bastırıp ağlar gibi inledim. Kendimden geçmiş bir hâlde ağzına bıraktım. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşurken kalçamda yankılanan tokatla başım öne doğru düştü. Çene ucum neredeyse göğüslerime değecek kadar eğildi. Nefes nefese, dişlerimle sıkıştırdığım dudaklarımın arasından kaçan sessiz iniltilerle onu izlemeye başladım. Bütün akşam dinmeyen çığlıklarıma inat sessizleştim.

Dil darbelerinin arasından boğukça emretti. "Konuş!"

"Ne?!"

"Konuş, inle. Sessizliğini değil, sesini istiyorum güzelim." Bir elinin parmağı, dişlerim arasında tahriş olmuş dudaklarımı buldu. Bulunduğu esaretten kurtardı ve başparmağı ile alt dudağımı okşadı.

"Akın..." Ne diyeceğimi bilemedim.

Cevap olarak tekrar tekrar yaladı en derinlerimi. Sesli

bir şekilde dudaklarının arasında kıstırdı kadınlığımın dudaklarını. Bu hareketi karşısında ellerim sabırsızca saçlarına yükseldi.

"Bırak kendini."

Sözleri içimdeki bir kilidi kırdı. Ağzım kocaman açıldı ve çığlık çığlığa inlemeye başladım. "Ahhhh!" Başını, sertçe bacaklarımın arasına bastırdım. "Ben... Ben!" Yeni bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Cümlemi tamamlamaktan bile acizdim.

"Hadi bebeğim, sal kendini. Benim için bir kez daha gel. Hadi!" Dil darbeleri hızlandı, bir eli ile mememi sıktı.

İki taraflı yandan saldırıya tutulmuştum. "Akın... Bu... Bu!" Yanaklarım yanıyordu, en az kadınlığım kadar zonkluyordu. Bütün vücudum alev almıştı.

"Bu ne yavrum? Söyle!" Sesindeki emreder ton bana cesaret verdi. Geniş dudakları tüm kadınlığımı kavradı ve istekle, tüm zevk suyumu ağzına sesli bir şekilde çeke çeke emmeye başladı.

Gözlerim sımsıkı kapandı. Topuklarım ile sırtından bastırırken, ayak parmaklarım aldığım zevkle kıvrıldı. "Ahhhh! Bu... Akın! Ben dayanamıyorum. Bu galiba beni öldürecek!"

Tam merkezimde dudaklarının kıvrıldığını hissettim. Tutkudan kısılmış sesindeki muziplikle, "Zevkten ölmek için daha erken yavrum. O sonra. Daha pastanın kremasını yiyorsun. Kekli yeri daha lezzetli." dedi gülerek.

Neredeyse patlamak üzereyken başını kadınlığımdan hafif kaldırıp, elleriyle vajinamın etrafındaki ince dudakları araladı. Ardından tam dudaklarının ucuna büyük bir tükürük getirdi ve benim şaşkın gözlerimin içine baka baka tam klitorisime tükürdü.

Şaşkın gözlerle yaptığı harekete bakakaldım. Az önce tükürdü mü o?

Evet, tükürdü. Ama daha da garip olanı, bu hareketin bana çok seksi gelmesiydi. Nefes nefese bir hâlde anlamlandıramayan bakışlarımla ona bakıyordum. O ise tam gözlerimin içine...

Aramızda tek bir konuşma geçmeden bakışlarımız çatıştı. Akın, ağır hareketlerle kalın orta parmağıyla tükürüğünü uzun uzadıya kadınlığımda yaydı. Ardından ıslanmış orta parmağıyla vajinama ufak ufak girmeye yeltendi.

Bu hareketine karşı gerilerek, "Ya!" diye gayriihtiyari bir sesle tepkimi gösterdim. Hızla bacaklarımı kapatmak istedim.

"Şşşşt! Ne oldu?" Bacaklarımı kapatmama izin vermedi.

"Bakireyim Akın ve bekâretimi senin orta parmağına vermek istemiyorum."

Sözlerim üzerine bir iki saniye şaşırdı, duraksadı. Kendine gelmesi çabuk oldu ve tahammülsüz bir şekilde soludu.

"Bakire olduğunun farkındayım Efsun. Bu o kadar girebilir mi sence? Hem mastürbasyonu da parmakla yapmıyor musun sen?"

Parmakla mastürbasyon? Utangaç bir tavırla başımı eğdim. Benim en büyük mastürbasyonum Akın'ı düşünmekti, o da sadece zihinsel.

"Hayır." Gözlerimi kaçırdım. Karşısında cüretkâr davranmam sürekli böyle olduğumu göstermezdi. Kaldı ki hayatımda ilk defa bu akşam, Akın'ın dudakları arasında orgazm olmuştum ben.

Kaşlarını çattı. "Ee, nasıl boşalıyorsun peki?"

"Ben, şey... Ben sadece bir kere boşaldım." Sanırım utançtan ölebilirdim.

Akın, cevabım karşısında öylece kaldı. Dediğimin anlamını kavradığı an, şoktan gözleri kocaman açıldı, kaldı. Ağzı balık gibi açılıp kapandı, vereceği cevabı düşünmeye başladı.

Verdiği tepkiyi, neden şok olduğunu anlamadım. Evet, on sekiz yaşındaydım. Biyoloji dersi görmüş, aşk kitapları okumuştum. Hatta meraktan porno da açmıştım ama midem almadığı için hemen kapatmıştım. Yine de on sekiz yaşına gelmiş her insan mastürbasyon yapmak zorunda mıydı?

Akın sabırla gözlerini yumup açtı, derin ve uzun bir nefes alıp verdi. "Kahretsin. İşim daha zor desene." diye mırıldandığını duydum.

Dediği karşısında kaşlarımı çattım. Ağzımı açıp itiraz edemeden orta parmağını vajinamdan biraz çekti. Yavaşça tekrar içeri kaydırdı. Ardından da aynı yavaşlıkta ufak ufak girip çıkmaya devam etti, kendine bir hız kazandırdı.

"Ne zor, anlamadım?" Beyin hücrelerimden kalan son parçaları kullandım.

"Efsun, güzelim. Senden tek bir şey istiyorum."

"Ne?"

"Sadece hisset..."

"Nasıl yani? Ben, senden çok daha fazla şeyler hissediyorum zaten Akın?" Soru olmasa da ağzımdan soru işareti dolu çıktı cümle.

"Hayır, duygulardan değil, duyulardan bahsediyorum... Kasma kendini, rahat bırak. Sadece bil ki sana asla zarar vermeyeceğim. Sen sadece hisset. Ve çekinme... Yani konuş, inle. Hatta söyle." Fısıltıyla konuştu.

"Ben ne söyleyeyim?"

"Neyi, nasıl yapmamı istiyorsan onu söyle yavrum. Daha hızlı ya da daha yavaş. Sert, yumuşak; dokun, öp, em... Nasıl istiyorsan söylemeni istiyorum Efsun." Sıcak ve ürperten nefesi en hassas noktama değiyordu.

"Senin yaptıkların beni yeterince tatmin ediyor..." Üstümde bir tedirginlik vardı.

"Çekinme Efsun. Madem senin ilk... Madem sen ilk orgazmını bu gece yaşadın, ikincisinde sen yönlendir beni. Bu geceki ilklerin artık senin istediğin gibi olsun." Sözlerine bir öpücük arası verdi. Dudakları kasıklarıma ufacık dokundu. "İnan bana, ben de korkuyorum; sana yanlış bir hareket yapmaktan, yanlış bir şey söylemekten. Söylediğim şeyin ya da bu gecenin sonrasında pişman olmandan korkuyorum."

"Pişman olmam Akın." Âşık olduğum yakışıklı yüzünü ellerimin arasına aldım. Gözlerimden bütün duygularımı okumasını umarak bakıyordum. "Olmayacağım, olamam da zaten. Senden gelen sefayı da cefayı da güle oynaya karşılarım ben. Ben, sadece... Çekiniyorum. Çünkü ben, yani... Hiç ummazdım ama... Utanıyorum."

Tebessüm etti. "Utanma. Hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilirsin şu an. Seni incitmekten korkmasam, çoktan defalarca içine boşalmıştım. Hatta her yerine..."

Kararmış gözleri bedenimde turlamaya başladı. "Nasıl istiyorsan söyle Efsun. Yavaş, hızlı, dokun... Her şeyi söyle." Çok ciddi bir şeyden bahseder gibiydi.

Ateşli bakışları altında kıvrandım. Sözleri karşısında hissettiğim mutlulukla kıkırdadım bir an. Benim yumuşadığımı gören Akın'ın ciddi yüzü de tebessüme döndü.

"Seninle hiç ciddi bir şey konuşulmaz, değil mi Efsun?"

"Ne alakası var Akınnn, ya..." İsminin sonundaki "n" harfini uzatıp cilveyle saçlarımı attırdım. İçimden çılgınlar gibi kahkaha atmak geliyordu. "Hayır, yani... Ben, böyle... Senin dediğin gibi şeyler söyleyince hakkımda yanlış bir şey düşünmeni istemem. Sonra, 'Bu kız da bu gece yanıma geldi. Ateşi başına vurmuş, kudurmuş.' demez misin? Çok hafif olduğumu düşünüp benim hakkımda başka fikirlere kapılmaz mısın?"

Bir anda attığı gür kahkahası, karanlık salonunun tüm duvarlarında yankılandı. Kahkahasından yayılan güçlü so-

luğu kadınlığıma değiyordu. Soluklarının arasında, "Demem." dedi net bir sesle. Biraz daha sakinleşmek için başını iki yana salladı. Kalçamı sıktı, okşadı. Kararan bakışlarında muziplik yerini tutkuya bıraktı.

"Sen şu an benim aklımdan geçenleri bir bilsen, kudurmak neymiş o zaman görürdün."

Sözleri soluğumu kesti, karnım heyecanla kasıldı.

"Emin ol, bu adam senin isteklerinin bin katını yapmaya hazır. Üstelik senin şu 'arkadaş' hiç de masum değildir. Hatta sana yapacaklarını gördüğünde arkana bakmadan kaçabilirsin bile."

Sözlerinin ciddiyeti, erkekliğini ima ederek söyledikleri karşısında sertçe yutkundum. Gözlerinin içine bakarken dudaklarımı yaladım. Kararmış gözlerle yüzüme bakıyor, dudaklarımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu. Birkaç kere ağzım açılıp kapandı. Ne diyeceğimi, nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum.

İri eli sağ taraftan yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın ardına atarken dondum kaldım. Ardından aklıma gelen şeyle isteğimi ince sesimle mırıldandım. "Yala ama ısırma orayı. Isırınca çok acıyor." Aslında ısırdığı zaman da belli bir zevk alsam da sonrasında yaşadığım acıya değmezdi. Gözlerine mahzun mahzun bakıp dudaklarımı büzdüm.

Akın bu hâlime tebessüm etti. "Tamam."

Başını vajinama doğru eğip geniş ama yumuşak bir dil darbesiyle tüm kadınlığımı yaladı. Bu hareketi karşısında titrek bir nefes verdim. Gözlerini yüzüme sabitleyip dudaklarını büzdü. Az önce yaladığı vajinama sıcak nefesini üfledi. Yaptığı hareketin erotikliği karşısında ben de arzuyla dudaklarımı yaladım.

Daha küçük hareketlerle klitorisime çıktı ve yine hafif hafif turlamaya başladı. Gözlerim zevkle kapanırken, başımı geriye attım ve gerilen boğazımdan diliyle yaptık-

larına karşılık rahatlamış, soluk soluğa bir "Ohhh." çıktı.

Akın klitorisimi dil darbeleriyle yumuşatırken, parmaklarımı doladığım küçük saçlarını çekiştirdim. Dil darbeleri hızlanıp kasıklarımı ateşe verdiğinde zevkle başımı geriye verdim ve vücudum bir yay misali gerildi. Bana verdiği cesaretle bu sefer hiç çekinmeden inliyordum. Ben inledikçe o hızlandı; o hızlandıkça ben, bedenimi ona doğru hareket ettirmeye başladım. Kalçamı, dil hareketleri ve eğilip kalkan başıyla uyumlu bir şekilde oynatıyor ve daha derin, klitorisimi bir fırtınada savurur gibi yalamasını istiyordum. Şehvete amade olmuş içimdeki yangını, merakla beklediğim sona doğru harlıyordum. Diğer masalları bilmem ama şehvet masalının sonu, her daim zevk dolu bir sonla biterdi.

En azından bu gece ikinci kez öyle bitecekti.

"Akın biraz daha hızlı lütfen." Sabırsız ve tamamen kendime yabancı bir ruh hâlindeydim. Titriyor, gözlerim kararıyor ve daha fazlasına aç bir hâlde bekliyordum.

En fazlasını, en yoğununu, en zirveyi istiyordum.

Akın'ın kalçalarımdaki elleri, göğüslerime uzandı ve onları sertçe yoğurmaya başladı. Bir yandan başı, bacaklarımın arasında bir yukarı bir aşağı kalkıyor, bir yandan da göğüslerimi avcuna hapsetmiş, yoğuruyordu. Kadınlığımda zonklayan tepe noktamı daha güçlü emdi ve göğüslerimdeki ellerini, etime bastırmaya başladı.

"Ahhh! Akın, ben dayanamıyorum!" Başım dönüyordu. Sımsıkı yumduğum gözlerimin arkasında yıldızları görüyordum.

Akın, "Dayanma! Kendini içindeki tutkuya bırak." diye homurdandı ve daha da hızlanıp diliyle elektrik misali titreşen o ufak noktaya darbe darbe vurmaya başladı.

"Aaaahhh! Aahhh! AKIN!"

Omurgam kırılacak kadar yükselirken, sırtına değen ve

bir ok misali gerili bacaklarım titredi. Tırnaklarım omuzlarına kanatacak kadar battı. Klitorisim şiddetle sarsılmaya başladı.

Omuz kemiklerim kalkmış ve tenim kızarmış hâldeyken kesik kesik haykırıyordum. "AAAHHH... AAHH! AHHAA..."

Çığlıklarım dört bir yanımızda yankılanırken tüm yüzüm acı çekiyormuş gibi kasıldı. Yüzümün aksine tüm bedenim ve kaslarım rahatlamış, içimden bir yük kalkmış gibi hafiflemişti. Ağzımdan derin bir, "Ohh." çıkarken vajinamdan ılık ılık zevk sularım aktı. Bütün vücudum bu akşam ikinci defa pelte gibi kaldı. Koltuğa yığıldım kaldım.

"Akın, sanırım kolumu kaldıracak kadar bile enerjim kalmadı." Baygın, kendinden geçmiş ve rahatlamış, doymuş bir hâldeydim.

On sekiz yıldır ihmal ettiğim sevgili cinsel organım o meşhur nirvanayı bu akşam doya doya yaşamıştı. Defalarca, Akın'ın beni tüketmekten hiç vazgeçmeyen ağzına titredim. Ayazda kalmış gibiydim ama üşümüyordum. Tam tersi sırtımdan aşağı terler akıyordu. Saçlarım karman çorman olmuş, alnıma yapışmıştı. Ayaklarım seğiriyordu. Akın vajinamdan her damlayı büyük bir iştahla emdi. Ağzının kenarından zevk suyum akıyordu. Yaramaz dili, parlayan dudaklarını yaladı ve gözlerini gözlerime kaldırdı.

"Bu mükemmel yavrum. Tenin, titremelerin, masumiyetin... Mükemmel, sen mükemmelsin."

Tepeden tırnağa tatmin olmuştum. Mahmur bakışlarla kendimden geçmiş bir vaziyette, "Bir de bana sor." diye belli belirsiz mırıldandım.

Akın, tekrar dilini uzatıp klitorisime dokununca titredim.

"Aaayy! Yapmaa!" Kendimi dudaklarından uzaklaştır-

maya çalışıp çığlık attım. Yeni boşaldığım için işkencelere maruz kalmış klitorisim çok hassastı.

Akın bu tepkiyi bekliyormuş gibi üstümde sırıtarak yükseldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dili, ısrarla dudaklarımdan sızarak ağzımın içine uzandı ve saliseler içinde dilimi yakaladı. Benim tadımı bizzat bana sunarken, aceleci davranıyordu. Belimi kavradı ve bütün akşamın zevkinin yaşandığı koltuktan bedenimi havalandırdı.

Sıcak kollarının arasına mayışmış bir hâlde sığındım. Alnıma şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Burnum boynuna, kokusunun merkezine sığındı. Âdemelmasına dokundurdum dudaklarımı. Bütün akşamın hoyratlığına inat bir andı yaşadığımız. Şefkatine, sıcaklığına sığındım. Vücudumda sadece Akın'ın dokunduğu yerler hayat buluyordu.

Salondan çıktık. Akın'ın kolları arasında akşamın ilk saatlerinde hayalini kurduğum anı yaşamak için gerisin geri onun odasına gidiyordum. Usulca açtığı kapıdan içeri girdik. Yatağının yakınında beni yere indirdiğinde ayaklarımın üstünde duramadım. Bacaklarım yeni doğmuş bir ceylan gibi güçsüzdü. Dik durmak için onun omzuna tutundum. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıştırıp bıraktım. Kararan bakışları az önce ısırdığı yere kilitlendi.

"Eziyet etme." Başparmağı ile ısırdığım yeri okşadı. "Bu dudaklara benden başkası eziyet edemez." Parmağının yerini dudakları aldı. Tüketircesine saldırdı dudaklarıma. Alt dudağımı ısırıp, kendine doğru çekiştirirken hırladı. Elimle omzuna vurdum. Ağzıma kan tadı geldi.

"Yavaş yavaş! Kaçmıyorum bir yere. Dağ ayısı mısın?!" Zevk almadığımı söyleyemem ancak canım da acımıştı. Sinirle soludum.

"Soru mu bu? Tabii ki." Pişkince sırıtıp göz kırptı.

Hareketinin sevimliliğini görmezden geldim. "Hakaret

bu, sayın dağ ayısı. Bu kadar kolay kabullenmemen gerekiyor." Sırıtmak yerine gözlerimi devirdim.

Bakışları göğüslerime kaydı. "Şu an çekip vursan gıkımı çıkarabilecek hâlde değilim ki Efsun."

Memelerime bakışı karşısında arzuyla alt dudağını ısırdım ve ellerine uzandım. Kalın ve damarlı ellerini kızarmış göğüslerime koyup mırıldandım. "Dokun... Bana dokun. Başları sızlıyor, ikisine de özen göster."

Avucuna göğüslerimi kavrattığımda sesim daha da ihtiraslı bir fısıltıya döndü. "Fazla büyük değiller ama sen dokundukça büyürler. Ama çok dokunman lazım, bir kereyle olmaz. Aylarca, belki yıllarca. Bana dokun Akın. Bütün vücudumu dudakların ve ellerinle mühürle."

Dudaklarını iştahla yaladı, göğüslerimi yoğurdu.

"Bence tam ellerime göreler. Çok güzeller, çok ama çok güzeller Efsun. Nasıl aklımdan çıkacaklar, inan bilmiyorum. Dudaklarımdan bu uçların tadı, burnumdan şu vadinin kokusu nasıl gidecek? Hiçbir fikrim yok. Dahası şimdiden müptela olduğumu hissediyorum."

Göğüslerimi okşadı, yoğurdu, sıktı... Defalarca kolaçan etti. İnceledi hatta ezberledi. Onun bu hâline yanaklarım acıyana kadar tebessüm ettim. Bakışları yiyip bitirmek ister gibi göğüslerime odaklanmıştı.

"Çok beğendiysen, beni yanından hiç ayırma o zaman sen de. Gittiğin her yere beni de yanına al, götür ustam!" Cilveli bir gülümsemem bu hâliyle dalga geçer gibiydi.

Memelerim ile özel bir konuşmaya dalmış, kendini ikisinde kaybetmiş gibi duran Akın şükür ki yaşam belirtisi gösterdi. Bakışlarını yüzüme kaldırdı ve ardından pis pis sırıttı.

"Ben de tam olarak onları götürmeyi düşünüyordum."

Neyi kastettiğini anlayamayıp bir an kaşlarımı çattım. Yaptığı imayı anlamaya bir iki saniyemi harcamıştım ki

Akın, hızla beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kesti. Beni çevirip sırtımı gardırobun kapağına dayadı.

"AAAAYY!!" Tiz çığlığım odada yankılandı. Ben kucağında bez bebek gibi bacaklarım gövdesinin iki yanından salınmış dururken, o başını tam göğüslerime hizalamıştı. Bir anda, destursuzca sol göğsümü ağzına aldı ve yalamaya başladı. Tüm vücudumu elektrik çarpar gibi oldu ve içli, keskin bir "Ahhh..." döküldü dudaklarımdan. Aldığı sıcak ve sık nefeslerin arasında mememi dişleyip emiyor, ağzının içine doyasıya dolduruyordu. Yanaklarını içe çekip ağzını etli kısmıyla dolduruyor, sesli ve ıslak bir yol izleyerek bütün memem boyunca ilerliyordu. Dudakları her zerresine dokunuyor, tam olarak göğüslerimi yiyerek götürüyordu.

Sol eli sağ göğsümü okşamaktan hiç vazgeçmemişti. Hayatı buna bağlıymış gibi eziyet ediyor, sıkıştırıyor sonra yavaşça salıp yumuşak dokunuşlarla aklımı başımdan alıyordu. Bütün bunları da elini bir dakika çekmeden yapıyordu. Sanki bırakırsa göğüslerim kaçıp bir yere gidebilecekti.

Eli, tam göğüs ucumu sıktı. Tuttuğu yerden kadınlığımda yankı bulan bir titreşim hissettim. Tam merkezim nabız gibi atmaya başladı ve ben ağzımdan kaçan zevk dolu, tiz çığlığıma engel olamadım.

"Aaaayyyy!" Bu adam, bana çığlık attırmayı ayrı bir seviyordu.

Sol göğüs ucum; o yaladıkça şişti, zevkle sızladı ve dikleşti. Bacaklarımı sırtına sardım. Ellerim başını kıstırdı. Boynumu geriye atıp Akın'a daha fazla alan sağladım. Bir taraftan da başını olduğu yere bastırıyordum. Dişleri, yaladı, emdi... Dakikalarca sol göğsümle ilgilendi. İşi bitip de geriye çekildiğinde hafif bir sızı hissediyordum. Muhtemelen yarın sabah uçları moraracaktı ancak şu an ıslak uçları karnımda yeniden ağrılar oluşturuyor, Akın'a sürtünme isteğimi güçlendiriyordu.

Sol mememde işi bitince sıradaki rotası sağ taraf oldu ve

aynı şeyleri, daha hırçınca yapmaya başladı. Başını hınçla bastırıyor, minik saçlarının arasında parmaklarımı geçiriyordum. Ağzıyla yaptıkları karşısında derin derin nefesler alıyordum, çığlık atıyordum. İniltilerimin arasına karışan ismi yatak odasının duvarlarına çarpıyor, çıplak kadınlığıma pantolonuyla örtülü erkekliği batıyordu.

Kendimi hafif aşağı kaydırdım ve kadınlığımı, erkekliğine sürttüm. İçimdeki kaşıntı kafamın içini sisli bir girdaba döndürmüştü. Tek bir düşünce dönüp duruyordu o girdapta: daha sert, daha sert... Pantolonun kumaşı yumuşak etime dokundukça zevk sularım bacaklarıma akıyordu. Hissettiğim sertliğe daha çok temas etme isteğiyle dolup taşıyordum. Kendimi sert sürtmelerim karşısında o da güçlü bir şekilde inledi.

"Akın... Ben tekrar istiyorum. Karnımda ağrının arttığını hissediyorum. Ben, ben yine boşalacak mıyım?"

Akın taş gibi olmuş erkekliğini kadınlığıma dayadı. "Yavrum..." Yüzüme ihtirasla sesli sesli soludu. "Doyana kadar bırakmayacağım seni. O tatlı, minik amın bu gece defalarca gelecek. Hem de sikimin üstüne!"

Her bir cümlenin sonunda kendini bana daha sert bastırıyordu. Ağzından çıkan kirli sözcükler utanmaktan ziyade beklentiyle dolmamı sağlıyordu.

"Seni öyle sert becereceğim ki bir hafta yürürken beni hatırlayacaksın." Boğuk bir inilti kaçtı dudaklarımdan, kafasını tekrar göğüslerime gömdü. Diliyle ıslatarak yumuşattığı yerleri hafif hafif ısırmaya başladı.

"Söyle bana, yönlendir beni. Nasıl hissediyorsun? İstediğin gibi oluyor mu?"

Başımı onaylar gibi aşağı yukarı salladım. "Bu güzel. Böyle ısır, bu hoşuma gidiyor." Ancak ısır demeyecektim. Hata yapmıştım çünkü ısır dediğim Akın, göğüslerimi yedi bitirdi. İşi bittiğinde acıyla sızlayan göğüs uçlarım iyice hassaslaşmıştı.

Isır dediğimde yiyorsa, "Beni sik." dediğim için ne yapacak diye korkmaya başladım bir an. Gözlerimin önünde kanlı sahneler canlanır gibi olurken diliyle göğüs ucumda izlediği ıslak yol, bütün odağımı değiştirdi. "Ohhhh."

Acının yanında aldığım zevk, korkuyu bastırdı. Hem soğanla gözlerimi yakmıştım ben. O zamanki acıyı düşününce, herhâlde daha çok canım yanmazdı. Yani öyle umuyordum...

"Sikeyim böyle işi. Bunların yumuşaklığı, ağzıma dolan tadı delirtecek beni." Sanki doyamıyor gibiydi. Homurdanıyor, eliyle bir güzel yoğuruyor, sıkıştırıp avucunda taşan kısımları ufak ufak dişliyordu. Ardından tümden emiyor, acı verecek kadar sert ısırıyor, diliyle ıslak ıslak yalıyordu. Bu döngü hiç şaşmadan devam ettikçe başım zevkten bulanmaya başlamıştı. Kendimi sarhoş gibi hissediyordun.

Zevk sarhoşu!

Tiz ve cırtlak çığlıklarım duvarlarda yankılandı. Zaman kavramını yitirsem de bir süre sonra Akın'ın göğüslerimi dişlemesine hissizleşmiştim. Dudaklarımda uyuşuk bir gülüşle konuşabildiğimde, kendimi onun bu hâline kıkırdarken buldum.

"Nasıl, güzeller mi Akın? Yedin sen bayağı bayağı çünkü onları. Sabaha her tarafları kızaracak."

"Güzel değil, bal gibiler. Birine gitsem, diğerinin hatırı kalıyor. Birini öpsem, diğeri küsüyor. Hangisine gitsem; diğerinin boynu bükük, bütün ilgimi bekler hâlde kalıyor öylece." Göz bebekleri ışıl ışıl parlayan dudaklarını yaladı. Dudakları şeytani bir kıvrılma ile yana kayarken, "Bunlara güzel demek haksızlık olur, eksik söylemiş olurum." dedi tamamen arsızca sırıtan Akın.

"E ne de olsa armudun iyisini ayılar yer." Islattığı bir göğsümü de avuçlayarak, tavlayıcı bir şekilde göz kırptı.

Beni zaten tavlamıştı, bir de böyle göz kırpmasına hiç

mi hiç gerek yoktu. Ama yine de bu hareketi karşısında ben yine, yeni, yeniden eridim.

"Bırak göğüsleri, dükkân senin abiciğim." demek aklımdan geçse de fazla abaza görünürüm diye vazgeçtim. Üstelik zaten erkekliğiyle alttan bizim dükkânı iyi zorluyordu.

"Armut mu dedin sen benim göğüslerime?" Sahte bir kızgınlıkla tek kaşımı kaldırdım. Bulunduğumuz duruma bakınca dünyanın en saçma diyaloğu dönüyordu aramızda.

"Hmm, evet. Armut..." Yüzünde aynı muzip gülümseme vardı. "Baldan tatlı armut, yedikçe yiyesim geliyor."

Yine göstermelik sinirli bir gülüşle karşılık verdiğimde, boğuk ve iştahlı sesiyle devam etti.

"Ama sanırım..." Gözlerime baktı. "Daha kötüsü..." Dudaklarını iştahla yaladı. "Ben sanırım ayvayı da yedim." Başını üzülmüş gibi iki yana salladı.

Yoğurt, dondurma, armut, ayva... Kendimi çok amaçlı bir manav gibi hissetmeme az kalmıştı. Öpüp dişlediği her yerime bir isim takıyordu!

Tam neremmiş ayva diye soracaktım ki Akın başını aniden eğip, ısrarcı dişleriyle göğüslerime tekrar dadandı. "Yaaa! Akıın! Aaahhh!"

Göğüs ucumu tekrar yalamaya başlayınca zevkle belim kavislendi ve altımdaki sertliğe daha fazla sürtündüm. Bir eliyle belimi kavrarken, bir eliyle tekrar kadınlığımın en derinlerine sızdı. Sanki az önce boşalan ben değilmişim gibi yeniden sırılsıklamdım. Akın'ın hoyrat dokunuşları yüzünden kadınlığım çok hassas bir hâle gelmişti. Acı ve zevk harmanlanmıştı.

Orta parmağı vajinama girince, "Aahh! Hayır! Hayır!" diye çığlık attım. Ama o, beni takmadı. Hem göğüslerimi yalayıp hem alttan vajinamı parmakladı. Gözlerim sımsıkı

kapandı; daha demin inmiş olduğum o nirvanaya tekrar, son sürat tırmanmaya başlamıştım.

Akın parmağını onu sıkı sıkıya saran vajinama her soktuğunda kısa saç tutamlarını çekiştirdim. Dişlerini hissettiğim an omuzlarından çekiştirdim ama beni dikkate almadan göğüslerimi dişlemeye devam etti. Sanırım kafasına sıksam gene göğüslerimden vazgeçmeyecekti.

Başımı biraz daha eğip kulağına fısıldadım. "Parmaklarını istemiyorum Akın; daha sert, daha bana beni unutturacak bir şey istiyorum."

Hırlayarak göğüslerimden ayrıldı, kararmış gözlerini yüzüme kaldırdı.

"Şimdi mi?" Nefesi nefesime çarpıyordu.

"Evet, şimdi." Fısıldadım, gitgide alevlenen arzum sesimin tınısını dahi ele geçirmişti.

Onayımı ıslık gibi bir iniltiyle karşıladı. Vajinamdaki parmaklarını geri çekti ve beni aşağı indirdi. Sırtım dolabın kapağına dayalı olsa da ona tutundum. Tutku dolu bakışları vücudumda gezindi. Sık nefesleri yüzümü yalarken, ikimizin de soluk soluğa bakışları kilitlendi. Öylece bir şey yapmasını bekledim. Dakikalar geçiyordu, bizim tek yaptığımız bakışmaktı. Akın'ın bir şey yapacağı yoktu. Bu sebeple ilk hamleyi ben yaptım.

Parmaklarım pantolonunun düğmesine uzandı ve o düğmeyi aheste aheste çözdüm. Ardından yavaş yavaş gözlerimi Akın'a kaldırdım. Kirpiklerimi işveyle kırpıştırıp parmağımla elimin altındaki düğmeyle oynadım. Hareketlerim karşısında tutulmuştu. Boğazı sesli yutkunuşuyla hareketlendi. Ağzı açıldı, bir soluk verdi. Ancak tek kelime etmedi. Ben de kendimi yaptığım işe verdim. Düğmeyi bırakıp hızlıca fermuarını çözdüm. Elim yavaşça pantolonun bel kısmına hareketlendi ve pantolonu aşağı çektim. Bir yığın hâlinde bacaklarından aşağı indi, ayak bileklerinde kaldı. Gözlerimi gözlerinden bir an ayırmadan yapmıştım

bütün bunları. Çıplak bacakları, bacaklarıma temas ettiğinde başımı aşağı eğdim. Bakışlarım karnına doğru uzanan erkekliğiyle çarpışınca gözlerim tabak gibi büyüdü.

İnce parmaklarımla o sert dokuya ürkekçe dokundum ve yavaşça okşadım. Tıpkı vahşi bir hayvanın başını okşar gibi temkinli ve her an ısırılmaktan korkarak.

"Dokunmak mı istiyorsun?" Ürkek ellerimi cesaretlendirmek için parmaklarıyla teşvik etti beni. Elimi kavrayan eliyle kendini kavradı. "Dokun."

Heyecanla bir ellerimize bir yüzüne baktım. Hızla soluyordum. "Be- Ben, yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

Sıkılı dişlerinin arasında bir inilti kaçtı. "Merak etme, yapmazsın. Şu hâliyle bile patlamak üzereyim. Hadi, korkma ve devam et. Dokun, hisset." Her sözcüğü bastırarak söylemişti.

Eli yana düştüğünde ben de elimin altında kayan pürüzsüz ve damarlı teninin tadını çıkardım. Kavradım, büyüttüm ve palazlandırdım. Avucumda nabız gibi attı alevli dokusu. Parmaklarım, ucundaki zevk sularını aşağı yukarı yaydı.

Kesik kesik solukları yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. Parmaklarımı kalınlığı boyunca dolayıp sıvazladığımda, boğuk bir şekilde tısladı.

"Siktir! Efsun!" Onu kavrayışımı izlerken iniltisi acı çeker gibiydi. Daha fazla dayanamıyor gibi bir taraftan kendini elime bastırdı. Çatık kaşlarıyla yüzünü, yüzüme çevirdi ve daha net bir sesle, "Emin misin yavrum?" diye sordu, soluk soluğa.

"Evet." Sesim netti. "Eminim Akın. Seni içimde istiyorum."

"Tamam..." Sesindeki teslimiyet artık tüm duvarlarını indirdiğini gösteriyordu. "Dediğin gibi olacak. Hem de defalarca. O küçük deliğin, şu saatten sonra bu gece bir daki-

ka boş kalmayacak. Dur desen de durmam için yalvarsan da durmayacağım artık. Yeter desen de seni salmayacağım. Ama önce..." İri avcu parmaklarımı kavradı. Kendini iyice sardı. Sımsıkı kavradı. "Siktir!" Başını geriye attı, birkaç saniye öylece kaldı. Ardından elimi bıraktı ve parmağıyla tüy kadar hafif dokunuşlar bırakarak yukarı ilerledi. Elleriyle omuzlarıma tutundu.

"Önce tadına bak."

Ben anlamadım der gibi yüzüne bakarken onun geniş eli, benim dar omuzlarıma baskıyla tutundu. Omuzlarımdan bastırıp başımı, aşağıya doğru gönderdi. Bacaklarım uyguladığı güç karşısında büküldü. O önümde dağ gibi yükselirken, ben iki büklüm olmuş hâlde bacaklarının arasında oturuyordum. Nefesim erkekliğine değerken başımı yönlendirmek için tüm saçlarımı avucunun içinde sıkı sıkıya kavradı.

"Sol elini bacağıma koy." İtiraz etmeden dediğini yaptım. "Sağ elinle beni kavra." Tıpkı dediği gibi kavradım yüzüme denk düşen erkekliğini. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Bir taraftan korkuyor, diğer taraftan daha fazla zevk alıyordum. Erkekliğini okşadıkça vajinamdan sular akıyordu.

"Şimdi ağzına al." Bir an düşünmeden, ikiletmeden dediğini yaptım. Ürkek bir ceylan kadar yavaş hareket ediyordum. O kadar acemiydim ki onunla ne yapacağımı bile bilmiyordum. Lakin içgüdüsel olarak uzandı dudaklarım penisinin başına. Delikli ucunu emdim ufak bir hareketle. Ağzımı tuzlu tadı doldurdu.

"Siktir!" Saçlarımı kavrayan eli beni kendine yaklaştırdı. Ağzımda hükmü arttıkça hırladı Akın. Başparmağı aletini kavramış olan dudaklarıma uzandı, "Küçücük. O küçücük ağzın nasıl alacak bunu?" dedi ama sesi bir isyandan çok apayrı bir zevkin, derin bir hazzın içindeydi.

Dudaklarım o şeklini alırken daha da sıkı sıkıya kaydım

erkekliğinden ve sertliğini boğazıma kadar kabul ettim. O kadar çok boğazıma doğru kaydı ki aleti, gözlerim yaşardı. Kendimi tutamadım, öğürdüm.

"Hasiktir!" Akın saçlarımı tamamen kavradı ve sıktı. Yavaşça geri kaydım pürüzsüz dokusunda, hafif dişledim onu.

"Sikeyim, ne yapıyorsun?" Can havliyle saçlarımdan asıldı.

Aletini dilimle boylu boyunca yaladım. Kirpiklerimin arasından yüzüne tüm muzipliğim ile baktım. Lolipop yalar gibi bir kez daha boylu boyunca yaladım, ağzımın içine alıp "pop" sesi ile ağzımdan çıkardım sertliğini.

"E dondurma hep yalanmaz..." Kendi sözlerini ona aynen iade ettin. Gözlerimden yaramazlık akarken boylu boyunca avuçlarımın içine hapsettim aletini.

"Siktir... Bu ısırılmaz Efsun. Yani senin daha onu ısıracak kadar tecrüben yok."

Akın dişlerinin arasından tıslayarak küfrettiğinde, tekrar hızla ağzıma aldım erkekliğini. Ona inat hafif dişlesem de ekseriyetle dilimle dolandım. Akın sertliğini alabildiği kadar boğazıma ittirdi. Başımı tuttuğu saçlarım üzerinden kendisi yönlendiriyor, kendini boğazımın en derinlerine ittiriyordu. Sarf ettiğim efor yüzünden gözyaşlarım yüzüm boyunca akıyordu. Öğürüyor, ağzımdan salyalarım çenem boyunca akıyordu.

"AHH! Efsun!" Gözleri kapalı, başı arkaya düşmüş hâlde hırlıyordu.

Her penisinin ucuna geldiğimde şeker emer gibi bir pop sesiyle bırakıyordum erkekliğini. Tekrar dilimle başında arsız arsız dolanarak dönüyordum. Sonra erkekliğini hiç bırakmadan boylu boyunca dudaklarımda sıkı sıkıya sarıyor, boğazıma kadar alıyordum. O kadar büyüktü ki yemek borum boyunca uzanıyordu sertliği.

Akın aletini ağzıma sokmayı hızlandırdığında parmaklarımla düşmekten korkarak sıkı sıkıya uyluklarına tutundum. Gözlerim puslu görüyordu artık. Akın'ın iniltilerini duydukça kadınlığımdan akan zevkin haddi hesabı yoktu, oturduğum yer sırılsıklam olmuştu.

"Siktir! Aaahh, Efsun! Siktir! Hadi bebeğim..." Sert solukları, iniltileri hızlanmıştı. Akın saçlarımdan kavrayarak kendini ağzıma ısrarla soktu çıkardı, soktu çıkardı. Bacaklarına tutunan ellerimden birini alıp erkekliğinin altına götürdü. Yumuşak testislerini avucumda hissettim, hafifçe sıktım. Bu hareketim ödül gibi bir inilti kazandırdı. Eli elimi yönlendirip sertliğine kaldırdı. Ağzımın içinden taşan kısımları parmaklarımla sardım.

"Hem ağzınla hem ellerinle gidip geleceksin." Hırıltılı sesiyle beni yönlendirdi.

Başımı anladığımı göstermek için hafif aşağı yukarı sallayıp dediğini yaptım. Bir yandan ellerimle o sert dokuyu sağdım, aşağı inip yumrularını sıktım; bir yandan dilimle yalayarak bir aşağı bir yukarı dolandım.

Akın, "AHHH!" diye inledi dişlerinin arasından. "Mükemmelsin bebeğim. Daha, daha da hızlı yapmalısın bunu!"

Ben hızlandıkça Akın hırslandı, kasıklarını oynatarak erkekliğini kendisi vermeye başladı.

"Siktir! Siktir! Seni defalarca sikmek istiyorum! O minik ağzını doldurmak, küçük amına gelmek istiyorum."

Sözleri içimde bir şimşek gibi çaktı. Ağzımdan kaçan ufak bir iniltiye engel olamadım. Sırılsıklam kadınlığım istekle kasılıyordu.

Adam, sadece sözleriyle beni defalarca boşaltabilirdi!

Penisinin ucuna gelince arsızca dilimi döndürdüm hem kendi zevk akıntıları hem tükürüklerim yüzünden parlıyordu. Öyle ki dudaklarımın kenarından bile bu ıslaklık akıyordu. İstemsizce dudaklarımı yaladım. Bu hareketimle

birlikte Akın, sabırsızca tekrar tekrar soktu kendini ağzıma. O kadar hızlı yapıyordu ki ağzımı becerme işini, saniyede iki kere burnum kasıklarına çarpıyordu.

Hızlandıkça hızlandı.

"Ahhh! Siktir! Mükemmelsin! Bu kadar mükemmel olmamalıydın amına koyayım!"

Akın'ın erkekliği boğazımda kaydıkça kaydı ve gitgide hızlandı. Aleti dilimle damağım arasındayken arada hafif hafif dişliyordum. Ben dişledikçe, Akın beni cezalandırır gibi köklüyordu aletini boğazıma. Gerçekten nefes almakta zorlanıyordum. O hırslandıkça onu sakinleştirmek için dilimle usul usul dönüyordum damarlı sertliğinde. O zaman uysallaşıyordu. Böyle bir şeyi ilk defa yapmama rağmen kendime güvenim yavaş yavaş artıyordu.

"AHH! SİKEYİM, GELİYORUM EFSUN!!"

Akın'ın gürlemesi doldurdu odayı. Hareketleri hızlandıkça hoyratlaştı. Ağzımın içine boşalacak olması ufacık telaşlandırdığı kadar heyecanlandırdı da. Son raddesinde artık boşalmak üzereyken, ona en az benim yaşadığım kadar sağlam bir nirvana yaşatmak için aletini dudaklarımdan kaydırmayı iyice hızlandırdım. Hem ellerimle hem dudaklarımla sıkı sıkıya sardım ve hızlı hızlı gidip gelmeye başladım. Alabildiğim kadarını ağzına aldığım sertliğinin sığmayan kısımlarını avucumda hapsediyor, iyice şişmiş testislerini diğer elimde sıkıyordum. Her bir yönden saldırdığım erkekliği damağımda titredi, şişti, dişlerimle dudaklarımda genişledi ve büyüdü.

İki eliyle birden başımı sertçe kavradı ve derinden içli içli, "AHH, AAAHH! AAAHH!" diye haykırmaya başladı. Kasıkları başımı erkekliği ve dolap arasına sıkıştırdı. Boğazıma kadar uzanan penisi titrediğinde, vücudu da sarsılır gibi kasıldı.

Nefesi kesilmiş gibiydi ama hırlayan sesi duyuluyordu. Elimin altındaki şişmiş yumrusunu iyice sıktım. Bu

hareketimle birlikte titreyen penisi ağzımın içine patladı.

"Siktir, geldim!" Çekilmeye çalıştı, izin vermedim. Aletini dudaklarımın arasına hapsedip gözlerinin içine baka baka seğiren penisinden akan beyaz, kıvamlı ve kekremsi sıvıyı yuttum. Kocaman aleti ağzımdan çıktığında hâlâ yarı sert hâlde gözlerimin önündeydi. Ona göre küçük olan ağzım menilerinin hepsini almıştı. Ufacık bir kısmı çenemden akıyordu sadece.

Penisinin ucunda kalan ve gözlerimin önünde parlayan ıslaklığı, yavaş hareketlerle dilimle yaladım. Ardından penisinin etrafını bir tur dilimle dolandım. Menisi dilime, dudaklarıma, çeneme ve boynuma akarken; Akın inlemelerinin arasından hayran hayran bana bakıyordu. Hâlâ yarı sert olan aleti saniyeler önce patlamamış gibi tekrar sertleşti.

"Sen..." Sesinde şaşkınlık, gözlerinde hayranlıkla bana baktığında ben dilimle dudaklarımın etrafına taşan menisini yalıyordum.

Eli kasıklarının hizasındaki yanağıma doğru uzandı ve onun menisiyle ıslanmış dudağıma başparmağını sertçe bastırdı, ıslak dudağımda bir sağa bir sola gezinerek alt dudağımı yatırdı.

"Sen fazlasıyla... Benliksin."

Dudaklarımda bir gülümseme peyda oldu.

"Evet. Bence de Akın. Tamamen senliğim, sadece senliğim. Daha fazla inkâr etme ve artık kabul et Akın." Dudağımın üstündeki parmağını hafifçe ısırdım. "Ben tam senin dişine göreyim."

Dudağımdaki parmağını usulca ağzımın içine kaydırdı. Bir şey demesine müsaade etmeden parmağını yaladım, ağzımın içinde kıstırıp emdim. Her hareketimi kararmış gözleriyle izledi.

"Benim kız, bayağı büyümüş o zaman." Ateş gibi yanan

gözleri içimi delip geçiyordu. Parmağını biraz önce penisine yaptığım gibi ağzımın içinde hapsetmiş hâlde ayaklarının dibinde, dizlerimin üstünde oturuyordum. Odanın içinde ikimizin tutkusunun kokusu vardı. Böyle bir anı değil yaşamak, düşlemedim bile ben.

Parmağını sertçe dişlerimin arasında kıstırmam gözlerimdeki yangını harladı. Aklımı başımdan alan bir hızla beni yerden kaldırıp neredeyse bir hamlede yatağına yüzüstü fırlattı. Fısıltısı ensemi gıdıkladığında arkamdan bacaklarımı araladı.

"O zaman, benim kız gerçek bir eğlenceyi hak etmiş demek ki..."

Akın, arkamdan bacaklarımı araladığında gözlerimi açtım. Bu akşam yaşamadığım ilk kalmamıştı ama ilk birlikteliğim arkadan olması düşüncesi beni korkutmaya yetti.

"Akın! Ne yapıyorsun Akın?" İyice paniklemiştim.

"Eğlenceye hazırlanıyoruz güzelim!" Arkadan sertliğini kalçalarıma bastırdı. Benim paniklediğimi hiç fark etmemişti ve boğuk sesiyle hâlâ şehvet içinde konuşuyordu. Sertliği iki kalçamın arasına usul usul sokulurken hem korku hem zevk karşımı bir sesle Akın'a çemkirmeye başladım.

"Hak yolu varken bok yoluna gitme Akın!"

"Ne?!" Hareket etmeyi bırakan, tüm şehvetini kaybeden Akın dondu, kaldı.

Adamı kendimden iğrendirmesen mi acaba?

"Şey..." Sakinlemek için cırtlak sesimi bir tık toparladım. "Yani... Böyle mi yapacağız? Yüzünü göremeyecek miyim?"

Sözlerim biter bitmez Akın, beni yatakta uçur gibi havalandırdı, resmen tavada dönen krep gibi yatakta ters yüz etti. Savrulan saçlarım gözlerim perdelerken havalandırıldığım yatağa sırtüstü düşmüştüm. Heyecanlı ve soluk

soluğa olan Akın, yüzüme eğilerek alnıma yapışmış saç tutamlarımı temizleyip tutku dolu sesiyle fısıldadı. "Sana binbir farklı pozisyon gösterebilirim güzelim. Hangisinden istersen ondan başlarız."

Ben daha ona cevap veremeden midem guruldadı.

Veryansın eden sindirim sistemim binbir pozisyonun da kendisinde olacağını düşünüp korkuyla, "Benden uzak durun da ne bok ederseniz edin ha!" diyordu kendince. Tabii anlayana...

Akın şefkatle biraz daha yüzüme eğildi ve parmakları saç tutamlarıma zimmetli hâlde tebessüm etti.

"Acıktın mı?"

"Ha, yok." Sağ elimi midemin üzerine attım. "Senin spermler bağırıyordur, yanlış yerdeyiz diye." Dudaklarım muzip bir sırıtışla kıvrıldı. İşveli olduğu kadar muzip bir tavırla devam ettim. "Onları doğru yere sokmaya ne dersin?" Kaşlarımı bir aşağı bir yukarı yaylandırdım.

Bu hâlim hoşuna gitmiş bir şekilde kıkırdadı.

"Ciddiyet sıfır. Senden asker olmazmış." Sözlerinin aksine yüzünde bir tebessümle başını iki yana salladı.

Dudaklarımı büktüm. Dediğini onaylar gibi başımı salladım. "Asker olmaz, evet. Amaaaa, ne olur biliyor musun?" "Ama" derken sondaki "a"yı uzatmış, heyecanla bağırmıştım. Aklıma çok önemli bir şey gelmiş gibi işaret parmağımı aramızda havaya kaldırdım.

"Benden çok güzel asker karısı olur!"

Gözlerimin parladığına, yüzümün aydınlandığına emindim ama söylediğimle birlikte benimkinin aksine Akın'ın gülen yüzü bir anda düştü. Gözleri, binlerce anlamı barından bir derinlikte bakmaya başladı.

Yuh be Efsun! Oldu olacak tektaş da çıkaraydın!

Daha ilk sevişmeden, ne sevişmesi daha ilk ön sevişmeden! Bir git ya...

Yaptığım gafı toparlamak için bir kelimeyi ararken altında kıvrandım.

"Aaa, şey. Aslında..." Devamını nasıl tamamlayacağımı bilmediğim kelimeleri Akın'ın dudakları susturdu. Kondurduğu ufak busenin hemen ardından burnunu burnuma değdirdi. Dudakları dudaklarıma sürtünüyordu. Karnımın içindeki kelebekler yeniden ortaya çıktı.

"Evet." Net, anlamlı bir sesi vardı. "Senden çok güzel olur. Senden bana, ölmemeye güzel sebep olur."

Ben, bana ne dediğini algılamaya çalışırken; Akın, eğilerek alt dudağımı ağzına aldı. Sesli nefesi üst dudağıma düşerken derin derin emmeye başladı.

"Aç ağzını!" Dili dudaklarımda gezinirken açgözlü homurtusunu duydum.

İkiletmeden dediğini yaptım. Ağzımı açtığımda kirli sakalları yanaklarıma battı ve Akın, altında kalmış cılız bacaklarımı iki yana ayırdı. Diliyle dilimin üzerinde gezindiğinde, sertliği kadınlığıma dayandı. Girmiyordu ama darbe darbe kasıklarıma vuruyordu, öyle ki kasıklarım acıyla karışık sızlamaya başladı.

Fethetmeye gelen düşman askeri gibi kale kapılarını güm güm gümletiyordu. Dudaklarımı zorla bıraktı. Üstümde dirseklerine dayalı hâlde duruyor, bütün ağırlığını kollarına veriyordu. Bir elinin parmakları önüme düşen birkaç saç teline dokundu. Gözlerim hareketinin nahifliği karşısında kapanırken, o tutamları kulağımın arkasına ittirdi. Gözlerimi yavaşça açtığımda bakışları ile kesiştim. Bir süre öylece, soluk soluğa birbirimize baktık.

"Akın..." Heyecandan, tutkudan titreyen elimi yanağına dayadım. Başparmağımla ileri geri okşadım. Gözleri kapanıp elime doğru yalandı. Kısık, korkutmak istemeyen bir sesle, "Ben eminim. Hadi, yap artık." dedim bu gece bilmem kaçıncı kez. Daha fazla benden yana şüphesi olmasın istiyordum.

"Yapacağım zaten, dedim ya Efsun. Dur desen de durmam artık. Sadece daha demin indi, iki dakika izin ver de geri kalksın bir!"

Aslında indi dediği erkekliği gayet sertti ama bu bilgiyi kendime sakladım. "Ha, tamam. Pardon."

Akın'ın dudakları boynuma gömüldüğünde erkekliği kadınlığımı yokluyordu. Al işte, demiştim, bence gayet sertti. Daha ne kadar sertleşsindi ki hem bundan iyisi Şam'da kayısıydı.

Yuh, adamın çüküyle kayısının ne alakası var ya? Ben iyice kafayı yedim. Hem kayısı nere, Akın'ın çükü nere? Ay hem benziyor mu hiç ikisi birbirine? Dönüp baksam vallahi taş olurum, bu düşündüğümden ötürü. Ayrıca çük ne ya? Kıymetli o! Kıymetlimisss hatta!

Kafamın içinde kendi hükümranlığını kuran manyak düşüncelerim, Akın'ın boynumu ısırmasıyla jet hızıyla dağıldı. Şaşkınlıkla ağzımdan kulak tırmalayıcı bir çığlık kaçtı. Kendini tamamıyla yaptığı işe odaklayan Akın'ın umurunda bile olmadı çığlığım. Aksine gerdanıma doğru tenimi içine çeke çeke emmeye devam etti.

Diliyle sarhoş olan tenim ıslandı, aklım buharlaştı. Kafamı geriye atarak ona ve beni gitgide mest eden diline daha çok alan açtım. Bir yandan göğüslerimi avuçluyor bir yandan kasıklarımda gitgide artan bir baskıyla canımı acıtıyordu.

Göğüslerim ellerinde yoğrulurken istekle inledim. "Akıın..."

Üzerimde biraz doğrulup elleriyle bacaklarımı iyice araladı. Gözlerini kadınlığıma dikip soluk soluğa ve heyecanla ıslanmış vajinamı izledi bir süre. Bacaklarımdaki elleri kadınlığımın ince dudaklarının arasına sızdı ve o ıslaklıkta yavaş yavaş kaydı. Islak, ince dudaklarımı iki parmağıyla araladığında erkekliğini tamamen bana yaklaştırdı. Göğsüm heyecanla inip kalkmaya başlamıştı. Bir eliyle

penisini, bir eliyle vajinamın etrafındaki o ince dudakları tutuyor, bir yandan da zevkle söyleniyordu.

"Çok... Çok küçük."

O, sesli bir şekilde art arda yutkunuyor; bense korkuyla dudaklarımı dişliyordum. Parmağını vajinamın içine yollayıp penisine yer açtı. Parmağı çıktıktan hemen sonra ise hafif bir öne kaykılmayla penisinin başını kadınlığıma soktu.

"HAAA!" Yatakta doğrulup çığlık attım. Dudaklarımdan ardı ardına inlemeler, şimdiden gelen doluluk hissiyle çığlıklar dökülüyordu. Yatakta doğruldum hafifçe. Vajinamdaki bakışlarını bir yüzüme kaldırdı. Rahatlayayım diye usul usul kolumu okşadı. Dudaklarıma minik öpücükler kondurup, sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Şşt, şşşş. Sakin ol güzelim. Sakin, bak bir şey yok. Sadece biraz girdim, hiçbir şey yok, merak etme."

Bir yandan ufak ufak öpücüklerin arasından fısıldıyor, bir yandan da aletini yerleştiren elini yanağıma koymuş, okşayarak beni sakinleştiriyordu. Nefes nefese dudaklarını yaladı.

"Korkma, yavaş yapacağım. Tamam mı? Sakinleş, en başından beri yaptığın gibi kendini bana bırak sadece. Korkmak sana bir şey kazandırmadığı gibi böyle gerilirsen acıdığını hissedebilirsin."

Dudaklarını usulca dudaklarıma kapadı ve kısa bir süre beni öptü.

"Zevk alacaksın. Tamam mı? Aksi yok."

Başımı onayla salladım. Yeterince ikna edici olmadığını düşündüğüm için bir de, "Tamam." dedim nefesim nefesindeyken.

İkna olmamış bir hâlde gergin bedeninde bakışlarını gezdirirdi. "Efsun..."

"Efendim?" Korkunun hâkim olduğu gözlerimle pür dikkat ona bakıyordum.

Konuşmadan önce bana gülümsedi, o kadar sıcak gülümsedi ki hangi pozisyonda olduğumuzu bile unutmuştum.

"Her zaman cesaretine de kararlılığına da hayrandım. Ama bu gece, yani şimdi anladım ki ben, o cesareti de kararlılığı da kendinin ayrılmaz bir parçası yapan Efsun'a hayranmışım, hayranım. Sana hayranım Efsun."

Kalp dediğimiz organım sözleri karşısında eridi. Gözlerimden korku yerine aşk akmaya başladı. Her zerrem, her uzvum Akın'ın sözlerini özümsedi. Bu gece Akın'a kaç kez daha âşık olacaktım ben?

Sözlerini bir öpücükle mühürledi. Dudaklarımın üzerine kapanan dudakları ne sertti ne yumuşak. Tutku dolu, aklımı başımdan alırcasına bir hızda öpüyordu sadece. Bir yandan dudaklarımda diliyle turlayıp diğer yandan kafasını ufak hareketlerle döndürdü.

İçimden taşan aşkla ellerimi boynuna sardım. Gözlerimi usulca kapatırken iki damla yaş aktı yanaklarıma. İçinde bulunduğum andan soyutlandım, aklım Akın'ın bana ilk kez cesaretime hayran olduğunu söylediği zamana gitti.

Sekiz yaşındaydım o zaman. "Akın abiyi çağırın!" diye ortalığı yıkmıştım. Nitekim o vakit beni ikna etmeye geldiğinde, hastane koridorunda, hastane terliklerinin olduğu ayaklarımı sallayarak oturuyordum. O zamanlar saçlarım sıfıra vurulu olduğu için terliklerimle aynı renk bone vardı başımda.

"Ben geldim, hadi. Birlikte girelim mi Efsun?" demişti yanımdaki sandalyeyi boş bırakarak bir diğer sandalyeye oturduğunda.

"Seni almazlar ki..." demiştim oranın kurallarına alışmış bir şekilde.

"Kapıda beklerim ben de..." diye cevaplamıştı o zaman.

Biliyorum, beklerdi. Bekleyeceğim derse beklerdi.

Üzerinde bitirmek üzere olduğu ortaokulun üniforması

vardı. Muhtemelen Mehmet amca benim için oğlunu okuldan alıp buraya, yanıma getirmişti.

Yer yer yara olmuş dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı olumsuz anlamda sallarken yüzümü yere eğdim, bakışlarımı geri terliklerime döndürdüm.

"Bütün arkadaşlarım senin gibi okulda! Bense buradayım!" Sesimden isyan akıyordu. Ne kadar metanetli olursa olsun, değil bir çocuk, koca bir adam bile olsa bazen isyan ediyordu.

"Sen çok cesaretli bir kızsın Efsun. Cesaretli olduğun için özelsin ve özel çocuklar böyle zorluklardan geçerler ki ileride hayata daha sıkı sarılsınlar. Hem biliyor musun; ben, senin cesaretine hayranım."

Hayata sıkı sıkı sarılmak kavramından o zamanlar hiçbir bok anlamamıştım. Bir çocuğun soyut kavramları öğrenmesi dokuz yaşından önce mümkün olmazdı ve ben daha soyut kavramları öğrenemeden ölüm gibi soyut bir bokun kenarında geziniyordum. Yine de hayranım demesiyle bile tüm somurtmam gitmiş ve yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşmişti. Fakat yine de başımı hayır, istemiyorum anlamında iki yana salladım.

"Neden girmek istemiyorsun Efsun?" Akın abinin sesinde, yaşından büyük bir şefkat vardı.

"Geçen seferkinden sonra, akşam canım çok acıdı Akın abi... Dayanamıyorum ben o acıya. Sen de kesin gelmezsin diye seni çağırmalarını söyledim."

"Ama geldim Efsun, benim için içeri girmez misin?" Dizlerinin üstüne eğilmiş, bana bakıyordu.

Aslında, "Benim için yaşamaz mısın?" diye soruyordu. Dudaklarım hevesle kırıldı. Başımı aşağı yukarı onaylar gibi salladım

"Girerim." Aslında bu bir, "Yaşarım." demekti.

O gün son kemoterapime girmiştim. Yaşama sebebim

ise şimdi dudaklarıma kapanmış olan bu adamdı. Gözlerimden bir damla daha düştü. İçli içli öptü dudaklarımı, ikimizin de nefesleri gitgide sıklaştı. Tutkunun harmanladığı bedenlerimizin heyecanı daha da arttı.

Gerilen bacaklarımı sonuna kadar açan Akın, kendini biraz daha sürdü içeri.

"Aaaahhh!" Dudaklarımdan derin bir nefesin arasında karışmış çığlığım kaçtı.

Korkuyla tekrar yataktan doğrulan bedenimi yatağa gerisin geri yatırdı ve kımıldamamam için de bir elini tam karnımın üzerine koydu. Ardından erkekliğinin geri kalan kısmıyla bir anda içime girdi.

"AAAAAHHH!" Ani hareketi, hissettiğim acı ve içimdeki ani doluluk ile birleşince inatla doğrulmaya çalışarak çığlık attım ve geri yatağa bırakıldığımda belim yatakta acıyla kavislendi. Kafam, yastığa gerisin geri gömüldü. Yaşaran gözlerimle Akın'ın bedeninin üzerimde yükseldiğini gördüm. Nefesini nefesime kavuşturdu.

"İçindeyim." Beni rahatlatmak ister gibiydi.

Gülümsedim. "Zaten... Sen zaten hep benim içimdeydin."

Sözlerime gülümsedi. Dudaklarıma kısa ve nahif bir buse bırakıp dudaklarıyla gözlerimden akan yaşları içti.

"Şimdi içinde yavaşça hareket edeceğim bebeğim..."

Tamam anlamında başımı salladım. Çok yavaşça içimde hareket etmeye başladı. Oluşan sürtünmeden göğsümden kopan bir, "Ahhh." sesi ile hafifçe bağırdım.

Akın hırladı. "Siktir! Çok dar!" Alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Dişlerini sıkmaktan sağ şakağında bir damar atıyordu. Kendi kendine, "Sakin olmalıyım, sakin olmalıyım." diye mırıldanıyordu.

Hâline bakınca bir an üzüldüm. Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakmaya başladım. "Kızdın mı bana?"

"Hayır, neden?"

"Sakin olmalıyım diyorsun?"

"Hmm..." Akın anladığında kaşlarını havalandırıp sesli bir nefesle güldü. "Sakin olmazsam çat çat dalacağım çünkü!" Resmen otuz iki diş gülüyordu.

"Çat çat dalmak?" Kaşlarımı anlamayarak çattım.

"Çat çat daldığım zaman görürsün onu." Net cevap vermek yerine lafı geçiştirdi. Yavaş yavaş içimde hareketlenip çıktı. Sonrasında aniden erkekliğini içime tekrar gönderdiğinde, "AAAHH!" diye keskin bir şekilde çığlık attım.

"Şşşt, geçti. Sakin ol, geçti." Sık ve güçlü nefesi şakaklarıma vuruyordu.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, tam kasıklarıma bir külçe oturmuş gibi vajinamın dış kısmı sızlıyordu. Sanki boşalmışım gibi de bir ıslaklık vardı aşağıda. Eğilip aşağı bakmak istesem de Akın buna izin vermedi. Birkaç saniye alışmamı bekledikten sonra tekrar yavaşça içimi boşalttığında bu sefer daha kısık bir sesle, "Ahhh, Akın!" diye sızladım.

Bana cevap vermekten çok ırak, sol bacağımı hafif yukarı kaldırdı ve usulca içime yeniden girdi. Bu seferki girişinde canım acımamıştı. Dudaklarımdan rahatlamış bir sesle derin bir, "Ahhh..." döküldü. Acıdan uzak, tam bir zevk inlemesiydi dudaklarımdan dökülen. Sertliğine, içimi doldurmasına alışıyordum artık. Akın'ın rahmimde dokunduğu yerler zevkle bir çember misali tüm kasıklarımı sarmıştı.

Gevşeyen vücudum, içime girdiğinde verdiğim tepkimden Akın da artık alıştığımı anlamış olsa gerek başını boynumdan çıkarıp burnumun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Alıştın mı?" Dudakları hevesle kıvrıldı, içimde azıcık hareket etti.

Ağzımdan gayriihtiyari bir, "Ohhh," kaçtı. "Evet, yani... Güzel." Şapşal bir gülümseme ile yüzüne baktım.

Dişleri çenemi hafifçe kıstırdı. Tam üzerime gelecek şe-

kilde bedenini bacaklarımın arasında ortaladı. "Ohh! Şükür!" Bacağımı kalçasının üzerine attı. Her iki bacağım da beline sarılı hâlde bir anda üzerimde yükseldiğinde, kadınlığımı dolduran sertliğiyle yoğun bir zevk dalgasında sarsıldım.

"Akıın!" Bir yandan derin bir solukla inlerken, diğer yandan gülümsüyordum. İçimde bir kere daha hareket eden Akın, yavaşça içimi boşalttığı sırada rahatlamış bir nefes verdi ve tekrar içimde pürüzsüz bir sıkılıkta kaydı.

"Aaah! Bu çok güzel." Sözcükler benden tamamen bağımsız bir hâlde çıkıyordu ağzımdan. İçimden tam çıkmadan, uca kadar gelip müthiş bir ahenkle ıslaklığımın da yardımıyla derinlerime kaydı. Hissettiğim doluluğun etkisiyle başımı arkaya atıp boğazımdan sıcak bir nefes gibi kopan soluğumla inledim. Yeniden hareket edip ucuna kadar çıktı. Bu kez girdiği sırada bakışlarım kasıklarıma kaydı. Sertleşmiş, ıslaklığım ve bekâret kanım ile parlayan penisi yavaş yavaş kadınlığımda kaybolurken kalçamı kaldırıp onu karşıladım. Artık giriş çıkışlarına alışan vajinamın içinde daha rahat gidip geliyordu.

"Alıştın değil mi bebeğim?" Boğuk sesi, bir inleme gibi doldurdu aramızdaki şehveti. Bakışları birleşen kasıklarımızdaydı.

"Evet..." Nefes nefese, arzuyla doluydu sesim. İçime girip çıkışlarına uyumlu olarak kalçamı oynatıyordum. "Hatta alışmak ne kelime? Sanırım bundan sonra bağımlısı olabilirim." Tüm arsızlığımla elimi penisine attım ve bu kez yönlendiren taraf ben oldum.

Bu dans etmek gibiydi, hem çok heyecanlıydı hem de arsız bir tutkuyu tüm zihnine salıyordu. O tutku da bütün bedenini kendi müziğine uygun bir ritimde seviştiriyordu. Ahenkli ve dolu dolu, tamamıyla gerçek. Sevişmek; doğru notaya aynı anda basıp, ritme aynı anda uymak gibiydi. Sevişmek; bir yarımken tek vücut olmak, içinde varlığından

haberinin olmadığı bir boşluğu doldurmak gibiydi. Bütün mesele içgüdülerine güvenmek ve tutkunun seni yönlendirmesine izin vermekteydi.

Akın hiç duraklamadan erkekliğini rahmime kökledi-ğinde ikimiz de derin bir, "Ahhh..." sesiyle inledik. Büyük bir haz dünyasına açılan, küçük ve ıslak deliğimde bir ileri bir geri kayıyor, ikimizin de haz ve tutku dolu bu dünyada kaybolmasını sağlıyordu.

"Daracık amına koyayım! Bağımlı olmamak elde değil ki!" Kararmış gözleri, terden parlayan vücudu ile sanırım o da benimle aynı dertten mustaripti.

Elleri göğüslerimden belime doğru kayarken, daha sıkı avuçladı tenimi. Yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara kaydı içimde. "Akıınn!" diye inledim kasıklarımı onunla bir oynatırken.

"Söyle yavrum." Boğuk sesi fısıltıma kavuştu.

"Bu, çok güzel. Ahhh!" Soluğum dudaklarında kayboldu. İçime sertçe girdiğinde zevkle yutkundum. Her hareketimiz oldukça yavaş ama bir o kadar da her anını ezberlemek ister gibi dolu doluydu. Varlığından haberdar olmadığım bir dünyayı Akın'la birlikte keşfetmek hangi iyiliğimin karşılığıydı? Hiçbir fikrim yoktu ama sonu Akın'a çıkan her yol için binlerce iyilik yapmaya razıydım.

Rahim duvarlarımı zorlayan sertliğini neredeyse midemde hissediyordum. En derinimdeydi. Kalın ve kocaman sertliği gözlerimi yaşartırken kalçalarını kıvırdı. Yaptığı hareket yüzünden ağzımdan kaçmak üzere olan çığlıkla karışık inlemeyi sesli bir şekilde yutkundum. Dudaklarımı kanatırcasına dişlerimin arasında tuttum.

"İnle!" Bir rica ya da istek değildi bu. Yerine getirilmesi gereken, itiraz istemeyen bir emirdi. "Susma, inle!" Dediğini yaptırmak için bir kez daha kalçalarını kıvırdı.

Aklımı başımdan alan bu hareketle ağzımdan kaçan çığlığa engel olamadım, olmak da istemedim.

"OHHHHH, AKINNNNNN!" Bu akşam keşfettiğim o haz dolu dünya beni karşılarken bütün sinirlerim tek bir yerde toplanmıştı. Kadınlığım nabız gibi atıyor, girip çıktıkça Akın'ın sertliğine göre esniyordu. Hareketleri hızlanmış, kasıkları kasıklarıma temas ediyor, rahmimi bir doldurup bir boşaltıyordu. Kocaman olmuş testisleri kalçalarımı vuruyor, odada tenin tene çarpma sesi yankılanıyordu. Gözü dönmüş bir istek, kocaman bir açlıkla dudaklarıma kapandı. Yemek ister gibi dudaklarımı öpüyor, ağzının içine hapsedip emiyordu. Alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Bir süre acımadan eziyet ettiği alt dudağım ağzının içinde emmekten şişerken, o içime bir girip bir çıkıyordu. Kollarındaki ellerimi boynuna doladım ve dudaklarım dudaklarına hapis olduğu için boğukça ağzına inlemek zorunda kaldım. Ben inledikçe o hızlandı, o hızlandıkça ben daha güçlü kıvranarak inledim.

Sesli inlemelerim Akın'ın damağına çarpıyor ve onun sert, hırıltılı nefesinde kayboluyordu. Benim inlemelerim ve daha fazlasını istediğini belirtircesine kalçamın hareketleri arttıkça Akın dudaklarıma iyice gömüldü. Talepkâr, inatçı dudaklarını ağzıma bastırdıkça başım yastığa gömüldü. Kirli sakalları tenime batıyor, ufak da olsa canımı yakıyordu. Lakin içinde bulunduğum konum, malum bir taraflarıma verdiği zevk bundan katbekat daha fazlaydı.

Akın içimdeyken erkekliği daha da sertleşti. Rahmime giden yolda ıslaklığın ve darlığın zevkini çıkaran penisi -pardon kıymetlimiisss- o kadar sertti ki element tablosuna ayrı bir element olarak girebilirdi.

Cıvadan daha huylandırıcı, demirden daha sert.

Azottan daha patlayıcı, altından daha değerli yeni elementimiz: Kıymetlimisssyum.

KI 119 numara.

Bu da sanki köpek cinsi gibi oldu. Öveyim derken gömdüm mü, ne?

Sonunda acıyıp dudaklarımı bıraktığında inlemelerim havaya kavuştu. Dudaklarımı bırakan dudakları ıslak bir yol izleyerek çeneme doğru indi. Dili, geçtiği her noktayı yalıyor, terli tenimin tadını ağzına hapsediyordu. Boynuma doğru indi. Diliyle boylu boyunca ıslattı, dişleriyle mimik ısırıklar bıraktı. Öpücüğü ile sevdi. Aldığım zevk o kadar yoğunlaştı ki boğazımdan kaçıp damağıma ulaşan bir, "Aaahh!" ile inleyerek başımı arkaya atıp tadıma bakan diline daha çok yer açtım.

Beni her dolduruşunda, tek beden olduğumuz her seferinde, kendisiyle beraber beni de oynatarak kaydı. Onun bu pürüzsüz ama rahmimin duvarlarını zorlayarak içimde her kayışını bir rahatlama, derdine derman bulmuşum gibi içli ve kısık sesli "aahhhh"lama ile karşıladım.

Zevkle gözlerim kapanıyor, heyecanla kuruyan dudaklarımı yalıyor ve inlemelerimi bastırmak ister gibi sesli bir şekilde yutkunuyordum.

Akın her anı özel kılmaya çalışır gibi kasıtlı olarak önce hızlanıyor, beni o son noktaya getiriyor ancak rahatlamama izin vermeden tekrar yavaşlayarak dolduruyordu içimi. Vücudum önce şiddetli dalgaların arasında savrulup, ardından sahil kenarına vuran usul dalgalar gibi yatakta bir gidip bir geliyordu. Kalçam onun her girişiyle yükseliyor, içimden her çıkışında geri yatağa düşüyordu. Ama bütün düşüşlerim çok kısa sürüyordu. Çünkü çıkar çıkmaz kadınlığım onu geri istiyordu. Kıymetlimiisss de hemen gerisin geri dolduruyordu kendisi için özel şekillendirdiği vajinamı.

Akın'ın nefesleri sıklaştı, benim içimde yükselen ateşin bin katı onda vardı sanki. Hırslandı. Hızlandı. Hareketleri sertleşti, süratle içimdeki ufak deliği işlemeye başladı. Parmakları acımasını umursamadan kalçalarımı sıkıyor,

yoğuruyor, sertçe avucunun içinde şekillendiriyor, kızarmış derisi ve belirginleşmiş damarlarıyla boynumu hem emiyor hem dişlerini geçiriyordu. Lakin beni asıl inleten, yatakta kasıklarıma havalandıran dişleri değildi; kasıklarımda gitgide daha da sertleşen erkekliğiydi.

Kalçama eziyet eden elleriyle iki yana açtığım bacaklarımı yukarı kaldırdı. Ayaklarımı sırtına sarıp parmaklarını belimin inceldiği yere indirdi.

"Sar şu bacaklarını belime!" Yüzüme değil, bedenlerimizin birleştiği yere bakıyordu. Dediğini ikiletmeden yapıp, bacaklarımı Akın'ın kalçasında döndürüp kilitledim.

"Uslu kız." Ağzından hoşnut bir homurdanma gibi çıkan övgüsünü derinden gelen bir iniltiyle kabul ettim. Belimi kendinden çekip ani bir hareketle tekrar kasıklarına kavuşturdu ve penisini vajinama kökledi.

"Ahhh!!" Boğazdan gelen bir sesle hırlayan Akın'la aynı anda başımı geriye verip sarsıldım. Hareketleri hoyratlaştıkça inleme seslerim de çoğaldı. Sertçe içime giriyor, çok kısa bir an geri çekiliyor, ardından da beni döver gibi bir hırsla aletini içime sokuyordu.

"Ahhh, aah, Akın!" İsmini çığlık çığlığa söyledim. Ellerim tutunma ihtiyacıyla çarşafları sıktı. Belimi kavislendirip her girişini artan bir hazla karşıladım. Kalçalarıma vuran testislerinin çıplak et sesi inlemelerime karışıyor, saçlarım yatakta bir savrulup bir dalgalanıyordu.

"Ha... Siktir! Siktir! Çok iyi! Fazla iyi amına koyayım! Erken geleceğim!" Akın kendini kaybetmişti. Çenesi kasılıydı ve istekle kararmış gözleri, sadece vajinamı doldurusunu izliyordu. Hırlamasıyla birlikte daha da hızlandı.

Rahmime tutunmuş erkekliği gidip gelirken bulunduğu yeri hiç terk etmiyordu. İçime kendini zevkle ve sert bir şekilde köklediğinde çok ufak geri kayıyor, ardından tekrar o derin vuruşla testislerini kasıklarıma çarparak tamamen köklüyordu kendisini.

Vajinamın duvarları, kasıklarımı saran bir aleve döndü. Akın de penisiyle sertçe o alevi kırbaçlıyordu. Zevk ayak parmaklarından başlayarak bütün vücudumda toplanıyor, onun her girip çıkışında daha da artıyordu.

"AAAHHH! AKIN! AKIN!" Adını haykırarak çığlıklar atıyordum, kendimden geçmiş bir hâldeydim. Ben çığlık çığlığa bağırdıkça da Akın hepten hırslanıyor, kızarmış boynundaki damarları çenesini kastıkça daha da belirgin hâle getiriyordu.

"Ihh!" Benzeri bir sesle hırslı bir şekilde inleyen Akın'ın tüm bedeni, tüm teni kızardı ve nemlendi. Tıpkı benim tenim gibi. Çenem yükselmiş, bedenimi canım çıkar gibi kavislendirmiştim. Kasıklarımdan yükselen kıvrandırıcı bir zevk dalgası tüm bedenimi sarmıştı. Öyle şiddetli bir dalgaydı ki artık ateşi tenimi yakıyor, aklımı bulandırıyordu. Kulaklarım uğulduyor, gözlerimin önünde bir sis perdesi toplanıyordu.

Hızı iyice artmış, artık sadece ben değil, her hareketinde yatak da oynamaya başlamıştı. Tenin tene değen sesi, yatak demirlerinin gıcırtısına karışıyordu.

"Akıın!" Adını çığlık atarak inledim, ellerimi yukarı kaldırıp yastıkları avuçladım. Akın benimle aynı anda ama sanki beni duymuyor gibi küfrederek inliyordu.

"Ahhhh, siktir!"

İçimde kayarak kendini kasıklarıma her çarpışında küfrediyor, sert soluklarla inliyordu. Elleri belimi sıktı, parmakları derime battı ve beni tutup kendine doğru her vuruşunda, "Lanet olsun çok küçük! Hassiktir!" diye sanki acı çekiyormuş gibi inledi.

O tüm bedenimi sarsıyor, beni bir oyuncak bebek gibi kasıklarında bir ileri bir geri oynatıyordu. Derin bir haykırış daha koparken dudaklarından, hareketlerindeki sertlik çoğaldı, art arda girmeye başladı içime. Belimi tutan ve kalçamı erkekliğine doğru kaldırmış olan kollarının pazıları

şişti, kasları belirginleşti. Nemli teni artık su damlalarını ağırlamaya başladı.

"AAHHH! AAAHH!!" Çığlıklarımın şiddeti arttı, bir siren olsam camları yerinden oynatacak şiddette çığlıklarım duvarlarda yankılanıyordu. Tavan üzerimde gidip geliyor ve alnıma üşüşen ter damlaları tenimi gıdıklıyordu. Nefes nefese bir sona koşuyordum, Akın ise haykırarak içimde gidip geliyor, gözü dönmüş gibi aynı kelimeleri inliyordu.

"SİKTİR! SİKTİİR!"

"Aahhhaaah, Akıın!"

Avuçlarımın arasındaki yastıkları bırakıp belimden tutmuş, beni kendine doğru savuran kollarına tutundum. Sımsıkı sardığım kollarına tırnaklarımla bastıra bastıra derisini çizdim. Tırnaklarım yol yol ilerledi, kanattı bileklerini. O ise cezalandırır gibi daha da vurdurdu testislerini kalçama. Erkekliği rahmimin duvarlarını dövdü.

"Akıın!"

İsmi ağzımdan bir ihtiyaç gibi dökülüyordu. Buğulu gözlerimle bacaklarımın arasında dikili hâldeki Akın'ın vajinamı izleyen suretine bakıyordum. Yakarışımla beni bırakmadan üzerime doğru eğildi tekrar ve soluğunu soluğuma katarken hızlı hızlı gidip geldi içimde.

Bileklerindeki ellerimi sırtına attım ve iyice sardım üzerimdeki bedenini. Yatakta birlikte savrulmaya, bir ahenkle gidip gelmeye başladık.

Bacaklarımın kasıldığını hissettim. Puslu gözlerimin arasında o zevk dolu dünyayı görüyordum artık. En yükseğe tırmanıyor, vajinamda sıkışmış gibi zoraki ama isyanla hızla gidip gelen erkekliğinin içimde yaktığı ateşle kavruluyordum. Kollarımı dolandığım sırtına tırnak izlerimi kazıdım. Tırnaklarım sırtında ilerledikçe kararmış, rengi iyice koyulaşmış gece gözleri bana hırsla baktı. Tırnaklarımla izlediğim yoldan zevk aldığını göstermek istercesine bir göğsümü sıktı. Baş ve işaret parmağının arasında kıstırdığı

uca eziyet etmeye başladı. Diğer eli yavaşça vajinamı buldu ve içimdeki hareketleriyle eş zamanlı klitorisimi sertçe oklamaya başladı. O kadar gözü dönmüştü ki attığım canhıraş çığlıklarımı duydukça zevkle dudakları kıvrılıyordu.

"Daha çok bağır. Sakın susma, çığlıklarını duymak istiyorum. Zevkten attığın her çığlıkta, benim adımı söylemeni duymak istiyorum." Üstümde bir seks tanrısı gibi yükseliyordu. Terden parlayan teni, zevkten kızarmış yanakları ile bu gece ruhumu teslim etmek istediğim şeytanların kralı gibiydi. İsteğini yerine getirip çığlık çığlığa ismini haykırmaya devam ettim.

Göğsümdeki elini sırtında sarılı bacağıma götürdü ve topuğumdan yardım alarak sırtından ayırıp yukarı kaldırdı. Omzunda sabitledi. Bir eli ile klitorisimi okşamaya devam ederken, diğer eli tabanıma masaj yapmaya başladı. Dudakları ayak bileğime değip dişleriyle ufak ufak ısırık bıraktığında çığlığım yankılandı.

Ben bağırdıkça hızı, saniyede iki hatta üç katına çıkmıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki oluşan sürtünme yüzünden çıldırmak üzereydim.

"AAAAAH! LANET OLSUN! AHH!"

Artık zaman ve mekân kavramını tamamen kaybetmiştim. Sadece ben ve aldığım zevk vardı, bir de bulanık gördüğüm, sıkılı dişlerinin arasından bana bakan Akın.

"Hadi bebeğim!"

"AAH! AKIIN!" Tırnaklarım sırtına battı. Derisinde izi çıktı.

"Hadi yavrum, hisset! Bak, bu seni böyle inleten! Hisset!"

"Aahhhaa, Akın! Akın!" Altında sanki dönüyordum. Tavan gözümün önünde belirip kaybolmaya başlamıştı. Tüm evren gözümün önünde tepetaklak olmak üzereydi.

"Bunu mu istiyorsun!" Penisi içindeyken kalçalarını

döndürdü. "Söyle bana; ne istediğini, nasıl zevk aldığını anlat. Sikim o daracık amında hareket ettikçe aklının başından nasıl gittiğinden bahset. Hissediyor musun? Bak rahmini nasıl dolduruyorum! Daha fazlasını ister misin? Bütün döllerimi içine akıtmamı ister misin?"

Ağzından çıkan her edepsiz sözle daha da yükseliyordun. Sadece konuşarak defalarca boşalmamı sağlardı!

"Eveet, evetttt. İstiyorum Akın. Her şeyi istiyorum!" Çok az kalmıştı, ikimiz de tepetaklak o zevk dolu uçurumdan düşecektik. Tırnaklarımla tenine tutundum, ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı.

"Söyle!"

"AHHHAAHHH!" Ne diyeceğimi bilmeden çığlık atmaya devam ediyordum. Aklım başımda değildi ki zaten sarsıla sarsıla akıl kalmamıştı.

"Söyle! Beni daha sert sikmeni istiyorum de! Söyle!" Elini çeneme atarak yanaklarımı baskıyla sıktı ve dudaklarımı hırsla ağzına doğru yükseltti.

Gerçekten beni daha sert şey etmesine hiç gerek yoktu. Vücudum zaten yayık ayran gibi sallanıyordu ama ben onun dediğinin aksini yapabilecek bir durumda değildim.

"Evet, ahhhh! Evet! Akın... Ahhhh... Beni daha sert sikmeni istiyorum." Tiz inlemelerimin arasında zorla söylemiştim istediğimi. Şu an tek düşündüğüm bir an önce rahatlamaktı, sonrasında bunu dediğim için yüzde bir milyon utanacaktım. Orası kesindi.

Kalbim ağzımdan çıkmak ister gibi boğazımda atıyordu. Harcadığım efor yüzünden bu gecenin sonunu göreceğimden pek emin değildim. Sikişirken ölen kadın olarak tarihe geçecektim, net!

Ben daha da hızlanamaz dedikçe bana inat yapar gibi hızlandı. Vajinamın duvarlarını sertleştikçe sertleşmiş, palazlandıkça palazlanmış erkekliğiyle dövdü.

"AAHH! AKIIINN!"

Kesin civardaki komşular bile uyanmıştı. Hayır, çok merak ediyorum benim bu çığlıklarıma polis gelse ne olacaktı? Zevkten hararet yapmış olan beynim, iyice saçmalamaya başlamıştı.

Akın üzerime iyice bindi, kalçalarımı kasıklarının altında ezdi. Kollarım bedenine daha sıkı dolandı, aramızdan rüzgâr bile geçemez bir hâlde tutundum ona.

Biz hareket ettikçe yatak gacırdıyordu. "Ahhh, Efsun!" Kendi zevk denizimde o kadar derinlere batmıştım ki sol kulağıma çarpan sesini kilometrelerce uzaktan geliyordu sanki.

"Akın! Be- Ben..." Vücudumdaki her bir sinir hücresi sona doğru yaklaşıyordu.

Akın kulağımı ısırdı ve hırıltıyla adımı haykırdı. Kulağımın acısını hissetmedim bile. Belim kavislendi, kalçam yukarı kalktı. "AAAAHH!" Boynum arkaya düştü, bir yay misali gerildim.

Akın, hoyratça dişlerini bu sefer boynuma geçirdiği. "Öleceğim, amına koyayım öleceğim lan!" Haykırışlarını tenime hapsediyordu. Ben zaten ölmüştüm de ağlayanım yoktu. Belimdeki eli kalçama kaydı ve yanlardan kalçalarımı sıktı. Adam bana dokunmadan yapamıyordu! Ya ısırıyordu ya emiyordu ya da yalıyordu. Bir de kalçalarım vardı tabii! Aman kalçalarım eksik kalmasındı.

Vajinamdan klitorisime kadar tüm kadınlığım istekle atmaya başladı. Ağzım Sahra Çölü kadar kurudu, dudaklarım çaresizce açıldı ve tükenmiş soluğum havada titredi.

Erkekliğini rahmim daha sıkı sardı, içimde sıktı, kasıldı. Tüm kasıklarım zonklamaya başladığı vakit vücudumda göğüslerimi sallayacak derecede art arda depremler olmaya başladı.

Akın'ın altında uzanan bedenim zangır zangır titrerken, yayılmış olsa da göz dolduran göğüslerimin bede-

nimde hopladığını hissettim. Soluğum havada asılı kaldı, sırtım yataktan tamamen havalandı.

"AAAHHHHHHH! AHHHH!" Çığlığım odada yankılandı, duvarlara çarpıp kulaklarımızı doldurdu. Her şey bittikten sonra bu çığlıkların yüzünden sesim kısılacaktı.

Orgazm bütün vücuduma vururken, Akın altında sarsılan bedenimi zevkle izliyordu. Ben vajinamdaki erkekliğini sıkıştırdıkça çenesini sıkıyor, dar açıklığımı daha da daraltıkça daha çok kasılıyordu. Vajinamın Akın'ın erkekliğini sıkıp bırakara seğirmesi ile ağzından kaçan bir hırıltıyla hepten çıldırdı. Haykırışları havayı döverken hızla üstümde gidip gelmeye başladı. Hırsla, art arda hareket ediyor; sesli nefesleri ve iniltileri yankılanıyordu.

Kalçamdaki elleri saçlarıma yapıştı. Uzun tutamları parmaklarının arasına sarıp saçlarımı çekiştirdi.

"Aahh, Efsun, Efsun!" Adımı arka arkaya söylüyor, hırıltılı nefesi yüzümü yalıyordu.

Gözlerim göz kapaklarımın ardına kaydığı vakit, artık her yer kararmıştı. Beynim sanki patlamış gibi alev aldığında art arda gelen titreşimler bütün vücudumu sarmaladı. İstemsizce titreyen vücudum orgazmımla savrulurken, rehavetle ağzımdan bir, "Ohhh." çıktı. Kasılıp gevşeyen klitorisimle birlikte tüm vücudum sarsılıyordu.

Tüm titremelerim yavaşlayıp azalırken vücudum orgazm sonrası rehavet ile yığıldı kaldı. Kolumu kaldıracak enerjim yoktu. Her yerim, özellikle hırpalanmış klitorisim ve vajinam sızlıyordu. İstemsiz de olsa Akın'ın içimdeki penisini sıkıyordum.

Akın onu sıkıp bırakan alev topu olmuş, sırılsıklam ıslanmış vajinamda zevkle gitti geldi. Penisi, benden boşalan suyun yardımıyla kayıyordu içimde. Başını arkaya attı, morarmış damarları patlamak üzereyken son ve yüksek bir seste haykırdı. Son bir itişle onun da solukları rahatladı. İçimde seğirdi ve usul suyuma onun deli azgın suları ka-

rıştı. Tatlı suyumu onun kekremsi suyu ele geçirdi. Tüm vajinam onun menisiyle doldu taştı. Bütün sinirlerim gerilirken kendimi sıkıp verdiği her damlayı içime sağdım. Soluk soluğa üzerime yığıldığında adımı sayıklıyordu.

"Efsun, böylesi... Böylesini hiç beklemiyordum." Nefes nefese göğsü sineme yapıştı, terlemiş teni, nemli tenime karıştı. Üstüme yığılmış kalmıştı. "Öldüm de dirildim sanki..."

Benim de ondan kalır yanım yoktu. Düzgün bir tepki veremeyecek kadar dağılmış, nefes nefese bir hâldeydim. Kolumu kaldıracak hâlim yoktu, üzerimden dozer geçmiş gibiydi. Vücudum sarsılmaya devam ediyordu ve görüşüm hâlâ bulanıktı. Boşalmanın şiddetinden akan yaşlar yanaklarımı ıslatmıştı.

Hızlı nefeslerim ciğerlerime yetmeyince içime derin bir soluk çekmek istedim. Ancak Akın bütün ağırlığı ile üstümde yatarken bu pek mümkün olmadı. Biraz önce pelte gibi olmuş kaslarımı zorlayıp üstümdeki ağırlıktan kurtulmak için harekete geçtim.

"Ak- Akın. Kalk, nefes alamıyorum." Her bir sözcük hıçkırıklarımın arasında kayboluyordu. Uyarımla bir ağırlığı koluna vererek üstünde hafif doğruldu. Hızlı soluklarımız birbirine karışırken boştaki avucuyla yanağımı okşadı. Terden yapışmış birkaç tutamı kulağımın arkasına koydu ve gözleri gözlerimde öylece durdu. Bakışlarının yoğunluğu altında utandım bir an. Kurumuş, ilgi isteyen dudaklarımı yaladım.

"Efsun... " Bakışları dilimi takip etti ve soluk soluğa dudaklarımı izledi.

Cevaben yutkundum sadece. O kadar güzel ve dolu dolu bakıyordu ki dilim damağım kuruyordu.

Yanağımdaki eliyle çenemi tutup aşağı eğdi ve dudaklarını alnıma yaklaştırıp oraya bastırdı. Bir süre öylece bekledi, kokumu içine çekti. Gözlerim dudakları alnıma değer

değmez kapanmıştı. Öylece bekledim, tek bir hareket yapmadan.

Dudakları tenimden hafif yükseldiğinde, "Efsun'um." dedi sonuna eklediği o aitlik ekiyle. Sıcak nefesi alnıma çarpıyordu.

"Akın?" Kapalı gözlerimi açıp gözlerini taradım. Adı dudaklarımdan şaşkın bir fısıltıyla çıkmıştı. Herhangi bir cevap alamayınca, "Akın?" diyerek bir kez daha sordum.

Cevabı boğuk sesiyle emreder bir tonda aramızda yankı buldu. "Akın değil, sevgilim diyeceksin."

Bir saniye sonra algıladım ne dediğini ve anlar anlamaz içimi yeşerten umutla kocaman gülümsedim. Karşılığında aynı büyüklükte bir gülümseme kazamdım.

"Sorana sormayana, duyana duymayana herkese söyle Efsun." Şefkatle nemli saçlarımı okşuyordu. "Akın benim sevgilim, de. Akın bana, ben de sadece Akın'a aitim, de."

Önce şaşkınlıkla ağzım bir karış açık kaldı. Yüzümde şapşal bir sırıtış peyda olurken hayret, sevinç, aşk... Neredeyse tüm güzel duygularla gözümden bir damla yaş sızdı. Başımı, ağzımdan kaçan kıkırtılarım eşliğinde salladım. Sesli onaylayacak gücüm yoktu, hareketlerime güvendim.

Gözleri gözlerimde bir kez daha fısıldadı.

"Bana sevgilim de."

Bu hâli içimde çiçekler açtırdı. Baharlar geldi kalbime. Yanaklarımı ağrıtan bir sırıtıla, "Emrin olur komutanım!" diye cıvıldadım.

İçim içime sığmıyordu. Ağzım kulaklarımda, otuz iki diş sırıtıyordum. İşaret parmağım kalın dudaklarına kaydı, usul usul okşadım. Gözlerim, parmağını takip ederken bulanık görüyordu. Gözyaşlarım gözlerimden taşmak üzereydi.

"Sevgilim..." Tek kelime, tonlarca ağırlık taşıyordu. Sesim, o ağırlığın altında fısıltı gibi çıktı.

Sessiz çağrımı duyan Akın, kocaman gülümsedi. Gözlerinin ışıltısı kalbimde yansıyordu. Bir çırpıda dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Tutkudan uzak, alt dudağımı emmeye başladı. Dili, az önce emdiği yerlerin üstünden geçti ve dudakları ufacık bir an dudaklarıma değdi.

Gözleri gözlerimle tekrar buluştuğunda, dolu dolu bir, "Sevgilim..." kelimesi çıktı dudaklarından. "Benim küçük sevgilim..."

O kadar gerçek dışıydı ki yaşadığım an inanmakta zorlanıyordum hâlâ. Birisi çıkacak ve, "Her şey bir rüya, uyan artık." diyecek diye çok korkuyordum.

Akın, benim sevgilimdi artık.

Ben, Akın'la seks yapmıştım.

Akın, bana "küçük sevgilim" demişti.

En uçuk hayallerimde bile bu kadar ileri gitmemiştim ben.

Ne güzel şeydi insanın umduğunun da ötesini yaşaması... Dudaklarım kıvrıldı, gözlerimde haylaz parıltılar oluştu. Kalçamdan destek alarak hafifçe yükseldim. Bütün muzipliğim üzerimde, pis pis soruyordum.

"Küçük ama etkili. Az önce aklını başımdan almakla kalmadım, bütün dünyanı da altüst ettim." Şımarık bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan.

Akın, sözlerime imayla başını salladı. Parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Baş belası." Onun da dudaklarında benimkinde olan gülümseme vardı.

Derin bir soluk verirken yorgun bedenini yanıma bıraktı ve sırtüstü uzandı. Sık sık inip kalkan terlemiş ve biçimli göğüs kasları çarptı gözüme. Güzelliği karşısında içim aşkla doldu, taştı. Parmak uçlarım ona dokunma ihtiyacıyla karıncalanmaya başladı.

"Hiç de bir kere ben-" İtirazım elini dudaklarıma kapatmasıyla yarım kaldı. Parmakları tüy kadar yumuşak doku-

nuşlarla dudaklarımda gezerken, kolunu boynumdan geçirdi ve beni yan çevirerek sırtımı göğsüne yasladı.

"Uyu artık Efsun."

"Ne?" Bütün kaslarım sızlıyor, gözlerimden uyku akıyor olsa da isteği karşısında afalladım.

"Uyu!"

"Nasıl yani yaptık, bitti. Şimdi de direkt uyuyacak mıyız?"

"Ne yapalım istersin Efsun? After parti mi?"

"Hayır ama hani biraz vakit geçirseydik, azıcık konuşsaydık. Bana iltifat etseydin mesela?" Gözlerimi mahzunca kırpıştırıyordum.

Hem daha yeni sevgili olmuştuk. On sekiz yaşında, âşık olduğum adamla sevişmek ve onunla sevgili olmak benim için hikâyenin mutlu sonuydu. Benim nezdimde gökten üç elma düşmüştü; herkes payı olan elmayı almış, Efsun'un Akın'a olan aşkı da böylelikle masallardaki o mutlu sona kavuşmuştu.

Nefesi kulağıma vuruyor, uyuşmuş sesi itiraza yer bırakmıyordu.

"Uyu Efsun. Ben şu an seninle vakit geçirirsem sabaha yürüyemeyebilirsin. O yüzden en başta kendine acı. Hadi güzelim, uyuman senin yararına."

İkinci posta ihtimalini duyunca gözlerim korkuyla açıldı. Tamam, onu çok istiyordum ama canıma da susamamıştım. Vallahi de pestilim çıkmıştı.

"Iııı, şey haklısın. Tamam, uyuyalım. Zaten benim de çok uykum geldi." Yalandan esnedim.

Akın sözlerime kıkırdayarak karşılık verdi. "Delisin sen. Oldu olacak başıma da ağrı girdi de. Tam olsun."

Gözlerim son dediğiyle kocaman açıldı. Bu benim aklıma neden gelmemişti ki? Adam akıl mı bıraktı sanki?

"İnanır mısın, hafif bir ağrı toplanmaya başladı başımda. En iyisi uyuyayım ben de. Ağrı falan kalmaz sabaha."

Akın, karnı sarsılarak kahkaha atıyordu. Başını iki yana sallayıp mırıltıyla bir şeyler diyordu ancak ben, bu rahatlığı ve gülüşünün kalbime yaptıkları karşısında o kadar büyülenmiştim ki karşımdaki güzelliğinden başka şeye kapanmıştı algılarım.

"Gel buraya deli kız." Kahkahaları azalırken kollarını yeniden bana doladı. Burnunu boynuma gömdüğünde belime tamamıyla sarılmış kollarına sımsıkı tutundum. Kokusu dört bir yanımı sardı, varlığı her hücremi doldurdu. Bambaşka bir tatmin hissi doldu ruhuma. İstemsizce derin bir soluk çektim içime.

"Hımm, çok güzel kokuyorsun." Farkında olmadan çıktı sözcükler ağzımdan. Gözlerim kapalı, yarı uyuklar bir hâldeydim. Bir cevap vermedi bana. Sadece daha sıkı sarıldı, içine katmak ister gibi.

İyice uykunun rahat kollarına çekilmek üzereydim. Kendimi daha rahat hissettirmek için olduğum yere iyice yerleştim. Kasıklarımda hissettiğim sızıyla dizlerimi karnıma çektiğimde dizlerim saten çarşaftan sıyrıldı.

Akın, açığa çıkan dizlerimi boynumun üstünden görünce elini delinmiş dizlerime attı.

"Nerede oldu bu olay?" Sesindeki sertlik bütün uykumu dağıttı.

Panikle, "Iı..." sesi firar ederken dudaklarımdan, hemen toparladım.

İşte şimdi sıçtım. Toparla bakalım nasıl toparlayacaksın Efsun?

"Uzakta... Yani ben, otobandan beri bayağı yürüdüm. Boş ver, önemli değil. Unuttum ben, hatırlatma." Niyetim konuyu daha fazla uzamadan kapatmaktı.

"Sikerim lan ben onların feriştahını. Yarın göster bana

tam yerini, bulacağım o piçleri!" Kasılmış çenesini tenimde hissediyordum. Korkudan olduğum yerde üç buçuk atmaya başladım.

"Kamera falan yoktu Akın! Tam yerini de hatırlamıyorum zaten. Lütfen, hatırlatma. Birkaç sıyrık, o kadar." İtiraz etmesine izin vermeden devam ettim. "Hem sana geldim işte. Kötü bir olay ama bana hayatımın en güzel gecesini verdi." Parmaklarım sakinleştirmek istercesine yanaklarını okşuyordu.

"Bana niye geldiğini kollarımdaki yalandan bayılmandan anladım zaten Efsun. Oyunculuk yeteneğin üzerine daha çok yoğunlaşmalısın. Özellikle gözlerin açık birer kitap gibi güzelim."

Benim aklımı başımdan alan sözleri o kadar rahat söylüyordu ki. Oysa ben ruhumu teslim etmek üzereydim. Ben bütün akşam mükemmel oyunculuğum ile övünürken karşımdaki adam oyunculuğun hasını yapmıştı. Gözlerim ve ağzım hem korkudan hem şoktan kocaman açıldı. İyi ki tüm hepsinin oyun olduğunu anlamamıştı.

Ya anlasaydı? Onun için kendi vücuduma zarar verecek kadar gözü kara olduğumu anlasaydı?

Cevabını düşünmek istemediğim soruları itelemek ve dikkatini dağıtmak için acilen konuyu başka noktaya çekmem gerekiyordu.

"Niye kötü mü oldu? Tamam, kötü bir olay oldu ama sonu iyi oldu, bak. Hem ben, o an sadece seni istedim. Hastaneyi, polisi ya da ailemi değil, seni istedim! Evet, ne var bunda? Baktım az kalsın ölecektim, ölmeden önce sevdiğim adamın kollarında bir kez de olsa bunu tatmak istedim. Ne var bunda?"

Hızlı hızlı konuşarak onu resmen bombardımana tutmuştum. Doğru cümlelerle konuyu istediğim noktaya getirmeye çalışıyordum. Akın, gözlerini kapatarak başını sağa sola salladı.

"Korkmuştum Akın..." Sesimi incelttim, gözleri nazlı nazlı kırpıştırdım. "Ve bana, senden daha iyi gelen hiçbir şey yok bu dünyada." Fısıltıyla doldurdum aramızdaki boşluğu. "Çok korktum Akın, hatırlamak dahi istemiyorum. Çantamı da bırakmadım o an panikle. Bırakmam gerekiyordu ama gerçekten akıl edemiyor insan o an. Yere düşünce öleceğim sandım."

Sesimi ağlar gibi de titretmiştim. Elini yanağıma atan Akın, alnıma bir buse daha koydu ve kavradığı yüzümü boynuna gömdü.

"Çok korktum Akın." Gözümden gayriihtiyari bir damla düştü, boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Bir yalana inanmanın en kolay yolu, o yalana kendini adamaktır." derler. Olmayan bir olayı bu kadar gerçekçi anlatmamın, gözümden akan yaşın ya da hıçkırığımın tek açıklaması bu olabilirdi.

"Senin saçının teline zarar verenin ben evveliyatını sikerim."

Fazla abartmış olmalıyım ki Akın'ın gözü dönmüştü. Korkuyla yutkundum ve biraz kendimi sakinleştirdim. Sakin olmalıydım. Öyle birileri olmadığı için hayatta bulamayacak. Evveliyatını mevveliyatını da sikemez dolayısıyla. Ancak abartmayı bırakmam gerekiyordu.

Olamayan birini bulamayacaktı, zaman geçtikçe de bu olay unutulacaktı. Tek yapmam gereken biraz daha sakinleşmekti.

"Geçti gitti Akın. Unutalım lütfen. Aklıma geldikçe daha çok korkuyorum ben. Ne olur, ne olur bırak peşini. Üzme beni, yalvarırım. Bulacağım deme lütfen. Hatırlatma hiç. Hatırlamak istemiyorum daha fazla. Bu güzel gecenin üstüne gölge düşsün istemiyorum ben, sevgilim."

Korkudan üç buçuk atıyordum. Sakinleşmek için derin derin solurken, gözlerim bu kez korkudan dolmuştu.

"Tamam, geçti. Geçti bebeğim. Bulmayacağım kimseyi, sen yeter ki üzülme."

Saçlarımı okşadı, beni kendimden daha fazla sakinleştirmişti. Usul usul mayıştım parmaklarının arasında. Her tutamın üzerinde kıyamazcasına gezindi avucu. O saçlarımı okşadıkça gerilmiş her bir sinirim gevşiyordu. Yavaşlayan nefeslerim huzur doluydu. Şakaklarıma çarpan sıcak nefesi, ben uykuya dalana kadar kulağıma fısıldadığı sözcükleri yaşadığım en güzel geceyi taçlandırdı.

"Sevgilim, korkma artık hiçbir şeyden. Hadi uyu güzelim. Ben yanımdayım, hep de yanında olacağım bundan sonra."

Sesi çok uzaklardan gelmeye başladı. Hayal meyal duyuyordum bana "Sevgilim" deyişlerini. Dudaklarımda bir gülümseme ile daldım uykuya.

6.BÖLÜM

Gülümseyerek uyunur mu?

Ben bütün gece gülümseyerek uyumuştum.

Sabah yüzüme vuran güneşle gözlerimi açtığımda hâlâ gülümsüyordum. İlk olarak nerede olduğumu anlamadan yabancı odaya bakındım. Üzerimdeki uyuşukluk dağılırken dün gecenin bütün ayrıntılarını hatırladım. Çırılçıplak bir hâlde Akın'ın yatağında, Akın'ın çarşaflarına sarılmış hâlde yatıyordum!

Dün gece Akın'la sevişmiştim!

Saten, beyaz çarşafların arasında mutlulukla gerindim. Ne yazık ki elim yatağın boş tarafına değince bu mutluluğum kısa sürdü. Soğuk çarşafı parmaklarımın arasında sıkıştırıp kalktığımda yanımda olmayışına bozuldum. İyice ayılmış beynim komplo teorileri üretmeye başladığı zaman, bu bozulmuşluk yerini endişeye hatta korkuya bıraktı. Kulağıma içeriden gelen tıkırtı sesleri ilişene kadar boğazımda bir yumru oluşmuştu bile. Ağlamak üzereyken Akın'ın çıkardığı tıkırtılara tutundum. Aklıma kahvaltı hazırladığı fikri gelince mutlulukla gülümsedim.

Bütün kaslarım ağrıyordu, banyo yapmam ve temiz-

lenmem gerekiyordu ama benim yapmak istediğim tek şey Akın'ı görmekti.

Dün geceden beri yüzüme yapışmış gülümsemem ile yavaşça doğruldum. Kasıklarımdaki hafif sızı ve uyluklarımdaki hassasiyet hızlı hareket etmeme engel oluyordu. Bütün vücudumda dün gecenin kanıtı kızarıklıklar vardı. Akın, ben uyurken bacaklarımın arasını temizlemiş olmalıydı. Ne kadar kirli hissetsem de aşağı tarafım temizdi.

Çok yavaş hareket ederek dolaba ilerledim ve üstüme başka bir gömleği geçirdim. Ani hareketlerden uzak durarak odadan çıktım.

Mütemadiyen sırıtıyordum. Holü geçtiğimde Akın'ı dış kapının orada, kollarını kavuşturmuş dalgınca yere bakarken yakaladım.

"Sevgilim?"

Bana herhangi bir cevap vermedi hatta bakışlarını ayakucundan hiç kaldırmadı. Suratım düşerken tedirginlikle doldum. Korkuyla yutkundum.

Yoksa dün gece yaşadıklarımızdan pişman mıydı? Bu düşünce ile gözlerim doldu. Boğazımda kocaman yumruyu zorla yutkundum. Yavaşça ona doğru adımladım ama soğuk tavrından dolayı aramızda beş altı adım kala durdum.

"Akın... Dışarı mı çıkmıştın?" Kendimi gülümsemeye zorladım. Titreyen parmaklarımla yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Hmm, evet dışarı çıktım." Kolları önünde kavuşmuş, kapıya yaslanmış bekliyordu.

Neyi bekliyordu?

Gözlerini ayakucundan kaldırmadı, hiç yüzüme bakmadı.

"Anladım..." dedim mırıltıyla. Ne diyeceğimi bilemeyerek ellerimi önümde birleştirip parmaklarımla oynamaya başladım. Ayaklarımın üzerinde sallanıp bir şeyler söyle-

me ihtiyacıyla, "Keşke sıcak ekmek alsaydın. İnanır mısın kurt gibi açım!" dedim. Ortamı yumuşatmak için kıkırdamayı ihmal etmedim.

"Yok." Sesi buz gibiydi. Bakışlarını ayakucundan kaldırdı ve aramızda fersahlar varmış, biz iki yabancıymışız gibi katran karası gözlerini gözlerime dikti. Bakışları bomboştu. Dolu bardaklar kırılmış, duygular akıp gitmiş, geriye sadece cam kırıkları kalmıştı. O kırıklar da dört bir yanımıza dağılmış, attığım her adımda ayaklarımı kesip, kanımı akıtacaktı.

Yutkundum ne yapacağımı bilemez bir hâlde. Gözlerim akmamış yaşlarla doldu. Bir şeyler demesini hem istiyor hem de devamını getirmesini hiç istemiyordum.

"Soğanımız bitmiş de. Soğan aldım geldim." Söyledikleri altında ezilmemişim gibi bir sakinlikle konuşmuştu. Ben ne olup bittiğini anlayamadan kavuşturduğu kollarını açtı. Elindeki bir şeyi yere, ayaklarımın dibine attı.

Bakışlarım yavaşça ayakucuma gelmiş, toprağa bulanmış soğanla buluştu. Ağzım şaşkınlıkla açıldı, şokla dolu bir nefes çıktı ağzımdan. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde ellerim ağzımı buldu. Korku dolu bakışlarım gözleriyle buluştuğunda olduğum yer ayaklarımın altından kayıyordu. Kulaklarım uğuldamaya, ellerim terlemeye başladı.

"Çantandaki soğan kokusu da böylelikle açıklığa kavuşmuş oldu. Tıpkı yolun karşısında, ne hikmetse çimlere düşmüş düğmelerin gibi!" Elini havaya kaldırıp avucundaki düğmelerimi parkeye bıraktı.

Tam ayakucumda, toprağa bulanmış soğanın hemen yanında durdu düğmelerim. Şaşkın bakışlarımı Akın'ın sinirli bakışlarıyla buluşturdum. Bakışları soğuk, duygudan yoksundu. Gözlerimi delip geçiyordu. Kendimi karşısında yıkılmış, kolu kanadı kırılmış gibi hissettim. Bomboş bir kabuktan ibarettim sanki. Sonra ağzını açtı. Her bir kelimesi ile öldürdü beni. Merhametten yoksundu.

"Hayatın yalan olmuş Efsun."

Orada, sevdiğim adam tarafından infaz ediliyordum. Üstelik yargıyı veren de oydu, cellat olan da...

Haykırmadı, bağırmadı da. Tek nefeste, buz gibi bir ses tonuyla söyledi her bir kelimeyi. Belki bağırsa, yakıp yıksa bu kadar canım yanmazdı. Yine de vazgeçmedim Akın'dan. Yalanımı, oyunumu yakalaması umurumda bile değildi çünkü âşıktım ben. Bir gün "keşke" demek istemiyordum.

Bir şeyler yapmam, bir şeyler söylemek lazımdı.

Kafamda kırk tilki her bir yana dönüyor; durumu nasıl, ne şekilde lehime çevirebilirim diye fikirler üretiyordum. İçimde fırtınalar kopsa da dışımdan sakin duruyordum. Gözlerimdeki korku, ellerimin titremesi dışında donmuş kalmıştım aslında. Derin nefeslerle kendime gelmeye ve ne yapabilirim, nasıl bir şey söyleyip kendimi temize çıkarabilirim diye zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Hayırdır, sessizleştin? Nerede dün gece bülbül gibi şakıyan Efsun? Konuşsana, anlat kendini. Çok merak ediyorum, ne diyeceksin? Nasıl bir yalan uyduracaksın kendini kurtarmak için?"

Bir omzunu kapı pervazına yasladı, bacağının birini öne uzattı. Kollarını kavuşturmuş bir hâlde önümde intikam tanrısı gibi duruyordu. Dün gece tutkuyla dolup taşan gözleri bu sabah benden iğrenir gibi bakıyordu.

Kalbim acıyla büzüştü. Tarifsiz bir acı bütün göğüs kafesime yayılırken bir şeyler düşünmeye zorluyordum kendimi. Ancak kafamın içi bomboştu. Hiçbir şey düşünemiyor, beni içinde bulunduğum durumdan çıkaracak bir yol bulamıyordum.

Lanet olsun, bulamıyordum! Akın'ı ikna edecek cümlelerim yoktu, kendimi temize çıkaracak bir açıklamam hiç yoktu! Acil çıkış kapısına ihtiyacım vardı ve ben o çıkışı bir türlü bulamıyordum.

O kadar çok yalan söylemiştim ki hepsi bir bir ayağıma dolanıyordu. Söylediğim yalanların mumu yatsıya kadar bile yanmamıştı üstelik. Bir gece, sadece bir gece sürmüştü Akınlı düşlerim. Yüzüm düşmüş ve ağlayacak gibi olmuştum. Ne bok yiyecektim ben şimdi? Kendimi nasıl kurtaracaktım bu durumdan?

Yanağıma düşen bir damlaya engel olamadım. Üzgün, korkulu bakışlarımı Akın'a çevirip cezamı beklemeye koyuldum. Suçunu kabul etmiş bir kız çocuğu gibi duruyordum karşısında.

Bir şey demeden birkaç saniye baktı gözlerime. Ardından başını pes etmiş bir hâlde iki yana sallayıp doğruldu yerinde. Kollarını açmadan ağır ağır bana yaklaştı.

"Ah benim küçük, yalancı kızım." Sesi hâlâ buz gibiydi. Adımları bana yaklaştıkça küçücük kaldım karşısında. "O kadar tecrübesizsin ki verdiğin ifadeyle oynadığın oyun birbirini tutmuyor." Titreyen ellerimle üzerimde kalçamı zor kapatan Akın'ın gömleğinin uçlarını tuttum. Bütün vücudum gerilmişti. Sorguda gibiydim, üzerimizde bir sarkıt lambamız eksikti.

"Adamlar beni motosikletle sürükledi diyorsun ama ne hikmetse gömleğinin kolunda hiçbir şey olmadan, sadece önü açılıyor." Boylarımızı eşitlemek için eğildi. Aldığı derin soluklar ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu. "Seni o hâlde görünce tecavüze uğradın zannettim, haberin var mı?"

Yükselen ses tonu yüzünden irkilip korkuyla gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Sen..." Muhtemelen sakinleşmek için duraksadı. Yeniden konuştuğunda sesi daha kısık ama daha tehditkârdı. "Sen kimi, neye alet ettiğini anlayamayacak kadar çocuksun!" Her sözcüğün üzerine bastırarak konuşmuştu.

Kendimi tutmaktan vazgeçtim. Yaşlar birbirini ardına inerken, başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine sabitledim.

"Sen, sen zaten dün gece bir oyun oynadığımı anlamıştın. Dün gece bundan şikâyet etmeyecek kadar da memnundun üstelik hâlinden. Ne oldu da hesap soruyorsun? Niye şimdi?"

Her yanım titriyordu. Dişlerimi sıkmaktan çenem acıyor, kulaklarım harcadığım efor yüzünden uğulduyordu.

"Söylediklerinde ufacık da olsa bir doğruluk payı vardır diye düşündüm. Saldırıya uğradığını söyleyecek kadar alçaldığını tahmin edemedim." Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Demek ki sadece ona geliş sebebimi anlamış, geri kalan olayları yalandan söylemiş olmamı bana yakıştıramamıştı.

"Uğramış olmamı mı tercih ederdin?" Sesim cılız çıktı. Ağzımdan kaçmak üzere olan hıçkırığı yuttum.

Kaşlarını iyice hiddetlenerek çattı.

"Sen delirmişsin. Bir insan bu kadar büyük bir oyun kurup da kendini 'âşığım' diye temize çıkaramaz. Seninki aşk değil Efsun!" Acımasız sözleri yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Bir katilin umarsızlığıyla söylüyordu her kelimeyi. O kadar net, o kadar kendinden emin çıkıyordu ki sesi; son cümlesiyle beni orada, o an sözleriyle bir bir öldürüyordu.

"Seninkisi takıntı." Tükürür gibi sarf etti her bir kelimeyi. Sıradan, basit bir şeyden bahseder gibiydi. Sinirlendim bu hâline. Beni ne kadar kolay yargılamıştı. Anlamadan, dinlemeden hükmünü vermiş; bir de üstüne ona olan sevgimi aşağılıyordu. Bu kadar kolay değildi. Bana hakaret edebilirdi ama aşkımı bir çırpıda yok sayamazdı!

Gözlerimden yaşlar ardı ardına akarken gururla kaldırdım başımı. Omuzlarım dik, ellerim iki yanımda yumruk olmuş hâlde Akın'la gireceğim savaşa hazırdım.

"Hayır! O kadar uzun boylu değil. Bana kızmaya, hesap sormaya hakkın var ama aşkıma laf edemezsin."

"Tedavi olman lazım Efsun."

Çok sakindi. O kadar sakindi ki sinirle söylediği hakaretlerini yeğlerdim. Ben zaten çocukluğumu yaşıtlarımdan geride kalmanın verdiği yaraların psikolojik tedavisiyle geçirmiştim. Bunu herkes gibi o da çok iyi biliyordu.

"Bana bunu nasıl söyleyebiliyorsun Akın? Beni en iyi tanıyan sen, karşıma geçip bana nasıl bir ithamda bulunduğunun farkında mısın?"

"BENİM SENİ TANIDIĞIM KADAR SEN DE BENİ TANIYORSUN! YALAN SÖYLEDİĞİNİ ANLADIĞIM AN, SANA NE KADAR KIZACAĞIMI DA İYİ BİLMEN GEREK! SAKIN EFSUN, KARŞIMA GEÇİP DE SAKIN AĞLAMA ŞİMDİ!" Sesi artık evi sallayacak kadar keskin bir gürlemeye dönüşmüştü. Korkuyla hıçkırığım boğazıma kaçtı, konuşamadım.

Benim sessizce sinmemi, omuzlarımın hıçkırıklarla sarsılmasını izledi bir süre. Sesli bir şekilde burnumu çekmemle sabreder gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sen bir ilişkinin güvene dayanarak inşa edileceğini, hele ki aylarca dönmeyecek bir adamın gözünün asla arkasında kalmasını istemeyeceğini anlayamayacak kadar toysun." Daha sakindi, kızmıyordu. Nereye takıldığını, neden sinirlendiğini anlamamı istiyordu daha çok.

Çok canım acıyordu. Bütün vücudumda yankıları süren bir acıydı bu. Gözyaşlarım birbiri ardına yanaklarımı ıslatıyordu. Son bir gayretle ona yeniden ulaşmak için kollarına tutundum. Çekilmedi, aksine öylece kaldı. Bundan cesaretle aldığım, "Akın bizim iç-" diye başladığım cümlemi tamamlamama izin vermedi.

"EN SİNİR BOZUCU OLAN DA NE BİLİYOR MUSUN EFSUN?" Yine bağırmıştı. Sızlayan gözlerimi sesinin hiddetiyle tekrar yumdum. Tıslarcasına bir fısıltıyla yüzüme eğildi. "Beni kandırdın. Dün gece gözümün içine BAKA BAKA çok rahat yalan söyledin. Ağladın lan! Yalandan ağladın."

Gözleri de sesi kadar hayal kırıklığı doluydu. "İstediğini aldıktan sonra bile yalandan ağladın!"

Konuşmak istedim. "Akın..." diye başladığım, hıçkırıklarımın arasında kaybolan ismiyle başımı kaldırıp zehir zemberek gözlerine baktım.

"AĞLAMAAA!"

"Ama-"

"SAKIN BİR DAHA GÖZLERİME BAKA BAKA AĞLAMAAA!"

"Akın..." Bir umuda ihtiyacım vardı. Bir mucize olması gerekiyordu ama o mucize gerçekleşmedi. Orada, öylede hıçkırıklarla ağlamaya devam ettim.

Bir şey demedi. Bir anda sırtını döndü. Yatak odasına ilerledi, beni ardında ağlayarak bıraktı.

Son sözleri biraz önceki gürlemelerinin aksine sakin ve netti.

"Ben banyodan çıktığımda bu evden gitmiş ol. Çok sinirliyim Efsun. Benden uzak dur. Git bu evden, hayatımdan."

Keşke bağırsaydı...

Ardından hıçkırarak ağladım ama o ardına dönüp bakmadı bile. Gelir diye bekledim, gelmedi. Banyodan yükselen su seslerini duyunca sesli bir iniltiyle hıçkırdım ve hızla çantama koştum. O banyo yaparken hiddetle gözyaşları içinde kıyafetlerimi giydim.

Gömleğimin düğmeleri bile yoktu. Aldırmadım, önümü ellerimle kapattım; hızla kapıyı çarpıp çıktım. Yeri döverek sinirle yürümek, ortalığı ayağa kaldırmak istiyordum lakin bacaklarımın arası sızlıyordu. Belirli bir ritimde yürümek zorunda kaldım. Rüzgâr dağılmış saçlarımı uçuruyor, gözyaşlarımı yanağımda kurutuyordu. Bu hâlde otobana çıkmam gerçekten çok korkutucu olurdu. Gömleğimin önü açık olmasa o kadar dert değildi ama hem üstüm başım dağınıktı hem de kasıklarım sızladığı için bir süre sonra aksa-

yarak yürümek zorunda kaldım. Adım atarken bile ince bir iğne tam vajinama batıyor gibiydi. Sinirle gözümden akan yaşları sildim. O batan ince iğnelere inat koşmaya başladım. Acıya acıya koştum. Gömleğimin yakalarını iyice sardım kollarımla.

Üşüyordum... Hem sonbaharın soğuğu hem de Akın'ın bıraktığı soğukta üşüyordum. Otobana paralel yoldan ilerleyip taksinin gelebileceği bir yere ulaştıktan sonra telefonuma uzanıp taksi uygulamasını açtım. Titreyen parmaklarımla bulunduğum yerin adresine bir taksi istedim. Savrulan saçlarımın omzumu dövmesine izin verdim. Arkamdan hızla gelen araba sesiyle taksinin geldiğini sandım lakin gelen siyah bir BMW'ydi. Korkuyla geri kaçmaya çalışacakken bunun Akın'ın arabası olduğunu anladım.

Yanımda durmasına şaşırdığımı itiraf ediyorum. Çünkü peşimden gelmesine hiç ihtimal vermiyordum.

Adımlarımı kaçarcasına hızlandırdım ve tekleyen yürüyüşümü canım acımasına rağmen düzelttim. Yanımda durduğunda arabayı yavaşlatarak rölantiye aldı ve yürüyüş hızıma göre ayarladı. Keskin bir tonla seslendi solumdan.

"Bin Efsun!"

"Siktir git!" Sinirle tısladım, ona hiç bakmadan yürümeye devam ediyordum.

"Bin şu arabaya Efsun!"

Cevap vermeden yürümeye devam ettim.

"EFSUUUNNN!" diye bağırdı arabanın içinden.

"SİKTİR GİT DİYORUM!" diye bağırdım ben de cevap olarak yüzümü açık cama dönerken.

"Yürüyemezsin bu hâlde! Bin şu arabaya!"

"Yeni mi geldi aklına? Taksi çağırdım zaten, yürümeyeceğim. Peşimi bırakırsan senden uzaklaşmak için yürümeme de gerek kalmaz!" Bir taraftan da ondan kaçarcasına yürümeye devam ediyordum.

"Ne taksisi amına koyayım? Bu hâlde taksiye mi binilir?"

"Sen değil miydin 'Ben banyodan çıkmadan gitmiş ol!' diyen? Nasıl gidecektim acaba onca yolu? Hem niye binilmesin?"

"Yakan bağrın açık. Bin şu arabaya Efsun!"

Kaşlarımı kaldırdım. Dalga geçer gibi sinirle gülmeye başladım.

"Ha, sorun taksici değil. Sorun karşıma bir erkeğin çıkması." Alayla kaşlarımı kaldırdım, başımı sallıyordum.

"Neden Akın?" Gözlerimi kısarak ona doğru eğildiğim. "Bir posta da başkası geçsin? Ne olacak ki? Alıştım zaten sert sikişe!"

Demeyeydim iyiydi. Alayla başımı sallarken Akın'ın hiddetli gözleriyle olduğum yerde dondum kaldım. Bakışları karşısında ben de donup kalırken, Akın keskin gözlerini üzerimden çekmeden hızla emniyet kemerini çözdü.

Kesinlikle artık kaçmam gereken andaydım fakat buna rağmen arabanın kapısı açıldığında şokla bir iki saniye kalakaldım. Ama ardından panikle tabanları yağlayarak hızla koşmaya başladım.

Koştum koşmasına ama üç saniye, sadece üç saniye koşabildim. Üç saniye sonra havadaydım. Hatta bir an havada savruldum. Saçlarım bedenimle beraber havalanırken baş aşağı Akın'ın omzundaydım.

"Geri zekâlı mısın Akın!" Hiddetle cırlayarak kürek kemiğine geçirdim.

Cevap vermek yerine beni yan koltuğa fırlattı. Patates çuvalı gibi omzuna aldığı yetmedi, bir de arabaya fırlatıp kapıyı da kendisi binene kadar üstüme kilitledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hırsla kapıyı açmaya çalışıyordum. Camlara vuruyor, Akın'a bağırıyordum.

"Kemerini tak!" Yanıma oturduğunda tek söylediği bu

oldu. İçim isyanla dolu hâlde kemeri takmak yerine kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi.

"Sal beni!" Motoru çalıştırıp beni dinlemeden gaza kökledi. Ani hareketiyle yerimden oynadım.

"Evine götüreyim, orada salacağım zaten!" Bir eli direksiyondaydı, diğer eli beni koltuğa sabitledi. Tırnaklarım ellerini çizerken ustaca kemeri taktı. Hırsımı alamamıştım. İnadına kemeri çıkarmaya çalıştığımda bana attığı bakışla bu kararımdan vazgeçtim.

Kendime not: Akın sinirliyken attığı yan bakışlara dikkat et!

"Seni kendime bağlayacak hâlim yok Efsun. Uslu dur, evine gidelim. Sonra sen sağ, ben selamet."

Kastettiği şeyi anladığımda sinirim yerini gözyaşlarına bıraktı. Omzuna vurdum içimdeki hıncı atmak istercesine.

"Aşağılık bir adamsın sen Akın. Aşağılıksın!" Hıçkırıklarım dudaklarımın arasından kaçıyordu.

"Evet, öyle!" Sıkılı dişlerinin arasından her bir kelimeyi üstüne bastıra bastıra söyledi. "Sen de bu aşağılık adam için kendini daha fazla alçaltma!" Gözleri bana döndüğünde buz gibiydi. Kış günü gibiydi bakışları, kuru Ankara soğuğu gibi. Bütün kemiklerim o soğukluktan nasibini almıştı.

Bakışları karşısında sessiz kaldım. Yaralı bir ceylan gibi kaderime boyun eğip arkama yaslandım. Sessizce önümde akıp giden yola baktım. Çırpınmam bir işe yaramamıştı, sessiz çığlıklarım belki onu ikna eder diyerek bu kısacık yolun bir şeylere çare olmasını bekledim. Ne yazık ki ikimizin de siniri galip geldi. Çare ikimizi de terk etmişti. Çoktan -trafiğin de olmamasından sebep- hızla ikinci köprüyü geçip Acıbadem'e geçmişti.

Dün gecenin aksine bugün güneş tüm parlaklığıyla Çengelköy semalarını aydınlattığında yeryüzü ısınmıştı.

Ancak benim için bütün aydınlıklara inat karanlık, sıcacık güneş ışınlarını absorbe etmekten uzak buz gibiydi.

Bazı zamanlar vardır: İnsan göz göre göre kendi sonuna ilerlerdi. O anların tek bir saniyesini bile unutmazdı. Güneşin nasıl parladığını, Boğaz'ın sularında titreyen yakamozları ve günün tüm bu güzelliğine rağmen gününün hatta hayatının en acı anlarının kaderine kara bir leke gibi kazındığını bile bile çaresizliğe tutsak kaldığının her ayrıntısını hatırlardı.

Zamanı hatta yolu tüketmek ister gibi süratle aştı çevre yolunu ve köprüden sonra çok kısa bir sürede beni Acıbadem'e, evime getirdi. Tek kelime etmeden, sessizce yol boyunca beni bu arabada mahkûm eden kapıya uzandım. Aramızdaki son dakikaları da bitirmek için kapıyı zorladığımda hâlâ kilitli olması ile bakışlarım ona döndü.

"Aç şunu!"

Bütün sinirim ve hayal kırıklarımla saçlarım savrularak bağırdığımda, Akın torpidodan su alıyordu. Arabayı kullanışının aksine şimdiki hareketleri aşırı ahesteydi. Derin ve sıkıntılı bir nefesle arka cebine uzandı. Bir şey çıkardı ve bana uzattı.

Onun geniş avcundaki minik hapa kaşlarımı çatarak, ne olduğunu anlamaya çalışır bir vaziyette baktım. Akın kısa ve net konuştu.

"İç şunu."

"Ne? Bu- Bu ne ki?" Kızgınlık yerini meraka bırakmıştı.

"İç şunu Efsun. Ertesi gün hapı." Gözlerime bakmıyor, bakışlarını özellikle kaçırıyordu.

Gözlerim dolu, hayal kırıklığıyla soludum. Bakışlarım bir elinde bir yüzünde dolaştı.

"Kendim düşünebilirim!" İnatla çenemi dikleştirmiş bir hâlde, hâlâ kafa tutuyordum. "Ayrıca ilaç alıp almayacağıma ben kendim karar veririm!"

"Neye kendin karar vereceksin Efsun? Alt tarafı bir

gece geçirdik, neyin efeliği bu? O kadar mı aptalsın? Daha on sekiz yaşındasın kızım. Hayatını yaşa; git yaşıtların gibi gez, eğlen. Saçma sapan bir inadın arkasına saklanmak için hayat çok kısa."

İnsan illa kurşunların önünde can vermiyordu. Bazen sevdiğinden gelen bir çift söz de yetiyordu ölmek için. Akın'ın sözleriyle bedenime bir şey olmuyordu belki ama her bir sözcük ruhumu delik deşik etmişti. Kan sızan yaralarımla öylece yüzüne bakıyordum.

"Daha ne bekliyorsun? Neye karar vereceksin, söylesene? Al işte şu siktiğimin ilacını." Sinirle başını iki yana sallayıp kaçak gözlerini nihayet acı dolu yeşil gözlerime sabitledi.

Haykırış gibi acı bir hıçkırık firar etti dudaklarımdan. Yüreğimden kopup gelen acımla iki elimle birden sert göğsüne vurmaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarımı yıkıyor, ağzımdan çıkan hakaretleri umursamadan birbiri ardına Akın'a kızıyordum.

"Seni sert sikmeye ihtiyacım var derken daha on sekiz yaşındasın demiyordun ama ŞEREFSİZ!"

Beni durdurmak için bir şey yapmadı. Aksine gözlerini yumdu ve sabreder gibi yutkundu.

Ben ondan çok kendi canımı yakarak ona vururken, o ne geri çekiliyor ne kızıyor ne de beni durduruyordu. Tepkisiz bir taştan ibaretti. Yüreği, gözleri, duyguları hepsi taş kesilmişti sanki.

Gözlerini hiç açmadığı o süre zarfında, ben o ilacı elinden aldım; bir hışımla ağzıma atıp elindeki sudan aldığım iki yudumla yuttum. Akın gözlerini nihayet açtığında olanca sinirimle kalan suyu da Akın'ın üzerine fırlattım.

"AŞAĞILIK HERİF!" Bir yandan da tüm gücümle bağırıyor, ona olan bütün hırsımı almak istiyordum lakin bu mümkün değildi. Yaptığının acısı bu kadar kolay değildi, unutulmazdı.

Bana herhangi bir tepki vermeden durmaya devam ediyordu. Üstü başı, arabanın vitesi, kontağı... Her yer su olmuştu. Ancak karşımdaki adam taş gibi durmaya devam ediyordu. Hızla aldığım nefeslerle inip kalkan göğsümle sinirle tısladım.

"Bana bunu yaptığına pişman olacaksın Akın! Bu anı hiç unutma!"

Akın, kendisinin haklı olduğunu düşündüğü sinirli bakışlarla bana döndü. Sıktığı dişlerinin arasından konuşmak için hızlı bir nefes verdi.

"Sen, önce kendi hatalarından ders çıkar bence Efsun! Dön bir bak; karşındaki neyi hazmedebilir, neyi hazmedemez diye. Dön. Bir. Bak! Sevdiğini iddia ettiğin adamı önce bir tanı! Kimim ben, sor kendine bir. Ben kimim? Bir bak bana! Çocuk değilsin, oyun oynamıyoruz! Benim sevgilim dediğim kadın, önce bana yalan söylemeyeceğini bilecek! Ayrıca on sekiz yaşında bir kadının daha hayatı öğrenmeden benden çocuk yapıp yapmayacağına elbette ben karar veririm!"

"Yaşla ne alakası var! Siktir git! Kendin korunsaydın o zaman! Açsam cüzdanından bir ton prezervatif çıkar!"

"Ya, gördün mü, yaşla alakası var demek ki! Sen toy olmasaydın, benim aklımın başımdan gittiğini fark eder, kendin bizzat taktırırdın onu bana!" Gözlerini imayla açıp alayla gülümsedi.

Yüzüne hiddetle bir tane patlattım. Beni durdurmadı.

"ŞEREFSİZ!" Sesim, yüreğim hatta tüm zerrelerim sızlıyordu.

"Aç şu lanet olası kapıyı. Daha fazla yüzünü görmeye tahammülüm yok." İtiraz etmeden kilidi açan düğmeye bastığında hiddetle kapıyı açtım. Ardımdan Akın'ın belli belirsiz, "Efsun..." diye adımı seslendiğini duysam da dönmedim. O da zaten bir hamlede bulunmadı.

Gitmemi istemeseydi, durdururdu.

7.BÖLÜM

"Ya da Efsun gibi hayal dünyasında yaşayalım!"

Fizik hocasının aniden yükselen sesiyle irkildim. Sare'yle Yunus da arkamdan sırtıma vurarak beni dürtüyordu. Gözlerimi bana bakan sınıf arkadaşlarımda tek tek gezdirdiğimde, ne kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum. Afallamış bakışlarımı fizik hocasına döndürdüm.

Diyecek bir şey bulamadığım için, "Ee- Evet hocam." dedim kekeleyerek. Hocanın neyden bahsettiği hakkında tek bir fikrim bile yoktu. Fizik hocası, Veli hoca, kendince sınıfa espri yapmaya çalışırken herkese beni göstererek imayla gülüyordu.

"Ya topçu ya popçu olmak eskidi arkadaşlar! Bu devirde ya hayalperest ya realist olacaksınız!" Şakayla beni gösterdikten sonra ellerini iki yana açıp tahtaya döndü. "Gerçekleer..." dedi tahtaya doğru ilerlerken, "Gerçekler, harmonik hareket." Tahtadaki grafiğin altını önemli dercesine beyaz tebeşirle çizdi. "Hayaller ise..." Bu kez bana döndü. "Kafan başka yerdeyken üniversiteye girmeyi başarabilmek!" dedi alaydan çok gerçekleri dikte eden bir sesle. "Ne büyük bir mucize olur, değil mi?"

Ah Veli hoca, kafamın nerede olduğunu bir bilseydi!

Acıyla yutkunup önüme döndüm. Akın'la kavga ettiğim zaman o anki sinirle kendimi haklı görmüştüm. Akın'ın kesin pişman olacağını, iki gün geçmeden beni arayacağını düşünüyordum. Eve gider gitmez kendimi banyoya atmış ve geri kalan günlerimi tenimde Akın'dan kalan izleri örtbas ederek geçirmiştim. Kendimce, benimle bu derece tutkuyla seviştiyse benden asla vazgeçemez ve kesin pişman olur diye bekliyordum. Kendi kafamda, bana geri döner dönmez onu sürüm sürüm süründürecektim. Kolay affetmeyecek, peşimden koşmasını sağlayacaktım. Hatta bir sürü plan kurmuştum kafamda. Ancak hepsi ilk günler için geçerli planlardı.

Biraz zaman geçip de Akın'dan ses seda çıkmayınca, öz güvenim de gitgide kırılmaya başlamıştı. Durulan aklımla daha mantıklı düşünmeye başlamıştım ve artık sönen sinirimle kendimi Akın'ın yerine de koyup empati yapıyordum. Onun da haklılık payı olduğuna kanaat getirmiştim. Sinirlenmeye hakkı vardı. Ama bu durum bana söylediklerinin ağır olduğunu ve yine de benden özür dilemesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Günler geçtikçe ondan tek bir haber dahi alamadığımda ise artık onun haklı, kendimin ise tamamen haksız olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onsuzluk beni kendimden nefret ettirmişti. Bir yanım, "Ne yapabilirdin ki adam açık açık gitmeni istedi." diye doğruyu haykırıyor, elimden geleni yaptığımı bana kanıtlamaya çalışıyordu. Ancak aptal âşık Efsun ısrarla, "Keşke alttan alsaydım." diyerek bütün duvarlarımı yıkıyordu.

Kendimce kafamda kurmaya başlamıştım. Hatta öyle bir hâldeydim ki Akın'ın beni aramak istediğine lâkin cesaret edip de arayamadığına inandım bir süre sonra. Onun da benim kadar perişan olduğunu ancak benden bir adım beklediğini söylüyordum kendime.

Kendimi o kadar gaza getirmiştim ki ders çalışmanın hayal olduğu çalışma masamda telefonumu elime alıp rehberimden ismini buldum. Heyecanla "ara" yazan kısma basıp, sesini duyacağımı düşünerek heyecandan yüreğim ağzımda, telefonu kulağıma dayadım. Telefonun ucunda onun sesini duyacağım için heyecanlı bir hâlde beklerken ise tamamen bambaşka ve monoton bir ses duydum.

"Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor, lütfen daha sonra..."

Ulaşılamıyordu. Onu en son gördüğüm günden bu yana bir hafta geçmişti ve telefonu kapalıydı. Numarasına ulaşılamıyordu ve ben olduğum yerde başımdan aşağı buz gibi su dökülmüş gibi kalmıştım. O gece bir daha aramayı denemedim. Kendimi bahanelerin arkasına saklayıp sakinleştirdim. Ancak ertesi gün bir kez daha aradım.

"Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor lütf..." Yine aynı robotik sesi duymamla büyük bir hayal bütün zerrelerimde dolaşırken çağrıyı sonlandırdım.

Ertesi gün bir daha aradım.

Ve bir daha.

Ve bir daha.

Günlerce dinledim, "Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor." diyen kadını.

Ulaşamadıkça kendimi yedim bitirdim. Hiç yorulmadan her gün aradım ancak hep aynı sonuçla karşılaştım. Şimdi ben Akın'a nasıl ulaşabilirdim ki? Kime, ne diye sorabilirdim nerede olduğunu? Delirecek gibiydim! Hem özlemim hem merakım beni yiyip bitiriyordu. Aklıma bir an Banu gelse de ona sormaya cesaret edemedim. Hem ulaşıp ne diyecektim, "Ben Akın'la yattım ama onu kandırdım aynı zamanda da. Şimdi de ona ulaşamıyorum. Belki senin haberin vardır?" mı? Akın benimle konuşmak istese zaten konuşmaz mıydı, kendisi aramaz mıydı?

Bunu hak etmemiştim. Hata da yapsam, ben bunu hak etmemiştim.

Birini özlemenin değişik evreleri oluyordu. Önce sinirli olduğunuz evre geçip, yerini haksız olduğunuzu düşündüğünüz evreye bırakıyordu. O anlarda kendinize kızıyor, kendi kurduğunuz mahkemede suçlu oluyorsunuz. O dakikadan sonra da özlediğiniz kişinin de sizinle aynı duygularda olduğunu düşünüp karşı tarafın yerine karar veriyordunuz. Verdiğiniz karar doğrultusunda ilk adımı atıyor ve hoop, elinizde kocaman bir hiçle kalıyordunuz. Arayıp arayıp ulaşamadığınız kişi bir an geliyor, sizi meraktan kudurtuyor, başka bir an geliyor, yeniden canınız çıkarcasına anlatıyordu. Bir an bakmışsınız, "Ben bunu hak etmedim." evresindesiniz. Bu zaman gelince artık içiniz çıkarcasına ağlıyordunuz.

Yatağımın üstünde, önümde bir yığın peçeteyle ağlamaktan helak olmuş bir hâlde yatıyordum. Zamanında sevgilisinden ayrılıp ağlayan kızları kınarken, şimdi bir günlük sevgilimin artık hayatımda olmayışına ağlıyordum...

Zaman su gibi akıp geçti. Ben odama kapanıp günlerimi ağlayarak geçirirken güz çoktan bitmişti. Ne yazık ki kimse ben aşk acısı çekiyorum diye zamanı durdurmamıştı. Aksine okul ve dershane daha da yoğunlaşmıştı. Başımı kaşıyacak vaktim yoktu ama ben kendimi hiçbir şekilde derslerime veremiyordum. Her gün sanki ibadetmiş, farzmış gibi ezbere bildiğim numarasını tuşluyordum.

Sonuç ise hep aynıydı...

Ulaşılamıyordu.

Akın'ın tenimde nefeslerini söndürdüğü günün üzerinden tam bir ay geçmişti, aylardan kasımdı.

Kasımda aşk başka denirdi. Benim tek yaptığım ise telefonda bakış öldürmekti. Tam bir ay boyunca telefon her çaldığında heyecanla yerimden kalkmak, her arayana bir

umut, heyecanla bakmaktı. Eğer aşk buysa evet, kesinlikle bambaşkaydı! İnsanı bambaşka birine, nefes alan bir ölüye döndürüyordu.

Artık kendimden geçmiştim. Her şeyi bırakmıştım, tek istediğim Akın'ın beni aramasıydı. Oysa günler geçiyor, ağaçlar yapraklarını döküyor, mevsim kendini kışa teslim ediyordu. Her geçen günle beraber umutlarım bir bir tüketirken Akın'ı en son görüşümün üzerinden tam 43 gün 13 saat geçtiğinde telefonum çaldı. Gece yarısı saat tam 00.15'te çalan telefonu elime aldığımda ekranda gördüğüm "Akın Arıyor" yazısına baktım şaşkınlıkla.

Böyle aniden onun adını ekranda gördüğümde önce bir hayal görüyorum sandım. O kadar çaresizdim ki gerçek olmayacağını düşünüyor, bir hayale tutunuyordum. Gözlerimi gerçek olduğunu anlamak için defalarca kırpıştırdım, koluma ufak bir çimdik attım. Canımın acısı bu anın gerçek olduğunu kanıtlayınca da içimde adıyla sevinç çığlığı atarak ayağa kalktım ve o ellerim heyecandan zangır zangır titreyerek açtım telefonu.

Her şeye rağmen, bütün bu olanların üstüne hiçbir şey olmamış gibi bir tebessüm vardı dudaklarımda. Tüm kırgınlıklarımı, yaralarımı geriye itmiş hâlde her şeyi unutmaya razıydım. Heyecanla kulağıma dayadığım telefondan ses gelmeden önce ben atıldım.

"Akın!"

Arka planda gelen gürültüden dışarıda olduğunu anladım. Kafamın içinde hemen "Nerede?" sorusu yükselse de o sesi susturup ne diyeceğini bekledim heyecanla. Önce derin bir soluk verdi, ardından adımı söyledi:

"Efsun..."

Sesini duymak içimdeki hasreti dağladı. İsmim bir köz olup dalga dalga yaktı her bir zerremi. Özlemim ağır geldi, yumdum gözlerimi.

"Akın, ben seni çok aradım. O kadar çok ulaşmaya çalış-

tım ki sana. Aklım çıktı bir daha sesini duyamazsam diye." İçimde minicik bir kız çocuğu vardı, aylardır özleminden yerinde duramayan. Sesim çatlaklarla dolu, gözlerim yaşlarla parlıyordu.

"Biliyorum." dedi kısaca. "Aramalarını şimdi gördüm." Sesi, tıpkı 43 gün 12 saat yirmi dakika önce Sarıyer'deki evinin kapısının önünde olduğu gibi soğuktu.

"Akın, affettin mi beni? Ya da affedebilir misin beni?" Bütün kırgınlıklarım sesimden yansıyordu.

"Ne için?" Aynı soğukluktaydı hâlâ.

"Sana o gece..." Koca bir yumru vardı boğazımda, zorla yutkundum onu. "O gece yalan söylediğim için..." Telefonda konuşmamıza, yüzümü görmemesine rağmen gözlerimi utançla yummuştum.

"Ha, o gece." Sıradan bir konudan, basit bir olaydan bahsedermiş gibiydi. Sanki hatırlaması bile lütufmuş gibi davranıyordu. Korkuyla soluklarım sıklaşırken konuşamadım.

"Ben o geceyi de bana yalan söylediğini de unuttum bile Efsun. Sen de kafana takma bence."

Çok rahattı, öyle ki sesinden buram buram umursamazlığı akıyordu.

"Akın..." Ağladı ağlayacaktım. "Akın, ben nasıl unuturum? Ben seni seviyorum..." Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu.

Akın'ın bana cevap vermekten ziyade yutkunduğunu duydum. "Bak Efsun..." dedi sesi daha şefkatli bir hâlde. "Karşılıksız bir seversin, iki seversin, üçüncüde artık unutursun. Her şey kafanda bitiyor. Eğer beni unutamayacağını düşünürsen, unutamazsın."

"Akın..." Artık zapt edemediğim hıçkırıklarım kaçıyordu ağzımdan. "Neden seni unutmamı istiyorsun? Sadece yalan söyledim diye mi? Bir daha söylemem. Bir yalan için

sevgiye kıyılır mı?" İsyanla bir yandan da hüngür hüngür ağlıyordum.

Akın'ın uzun süre sesi gelmedi. Aradan geçen birkaç saniyenin sonunda uzun, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Tabii ki de bir yalan yüzünden sevgiye kıyılmaz. Sorun yalan değil zaten." Bir robot soğukluğunda, ardı arkasına sıralıyordu cümleleri. "Eğer ben seni sevseydim, hiçbir şeyin önemi olmazdı." dedi kurşuni sesi telefondan bile kalbime işlerken.

"Eğer ben seni sevseydim Efsun, yalan yüzünden sana bir gün tavır alırdım, iki gün tavır alırdım. Bir daha bana yalan söyleme diye belki on yirmi gün seninle konuşmazdım. Ama bir yalan için sevgime kıymazdım. Sonrasında seni karşıma alır, adam akıllı konuşur, ilişkimizde benim açımdan ne olabilir, neler asla olamaz baştan söylerdim. Sevseydim, oturur konuşurduk seninle Efsun ve emin ol, sevdiğimiz için eninde sonunda anlaşırdık."

Net, itiraz kabul etmeyen bir ton vardı sesinde. Kesin, asla geri adım atmayacak gibiydi.

"Peki." Boğazımda nefes almamı zorlaştıran yumruyu yutkundum. Sözleri beni sevmediğini net bir dille ifade etmesine rağmen yine de bir umuda tutunmaya ihtiyaç duydum.

"Peki, şimdi biz... Biz oturup konuşamaz mıyız?" Kalbimdeki acıyla penceremden dışarı baktım.

Uzun bir soluk aldı, verdi. Boğuk sesi keskin çıktı. "Konuşamayız..."

"Akın..." Elimdeki telefona doğru ağlamaya hiç çekinmedim.

"Ağlama Efsun." Bu kez emreder bir hâli vardı. "Beni arama Efsun, arasan da bu numarayı kullanmıyor olacağım zaten." diye ekledi hızla.

Düpedüz hıçkırarak ağlıyor, yanaklarımı sırılsıklam etmiş olan yaşlarımı ellerimle temizliyordum.

"Olanları unut Efsun. Hayatına bak, daha gençsin. Ben unuttum bile o geceyi ama sen hatırlıyorsan ve illa da hatırlamak istiyorsan, aklında benden ziyade yaşadığın güzel anılar kalsın. Kiminle olduğundan ziyade neler olduğunu hatırla, o zamanki hislerini hatırla. Sonrasına gelince... Bir kez üzüldün diye hep üzüleceksin diye bir şey yok. Elbet karşına iyi insanlar da çıkacaktır."

Cümlesinin sonunda sesli bir şekilde yutkundu...

"Bir de beni teselli mi ediyorsun?" Alayla güldüm. Hırsla sildim yüzümdeki yaşları. "Demek böyle oluyormuş. Teşekkür ederim sana. En azından nasıl büyümem gerektiğini, bir insanın yattığı adamla nasıl ayrılması gerektiğini gösterdin bana. Dediğin gibi Akın, karşıma birçok insan çıkacak. Belki iyi belki kötü... Elbet birileri çıkacak, birileri olacak. Bir şey diyeyim mi sana Akın? Senden sonra her canımın çektiğiyle yatacağım!"

Canımın acısını hiç acımadan ondan çıkarıyor, Akın da benim kadar çıldırsın diye ağzıma geleni söylüyordum. Ama yine sessiz kaldı. Bir yutkunuş sesi geldi sadece. Her hattıyla besbelli uzun bir yutkunuş...

O cevap vermeyince, "Akın, biliyor musun?" dedim cılız ve ince bir sesle.

"Söyle." dedi sanki bana sinirliymiş gibi emreder bir tonda.

"Bana hiç 'sevgilim' dememiş olsaydın, bu kadar canım yanmayacaktı."

Akın tüm nefesini tek hamlede, güçlü bir şekilde telefona verdi.

"Biliyorum..." Uzun cümleler kurmak yerine boğuk bir mırıltı gibiydi sesi. "Pişmanım." diye ekledi hemen ardından.

Burnunu siler gibi bir ses geldi ve Akın sinirle küfretti.

"Çok soğuk amına koyayım! Burnum akıyor! Neyse... Ne diyordum? Hah! Pişmanım Efsun."

Titrek bir hıçkırık tekrar firar ederken boğazımdan, gayriihtiyari konuştum: "Bana sevgilim dediğine mi pişmansın?"

"Hepsine Efsun. Keşke o gece sana hiç dokunmasaydım. Sildim attım zaten kafamdan, sen de sil, at!" Derin bir sessizliğe büründü. Yüzünü görememek, konuşsun diye bir telefon uzağımda sesini soluğunu dinlemek beni çaresizlikle titretiyordu.

"Efsun konuşmak için beş dakikam vardı." dedi sessizliğini soğuk sesiyle kendi bölerken. "Üçünü seninle harcadım. Şimdi izin verirsen iki dakikalığına da annemi arayacağım."

En son kelimelerini sarf ederken tavrı çok resmiydi, öyle ki onunla kavga edecek bir samimiyet bile bulamadım.

"Akın..." diye mırıldandım sadece.

"Hoşça kal Efsun."

Başka bir şey dememe izin vermeden hızla telefonu yüzüme kapattı.

Elimde telefonla şok içinde kaldım. Az önce, Akın'la telefonda konuşurken rahatça akan gözyaşlarım bile durulmuştu.

Az önce ne olmuştu? Ben gerçekten Akın'la ne konuşmuştum? Tüm bu olanlar gerçek miydi?

Bir şeyler daha demeliydim ona, bu kadar kolay bitmemeliydi... Ama diyemedim. Gitme, kal. "Seni seviyorum." diyememiştim.

Donuk gözlerimle yatağıma geçtiğimde hiç tepki veremiyordum. Aklımda sadece Akın'ın "Unut Efsun." deyişi vardı.

Titremeye başladım. Tüm vücudum, odam, hava, kal-

bim, ellerim aşırı soğudu. Evim hatta dünyam soğuktan buz kesti. Kasım ayı bu kadar soğuk muydu?

Kasımda aşk değil ama ayrılık bir başkaydı.

Kasımda ayrılık zemheriden de soğuktu...

Soğuktan titrerken kollarımı bedenime sardım. Ellerim soğuktan mı titriyordu yoksa yalnızlıktan mı?

Titremekten sarsılıyordum. Özellikle başım sarsılırken, değişik sesler çıkararak ağlamaya başladım. Nefes alamıyordum, almaya çalışıyordum ama boşuna çaba harcıyordum. Aldığım hava kifayetsiz gibi işlemiyordu ciğerlerime. Ciğerim bir yangın yeriydi, her yanı saran dumanlardan başka bir şey yoktu geride. Artık ciğerlerimin bile bana bir faydası yoktu.

Bu sesler benden mi çıkıyordu? Duyanı korkutan çığlıklarım, göreni beyninden vurulmuşa döndüren titremelerim arasında nefessiz kalmış, ölüme yürüyordum.

Annem ne ara odaya geldi? Ne ara odamdan çıktım da bir hastane odasına geldim, hiç hatırlamıyordum. Kendime geldiğimde gözlerimi serum takılı koluma çevirdim. Aradan ne kadar zaman geçmişti? Hiçbir fikrim yoktu. Zaman mekân algısını kaybetmiştim.

"Sakinleştirici verdik..." dedi babamın arkadaşı babama.

Babamın hastanesine kaldırılmıştım. Kendime zarar mı vermiştim yoksa bir sinir krizi mi geçirmiştim -ki ikisi de aynı kapıya çıkıyordu- bilmiyordum. Umurumda da değildi. O kadar hissizleşmiştim ki hastanedeki yatakta öylece boş gözlerle camdan dışarıyı izleyerek yatıyordum. Uyuşmuş gibiydim ne bir acı vardı ne bir sızı. Ne bedenimde ne de ruhumda... Ölmek ve ölmemek arasındaki o ince çizgi, benim için ehemmiyetini yitirmişti. Ben durmuştum ama hayat akıp gidiyordu. Akıp giden hayatı boş gözlerle izliyordum. Kaldığım hastane odasını, aheste aheste damlayan serumu, durmaksızın odama giren ve bedenime dokunan hemşireleri, annemin hafif nemli gözlerini, babamın

sır dolu bakışlarını... Her şeyi bir boşlukta durmuş gibi izliyordum. Hastaneden eve dönünce durumum değişmedi çünkü ben de değişmemiştim. Eve döndüğümde yatağımdan çıkmıyordum pek. Sadece kafamın boşluğunda geziniyor gibiydim. Geride kalan, benden geriye kalan her ne varsa boşluğa armağan etmiş gibiydim.

Zaman zaman annemle babamın tartışmalarını duydum. Babam bir sene daha okul uzatmak zorunda kalabileceğimi, annem ise küçüklüğümdeki lösemi tedavisinde bir sene zaten kaybettiğimi söylüyordu. İkisi de kendini haklı çıkarmaya çalışıp geleceğim hakkında anlaşamıyorlardı. Abim ise bana ne olduğunu bilmez hâlde ikisini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Sanki birisi bütün ruhumu çekmiş gibiydi. Öylece, boş bir kabuktan ibaretmişim gibi izliyordum çevremi. Annem, babam ve abim benim hayatım için tartışırken ben yattığım yerden onları boş gözlerle izledim.

Yemediğim yemekleri getiren, sık sık beni kontrol eden annem arada benimle konuşmaya çalışıyordu. Sadece dudaklarının oynadığını görüyordum, onu ne duyabiliyordum ne de anlayabiliyordum. Annemi görüyordum ama sadece izliyordum. Hafta sonları babam uğruyordu. İyi miyim diye bakıyor, kontrol ediyordu beni. Varlığı belirsizdi. Babamın belirsizliğini aynı boşlukta izliyordum.

Abim geldi defalarca. Sadece baktı bana... Ne yaşadığımı anlamaya çalışırken sessiz sedasız gözlerimi okumaya çalışırdı. Ellerimi tutar, gözlerimi izlerdi. Konuşmazdı, sadece bakardı abim. Kim bilir aklından neler geçerdi o zamanlarda? Konuşmaya korkardı belki de.

Sessiz oturmalarımız uzun süre devam etti. Ta ki bir gece konuşmaya cesaret edene kadar...

Uzun uzun yutkunduğunu işittim önce. "Seni bu kadar üzebilecek tek bir kişi var bu dünyada." diye başladı titre-

yen sesi konuşmaya. Korkusu, acısı ve daha birçok anlamı ardında saklayan sesi kalbimde yankılandı.

Boş gözlerle yattığım odanın camını izlerken acıyla yutkundum. Tek kelime etmemiştim ama verdiğim tepki abimi ikna etmiş gibiydi. Sanki ben yutkununca abim de acımın Akın'dan ibaret olduğuna emin oldu. Sımsıkı sarmaladığı ellerime bir öpücük kondurup benden daha acı bir şekilde yutkundu.

Bir şeyleri kendince yorumlamanın ağırlığı içinde, artık konuşması daha da zor olacaktı ama abim zorlana zorlana da olsa konuşmaya devam etti.

"Sana ne yaptı bilmiyorum. Belki de bilmediklerim yüzünden senden daha çok kahrolacağım. Bugünden itibaren bilmediklerimin acısıyla omuzlarım çökecek muhtemelen. Ben..." Titreyen sesi daha fazla konuşmasına müsaade etmedi. "Ben, ben biliyorum ki sen ne yaşamış olursan ol, hep kendi ayakların üzerinde durarak atlatırsın. Atlatacaksın. Sen benim tanıdığım en güçlü insanlardan birisin çünkü. Seni yıkmasına izin verme, ayağa kalk. Sana inanıyorum, güveniyorum ben kardeşim. Sadece... Bilmek istiyorum Efsun. Sana... Akın sana ne yaptı?"

Başımı çevirdim, günler sonra ilk kez birinin gözlerine bakmıştım. Abimin gözleri en az benimki kadar titriyordu. Dudaklarımdan dökülecek sözler ona bir arkadaşa, bir dosta mal olacaktı. Bunun kaçışı yoktu.

Cılız sesim boğazımdan zorlanarak çıktı.

"Bana... Umut verdi."

Gözlerimi nakış nakış işleyen abimin bakışları o umudun ne olduğunu anlamaya çalışsa da nafileydi. Ben söylemezdim. O gece benim sırrımdı. Her ne kadar annem eve geldiğimde Akın'la birlikte olduğumuzu anlasa da ben ona da tek bir kelime etmemiştim. O gece olanların hepsi -adı her neyse- bende saklıydı.

"Bana umut verdi ve..." Sağ gözümden bir damla yaş

sızdı yanağıma usulca. "Ve o umudu benden geri aldı. Ebediyen... O umut, benim her şeyimdi abi. Ben, bütün umutlarımı ona harcadım. Ben her şeyimi ona harcadım abi..."

Abim benim acımla dolan bakışlarını ellerime indirdi, elimi tuttu ve derin bir nefes verdi. Artık konuşması daha da canını yakacaktı.

Sesi çok zor çıktı.

"Bana onu gidip gebertmememem için bir neden söyle Efsun." dedi sesi titreyerek.

Belli ki ben ne kadar sır olarak saklamak istesem de abim, Akın'ın bana dokunduğunu anlamıştı. Akın'ı öldürmesi zaten mümkün değildi. Onun için birinin canını almak değil ancak sinirini yumruk yumruğa bir kavgada çıkartmak mümkündü. Ama biliyordum ki bu sözlerim Akın'ın, abimin hayatındaki varlığını ve yerini her ne olursa olsun bitirmişti.

İki gözümden de birer damla yaş süzülürken hıçkırığımı derin bir nefesle perdeledim.

"Onu senin değil, benim öldürmem lazım abi..."

Bakışlarını bir anda bana kaldıran abim beni anlamaya, bunu sinirle mi, Akın'a olan nefretimle mi söylediğimi anlamak ister gibi yüzüme baktı. Gözleri gözlerime değer değmez bir şeyleri anlamış olmalıydı ki bu sözler yalnızca benim kalbimle alakalıydı.

"Onu içime sen yerleştirmedin ki. Gidip onu öldürsen ya da ne bileyim, bana zarar verdiğini düşünüp sen de ona bir zarar versen, içimden söküp alabilecek misin onu abi? Biri birini öldürdüyse, Akın benim tüm umutlarımı öldürdü. Şimdi buna karşılık birinin birini öldürmesi gerekiyorsa, bunu benim yapmam ve içimdeki Akın'ın varlığını, adını, tüm hatırasını öldürmem ardından da gömmem gerekiyor. Senin değil abi. Annemin veya babamın da değil. Benim. Benim tüm umutlarımı yerle yeksan eden Akın'ı bizzat kendi içimde yok etmem gerekiyor. Umuda gelince de..."

Gözlerimi ben konuştuğum müddetçe elimi daha çok sıkan abimin ellerine indirdim. Usulca doğruldum yattığım yerde. Başım aşağı düştüğünde yanaklarımdaki gözyaşlarım da sıkı sıkıya birbirine tutunmuş ellerimize damladı.

"Herkes bana gerçeği haykırdıkça ben kulaklarımı tıkadım. Sadece kendi bildiğimi, bunca yıldır taşıdığım ve bana hep 'Devam et, devam et.' diyen o umudu dinledim. En sonunda da tutunduğum o umudun sahibi, beni bir daha umut edemeyecek bir noktaya getirdi. Bundan sonra en ufak bir umut yeşerse içimde, ben umuda bizzat haykıracağım gerçeği. Eminim ki..." derken sesim, firar eden bir hıçkırığımdan sebep titredi.

Abimin gözleri dolmuştu. Bir damla yaş yanağına düşerken çaresiz olmaktan sebep olsa gerek çenesi kasılıyordu.

"Eminim ki abi, umutlarımı kendimin kırması başkalarının kırmasından daha az canımı yakacaktır."

İçli bir nefes alan abim gözlerini yumdu. Başparmağımı okşadı.

"Evet." dedi mırıldanarak. Ardından bakışları net ve sakin sesiyle devam etti. "Başkalarının seni kırdığını görmektense, seni kırılmayacak kadar taştan görmeyi tercih ederim Efsun."

Acıyla gülümsedim. İki damla gözyaşım süzülürken tenimde, başımı evet der gibi oynattım.

"Taş yürekli bir adam sevdim. Sonucu da bu devirde bir taştan ibaret olmanın bir meziyet olduğunu öğrenmek oldu."

"Her zaman Efsun. Sadece devir meselesi değil bu." dedi abim net bir sesle. "Doğru bir tane derler ama herkesin kendince bir doğrusu vardır. Bu da milyarlarca doğru demektir. Ancak dünyanın doğrusu bir tanedir: Üzülmek istemiyorsan üzeceksin. Düzeni bu dünyanın. Düzene karşı gelmeye çalışma."

Acı gözlerle abime baktım. Başımı salladım, ben bunu yapamam der gibi.

"Yapacaksın Efsun. Gün gelip de üzülmek, çaresizlikten yataklara düşmek istemiyorsan yapacaksın. Hayatın ellerinden kayıp gitsin istemiyorsan, bir gün gelip de pişman olmak istemiyorsan yapacaksın. Ya da ömür boyu bu acıya mahkûm kalacaksın. Şimdi söyle bana, ömür boyu buna mahkûm olmayı bir kenara koy, bu acıyı bir daha yaşamak ister misin?"

"İstemem..." Dudaklarım zapt edemediğim gözyaşlarım ve hıçkırığımla büküldü.

Abim, bana uzun zamandır hasret olduğum bir sevgiyle gülümsedi. İçinde bulunduğum duygusallıkla bu gülümseme birleşince ağlamam şiddetlendi.

"O zaman," dedi elimi daha da sıkı kavrarken, "Dediğin gibi onu içinde öldür Efsun. Ve dediğim gibi bu düzene uy..."

Sadece gözlerine baktığım abim, sözlerinin geri kalanını gözlerime bıraktı. Elimi kaldırıp dudaklarına götürdü ve bir küçük öpücük kondurdu. Göğsüm sarsılırken fark ettim tekrar hüngür hüngür ağladığımı.

"Efsun..." diye sızlandı abim, böyle yapma der gibi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı tamam manasında salladım ve zor da olsa hıçkırmak yerine sadece sessiz gözyaşları akıttım. Abim saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirirdi, alnıma bir öpücük kondurdu ve düşmüş omuzlarıyla içinde tuttuklarının ağırlığı altında zorlanarak çıktı odadan.

Gözlerim önümde olsa da kapıdan çıkmadan önce bana baktığını fark etmiştim. O gittikten sonra sessizlik, derin bir kuyu olmaktan çıkıp beni kurtaracak bir devaya dönüşmüştü. Yorganı üzerimden atarken artık ağlamıyordum. Günler sonra yataktan kalktım. Evet, günler olmuştu. Komodinin üzerindeki telefonuma baktım. Titrek adımlarla

telefonuma gittim ve kapalı olan telefonumu açmadan arka kapağını çıkardım. Bataryasını çıkarıp hattı kırdım. Babamla kaybedecek bir senesi daha yok diye günlerdir tartışan annem haklıydı, kaybedecek bir senem daha yoktu. Bollaşmış pijamalarımla kitaplığıma yürüdüm. Kararımı vermiştim. Elimi, fizik soru bankasına attığımda gerçeklere döndüm.

Hayallerde yaşayan kimsenin eline gerçekler verilmezdi. Gerçeklerimle istemesem de bu hayata tutunmak zorundaydım. Zaten hayat bu, akıp gidiyordu en nihayetinde. Kendini hayatın akışına bıraktığında sırtüstü denizde yüzüyormuşsun gibi oluyordu. Kaç kilo olursan ol, yükün ne kadar olursa olsun; hayatın ne kadar tuzluysa, o kadar fazla akıp gidiyordun zamanda. Görünen o ki benim hayatım da fazlasıyla tuzluydu.

Atlattığım ilk zorluk değildi, son zorluk da olmayacaktı. Herkesin çözümü kendi içindeydi, anlatsam elbet akıl veren çok olurdu. Lakin kimseler başına gelmeden bilemezdi. Günler boyu gözüm telefona her kaydığında, önümdeki soru bankasının branşını değiştirdim. Aklıma Akın'ın beni bırakıp gittiği an her geldiğinde ise kendimi Watsons'a Gratis'e filan attım, deli gibi kozmetik alışverişi yaptım. Akın'ın pişmanım deyişi her aklımda canlandığında, kendimi tek kullanımlık el ve yüz maskelerine verdim.

Günler boyu, aylar boyu devam ettim hırsla kafamı başka şeylere vermeye. Ağlamadım mı? Ağladım. Özellikle beyaz sayfalardaki geometri soruları çözülemedikçe, kelimeler, harfler, şekiller... Hepsi gözlerimin önünde uçuştu ve hepsi birleşip tek bir şey yazdı:

Pişmanım, unut Efsun.

İnadına kulaklığı takıp son ses açtığım müzikle devam ettim o pişmanım yazan kelimeler yerine sorulara odaklanarak. İçim her efkârlandığında, ders çalışırken açtığım müziklere verdim kendimi. Bu süreçte Sıla'nın hakkı öden-

mezdi. Efkârlı, insanı alıp götüren sesiyle beni rahatlattı.

O gece olanları unuttum mu?

Unutmadım. Ama alıştım. Aklıma gelince acıyan kalbime alıştım. Ölürüm derdim. Ben, Akın'ı sevmezsem ölürüm derdim.

Ölmedim.

Çok yandım ama ölmedim.

8.BÖLÜM

6 SENE SONRASI

"Sevgilim." Yunus, onun yanına dönüp elini uzattı.

Onun uzattığı eline tebessümle baktım. Elini Sare'nin elinin üzerine koyduğunda bir yandan beline de sarıldı.

Sare nazlanarak karşılık verdi. "Yunus tamam, yapma."

Onların bu hâline pis pis sırıtmaya başladım. Yunus ise benden daha çok sırıtıyordu ama mutluluktan. Dün Sare'ye evlenme teklif etmiş, zorunlu hizmet çıkmadan önce resmî nikâh konusunda aileleriyle görüşmüşlerdi.

"Bir şey yaptığım yok ki sevgilim."

"Off, seninle uğraşılmaz." Sare ne kadar sitem ediyor gibi dursa da sözlerinin altında yatan sevgiyi anlamamak imkânsızdı.

"Sen nereyi yazacaksın?" Yunus'a cevap hakkı tanımayan Sare, merakla bana bakmaya başladı. Ancak elleri, Yunus'un elini bırakmıyordu.

"Bilmiyorum ki Bağcılar TSM[1]'yi mi yazsam?" Bir cevap vermek yerine ben de Sare'ye sordum. Kararsızdım.

1. Toplum Sağlığı Merkezi.

"Yok vallahi, kalabalık oluyor orası ama yine de çok tercih eden oluyor kanka!" Bir taraftan da olumsuzca başını sallıyordu.

Üçümüz de aynı tercih listesini yapıp göndermiştik. Ekseriyetle İstanbul yazsak da eğer gelmezse devletin gönderdiği herhangi bir yere gidecektik. Yunus'la Sare zaten eş durumundan birbirlerini takip edeceklerdi ama ben de onlardan ayrı kalmamak için en sona şarkta birkaç yeri bire bir aynı yazmıştım.

"Bu TUS'a da mı girmedin sen?" Yunus'un sesi beni azarlar gibiydi.

"Yok yaa..." Umursamaz bir tavırla yaka silktim. "Uzmanlık istemiyorum."

"Saçmalama!" Yunus tam anlamıyla bana çemkirdi. "Pratisyenlik tam bir angarya!"

"Bırak yaa," diyen Sare, Yunus'u dürttü. "Babasının hastanesi var kızın, sen kendini düşün önce."

Babam çalıştığı hastanenin sadece yüzde onuna ortaktı aslında ama Sare bunu gözünde fazla büyütüyordu. Babamın uzaktan bana faydası dokunurmuş gibi görünse de bu vakte kadar ancak zarardı.

"Daha neler Sare!" Gözlerimi devirdim. "Ben kendim istemiyorum, babama kalsa bana çoktan uzmanlık çetelesi çıkartır. Hatta şimdiden başladı!"

"Selam gençlik!" Selam veren Banu'ydu. Aynı fakültede olduğumuz için arada görüşüyorduk ama daha çok Banu istedikçe. Üstten ufak bir tebessüm ettim lakin hemen önüme döndüm. Banu'yu sevsem de yüzüne hiç uzun uzun bakmazdım.

Bakamazdım. Gözleri bana hep birini hatırlatırdı: abisini...

O günden beri ne gördüğüm ne konuştuğum abisini. Onlar da konuşmamıştı. Bildiğim kadarıyla bir göreve git-

miş, bunca vakittir de dönmemişti. Banu'ya sormadan bana kendisi söylemişti, abisinin ne aradığını ne de bir haber ettiğini. O gün benim peşimden annesini aramamıştı mesela. Demek ki o da yalan söyleyebiliyordu.

Boş versene, herkes her şeye karşı anca işine geldiğince dürüsttü. Sevene her şey şahane, sevmeyene işte böyle uçan sinek bahaneydi.

Tüm mesele sevip sevmemekteydi. Yine derinlere dalmamak için kafamı salladım.

"Sen nereleri yazacaksın?" Sare bu kez Banu'ya sordu.

"Ay hiç düşünmedim Sare." Banu mırıldanarak devam etti. "Ama sanırım İstanbul'dan ayrılmam."

Bakışlarını bana döndürdü. "Senin baban da izin vermez İstanbul'dan ayrılmana. Seni de direkt Bağdat Hospital'a aldırır." Gülümsüyordu.

"Hayır, biz ayrılmayacağız!" Elimi yumruk yapıp Sare'yle tokuşturdum.

Beni yıllarca bırakmamış arkadaşlarımı elbet bırakmazdım. Tecrübeyle sabit ki böylesini bulmak zordu. O yüzden arkadaşlarımı bırakmazdım.

"Neyse arkadaşlar, ben kaçar!" İlk kalkan Yunus oldu.

Yenidoğan pediatrisinde Filiz hoca tarafından ebesi belleniyordu. Neyse ki stajın son demlerini yaşıyordu. Tıpkı radyolojide Cenker abi tarafından ebesi bellenen benim gibiydi o da. Sare bize oranla tüm bunları atlatmıştı. Fizyolojide Aysun ablayla her gün keklerle böreklerle gün yapıyor, arada da iki üç kurbağaya minimal dozda elektrik veriyordu.

Hayat sana güzeldi be Sare! Biz de bir taraflarımızı yırtalım işte...

Önümdeki poğaçayı paketine tıkıştırıp tam kalkacaktım ki Banu kolumdan tuttu. "Efsun." Tam gözlerimin içine bakıyordu.

Oysa ben gözlerime bakmasını hiç istemiyordum.

"Dün annem yine çok ağladı." Sessizce, beni ürkütmekten korkar gibiydi sesi. Yıldız teyzenin tek ağlama sebebi vardı, o da malumdu. Bazen merak ediyordum acaba Yıldız teyze mi daha çok ağlamıştı yoksa ben mi?

"Abim en son seninle konuştu Efsun..." Banu bana üzüntüyle bakıyordu.

"Biliyorum Banu. Biliyorum da ama yani..." dedim. Omuzlarımı bilmemezlikle kaldırdım. O köprünün altından akan sular çoktu ama Banu'ya bunu diyemezdim. "Benimle konuşurken gayet iyiydi Banu." Mırıltı gibi bir sesle geçiştirdim.

Banu'nun tıpkı abisi gibi olan kara gözleri hafif yaşla dolarken ıslak ıslak parıldadı. "Ölmüş olabileceğinden korkmuyor musun hiç?" Ağlamamak için kendini kastığı belli, zoraki konuşmuştu.

"Ölmüş olsa haberi gelirdi Banu." Niyetim onu teselli etmekti. "Yani ortada cesedi bile olmasa illa ki gelir haberi. En olmadı size derlerdi şu askerler şehit oldu diye. Yani mutlaka haberini alırdınız."

Cesedi derken kelimeler öyle zor çıkmıştı ki dudaklarımdan... Ağzımın içinde küflü bir tat bırakmıştı sözcükler. Kızgın demirler batmıştı kalbime. Lakin yine de dik duruşumu bozmadım. Keşke Banu'ya abisinin kendisinden başka kimseyi düşünmeyen birisi olduğunu anlatabilseydim.

"Sen..." Banu bana sorgulayan gözlerle baktı. "Sen, hiç abimin ölmesi ihtimaliyle sarsılmıyor musun Efsun? Sen onu çok seviyordun ya hani?" Bana, duruşuma, bu kadar kolay geçiştirişime hayret eder gibiydi.

Banu da hayatımdaki çoğu insan gibi Akın'ı sevdiğimi biliyordu. Vakti zamanında tabii... Şimdi zaten bir Akın yoktu. Aşka gelince ise... O konu yıllar önce kilitli bir sandığa kapanmıştı. Paramparça olmuş umudumla birlikte o sandıktaydı.

"Öldüğünü düşünmüyorum Banu." Gayet sakindim.

"Peki, ölme ihtimali? Ölme ihtimali seni hiç mi çıldırtmıyor Efsun?" Sinirle karışık bir hayret vardı sesinde.

Altı senedir kimseye söylemediğim hatta kendime bile söylemeye cesaretim olmayan bir şeyi Banu'ya söyledim. "Banu," dedim derin ve sıkıntılı bir nefes verirken. "Akın zaten benim için öldü, ihtimali yok onun. Ne varlığının ne yokluğunun..."

Banu'nun hayret ve hayal kırıklığıyla bakan gece gözlerine daha fazla bakamadığımdan gözlerimi yumdum ve Radyoloji polikliniğine gitmek için usulca masadan kalktım. Eski Efsun olsaydı, aklında Akın'ın bir geceye mahsus da olsa sevgilim deyişi cereyan eder ve hüngür hüngür ağlardı. Lakin ben; onu sevgilim deyişleriyle, unut deyişleriyle hatta içinde yaşadığı kendi kalbimle birlikte on sekiz yaşıma gömmüştüm. Yeni bir ben, yeni bir kadındım ben. Bu Efsun artık büyümüştü.

9.BÖLÜM

Bir gün önce yorgunluktan pestilimin çıkmasından sebep bütün gece uyumuş olmamın verdiği mahmurlukla uyanmıştım sabah. Bir haftadır Hakkâri'deydim. Yoğunluktan Bağcılar ve Esenyurt'ta yer kalmayınca diğer şark görevi tercihlerime kalmış ve Hakkâri'ye atanmıştım. Ailem olmadan, kendi başıma yeni tuttuğum ufak daireme yerleşmeye çalışıyordum. Sare ve Yunus atama öncesi nikâh kıymışlardı. Artık birlikte yaşayacakları için de benimkinden bir oda fazlası olan ve buraya yakın bir daireye geçmişlerdi. Lakin onlar da şimdi kendi evlerini kurmakla meşgul olduklarından buraya neredeyse tek başıma yerleşmek zorunda kalmıştım. Sora soruştura çevreden bir yardımcı kadın bulmuştum ve onunla birlikte yeni tuttuğum bu evi dip köşe temizlemiştim.

Annem yardım etmeye gelmek istese de buna kesinlikle izin vermemiştim. Sare ve Yunus'la birlikte olmak için onlarla buralara kadar gelmiş olsam da İstanbul'dan kaçışımda bir nebze olsa annemlerin de payı vardı. Tam intern olduğum geçen senede, o kadar stajın arasında annemin ağlamaları ve sinir krizleriyle ilgilenmiştim. Maaile hatta tüm akrabalarla birlikte babamın bir metresi olduğunu

öğrenmiştik. Bizler babamın ihanetiyle sarsılırken, annem bütün herkese hem küçük düşürülüşünü hem de bunca yıllık kocası tarafından aldatılışını atlatmakta zorlanmıştı. Açıkçası atlatamamıştı da... Sadece kabullenmişti ve babamın bir metresi olduğunu bile bile babamla evli kalmayı ve SSRI[2] grubu ilaçlarla etrafa sahte gülücükler dağıtmayı tercih etmişti.

Abim de benden önce bütün bu olanlara dayanamayıp ayrı bir eve çıkmıştı. Ben de "Sare'yle Yunus'u bırakmam." bahanesiyle Hakkâri'ye çıkan zorunlu hizmetle buralara bildiğin kaçmıştım. Babam, İstanbul'dan gitmeme çok engel olmak istemişti. Burada kendimi harcayacağımı, uzmanlık yapmam gerektiğini söyleyip durmuştu. Ünlü kalp cerrahı Selim Zorlu'nun kızı uzmanlığı kazanamamış, Hakkâri'ye atanmış diye hastanesinde dedikodu üzerine dedikodu eklenecekti. Zaten asistanıyla yaşadığı gizli aşk, beş çaylarının vazgeçilmez muhabbetiydi. Bir de abimin iflah olmaz tek gecelik ilişkileri vardı tabii. Hangisi doğru, hangisi yanlış fark etmezdi; insanlara dedikodu malzemesi olsun yeterdi.

Artık tek olmamın verdiği rahatlık, sessizlik ve huzurla yatağımda rahatça gerindim. Güneşliği açmasam da güneş, ısrarla perdeleri zorluyordu. Ellerimi saçlarıma atıp, sarı ombre yaptırdığım -aslen kahverengi olan- saç tutamlarımla oynadım. Belimi kavislendirip tekrar gerilirken uzun süren yorgunluktan ve son zamanlarda art arda gelen koşuşturmacadan bayağı bir süredir rahatlamadığımı fark ettim. Küçük hazlar, büyük mutluluklar demekti. Bazen güzel bir profiterol, bazen sıcak ve uzun bir banyo, bazen keyfî bir cilt bakımı, masaj ya da bazen böyle sabah daha yataktan kalkmadan ve kimseye hesap vermek zorunda olmadan yapılan mastürbasyon...

2. Yan etkilerinin az olması, etkinlikleri ve tolere edilebilirlikleri nedeniyle sıklıkla depresyon ve diğer birçok psikiyatrik bozukluk için birinci basamak ilaçlar olarak kullanılırlar.

Dudaklarımı ısırıp ellerimle göğüslerime dokunduğum vakit şişmiş olduklarını fark ettim. Muhtemelen âdet olmam da yakındı. Âdet öncesi dokunulamaz göğüsler hep daha hassas olurdu. Pijamamın üstünü çıkartıp, soğuk elimi sıcak tenimde gezdirerek kendime dokunmaya başladım. Dokunduğum her bir zerremin tadını çıkardım. Ben özeldim ve güzel tenim herkesten önce bana zevk vermeliydi. Kendime dokunmak başlı başına beni tahrik etmeye yeterdi. Bunun için bir ayna da tercih edebilir ve vücudumun zevkini çıkarabilirdim ama kısaca kendimi rahatlatıp ardından evden çıkmam lazımdı.

Bacaklarımı birbirine bastırıp kadınlığımı sıkıştırarak onu zevk almaya teşvik ettim. Sıkıp elediğim göğüslerimi iyice dolgunlaştırıp göğüs uçlarımı tomurcuklandırınca elimi hızla iç çamaşırımın içine soktum. Islanmış kadınlığımda avucumu gezdirdim; uzun tırnaklarımın ıslak, kaygan ince derimi uyarmasına izin verdim. Orta parmağımı ince dudaklarımın arasında zevkle kaydırıp parmağımı yoğun ıslaklığıma buladım.

Gözlerimi aldığım zevki hissetmek için kapattım ve parmaklarımla avuçladığım dudakların tam ortasında orta parmağımı ahenkle oynatmaya başladım. Parmağım hızlandıkça yutkundum ve kendi kendimi tatmin etmeye başladım. Parmağım savruldukça bedenim daha fazlasını, daha sert olanını istedi. Kalçamı tamamen orta parmağımın yönlendirdiği gibi bir ileri bir geri kaydırdım. Ufak inlemelerle belimi kavislendirdim ve kendimi tatmin için oynayan elimi izlerken bacaklarımı daha da araladım. Beyaz bacaklarımın arasında kıpraşan elimin görüntüsü beni tahrik etmeye başlı başına yeterdi.

Pembe, ince çamaşırımın altında bir inip bir kalkan elimle orta parmağımı, klitorisimde artık titreşim hızında aşağı yukarı oynatmaya ve bastırmaya devam ettim. Vajinal orgazm için vaktim yoktu. Ufak bir klitoral orgazm işimi görürdü.

Hızlanarak klitorisimi orta parmağımla oynattım. Ben oynattıkça kalçam yataktan havalanıyor ve hoyratlaşan elim artık çamaşırımı zorluyordu. İç çamaşırımı hızla dizlerime kadar indirip pürüzsüz kadınlığımda ıslak elimi gezdirdim. Kadınlığımın dudaklarını kendi zevk suyumla ıslattığımda daha göz alıcı bir şekilde parladı. Arzuyla alt dudağımı ısırarak orta parmağımı daha hoyratça klitorisimle buluşturdum ve bastıra bastıra klitorisimle oynamaya başladım.

Uyarılıp kabaran ve parmaklarıma susamış gibi hassaslaşan klitorisime ufak bir açıyla sertçe davranmaya başladım. Kalçam yatakta havaya kalkarken baskıyı artırmak için yatakta yüzüstü döndüm.

"Aahh..."

Ufak inlemelerim beni daha da alevlendiriyordu. Aldığım zevkin bile zevkini çıkarıyor, her, "Aahh!" diye inlememin sonuna rahatça ve kimselerin duymasından çekinmeden, "Ohh!" diye bir inleme de ekliyordum.

Gergin ayak parmaklarım yatağa batarken yatakla kadınlığım arasında sıkışmış elimi, bu dar alanda hızla savurmaya başladım. Soluklarım yastığıma düşerken kalçam kasılmaya, göğsüm ise hızla inip kalkmaya başladı. Sona gelirken derin ve acı çeker gibi bir, "Aaahh!" döküldü dudaklarımdan hemen ardından parmaklarımın altındaki klitorisimi patlattım. Titreyen bacaklarımla birlikte tüm kadınlığım, art arda kasılmaya ve vajinam boyu bir sıcaklık yayılmaya başladı. Öyle gözümün önünde çakan havai fişekler, zangır zangır titreyen beden ve beynimi orgazmda döndüren pis sözler yoktu... Yoktu. Yalın, sade ve kısa. Tüm o şaşaalı patlamalar on sekiz yaşımda yaşadığım, o bir kerelik beni benden alan deneyime mahsustu.

O günden sonra yakınlaştığım, birlikte olmayı denediğim erkekler olsa da sevmediğim için kimseyle cinsel birliktelik yaşayamamıştım. Çünkü sevmediğim biriyle seks

yaparsam, benim de Akın'dan bir farkım kalmazdı. Her ne kadar abimle hayatta acıtan taraf olmaya anlaşsak da benim bedenime ben zevk verebildiğim sürece başka bir bedene, beni sevmediği hâlde bedenimi sunmak başkasına lütuf olurdu.

Zaten havai fişeklere de gerek yoktu. Böyle ufak tatminlerle de gayet tabii yaşanılıyordu. Her anlamda kendime yeterdim.

Duş aldıktan sonra Sare ve Yunus'la ilçe sağlık müdürlüğüne geçtim. Aile hekimliğine mi yoksa toplum sağlığına mı verilecektik, bilmiyorduk. İlçe sağlık, aile sağlığı ve ilçeye göre fazlasıyla ufak bir diş sağlığı merkezi... Hepsi bir kompleks hâlinde şehir merkezinde bir binada kuruluydu. Sora sora en üst kat olan üçüncü kata çıkmış ve ilçe sağlık müdürünün sekreterinin de talimatıyla kabulümüzü bekliyorduk. Sare ve Yunus kendi aralarında konuşurken kulaklığımı takmış, cam kenarına dizilmiş pembe sardunyaları izliyordum. Bu binada çoğu insandan daha az baskıya maruz kaldıkları için çiçeklerini böyle güzel açmalarından belliydi.

Issız koridorda bizi bayağı beklettikten sonra nihayet içeri alan ilçe sağlık müdürü, kısaca ve yüzümüze bakmadan dediği ufak bir hoş geldinizden sonra ivedilikle çıkarttığı görev kâğıdını elimize tutuşturmuştu. Üçümüzün de görev kâğıdında yazan; bilmediğimiz, adını dahi duymadığımız bir yerdi. Anladığım tek şey kesinlikle merkezî bir yer değildi.

Bir elimizdeki kâğıtlara bir birbirimize bakarken içimizden ilk konuşan Sare oldu. "Hocam biz buraya nasıl gideceğiz? Bilmiyoruz da neresi? İstanbul'dan geldik üçümüz de..." dedi maruzat bildirir gibi.

Müdür bize hâlâ bakmazken Sare'yi neredeyse tersledi.

"Nereden bileyim kızım? Yol paranızı da müdürlük mü versin? Taksi tutun, gidin işte, üç kişisiniz." Başını hiç

kaldırmadan kapıyı eliyle işaret edip bizi kibarca kovdu.

"Müdür, müdür müdür?" Sorusunun sorulması gereken yerdeydik. Üçümüz de birbirimize garipsemiş ve bozulmuş gözlerle bakarak çıktık o odadan. İlçe merkezinde sadece bir tane olan taksi durağına yürürken babamın bana hediye olarak verdiği arabayı almadığıma pişman olmuştum. Muhtemelen benim gurur yapıp almadığım o arabayı şu anda metresi kullanıyordu. Bense Hakkâri'nin sadece bir taksi durağı olan bu ilçesinde, elimde bir telefonla Yandeks'le doğru yoldan yürümeye çalışıyordum.

Zoraki bir taksi bulduğumuzda taksici söylediğimiz yer tarifiyle bizi gerçekten de çok ücra bir köye götürdü. Doktor fazlalığı mı vardı da bir ücra köydeki ASM[3]'ye üç pratisyen doktor göndermişlerdi, bilmiyorduk. Bundan sebep ASM'nin kapısından girerken bankodaki tıbbi sekretere ilk sorum da bu olmuştu.

"Burada ne zamandır doktor yok delikanlı?" Tıbbi sekretere doğru ilerledim. Küçücük sağlık ocağında üç pratisyen hekim ne yapacaktık ki biz?

"Bir aydır abla." Çocuk üstüme başıma bakıp muhtemelen benim de bir doktor olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

"Bir ay... Uzunmuş." Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. O kadar süredir buradaki insanlar hastane için ilçeye mi gidiyorlardı acaba? Daha da önemlisi bizden önceki hekim neden gitmişti? Sayıca bizim kadar çoklar mıydı önceki hekimler de acaba? Kafamdaki sorulardan en azından birinin cevabını almak için karşımdaki görevliye, "Peki bir ay öncekiler de bizim gibi üç tane miydi?" diye merakla sordum.

"İki tanelerdi ama..." Cümlesi yarım kalan hâlâ beni süzen çocuğun nasıl hitap edeceğine karar vermeye çalışır gibi bir hâli vardı.

3. Aile sağlığı merkezi.

"Doktor Efsun Zorlu ben." Çocuğun iki de bir sorgulayarak bakmasını istemediğim için kendimi takdim ettim. Bu sırada yanıma yetişmiş Sare ile Yunus'u da elimle gösterdim ve onları da çocuğa tanıttım.

"Sare Başulu ve Yunus Başulu."

Bu Sare'yi Yunus'un soyadıyla ilk anmamdı. Yunus'un soyadıyla Sare'yi takdim etmek gülümsememe sebep olmuştu. Yıllarca alışıp bildiğim Sare'den farklı bir Sare gibiydi soyadı farklı arkadaşım. Değişik gelen bu durum ağzımda da değişik durmuştu sanki. Benim neden güldüğümü anlayan Sare de kulağına gelen ismin memnuniyet ve zevkiyle tebessüm ederek baktı bana.

"Hoş gelmişsiniz doktor hanım, siz de... Siz de..." Yirmilerinin başında olan genç tıbbi sekreter saygıyla önce benimle, ardımdan Sare ve Yunus'la tokalaştı.

Tanışma faslından sonra hâlâ neden üç kişinin küçük bir köye geldiğini anlamaya çalışarak, "Köy çok mu kalabalık peki?" diye sordum çocuğa dönüp.

"Yok doktor hanım, kalabalık değil fazla."

"O zaman küçük bir köy için üç doktor? Genelde tek doktor değil mi?" Merakım iyice artmıştı. Çünkü bizim kulağımıza gelenler bu yöndeydi, genelde ücrada köylere tek doktor verilirdi.

"Nöbetlerde birbirinize mukayyet olun diyedir herhâlde doktor hanım. Öyle derdi sizden öncekiler."

"Nöbet?!" Sare şaşkınlıkla hatta korkuyla sormuştu. Ben ve Yunus da şaşırmıştık çünkü aile sağlığında nöbet olmazdı. Ayrıca nöbet, Sare'nin TUS'a çalışma planları arasında hiç yoktu.

"Nöbet işte. Gece kalınca..." Çocuk bizim neye bu kadar şaşırdığımızı anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Ne nöbeti çocuk, burası sağlık ocağı!" Yunus, çocuğu ikaz eder gibi bir sesle konuşmuştu. Oysa çocuk ne yapsın-

dı, nöbet varsa vardı. Bu onluk bir mesele değildi. Zaten biz de ivedilikle ilçe sağlığı arayacaktık.

"Burası sınırda doktorum..." dedi çocuk mahzunca. "Çok yakında sınır karakolu var, gelen doktorlar da ondan ikili geliyor. Biri sabah geliyor, ertesi sabaha çıkıyor; böylelikle gece yolda pusuya düşmüyor.

Sare, "Pusu mu?" diye mırıldandığında hepimiz hayretle delikanlıya bakıyorduk.

Allah'tan ben vardım yoksa bu nöbet sistemine göre Sare tatil günlerinde Yunus'la hiç denk düşemezdi.

Verideki çocuğu daha fazla tutmadan yanından ayrıldık. Öğrendiklerimizi pekiştirmek, tam ve doğru düzgün bir bilgi alabilmek adına da ilçe sağlık merkezini aradık. Onlar da "Bize gece biri olsun da kim nasıl kalırsa kalsın, kendi planınızı kendiniz çıkarın." deyince bizden önceki doktorların neden böyle yaptığını anladım. Böylelikle yolda çok vakit harcamıyorlar hatta burada oldukları vakit de bol bol TUS çalışıp buradan kurtuluyorlardı demek ki.

Tek bir muayene odası vardı, izbe bir koridor boyu uzanan tek tük bekleme sandalyeleri de hemen yanında uzanıyordu. Doktor tabelasında muhtemelen üçümüzün de ismi yazacaktı ama onlar gelene kadar idareten bir tane A4 kâğıtta ismimizin yazdığı bir çıktıyla idare edecektik.

Güneşin pek aydınlatamadığı küçük muayene odasına girdiğimde perdelerin yokluğu ilk gözüme çarpan şey oldu. Kollarımı kavuşturduğumda yavaş yavaş cama ilerledim. Boynumu hayatın yorgunluğuyla bükerken, gözümü sınıra uzanan kurak topraklarda gezdirdim. Düz bir vadiydi; muhtemelen sınırı geçince boy gösteren, sert kayalardan oluşan sıra sıra dağlar gözle görülebiliyordu.

Bu kurak topraklarda yükselen beton duvarları sert, beton duvarları yalnız ve beton duvarları buz gibi olan sınır karakoluna baktım. Her asker gördüğümde aklıma gelen adamdan kaçayım derken tam gözümün önünde bir sürü

asker peyda olmuştu. *Nasıldı o atasözü? Keçi miydi, koyun muydu? Birisinin sevmediği bir şey vardı, burnunun dibinde biterdi. Benimki de tam o hesap olmuştu!*

Karşımdaki karakola bakıp derince soludum. Orada onca asker olsa dahi aralarında Akın'ın olma ihtimali yoktu. Sadece çağrışım yapıyordu. Kendi unutulsa bile bazı kuramlara, bazı kelimelere kendini kazımıştı. Gerek eğitimi gerek kıdemiyle Akın'ın zaten buradaki herhangi bir karakolda görev yapmasının mümkünatı yoktu. Onun, o vakitlerde bile genelde yurt dışı görevlerine gittiğini biliyordum. Yani buraya yolu düşmezdi.

Bir umut kırıntısı içimde tekrar "Akın." diye bağırdı. Hızlıca, kimseler öldürmeden kendim öldürdüm o umudumu... Benim yolum, ondan ayrıydı. Çok ama çok farklıydı... Zıttı.

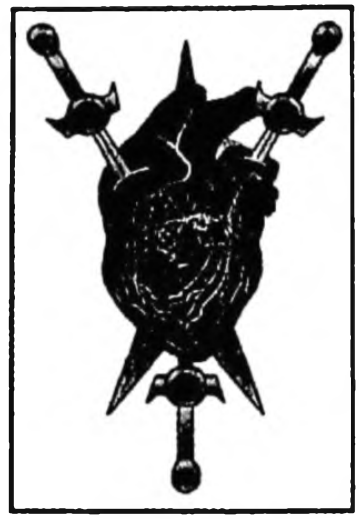
O ölümse, ben hayattım.

O yoktu, ben vardım.

O geçmişti, ben geleceğimin ta kendisiydim.

Her ne kadar şu kurak topraklarda mesken tutmuş yapayalnız bir sınır karakolu, özlemle Akın'ın gece gözlerini gözlerimin önüne getirmek istese de serin sesini tekrar duymamı istememe sebep olsa da Akın burada yoktu. Aslında Akın'ın burada da kalbimde de yeri yoktu. Asla da olmayacaktı. Onun yolu benim yolumdan çoktan ayrılmıştı. Dünyanın neresine gitmiş olursam olayım, benim yolum artık ondan ayrıydı.

Başımı hızla sallayıp düşüncelerimden Akın'ı uzaklaştırdım. Buradaki hayatım yeni başlıyordu.

10. BÖLÜM

"Sigaran var mı bir dal?" diye sordum börekçide bize çay veren garsona.

Sare çok aramazdı ama ben sigara almak için sabah açık market bulamamıştım.

"Buyur abla." deyip bana fazladan bir dal daha sigara veren genç çocuğa minnetle, "Teşekkür ederim." dedim.

Ben sigaramı yakarken, Sare her zamanki gibi büyük bardakta açık çayını içiyordu.

"Sigara bulamadım ya... Karpuzlu ve yeşil elmalı sigaralarımı özledim."

İstanbul'dayken, aromalı sigaralarımı Duty Free Shop[4]lardan ya da bir şekilde temin eden yerlerden alırdım. Buraya getirdiğim sigara zulam ise bana sadece bir ay dayanmış ve dün sabah itibarıyla da bitmişti.

"Burada da vardır." Sare dert etme der gibi göz kırptı.

"Ay nerede?" Umutsuzca elimi savurdum. Garsondan

4. Havaalanlarının dış hatlar terminallerinde vergiden muaf tutulan alanlara konumlanmış mağazalara denir. bu mağazalar vergiye tabi olmadığı için birçok ürün burada uygun fiyata satın alınabilir.

aldığım Camel'in yoğun ve zırnık aroma içermeyen dumanından yüzümü buruşturdum.

"Oğlum burası kaçak cenneti, dert etme! Hastalarla iki muhabbet kuralım, derler bize. Hatta getirirler bile bakarsın." Konuşmasının sonunda sırıttı.

"Viiiiii! Doktor dediğin cigara mı içermiş?!" Tüttürdüğüm sigaram elimde savrulurken, yaşlı teyze taklidi yaptım cevap olarak.

"Ahey! Ahey! Aheey!" Sare kafasıyla beraber vücudunu da sallaya sallaya, buranın yöre halkına uyum sağlayan bir hâlde zılgıt yaktı. Şivesini buradakilere benzetip, "Doktorun dediğini yapiyik ama yaptığını yapmiyik hele gurban." diyerek garsonun bana verdiği masadaki ikinci sigaraya uzandı.

"Höt! Benim o!" Sigarama uzanan eline pat diye vurup geride kalan tek dala sahip çıktım.

"Ulan nankör!" Sare sigaradan vazgeçip koca bardak çayını sitemle içmeye başladı.

Cevap vermek yerine, "E hadi kalksana sen." dedim Sare'ye. Bir taraftan da geç kalmasın diye saati gösteriyordum.

Yaklaşık bir aydır köydeki aile sağlığı merkezine dönüşümlü gidiyorduk. Dün ve bu gece Yunus'un sırasıydı. Bu sabah da sıra Sare'deydi.

"Yok yaa... Ben akşam gideceğim." Sare elini savurdu.

"Niye?"

"Ya evde çok iş var. Ben de dedim Yunus'a. O da, 'Ben bugün de kalayım, sen akşam gelirsin. İşlerini hallet.' dedi."

"Ee, adam 36 saat nöbet tutmuş olacak Sare?" Yazık, Yunus'a üzülmüştüm.

"Ya bırak, ne yapıyor ki? Hasta mı var doğru düzgün? Emin ol, şu an ev işi yapmak daha zor. Hem o da otursun, TUS çalışsın işte orada."

Sare hâlâ evine yerleşememişti. Bir aydır sürekli bir şeyleri yerleştiriyor, temizlikle uğraşıyordu. Evlenip de yerleşmek daha zordu anlaşılan. Ben geldiğim gün her şeyimi yerleştirmiş, üstüne eksiklerimi de tamamlamıştım.

"Öyle diyorsan..." Aslında bir nevi doğru diyordu Sare. Gerçekten, günde sadece on hasta ya geliyordu ya gelmiyordu. Neden nöbet koymuşlardı, anlaması çok zordu.

"Ee, eylül TUS'un sonuçları?"

"Vallahi geçti o. Bir cacık da olmadı. Belki Samsun Biyokimya tutardı ama..."

"Ee, gitseydin ya!" Böylelikle Yunus da bir defaya mahsus tanınan, eş durumuyla tayin sayesinde Samsun denk gelirdi böylece.

"Biyokimya istemiyorum ki Efsun. Hadi çıktı diyelim, bu sefer de bir daha TUS'a girmek isteyeceğim. Tekrar çalışma stresini geçtim, Samsun'da hocalar zorluyor. Yani buradaki kadar TUS'a çalışma şansımız yine yok." Üzgünce önüne dönüp telefonu ile ilgilenmeye başladı.

"Üzülme Sare, ilkbahara kadar çalışır, o zaman bir daha girersin. Hem belki de çok iyi bir yer denk gelir o zaman." Sare'ye üzülme desem de ben üzülmüştüm. Yunus ve Sare burada uzun süre kalamazlardı. Gerçi onlar giderse ben ne yapardım? Hiçbir fikrim yoktu.

"Baksana!" Sare heyecanla telefonun ekranında açık duran bir ajansın resmî internet sitesinden bir haberi gösteriyordu. Sigaramı tüttürürken gözlerimi haberi okuyabilmek için kıstım.

"36 saat nöbet tutan doktorun acı kaybı." diye başlayan haberi anlayınca yüzümü acıyla buruşturdum. "Sorma yaa!" Üzüntü ve isyanla başımı savurdum. Nöbet ertesinde tekrar nöbete kalmış ya da bir şekilde kalmaya zorlanmış ve sonuçta eve dönerken arabayla kaza yapmış bir akranım, bir meslektaşımdı haberde bahsedilen.

"Döşüyorlar abi nöbetleri!" Sare haklı olarak isyan ederken telefonu kapatıp yanına koydu. "Yeni asistanken öyle bir yandan nöbet bir yandan TUS çalışayım olayı yalan olur o kanka. Nasıl olsa çömeziz diye bize art arda döşerler nöbetleri! Biz burada güya nöbette olsak da o kadar yoğun hasta yok. Boş ver, kalalım, çalışalım işte burada." dedi Sare başını imayla sağa sola sallarken.

"Kim yazmış kıza peki o nöbetleri?" Hâlâ sinirimi atlatamamıştım, gözlerimi hınçla kıstım.

"Hah! Bak çok doğru konuya değindin." Sare börek yediği çatalla beni gösterdi. "Hiç bundan bahseden yok, sadece 'Ah ah, vah vah.' diyorlar. Olan kıza oldu yani vallahi kanka."

Derin bir iç çekerken bir sigara daha yaktım. "Offf!" Sıkıntıyla bir nefes vererek sigara dumanını tüttürdüm. Haberin sinirini atamamış olsam da bir kez daha, "Marta da bir şey kalmadı zaten, çalış, ona girersin." diye mırıldandım Sare'ye.

Öyle mecbur der gibi boynunu bükmekle yetindi Sare. Elini telefonuna uzatınca, "Kasım ayındayız zaten. Aha kasımın biri işte bugün." dedi vakit ölçer gibi.

Yine aylardan kasımdı.

Bakışlarım kasım ayını duymamla gölgelense de Sare fark etmedi. Kasım ayı, on sekiz yaşımın kasımından beri hüzün ayıydı benim için. Gizli, yasak bir hüzün.

Yedi yıl olmuştu. Bu kasım tam yedi yıl dolmuştu.

Dile kolay yedi yıl... Milyonlarca yeni şarkılar çıkmış, yeni kitaplar yazılmış, yeni filmler vizyona girmişti. Nicesinin hayatında yeni aşklar filizlenmiş, milyonlarca kişi sevdiği veyahut sevmediği insanlarla evlenmişti, bu yedi yılda.

Yedi sene öncesinde hiç var olmayan çocuklar, annelerinin rahimlerine düşmüştü. Bebekler çocuk olmuş, çocuklar

genç olmuştu bu yedi yılda... Bir çocuk sevmişti de sevgiye daha doyamadan ölmüş ve o çocuk öldükten sonra büyümüştü bu yedi yılda.

Hâlâ ezbere bildiğim 0538 ile başlayan numarasıyla, zihnimde yasaklı olan adıyla, tenimdeki yıkamakla geçmeyen izleriyle devirdiğim yedi yıl... Birini unutmakla yaşadıklarını unutmak aynı olmuyordu. Hele ki ben biliyorsam içimde olanı...

İçimdeki söndürdüğüm yangının küllerini yine bizzat kendim gizliyorsam, adı bende saklıydı. Yedi yıldır içimdeki gizli bir mahzende adı duruyorsa hâlâ... Kim diyebilirdi ki onu yeterince sevmediğimi?

"Seninkisi aşk değil Efsun! Seninkisi takıntı."

Hafızamda canlanan sözleriyle dudağım tek taraflı kıvrıldı. Alayla karışık bir acıyla güldüm. Sigaramın külünü tek parmağımla vurarak tablaya düşürdüm. İçimdeki enkâzı bir bilse, içimdeki terk ettiği yangınından arta kalan külleri bir görse, diyebilir miydi ki acaba yine, "Seninkisi aşk değil Efsun! Seninkisi takıntı." diye?

Bilmezdi. Bilemezdi.

Bilemeyeceği için diyebilme olasılığının münakaşası lüzumsuzdu. Onda, benim onu nasıl sevdiğimi anlayabilecek bir yürek yoktu!

Dalmış, yola doğru bakarken yoldan geçen bir askerî arabayla sinirim bozuldu.

"Ooofff! Ne kadar asker var burada yaaa!" Sinirle döndüğümde Sare'yi az önce içimden geçenleri anlamış gibi üzgün gözlerle beni süzerken yakaladım. Dert ortağım, her şeyimi bilen Sare sadece benim izin verdiğim kadarına vâkıftı. Ama bildikleri bile yeterdi bana şimdi böyle bakmasına. Yine de kendini hemen toparlayıp muzipçe sırıttı.

"Ee yavrucuğum, burası Hakkâri! Burası askeriyle ünlü

hele gurban!" Yüzünde bir sırıtma ile başını öne doğru eğerek salladı.

İçler acısıydı hâlim. Kaçmak istedikçe dibinde bitiyordum bütün yasakladıklarımın. Yıllardır yasaklarım vardı benim. Tıpkı tenim gibi bazı kelimelerde de hep onun izi vardı. Ben yedi yıldır dondurma yememiştim mesela. Çoğu güzel şeyi mahvetmişti. Kelimelere adını kazımış ve siktir olup gitmişti.

Kestaneyi severdi, bu vakittir yiyemedim. Gözleri kardeşine benzerdi; ben, Banu'nun gözlerine iki saniyeden uzun hiç bakamadım. Dan Brown okurdu mesela. Bütün bilim kurgu kitaplarımı çöpe attım, bana hep onu çağrıştırdığı için. Abime hediye verdiği saatleri de toplayıp abimden gizli çöpe attım.

Bazı kelimeler ona aitti. O kelimeleri sarf etmek yürek isterdi.

Asker.

Unutmak.

Yalan.

Baldan tatlı.

Maalesef ki armut, ayva, yoğurt ve soğan da bundan nasiplerini almışlardı.

On sekiz yaş...

Sevgilim...

Baş belası.

Kasım ayı.

Hoşça kal Efsun.

Birinin bana, "Hoşça kal Efsun." demesine ifrit olurdum mesela. Başka kelime mi yoktu?

Bütün 0538'li numaralar... Tüm 0538'le başlayan numaralar biraz hüzündü benim için. Tıpkı kasım ayları gibi.

Ondan başka hiçbir kimse, "Sen tam benliksin." deme-

di bana ama birisi bir kıyafete bile bu tam benlikmiş dese, benim zihnime hep o acı hatıralar döküldü.

"EFSUNNN!"

Sare'nin bağırmasına korkarak irkildim. "Ne oldu?"

"Elinin körü oldu! Manyak mısın kızım! Yarım saattir tek başıma konuşuyorum resmen!"

"Ha..." Dalmış olduğumu fark edince, "Biraz..." diye mırıldandım.

"Ne biraz?" dedi o da ne sorduğunu unutup.

"Dedin ya. Manyak mısın diye..." diye söyledim çantamdan çıkardığım naneli sakızı havaya atıp, düşerken de ağzımla yakalamaya çalıştım. Sakızı havadan cuk diye ağzıma tutturunca, "Tam isabet!" dedim kolumu zafer işaretiyle büktüğümde. Sare bu hâlime tahammülsüz bir hâlde gözlerini devirdi.

"Kaşlarım çıktı. Kaşlarım!" dedi sinirle.

"Sorma ya, benim de çıktı. Keşke buraya gelmeden önce, Nesrin'de microblading[5] yaptıraydım." Üzgünce bir yandan da çantamdan ayna çıkarıyordum.

"Boş ver şimdi onu, bir kuaför bulalım burada önce. Sürekli İstanbul'a gidemeyiz."

"Yaa iyi hatırlattın!" dedim aklıma gelen şeyle. Sigara zulamla birlikte tek kullanımlık maske zulam da bitmişti.

Sare kaşlarını çatmış sorgular gibi bakarken devam ettim.

"Watsons bulmam lazım."

Bir yandan da telefonumu eşeliyordum, müşteri hizmetlerine ulaşmak için. Müşteri hizmetlerine bağlanınca Sare'yi tamamen unutup hemen kendi derdime düştüm.

"Alo. Merhaba, iyi günler. Ben Hakkâri'de oturuyorum ama burada mağazanız gözükmüyor. Benim de maskem bitti. İnternetten alacağım ama sürekli adresi yazdıktan

5. Cilde yarı kalıcı pigment eklemek için birkaç küçük iğneden yapılmış bir el aletinin kullanıldığı bir dövme tekniği ve kalıcı makyaj şeklidir.

sonra sipariş sayfasından düşüyorum." dedim telaşla.

Sare bana garip garip bakarken ben telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırmış, törpünün arkasıyla da tırnak etlerimi içeri ittiriyordum. Müşteri hizmetlerinin cevabıyla bir anda olduğum yerde sinirle dikildim.

"Ne demek Hakkâri'ye teslimatımız yok!" Karşıdan gelen cevabı bekledim. "Ne demek yaa?!" dedim müşteri temsilcisi bana bir kez daha yok deyince. "E peki en yakın mağazanız nerede?"

"Yuh Van'da mı? Peki Van'a gidince, uçak parasını karşılıyor musunuz?"

"Hayır, dalga geçmiyorum hanımefendi. Ciddiyim. Hem bana kargo yollamıyorsunuz hem en yakın mağazanız Van'da. Eee? Yani demek ki ulaşımımı siz sağlayacaksınız! Hakkâri de bu memleketin bir parçası değil mi! Ne demek kargo yok!"

Sare gözlerini belertmiş eliyle telefonu kapatmam için bana kes kes işareti yapıyordu.

"Bakın hanımefendi, size şu anda Watsons benim için bitmiştir demek isterdim... Ama diyemiyorum. Neden? Bir düşünün bakalım... Niye diyemiyorum? Hah? Niye diyemiyorum? ÇÜNKÜ BENİM O TEK KULLANIMLIK MASKELERE İHTİYACIM VAAAAAR!"

Sare bağırmamla panikle etrafa bakıp muhtemel kaç kişiye rezil olduğumuzu ölçmeye çalışıyordu. "Efsun kapat şu telefonu! Yüksekova'da Gratis var, oraya gideriz!"

"Ne yapacağım Gratis'i yaa! Sen söylemeden önce de biliyordum zaten Yüksekova'da Gratis olduğunu! Ama Watsons'ın tek kullanımlık maskelerinden Gratis'te yok! Siz de duyuyor musunuz beni hanımefendi! YOK! YOOOK!" Ukala temsilcinin cevabına sinirle tısladım. "Evet! Ben gayet tabii farkındayım görüşmelerimizin kayıt altında olduğunun. Hakaret mi ettim? Hayır. Sövdüm mü? Haşa! Madem kayıt altında eğer dinlenirse diye bakın bir kez daha ikaz ediyorum!"

"Efsun, kapat şu telefonu, gözünü seveyim!" diye kısık sesle tıslayarak yalvaran Sare'yi duymazdan geldim çünkü burada hayatımın çok önemli bir parçası mevzubahisti.

"Beni Hakkâri'ye gönderiyorlarsa siz de Hakkâri'ye kargo göndereceksiniz hanımefendi! Beni uzaya yollamadı ya bu devlet! Almanya'ya gidiyor da niye buraya gelmiyor?!" Karşıdan gelen cevaba, "Tabii tabii, alın siz bunu öneri diye alın. Şikâyet diye de alın!" dedim. Bir taraftan da başımı sinirle sallıyordum. "Zaten kaşlarım çıkmış, sinirliyim." Derin soluklarla sakinleşmeye çalışıyor, bir yandan da çantamı eşeleyip moralimi düzeltecek bir şey arıyordum. Çantamın ön gözünde tek kullanımlık, Kore yapımı parlatıcı maske gördüğümde gözlerim ışıldadı. "Aha!" dedim yeni bir gezegen keşfetmişim gibi. Hâlâ hatta olan müşteri hizmetlerine, "Tamam, tamam canım. Hadi. İyi günler!" deyip kapatırken sinirden arınmış, sevinçle ışıldayan gözlerimle son kalan tek kullanımlık maskeme bakıyordum. Masanın üzerine hesapla beraber bir miktar bahşiş bıraktım ve, "Hadi Sare, kalk. Önce bir kuaför bulalım da şu ormanlara bir balta girsin artık. Sonra da elimde kalan son nadide bebeğimi kullanacağım." diye heyecanla ayaklandım. Elimde kalan son maskeme sıkı sıkıya sarılmış hâlde heyecanla yürüyordum. Ancak aklıma yenisini alamayacağım gelince de bir yandan da Watsons'a saydırıyordum. Sare yolda beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Kanka, Suna Dumankaya'nın tarifleri de gayet iyi. Youtube'dan izler, onlardan yaparız sana bir şeyler."

Beni nereden vuracağını biliyordu, ne de olsa on senelik arkadaşımdı. Aşkta kaybeden arkadaşlıkta kazanıyordu demek ki.

Kumar değil miydi o ya?

Kumar oynamadığıma göre hayat da bana bir yerden gülecekti değil mi? Aşkta kaybeden herkes, hayatın gülüşünü görmek için kumarbaz mı olsundu yani? Gerçi ben-

den iyi kumarbaz olurdu. Ama çok hırslıydım, sonum Serdar Ortaç gibi de olabilirdi.

Ulan Akın, senin yüzünden bir de kumarbaz oluyordum!

Sare ile birlikte kuaför işini de hallettik. En az annem kadar kaçın kurası olmamdan mütevellit -ki Sare de bu konuda iyiydi- bilmediğimiz bir yer olsa da kendimize bizi idare edebilecek bir yer bulmuştuk, hem de sadece iki saatte. Ne de olsa kimisi senelerdir bulamıyordu.

Öğlene doğru eve geçtiğimde kendime ev yemeği yapmaya karar verdim. Artık tek yaşadığıma göre tencerede yemekler yapmamın vakti gelmişti. Yükseklerden uçmayı sevmemden olsa gerek gözüme ilk kestirdiğim yemek de karnıyarık olmuştu.

Aslında her şey çok güzel gidiyordu; patlıcanları kızartırken elimi iki kere yakmama, kıymayı dibi tutmaya yakınken son anda kurtarmama rağmen. Her şey çok güzel gidiyordu. Ama fırına verirken meğer ayrıyeten tepsideyken üzerine salçalı su da dökülüyormuş ve her şeyden önce bir şeyi fırına verip, o fırındayken banyoya girilmiyormuş. Bunu anladığımda çok geçti ne yazık ki... Banyodan çıkar çıkmaz evi sarmış dumanı görüp kafamda bornozla salona çıktım.

"AAAAAAAA!" diye koridor boyu bağıra bağıra mutfağa koşmaya çalıştım. Alelacele fırının kapağını açtım ama her yer daha kötü duman doldu. Üzerim ıslak olmasına rağmen camı mamı her yeri açarak evi hızlıca havalandırmaya çalıştım. Üşütürüm korkusuyla koşa koşa üstümü giyinsem de evdeki lanet koku gidecek gibi değildi.

Bütün yemek zaten çöp olmuştu. El mahkûm, aldım elime çamaşır suyunu, fırını temizlemeye başladım. Saatlerimi aldı. Şu kadarcık iş, gerçekten koroner arter bypass ameliyatı yapıyormuşum gibi saatlerimi aldı... Peşinden ellerimi defalarca yıkadım. Ardından kokmasın diye de biraz abartarak, aslında biraz değil bayağı abartarak tüm

parfümü ellerime boca ettim. Sonrasında ise son kalmış el maskelerimden birini elime kına yakar gibi bir paketle tutturdum ki tam o sırada telefonum çaldı. Ellerim maskede olunca, telefonu burnumla açıp gene burnumla hoparlöre verdim.

"Efendim Sare?" Telefon hoparlörde olunca karşıdaki duymuyor gibi bir izlenimle yüksek sesle açmıştım telefonu.

"Efsun, ne yapıyorsun?"

"Hiiiç, ne yapayım? Duş aldım işte, sen?"

"Ya kombi bozuktu, ben de servis çağırdım yapsın diye."

"Eee, ne oldu? Olmadı mı? Benimki çalışıyor, kullanabilirsiniz."

"Yok canısı, oldu. Yaptılar ama kaloriferlerin bakımını yaparken evi de göle çevirdiler. Silmeye çalışıyorum ama Yunus'la değişim de yapmam lazım. Yunus alamaz şimdi buraların suyunu. Değişelim mi nöbeti?"

"Olur, değişiriz tabii bebişim. Açıklaman hata, direkt değişelim de, yeter." Yüzümde bir gülümseme vardı.

"Ay sağ ol Efsun'um yaa!"

Yine duyduğum bir kelimeyle ifrit olurken, gözlerimi devirip telefona carladım. "Efsun'um deme bana!"

"Hay Allah'ım yaa! Adam yüzünden kelime cambazı olduk. Tamam kankacığım. Ben yerleri kurulamaya devam ediyorum o zaman?"

"Tamam, tamam. Ben de geçiyorum şimdi." Telefonu kapatıp, çok da acelem olmamasına rağmen elimdeki maskelere veda ettim. Üstümü giyinip camları geri kapatırken internetten bakıp bir kaba da yumuşatıcıyla su koyup evin bir köşesine yerleştirdim ki yanık kokusu ben gelene kadar gitsin.

Hava kararmış olmasına rağmen daha merkeze inme-

den bir taksi bulabilmiştim şükür ki. Taksiye bindikten on dakika sonra karnım guruldadığında hâlâ daha sabahki börekle durduğumu hatırladım.

"Şey... Kusura bakmayın ama ben yabancısı sayılırım buranın. Yemek yiyebileceğim bir yer var mı, bu size tarif ettiğim yere gitmeden önce?"

"Bu saatte pek olmaz ama çorbacı var bacım, olur mu? Keko'nun Yeri derler."

"Olur olur." Bir yandan da hızla başımı sallıyordum.

"Hem çorbacı dediğime bakma, eti de vardır onun." Taksici iştahla anlatmaya devam etti.

Tebessümle, "Teşekkür ederim, denerim mutlaka." dedim kısaca.

Köy yoluna sapmadan otoyol kenarına yakın bir yerde durdurdu arabayı. Dediği çorbacının salaş ışıkları hemen yanındaki benzinliğin ışık hareleriyle birleşmişti.

"Bir saat sonra filan çıkarım ama?" Saatime baktığımda Yunus'la değişimime de iki saat olduğunu gördüm.

"Benim çok ufak bir işim var bacım. Sana numaramı vereyim, ara sen beni çıkmaya yakın. En kötü duraktan birini gönderirim."

Kararsızlıkla arkamdaki çorbacıya dönüp baksam da çorbayı paket yaptırıp ASM'ye geçmek çok mantıklı gelmedi. Zaten çok acıkmıştım, üstelik de nöbete gidiyordum.

"Tamam, alayım..." Adamın söylediği numarasını kaydettim. Hızlıca tenha olan çorbacıya girdiğimde ortam sıcaktı lakin geldiğim saatte pek kadın görmeye alışık olmadıkları bakışlarından belliydi. Hele ki yabancı bir kadın.

"Merhaba." Ufak bir baş hareketiyle tebessüm ettim.

"Selamünaleyküm bacım." diye cevapladı beni beyaz aşçı şapkalı adam.

"Aleyküm selam, çorban var mı ustam?" Bir yandan da ellerimi deri ceketimin ceplerine atmıştım. Birkaç çorba

içen kişi bana dönüp baksa da tekrar geri önlerine dönmüşlerdi.

"Kelle paça var, işkembe var, beyran var... Hangisini istersin?" Adam çorbalarda kepçeyi gezdirirdi.

Hayal kırıklığıyla alternatiflere bakarken mercimek, ezogelin gibi şeyleri beklememem gerektiğini anlamıştım geç de olsa.

"Hmmm..." dedim dudaklarımı içerlerken. "Başka ne var?" Mahcup bir şekilde cebimdeki ellerimi de hafifçe kastım.

Aşçı adam kaynayan tencereye gidip, "Etim de var!" diye tencereden haşlanmış kahverengi et parçasını gösterince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

İkinci sınıftaki anatomi derslerinden sonra parça et yiyemiyordum. Vejetaryen değildim, işlenmiş etlerle de aram iyiydi ama belli etleri görünce aklıma kadavralar geldiği için midem bulanıyordu. Aslında talihsizliğim anatomi asistanı Şevval ablanın beni vizede kopya çekerken yakalaması ve cezalandırmak için kadavra parçalama işinde kendisine yardım etmem içim görevlendirmesiyle başlamıştı.

Formaldehitte beklemiş kadavraların etleri de aynı pişmiş et gibi kahverengileşiyordu. Tüm sabah Şevval ablayla kahverengi organları damarına, sinirine dikkat ederek bölge bölge ayırdıktan sonra şansıma o öğlen yemekhanede rosto etin çıkmasından sonra ağzıma aldığım rosto etle birlikte anında öğürmeye başlamıştım. Yemekhanede yaşadığım rezillik de cabası olacak şekilde bir daha böyle parça ve lop et yiyememiştim.

"Beyran olsun o zaman." dedim mırıldanarak.

"Olur bacım, sen geç, ben getireyim hemen. Neredensin sen?" diye sordu hemen peşine beni yabancıladığı için.

"İstanbul. Yani buraya atandım."

"Ooo... Hayırlı olsun, hayırlı olsun. Necisen?" dedi gülerek kâseye koyduğu çorbayı servis tepsisine alırken.

"Doktorum." diye cevapladım kısaca.

"Hay maşallah! Maşallah! Çok da gençmişsin!"

"Teşekkür ederim, sağ olun."

Masaya oturduğumda çok geçmeden bana çorba getiren adama teşekkür ettim ki adam bana yakın davranmak için masadaki çatalımın kaşığımın bile duruşunu düzeltiyordu. Ardını döndü fakat gitmedi. Öylece dikildi yanı başımda.

Ona yan gözle baksam da çok açtım. Hiç önemsemeden çorbamdan kaşıklamaya başladım.

"Bacım sakın doktor olduğunu söyleme." Tepemde dikilen adam bana bakmadan uyardı beni.

Ne saçmalıyor bu diye kafamı kaldırıp yukarı baktığımda adam da benim arkamda bir yere bakıyordu. Kapının açılma sesiyle adamın mıhlanmış gibi baktığı yer de içeride bir yer olmuştu.

Ben nereye bakıyor acaba diye daha bakamadan çorbacının içinde bir adamın sesi yükseldi anlamadığım bir dilde. Hemen akabinde sert bir Türkçeyle, "Kimlik kontrolü!" diye bağırdı.

Arkamı ne olduğunu anlamak için döndüğümde içeriye giren iki kadın ve üç adamı gördüm. Hepsi de aynı bej takımdan giyinmişlerdi. Şaşkınlıkla onlara bakarken herkes kimliğini çıkartıp onlara vermeye başladı. Yanımdaki aşçı usulca bana fısıldadı.

"Bacım. Seyahat ediyordum, yolum düştü de."

"Sen! Ne konuşuyorsun orada! Çıkar! Çıkar!" Kadınlardan biri elinde uzun namlulu bir silahla bana ve aşçıya doğru yürümeye başladı.

Çorbacı arka cebinden kimliğini çıkarmak için izin isterken, ben kadının beni vurmasından korkup ellerimi havaya kaldırdım.

"Çıkar sen de!" Kadın tüfek gibi olan şeyin ucuyla omzumu dürttü. Ceketimin üstünden bile hissettiğim namlunun soğuğuyla titreyerek soluk verdim. Başımı sallarken elim cüzdanıma gitti. Ellerim titrediği için cüzdanın fermuarını bile tutamıyordum. Tam cüzdanımı açtım ki kadın elimden cüzdanımı çekip aldı. Sıkıntıyla soluk verirken umutsuzca gözlerimi yumdum çünkü cüzdanımda daha geçen hafta verilen Sağlık Bakanlığı kartı vardı.

Kadın tüm eşelediği kartları bir bir yere atarken Sağlık Bakanlığı kartını tanımakta hiç zorlanmadı. Aşçı, olacak olanı benden iyi biliyordu ki görmemek için gözlerini korkuyla sıkı sıkıya yumdu.

Kadın bütün çorbacıyı inletircesine arkadaşlarına, "Jiyan! Bu orospu T.C.'nin adamı!" diye bağırır bağırmaz soğuk namluyu alnıma dayadı.

Korkuyla gözlerimi kapatmış; neye, neyin adamı dediğini bile anlamamıştım ki kadın hızla ve hırsla bir şeyleri açıyordu beni vurmak için. Hazırlıksız düştüğüm ölümün soğuk kollarında titredim. Alnıma dayanan buz gibi namlu ölümün ta kendisiydi. Merhametsiz, karanlık ve anî... Ölüm denilen siyah perde, hep böyle birdenbire gelirdi ve korkmana bile izin vermeden yazardı kendisini kader defterine. Daha karşımdakini tanımadan bana biçtiği ölümü tanımıştım. Bu tanımadığım birisi, bilmediğim bir nedenden saniyeler içinde çok kolay bir şekilde sanki ben kurbanlık koyunmuşum gibi hevesle canıma kast etmiş ve beni vurmaya yelteniyordu.

Vuracaktı da...

Biri seslenip, "Dur!" demeseydi eğer vuracaktı.

II.BÖLÜM

"Batikon." dedim tedirgin gözlerimi, en ufak bir yanlışımda beni öldürmeye hevesli kadına çevirdiğimde.

İki gün önce çorbacıda, "Dur!" diyerek beni vurulmaktan kurtaran kişi yani onlara göre asayiş(!) yapılanmasının başı olan Jiyan beni ölmekten kurtardığı için ona, ehvenişer[6] tabirini kullanabilirdim. Lakin tabii sadece o an için... Aynı bokun lacivertiydi o da...

Jiyan, her ne kadar, "Doktordur, yaralı yoldaşlarımız için belki işimize yarayabilir." diyerek beni yaşattırsa da bana bakışlarından tek amacının bu olmadığı anlaşılıyordu. Kafama çuval geçirilerek apar topar yurt dışına çıkarılmış ve anladığım kadarıyla Hol Kampı'na getirilmiştim. Buraya getirildiğim süre zarfında ve burada olduğum müddetçe de Jiyan'ın rahatsız edici bakışlarına maruz kalmıştım.

Tahminim üzerine iki gündür buradaydım. Sadece tahmin edebiliyordum çünkü hiç gün ışığı görmemiştim. Etrafta konteynerler olsa da benim olduğum yer toprağın hatta bir kayanın içi gibi bir yerdi. Soğuk ve rutubetli. Kor-

6. Kötünün iyisi.

ku ve endişemi içimde tutuyor, nefes aldığım süre boyunca nasıl kaçabilirim diye düşünüyordum. Lakin buradaki *portatif savaşçılar* -ki onlar kaçırdıkları ve eğittikleri çocuklara bu adı veriyorlardı- bile kaçamıyor veya bir yere gidemiyorken ben nasıl gidecektim, muammaydı.

"Şuradaki kahverengi büyük kutu." dedim tekrar, batikon ne der gibi bana bakan Havin'e.

"Öldürmeyesen!" dedi batikonu bana uzatırken nefret dolu bakışlarıyla.

"Yarayı temizliyor bu." diye mırıldandım sadece.

Batikonu attığım dikişin üzerinde gezdirirken gergin tavırlarım barizdi. Tahmini on altı veya on yedi yaşlarında bir erkek çocuğuydu elimin altındaki. Daha tutamadığı silahla talim yaparken kendini ayağından vurmuştu ya da bana denilen buydu. Bilmiyordum.

"Bitti mi?" Havin aynı sert ses tonuyla bir kez daha sordu. Bandajı çektikten hemen sonra ufak bir hareketle başımı salladım.

Ellerimi hemen bağlamaya koyulan Jiyan, bu işi uzata uzata yaparken bir yandan da nefesi yüzüme gelecek şekilde sahte bir şefkatle, "Dinlen biraz, çok yoruldun." dedi gülerek.

Havin'in gözlerini devirdiğini ve sırıtan diğer bir adamla bakıştığını gördüm. Güya bağladığı ipten ama aslında ellerimden tutan Jiyan, beni eczaneleri patlatıp stokladıkları ilaçların olduğu bu odadan çıkarmak için kapıya götürmeye başladı. Arkamdan Havin'in diğer adama alayla, "Sence kaç gün dayanır?" dediğini duydum.

"Çok değil... İki güne siker atar." dedi adam da aynı laubalilikle gülerek. İsteseler anlamadığım başka bir dilde konuşurlardı ki zaten genelde konuşmalarını başka bir dilde yapıyorlardı. Lakin bu sefer -ben bunları anlayayım diye- kasıtlı olarak Türkçe konuşmuşlardı.

Duvarları bile kayadan olan karanlık koridor boyunca kaldığım in gibi yere giderken Jiyan, elini bir anda kalçama attı. Fark eder etmez hızla yana doğru kaykıldım ve ne yaşadığımı idrak eder etmez de sinirin hâkim olduğu soluk soluğa bir nefretle ona baktım. Bağlı ellerimi de havaya kaldırmış sanki ona saldıracak gibiydim.

"Sakin, sakin ol güzelim." dedi laubali gülüşle. "Yanlışlıkla elim çarptı."

Çenem kasılsa da hiç cevap vermeden bildiğim bu yolu o arkamdan gelirken yürümeye devam ettim. Buradan kurtulamazsam ölmem lazımdı. Bu aşağılık amacına ulaşamadan ölmeliydim.

Kaldığım, ufak bir masa ve sandalyenin olduğu, sığınağa benzer biçimsiz yere geldiğimde müştemilat tarzı bu alanda tekrar gözlerimi gezdirdim. İşe yarar bir şeyler arıyordum iki gündür. Oturduğum yer boştu, oradan herhangi bir yardım alarak ellerimi çözemedim. Gayet rahat tavırlarla masanın ve sandalyenin olduğu yere giderken kalçama baktığından emin olduğum Jiyan'ın dikkatini dağıtmak için hepten kıvırtarak yürüdüm. Yaklaşık bir adımlık mesafede sandalyenin yanında betona oturduğumda Jiyan da sırıtarak sandalyeye oturdu.

Buraya oturmama itiraz etmemesinin sebebi muhtemelen ona yakın olmamdı. Dizlerimin üzerinde sessiz sedasız beklerken Jiyan'ın bakışlarını bedenimde hissediyordum.

Gitmiyordu. Gitmeyecekti de...

Orada oturmuş, sadece nasıl kurtulabileceğimi düşünüyordum. Vazo, sopa hatta silah... Burada bunları aramam saçmaydı. Zaten kafasına vazo atmakla yere serilebilecek bir adam da değildi. Onu geçtim, ellerim bağlıydı.

"Çok güzelsin..." dedi düşüncelerimin arasından irkilerek çıkmama sebep olan Jiyan.

Bakışlarım sertleştiğinde gözlerimi devirdim sadece. Lakin bu hareketim onu hepten kışkırttı. Derin bir nefes

alarak oturduğu metal sandalyeden kalktığında keskin bakışlarımı hızla yüzüne kaldırdım.

"Banyo yapamadın değil mi ne zamandır?" dedi sanki beni düşünür gibi. "Gitgide solar bu güzelliğin burada..." Dizlerinin üzerine eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Parmakları yüzüme dokunduğunda yüzümü çektim lakin o, parmaklarıyla yavaş yavaş boynuma indi.

"Çıkmak istemez misin buradan?"

Kelimeleri kasten uzatıyor söylediklerinden zevk alıyordu. Sertçe yutkunduğumda cevap vermedim.

"Seni buradan çıkarabilirim." dedi tekrar ayağa kalktığında. "Gidersin evine, izin verdirebilirim üst düzey yoldaşlarımıza. Aram iyidir... Kıdem olarak çoğundan üstünüm."

Sırıtarak dizleri hizasındaki bana bakıyordu. Sabırsızlıkla sesli bir şekilde yutkundu, ardından neredeyse ağzının salyaları akarak konuştu.

"Eğer burada beni memnun edersen, güzel vakit geçirirsek birlikte, ben de seni buradan çıkartırım. Hem istemem, böyle bir güzellik bu kampın zorluklarında heder olsun. Çok narin bir şeysin sen, belli. Sen güzel güzel evine gidersin. Hem belki ben de arada ziyaretine gelirim." İkna ediciliğini arttırmak için konuşuyordu.

Başımın üzerinde kemerini çıkartıp metal sandalyeye attı. Sandalyeden çıkan şangırtı sesiyle irkildim. Bakışlarımı kemere döndürdüğümde, o an aklıma kemerin düştüğü sandalye geldi. Ellerim açılırsa bir gafil anında bu metal sandalyeyi kullanabilirdim. Kemer de işimi görebilirdi. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Denemek zorundaydım.

Yutkunarak bakışlarımı, üstten bana zevkle sırıtarak bakan adama kaldırdım. "Ne istiyorsun?" dedim net bir sesle. Duyduğuyla sevinerek kıkırdadı ve, "Sadece... Sadece biraz eğlence." dedi elini fermuarına atarken.

Zevkle inleyerek aletini yüzüme denk düşürdüğünde sabredercesine gözlerimi kapattım. Belki, "Birinin bana, ben istemeden dokunmasındansa ölmeyi yeğlerim." diyebilirdim ve bu çok onurlu bir hareket olurdu. "Ben yaşamak için her şeyi yaparım." diyen bir insan da değildim zaten. Lakin yaşamayı da değer buluyordum. Eğer ölseydim bundan yedi sene önce, o herkesin küçümsediği fakat içimi kül etmeye yeten bir kırık gençlik hikâyesinin hazin sonunda ölürdüm. Ben bu vakte kadar yaşamak için çok savaşmıştım. Karşımdaki bu adam beni buradan çıkarmayacaktı ama ben onun başını döndürüp, aklını karıştırıp ellerimi çözmesini sağlayabilir ve yaşamak için son kozumu oynayabilirdim. Aksi hâlde zaten geriye kalanı ölümdü benim için.

"Çıkaracak mısın beni buradan?" Sanki gerçekten ona inanmışım da ondan medet umuyormuşum gibi sordum.

İğrenç elleriyle başımı okşadı. Yüzüme doğrulmuş aleti ise daha da palazlanmış, pantolonundan sarkıyordu. Kokusu midemi bulandırırken onu bedenimde hissetmeye tahammül edebilecek miydim, bilmiyordum. Bir köpek dili misali bir aşağı bir yukarı hevesle atan aleti neredeyse yüzümü yalıyordu.

"Çıkaracağım, çıkaracağım." Jiyan bir yandan da iğrendiğim elleriyle başımı okşuyordu.

Hiçbir zaman bir yalancı olduğuma şükredeceğim aklımın ucundan geçmezdi. Ama tam burada, bu anda bir yalancı olduğuma şükrediyordum. Çünkü bir yalancı, yalancıyı gözünden tanırdı. O, beni buradan çıkarmayacaktı ama ben, allem edip kallem edip kendimi buradan çıkacaktım. O da bir yalancıydı ama onun şu anda benim yalanımı anlamayacak kadar gözü dönmüştü. Şu anda onun ipleri uçkurundaydı.

Doğrulttuğu aletiyle dudaklarımı zorladığında kusmak istedim. Sağdaki gözüme kestirdiğim şeye ise uzanmamın

mümkünatı yoktu. Hele ki ellerim bağlıyken. Başımı mağaranın duvarına yaslayıp derin bir hırıltıyla hücrelerime nüfuz etti.

Öğürdüm. Boğazımda atan iğrenç organıyla nefesim tıkandığımda öğürdüm. Bir yalanı yaşadığımı bile bile kendimi kurtarmak adına midemi bastırdım, kusmamak için kendimi zorladım. Yıllar önce yaptığım şeyi -o duyguların tam zıttı duygularla- hezimet ve iğrene iğrene, tıpkı on sekiz yaşımdaki gibi yapmaya başladım.

Dilimi döndürmesem onu sadece dudaklarımla kavramasam bile Jiyan, bunun görüntüsüyle bile zevkten deliye döndü. Derin derin inlemelerle art arda bana kendini veriyordu. Sanki ona kapılmış da ben de istiyormuşum gibi gözlerimi yukarı yüzüne kaldırıp dudaklarımla döndüm ağzımın içine giren şeyin etrafında. İyice çıldırdı. Belli ki ona bu kadarını dahi isteyerek veren hiç olmamıştı. Dilimi gösterdiğimde ve gözlerinin önüne serer gibi çıkardığımda artık benim için her şeyi yapabilecek kıvama gelmişti. Şuh bir bakışla kafamı yukarı kaldırdım.

"Bu işte gerçekten iyiyimdir. Dilimin çok büyük, ağzımın ise küçücük olduğunu söylerler." dedim kışkırtıcı bir fısıltıyla.

"Ahhh! Evet, evet! Çok küçük." dediğinde zevkle inliyor, sabırsızca dudaklarımı zorluyordu.

"Seni tamamen kavrayabilirim. Ama... Ama söz ver, beni buradan çıkaracaksın."

"Söz güzelim, söz. Çıkaracağım seni. Hadi. Hadi al şu sikimi ağzına!" Hevesle başparmaklarını dudaklarıma dayadı ve araladı.

İtiraz etmeden dediğini yapıp, "Ellerimi de çöz." dedim dilimle ucunda gezinmeden önce. "Sana dilimle neler yapabildiğimi göstereyim ama beni buradan çıkar."

Sürekli beni buradan çıkaracak mısın diye sorarak ellerimi çözdürme gayemi perdelemeye çalışıyordum.

"Evet. Sen beni memnun edersen..." dedi tekrar üzerime eğilip, ellerimdeki kalın urganı hızlı hızlı çözmeye başladı. "Ben de seni evine göndereceğim güzellik."

Nefesi yüzümde gezindiğinde gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Kendimi sıkarak istekli gibi görünmeye çalışırken Jiyan da hızla ayağa geri kalktı. Belli ki yarım kalan zevkine hemen kavuşmak istiyordu. Yalandan şuh bir gülümsemeyle ona bakarken, Jiyan derin derin nefesler alarak hevesle gülümsedi.

Dilimi tamamen dışarı çıkardığımda zevkle sesli bir şekilde inledi ve ellerini başımın ardına attı. Benim yapacağım şeyi yapabilmem için ellerini, başımın ardından çekmesi lazımdı.

Başımı hafif sallayarak dilimle arsızca aletinde gezindiğimde, "Ellerini al. Böyle rahat yalayamıyorum." dedim cilve yapar gibi.

Hevesle hızlı hızlı inlerken, "Tamam, tamam güzelim." dedi. Artık gözü, aletini ağzıma boşaltma isteğiyle tamamen dönmüştü.

Ellerimle aletini kavradım ve dilimi hızla ondan geri çektiğimde Jiyan, daha ne olduğunu anlamadan kavradığım aletini avuçlarımın arasında kuvvetle ikiye katladım.

Bir erkeğin en büyük korkulu rüyası penis fraktürüydü[7]. Genelde yanlış pozisyonlarda veya kadının üstte olduğu pozisyonlarda penise gelen aşırı baskıyla penis fraktürü görülebiliyordu. Ekseriyetle siki tutmuş, koşa koşa acile gelen bu erkekler, acıdan inim inim inlerdi çünkü bu olay, gerçekten katlanılması zor bir durumdu. Ki onlarda olan durum, bu şekilde bir ikiye katlanma bile değil, ufak tefek yanlış hareketlerdi. Bense Jiyan'ın penisini büyük bir baskıyla tam ortadan ikiye katlamıştım. Peniste kemik yoktu lâkin ereksiyon hâlindeki penise darbe gelirse tuni-

7. Ereksiyon hâlindeki penisin kırılması.

ka albugenia[8] patlardı ve penis fraktürü oluşurdu. Velhasıl kelam, çükünü kırmıştım.

Penisinden ani bir çatlama hatta patlama sesi geldiğinde, o vakte kadar zevkle inleyen Jiyan bir anda tüm sığınağı inletircesine bir acıyla haykırdı. Kıpkırmızı olarak elini penisine attığında ben de hışımla kalkarak metal sandalyeyi kaptım ve damarlarımda gezen tüm deli kanı coşturarak sandalyeyi suratına patlattım. Gelen saldırıyla aniden bir iki adım geri sendelediği anda elini penisinden daha kaldıramamıştı ki bir tane daha geçirdim elimdeki sandalyeyle. Ama bu sefer kafasına. Jiyan dengesini sağlayamayıp yere düşerken hâlâ bilinci açıktı, "SİKECEĞİM SENİ OROSPUUU!" diye bir kez daha haykırdı.

Yere düştüğünde sandalyeyi büyük bir hışımla suratına geçirdim. Bu kez burnunun kırılma sesi doldurdu sessizliği. Jiyan bilincini kaybettiğinde hıncımı almak istercesine bu sefer sandalyeyle ellerine ve penisine art arda vurarak bağırıyordum.

"ÖYLE SİKİLMEZ! AL, AL! BAK! BAK! BÖYLE SİKİLİR! BÖYLE SİKİLİR, AL!"

Her kelimemde Jiyan'a sandalyeyi indiriyordum lâkin o artık boş bir çuvala dönmüştü. Sinirim biraz daha durulunca nefes nefese bir anda ona ne yaptığımı fark edip korkuyla geri adımladım. Onu öldürmüş olabilirdim ama bu cevabını asla öğrenmek istemediğim bir olasılıktı. Tek istediğim buradan hem de hemen gidebilmekti. Jiyan bu hâle gelmeden önce defalarca acıyla haykırmış, ben de kendimi kaybedip bağıra bağıra ona vurmuştum. Bu sesleri elbette birileri duyup gelirdi ve bu sefer beni kesin öldürürlerdi.

Korkuyla etrafıma bakınıp ne yapacağıma karar verirken elimde sandalyeyle titreye titreye kapıya ilerledim. Kapıdan çıktığımda birileri olur diye sandalye hâlâ elimdeydi

8. Erkek cinsel organında bulunan kalın ve sert bir kılıftır, testisin asıl bütünlüğünü sağlar.

fakat ilginçtir ki etraf görülmemiş derecede sakindi. Sağıma soluma bakınıp destek için bir şeyler ararken korkuyla ilerledim. Kimsenin olmadığı, sessiz kampa bakıp tam kurtuldum derken dışarıdan ani bir silah sesi gelince korkuyla yerimde hopladım. Çok geçmeden bağırış çağırışlar duyduğumda tekrar bir silah sesi daha geldi. Ne yapacağımı bilmez hâlde bir süre etrafıma bakındım. Az önceki silah sesi ve bağırışların bir anlamı olmalıydı. Jiyan ve benim sesimizi mutlaka duymuş olmaları gerekiyordu ancak kimse buraya gelmiyordu. Bir taratan dışarıdan gelen seslerin anlamını çözmeye çalışıp bir taraftan da bağırışlarımızı neden bu kadar geç duymuş olabilirler ki diye düşünürken şimdi kaçmazsam sonrasında kesinlikle bir ölü olacağımın da farkındaydım.

Korkuyla etrafa bakarak koridor gibi bir yerden yaralıları tedavi ettiğim yerin aksi yönünde, sola doğru hızla ilerlemeye başladım. Gittikçe daha bir mağara havası alıyordu koşmakta olduğum yer. Üstte tahtadan tentelerle toprak kaymasın diye örtülmüş, topraktan oluşan karanlık bir ine giriyordum. Sanki gitgide bir çukura iniyordum ve tek umudum buranın beni Hol Kampı'nın dışına çıkarmasıydı. Gittiğim yerin fazlasıyla karanlık ve oldukça da ıssız ve kimsesiz olduğunu anladığımda, daha hızlı koşmaya başladım. Sandalyeyi elimden fırlatmış, hıçkırıklarla sarsılarak koşuyordum.

Arkamdan dışarıdan olduğu bariz art arda silah sesleri geliyordu. Muhtemelen kaçtığımı anlamışlardı. Bu cehennem çukurunu andıran karanlıkta nefes nefese dakikalarca koştum. Ayaklarım birbirine dolanırken, düşmeye ramak kalsa da karanlık duvarlara tutunarak koştum. Sık soluklarım art arda tünel benzeri bu yerde yankılanıyor, kalbim kulaklarımda atıyordu. O kadar hızlıydı ki atışı, bir türlü yetemediği vücuduma tüm gücüyle vazgeçmeden kan pompalıyordu.

Dışarıdan bu kez bir patlama sesi geldi. Ben kaçtım diye

nereyi patlatmış olabilirler diye düşünürken aklıma gelen belki de, "Tünelin girişini patlatmışlardır." cevabıyla endişeyle çığlık çığlığa bir sesle ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım karman çorman olmuş, nefes seslerime karışmış, fütursuzca koşarken bir kol tarafından neredeyse havada yakalandım. Hareketin aniliği karşısında bu kez korkuyla çığlık atmaya başladım. Bir korku filminden fırlamış gibi karanlıktan fırlayan bu koldan kurtulmaya çalışıyor, ellerimle denk geldiğim yerlere vuruyorum. Aynı zamanda da cırlayarak çığlık çığlığa ağlıyordum. Can havliyle çırpınmam beni kavrayan kolların sahibi çok düzgün bir Türkçeyle ve sakin bir sesle, "Sakin. Sakin ol." dediğinde biraz rahatladı. Tünelin karanlığına bir fenerle ışık yaktı.

Korkuyla aldığım soluklarla fenerden aydınlanan parlak yeşil gözlere baktım. Yüzü tam gözükmüyordu çünkü yüzünde bir kar maskesi, üzerinde de askerî bir üniforma vardı. Ben daha üniformayı algılayamadan o tekrar konuştu.

"Sakin ol. Türk Silahlı Kuvvetleri Yüzbaşı Kıvanç Atiksoy. Korkma, seni almaya geldik. Tamam mı?" Kollarını omzuma koydu.

Ben ağzım bir karış açık ona bakarken, o yüzüme daha da eğildi.

"Güvendesin. Sakinleş. Güvendesin."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak karşımdaki adama baktım. Soluk soluğa onun gerçek mi, hayal mi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Benim sessiz kalışıma aldırmadan yakasına eğildi, "Kartal Dört'ten, tüm Kartallar'a. Atik'ten tüm Kartallar'a... Hedef burada. Güvende. Tünel temiz." dedi robot gibi bir sesle.

Ben konuştuğu şeye şaşkınca bakarken karşı taraftan yine aynı tonda robotik bir ses geldi.

"Tamam Kartal Dört. Hedefi al ve saat on iki yönüne geri dön."

Karşımdaki asker benim birkaç saniye daha sakinleşmemi bekledi. Nefesim düzene girmiş, üzerimdeki şaşkınlığı atmışken, "Emredersiniz komutanım." dedi ve beni de yanına alarak tünelde ilerlemeye başladı.

Ruhu çekilmiş bir kukla gibi adamın yanında ilerliyordum. Yaşadıklarımın ağırlığı yavaş yavaş üstüme çökmeye başlamıştı.

Adımlarım yalpaladığında bana bakıp, "Yürüyebilir misin? Sırtıma alayım mı?" diye sordu kibarca.

"Yürüyebilirim. Dokunma lütfen." Başımı sallayarak kolumu ondan çektim. Kimseye dokunmak istemiyordum.

Asker ellerini havaya kaldırarak, "Kusura bakma." dedi şaşırmış bir hâlde.

Herhangi bir cevap vermeden hızla askerin peşi sıra yürüdüğümde asker de bana bir şey demeden telsize seslenmeye başladı.

"Sarkışlalı!"

"Hı?"

"Hı denmez öküz! Saat on iki yönüne bak, tünelin çıkışı boş mu?"

"Boş orası, bas git işte! Birini görürsen hallet amına koyayım, sen de! Her şeyi Sarkışlalı mı vursun, amcıklar!"

Gelen cevap komiğime gitmişti, dudaklarım gülümsemek için hafifçe kıvrıldı. Başka bir tepki vermeden yanımda gerçekleşen konuşmaları dinlemeye devam ettim.

"Ufo! Bu niye bu kadar gergin lan?" dedi yanımdaki asker gayet rahat.

"Tam hedefi ortalamış, yarrağı da eline almış. On ikiden vuruyormuş ki arayıp göreve çağırmışlar. Ondan kardeşim." dedi en az onun kadar rahat bir ses.

Devam eden telsiz konuşmalarının gittiği yöne gözlerimi devirirken askerin peşi sıra hızla gidiyordum.

"Ufo! Vurma lan şu konteynerleri!" diye bağırdı biraz önce yanımdaki askerin Sarkışlalı dediği sesin sahibi.

"Kim verdi lan bunun eline RPG'yi?!"

"Oğlum konteynerler patlarken havai fişek gibi oluyor. Çok eğleniyorum lan!"

"Ben verdim." dedi Ufo'yla aynı anda robotik ve sert bir ses.

"Kusura bakmayın komutanım." dedi Sarkışlalı aniden sesini toplayarak.

Aynı robotik ses Sarkışlalı'yı es geçip Ufo'ya komut verdi. "Konteyner patlat diye vermedim sana onu Ufo! Atik tüneli boşaltınca, tüneli düzle diye verdim."

"Emredersiniz komutanım."

"Sarkışlalı! Tünelin kamp içine açıldığı yer neresi?"

"Saat dokuz yönünde komutanım. Hedefler oraya yöneliyor."

"Temizle!"

"Temizliyorum zaten komutanım. O tarafa giren olmadı. İçeride olanlar varsa bir bilgim yok."

"Atik!"

"Emret komutanım!"

"Sor doktora, içeride kaç kişi varmış."

Sesi duyduğum için elimle beş işareti yaptım.

"Beş kişi varmış komutanım."

"Tamam, ben saat dokuz yönüne ilerliyorum. Sarkışlalı, sen beni koru. İçeride sinyal kesici olabilir. Ben içeriden çıkana kadar komuta sende."

"Emredersiniz komutanım." Komutanın konuşması boyunca sesinin tonlamasındaki tanıdıklık karşısında kaşlarımı çattım. Akın'ın tonlamalarına çok benziyordu ya da ben ölüme yakın onu daha çok yâd ediyordum. Sebep ne olursa olsun, ben merakımı dindirmeyi tercih ettim.

"Baksana asker! Komutanının adı ne?"

Sesimi onu gördüğümden beri ilk kez doğru düzgün çıkardığım için olsa gerek, bana şaşırmış diyebileceğim bir şekilde baktı. İki saniye sürmeyen bakışını anında düzeltip, gözlerini kısarak alaya dönen bakışlarla, "Bozdoğan." dedi. Sesinin tonundan sırıttığı barizdi.

Anladım der gibi başımı salladım, utanarak yutkundum ve sormadığı hâlde, "Hiç... Merak ettim de." dedim.

Asker aynı hızlı ama rahat bir tavırlarla ilerlerken, "Sarkışlalı! Az önce hayatımda bir ilk yaşadım lan!" dedi telsize.

"Senin hâlâ bir ilkin kaldı mı lan, amına koyduğum? Sikmediğin bir halt kaldı mı senin?!"

"Yok, o tamam. Orası öyle de... Daha demin hayatımda ilk defa bir kadın, yanında ben varken bana başka bir erkeğin adını sordu lan!" dedi benim şaşkın bakışlarımın arasında.

"Yok artık!" diye mırıldandım hayretle ağzımı kapatamazken.

"Kadın derken?" Sarkışlalı sert sesindeki şaşkınlığı gizleyemiyordu.

"Doktor işte. Kadın." dedi Atik rahat bir tavırla.

Ufo'nun kahkahasını telsizden bile duyarken, Sarkışlalı hiddetle Atik'e çattı.

"Ulan yarım saattir şu sikik muhabbeti bir kadının yanında mı döndürüyorsun lan, göt herif!"

Kıvanç kıkırdayarak gülüyordu.

"Bir cümle içinde asgari iki müstehcen kelime kullanıyorsun, suç benim mi şimdi?"

"Kusura bakmayın doktor hanım!" diye telsize bağıran Ufo gene nispeten en kibarları çıkmıştı. "Aslında çok saygılıyızdır, aramızda tek bir şerefsiz var, o da Kıvanç."

"Ayıp oluyor ama ha!" dedi Kıvanç, sesi biraz gücenmiş gibiydi.

Komutana beni ispiyonlamadığı için şanslıydım. Zaten komutanın sesi çıkmadığına göre telsizi de kapalı olabilirdi.

"Yalansa yalan de lan!" dedi Ufo, Kıvanç'a.

Sarkışlalı kıkırdayarak, "Diyemez!" dedi.

"Hayır ama ben çok kafaya taktım!" dedi Atik yürümeyi bir anda keserek. Ben kendisine şerefsiz denmesine taktığını düşünürken onun takıldığı konu bambaşkaydı. Kar maskesini açıp bebeksi, beyaz tenli ama keskin çene hatları olan gerçekten yakışıklı yüzünü bana gösterdi.

"Allah aşkına şuna bir bak!" dedi yüzünü bana, dünyanın sekizinci harikası olduğuna emin, bir şahesermiş gibi gururla gösterirken. "Haksız mıyım doktor hanım? Şu yüz dururken karşında başka bir adamı düşünebilir misin?"

"Aman Allaah'ıımm!" Hayretle ağzımı gözümü açıp güzelliği karşısında tutulmuşum gibi baktım.

Kıvanç gururla *biliyordum* gibisinden başını sallayıp ellerini işte bu dercesine de zaferle havaya kaldırdı.

Karşımda kendisiyle gurur duymasını izlerken yanına biraz yaklaşıp, "Tam bir şerefsiz yüzü." dedim en az onun kadar gevşek bir tonlamayla. Bu rahatlığım biraz da yanımda gerçekleşen telsiz konuşmalarından geliyordu. Beni kurtarmaya gelenler de en az hatta belki de benden daha fazla deliydi.

Hacı hacıyı Mekke'de, deli deli dakkada tanırmış dedikleri bu olsa gerekti!

Kıvanç yüzüne şamar yemiş gibi kalakaldığında Sarkışlalı ve Ufo anıra anıra gülüyorlardı. Onların kahkahalarına sırıtarak katkı sağladım. Başka bir tepki bekleyen Kıvanç, birkaç saniye şakınca bana baktıktan sonra gözlerini kısıp yüzümü görmeyi hak etmiyorsun der gibi de kar maske-

sini geri yüzüne kapattı. Bu tepkisi karşısında ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. Yaşadıklarımın ağırlığını henüz tam atamamış olsam da birkaç saniyelik dikkat dağınıklığı iyi gelmişti. Son günlerde yaşadıklarımın ağırlığını azıcık geri plana atmıştım.

Başımı iki yana sallayıp yaşadıklarımı düşünememek için önden önden giden Kıvanç'ın arkasından ilerledim. Hafif hızlı adımları tepkime şaşırdığını gösterirken yanına yaklaştığımda, "Çok alındım doktor!" diye bana söylene söylene gitmesi açık açık bana alındığını gösteriyordu.

Kendimi affettirmek için bir şey diyemeden komutanın sesi telsizden tekrar geldi. Duyduğum ses aklıma biraz önce adını sorduğum gerçeğini getirince bu sefer içimden, "Kıvanç inşallah adını sorduğumu söylemez." diye geçirerek tedirginlikle ona baktım.

"Tüm Kartallar'ın dikkatine. Burası temiz. Atik!"

"Emredin komutanım!"

"Sen paketi nereden aldın? Burada birinin siki göndere çekilmiş, ulu orta duruyor! İlginç bir şekilde hem gönderde hem kırık duruyor. Nasıl durabiliyor lan bu böyle?" diyen komutan kırdığım çüke neler olduğunu anlamaya çalışıyordu gibiydi.

Kıvanç neler yaşadığımı az çok tahmin etmiş gibi endişeyle ve yutkunarak bana baktığında telsize mırıldandı.

"Komutanım, doktor kadın."

Komutan bir anda hiddetlendi.

"Sor! Bir şey yapmışlar mı, sorsana lan!"

Hiddeti, paniği bile Akın'a benziyordu. Bu tünel bana dar gelmeye başlamıştı. Başımı hayır anlamında salladım, daha Kıvanç bana sormadan. Ancak kendimi detay verecek kadar iyi hissetmiyordum, o yüzden sessizliğimi korudum. Kıvanç benden aldığı cevapla rahat bir nefes alıp, "İyi komutanım." diye seslendi telsize. Ardından dört beş

el silah sesi geldi açık telsizden. Duyduğum ses yerimde korkuyla titrememi sağladı. Ufak bir inilti kaçtı ağzımdan. Kollarımı kendime sarıp, korunmak için kendime sığınırken, "Ne oldu?" diye fısıldadım. Sesim bir tık yüksek çıksa, kötü bir şey olacak gibi geliyordu.

Kıvanç bana bir şey yok dercesine göz kırptı ve yürümemiz için başıyla yolu gösterdi. Hızlı adımlarla yürümeye devam ederken maruzat bildirir gibi, "Biz tam ülkeye girdik, gerisin geri operasyon var dediler. Aslında başka birliğe vermişler ama en yakında biz vardık. Hızlıca bu harekâtı düzenledik. Sadece doktor ve Hol Kampı dediklerinde biz zaten fırlamıştık. Aslında onlar ayrıntılı anlatırdı da biz Ankara'ya, karargâh merkezine bile uğramadan fırladık, geldik. Bizim haytalığımız yani... Çok hızlı hareket etmeyi severiz. Zaten alışığız böyle şeylere doktor ve emin ol, bir salise bile önemli bu işlerde." dedi Kıvanç kendini ve ekibini överken.

Şaşkınlıkla söylediklerini dinledim. Karşımdaki bu asker olmayan dengemle oynuyordu. Ben deliydim, o benden de deliydi. Özellikle egosunun maşallahı vardı. Kendime gelmek ister gibi başımı belli belirsiz iki yana salladım. Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Teşekkür ederim..." diye mırıldandım. "Benim yüzümden evinize geç kaldınız siz de..."

Sesim çok mahcup çıkmıştı. İnsanları zor durumda bırakmaktan nefret ederdim. Bu yüzden son dakikaya kadar kendi işimi kendim yapmak için uğraşırdım. Hatta kendimi zorlardım, sırf başladığım iş bitsin diye.

"Yahu ne evi doktor!" Kıvanç'ın sesi o gevşek hâline geri dönmüştü. "Ben sadece beni bekleyen yurdumun kızlarına biraz geç kaldım, o kadar. Onlar da üç senedir Kıvanç Atiksoy olmadan yaşıyor, bir gün daha bensiz idare ediversinler artık!" Böbürlenmekten geri durmuyordu.

Tepkilerine tek kaşımı kaldırıp, "Peki kızların haberi var mı bundan?" dedim sırıtarak.

"Görevler gizlidir doktor!" dedi kaşlarını kaldırarak.

Cevabına, "Ha, yok." dedim kıkırdayarak. "Kızların diyorum, sana hayran olduklarından haberi var mı?"

Kıvanç yine gücenmiş gibi bakarken, "Sen beni bir de gün ışığında gör doktor!" dedi kendine hiç toz kondurmaz bir hâlde. Bir yandan da yetiştiğimiz gün ışığını bana eliyle gösteriyordu.

Gösterdiği yere bakınca kurtulduğumu o anda idrak ettim. Şaşkınlıkla açık kalan ağzım ve gözlerime dolan mutluluk gözyaşlarıyla tüm korkularımı götüren bir soluk verdim. O kadar gerçek dışıydı ki şu an, nasıl bir tepki vereceğimin ben de farkında değildim. Ağzımdan mutluluk dolu bir kıkırtı kaçtı. Onu takip eden bir hıçkırıkla gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Bitmişti. Gerçekten kurtulmuştum.

Titreyen ellerimle yanaklarımı kurulayıp kendimi biraz toparladığım sıra Kıvanç'ın, "Komutanım." diyen sesini işittim. Elindeki telsizi açmış, diğer taraftaki o sese rapor vermeye başladı.

"Atik?" dedi sesi Akın'a çok benzeyen komutan.

"Ben paketi aldım, saat on iki yönünden çıkıyorum."

"Sarkışlalı, lensi oraya çevir. Ufo hazırlan."

"Emredersiniz komutanım."

Sarkışlalı, "Ufo kampın yarısını patlattı amına koyayım. Acaba RPG'de T4 kalmış mıdır?" dedi söylene söylene.

"Ufo, dört kişi bu kampı dümdüz edemeyiz koçum. Vazgeç şu hırsından."

"Ben yılan görünce başını ezmeden duramıyorum komutanım." dedi ağzında sakız olduğunu düşündüğüm Ufo.

"Çıkıyoruz." dedi telsize Kıvanç. Ardından bana döndü. "Sırtıma bin doktor. Daha hızlı ilerleriz."

İstemediğimi belirten bir şekilde başımı hızla sağa sola

salladım. Şu an önceliğim evime gidip sıcak bir duş almaktı. Kendimi pis hissediyordum. Ağzımı güzelce fırçalayıp o pisliği temizlemem gerekiyordu. Vücudumu sıcak suyun altında iyice arındırmak gerekti. O yüzden şu anda kimseye dokunmak istemiyordum.

Benim olumsuz cevabımı dikkate almayan Kıvanç ısrarla tekrarladı cümlesini. "Hadi doktor bin. Hızlı olmamız lazım."

Ben bir cevap veremeden, "Atik! Israr etme!" dedi sesinin tınısı Akın'a benzeyen komutan.

"Emredersiniz komutanım." Kıvanç gelen emri dinleyip benden önce harekete geçti ve tünelin dışını kontrol ede ede çıktı. Arkasında kalan bana da el işareti yaptı, onu takip etmem için.

Beton iskeleden çorak kumların olduğu yere çıkarken ben de ister istemez etrafı gözetliyordum.

"Ufo! Yaklaşık beş yüz metre uzaklaştıklarında tüneli patlat."

"Komutanım siz nereden çıkacaksınız?" Sarkışlalı tedirginlikle sordu.

"Ben tünelin içindeyim zaten, koşuyorum. Onlar beş yüz metreye ulaştıklarında ben de çıkmış olurum."

Sarkışlalı itirazla, "Komutanım!" dedi ancak komutan itiraza mahal vermeden, "Ufo! Tünelin kamp kısmından başla." diye emretti komutan.

Bir yandan Kıvanç eliyle bana, "Hadi!" diyordu. Mecalimin izin verdiği hızda koşuyordum. Arkamdan büyük bir patlama sesine karışan Ufo'nun mekanik sesi duyuldu telsizden.

"Shot bir, tamam."

"Shot ikiye geç."

"Komutanım çıkmadınız!" dedi hâlâ itiraz eden Sarkışlalı.

"Shot ikiye geç asker!"

"Emredersiniz komutanım!"

Bir yandan hızla koşuyor bir yandan arkama bakıyordum. Savrulan saçlarımın arasından ikinci patlamayı gördüm. Toprak göğe karışmış, bir canavar misali toz bulutu her yeri istila ediyordu. Sarkışlalı telaşla haykırdı, "Kıvanç saat üç yönünde bir pikap var! Kıvanç! Saat üç yönü Kıvanç!"

Her şey hızla oluyordu. Hangisini takip edeceğimi bilemeden bir yandan Kıvanç'ı takip ediyor bir yandan da arkamı kontrol ediyordum. Tünelden çıkan adamı gördüğümde dudaklarım hayretle aralandı, kaşlarım çatıldı. Bacaklarım birbirine karışmasın, adımların teklemesin diye tüm gücümü kullanmış, hayretle bir yandan koşuyor bir yandan ardımdaki yere doğru görüp görmediğimi anlamaya bakıyordum.

"DOKTOOOR!" diye haykırdı Kıvanç.

"ATİK DOKTORU KORU!" diye gürleyen Sarkışlalı'ydı.

"Ufo saat üç yönünde pikap var! Ufoo! Sik şunları hadi!"

Sağımdan ateşlenen bir şey duyduğumda arkamdaki bakışlarımı telaşla sağıma çevirdim. Havadakinin bir füze olduğunu ve bu tarafa geldiğini anlamam çok uzun sürmedi.

"Periferide kırk beş derece açıyla geliyor! Doktor ardına bakmayı kes ve Kıvanç'ın sırtına bin!" diye emreden Sarkışlalı'ydı.

"Atik! Doktoru saat üç yönüne götür!"

Her şey saniyelik oluyordu. Bu adamlar da her şeyi o saniyeler içinde düşünüyor, kuruyor ve uyguluyordu. Bize gelen füzenin tam tersi yönde bir füze pikaba doğru gitmeye başladı. Sanırım bu Ufo'nun ateşlediği füzeydi. Kıvanç beni hızlıca sırtlanmış; pikabın olduğu tarafa, iki füzeden de kurtaracak mesafeye koşuyordu. Kıvanç'ın sırtındayken

bile arkamdan bize doğru en az beş yüz metre uzaklıktaki koşan adama bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerime ne inandım ne laf geçirebildim. Gördüğüm adam gerçek olamazdı ama bir taraftan da arkamdan geliyordu işte.

Önümden ve arkamdan aynı anda patlama sesleri geldiğinde arkamdaki adamın en son cenin pozisyonu aldığını görebildim. Patlamayla birlikte biz de savrulmuştuk. Çift taraflı basınçla olduğum sırttan ayrılmış, büyük bir uğultuyla yerde yuvarlanmıştım. Toprakta defalarca savruldum. İğrenç ve tiz bir ses kulaklarımı ele geçirmiş, kaşımdan akan kan görüş açımı gölgelemişti.

"Doktor yaralandı! Doktor yaralandı!" diye bağıran sesi o tiz uğultunun ardından zar zor duyabiliyordum.

Sanırım Kıvanç, vücudunun dayanıklılığından sebep, benim kadar savrulmamıştı. Yüzüstü kapaklandığım toprakta yavaş yavaş bilincime veda ediyordum. Gözlerim kapanmak üzereyken bulanık görüşümün arasında arkamdan hızla koşarak gelen iki çift asker postalı gördüm. Bu postallardan biri beni görür görmez olduğu yerde öylece çakıldı kaldı. Diğeri hızını kesmeden, "Doktor!" diyerek bana gelmeye başladı. Bir saniyelik bir duraksamadan sonra diğer çift postal da tekrar bana doğru koşmaya başladı ve bana tutunan askeri geriye fırlatıp, yere yığılmış bedenimi kollarıyla kavradı.

Daha fazla açık tutamadığım gözlerim kapanırken bilincim de kaybolmaya başlamıştı. Çevremdeki sesler uğultuya dönüşürken, vücudumda yayılan tanıdık bir sıcaklık hissettim. Ağzımdan ıslık gibi bir inilti kaçtı, istemsiz derin bir nefes aldım. Adı ne olursa olsun, bedenim onu saran kolları tanıdı. Tenimde tekrar adı yankılandı. Her bir parçam, vücudumdaki her bir sinir hücresi onu tanıdı. Yıllardır savrulup da sonunda evimi bulmuş gibiydim. Hasret kaldığım yuvam beni yeniden sarmalamış gibiydi.

Oysa tenim onu daha yeni unutmuştu.

Kendimi zorladım, gözlerimi açmaya zorladım bütün kaslarımı. Emin olmalıydım, bir kez yüzünü görmeliydim ve emin olmalıydım. Dünyanın en zor işini yapıyordum o an. Kulaklarımda başımı patlatacak kadar güçlü bir çınlama, zorla duyduğum etraftan gelen sesler ve kapanmak üzere olan bilincim... Kalan bütün gücümle araladım gözlerimi. Bulanık olan görüşümün arasında, kaşımdan süzülen kan görüşümü gölgelese de yüzünü görmüştüm. Tam yedi yıl sonra!

"Efsun! EFSUN!" diyen haykırışını zorla duydum. Dudaklarından adım çıktı, tam yedi yıl sonra. Kapanmak üzere olan gözlerimi tüm gücümle yüzünü görebilmek için açık tutmaya zorladım. Son bir kez görebilmek için karşımda olduğuna emin olabilmek için kapanmaya çalışan gözlerime direndim.

Kim bilir, belki bir yedi yıl daha geçerdi tekrar görene değin...

Sıcak avucu yanağımı buldu, tam yedi yıl sonra. "Efsun, aç gözünü!" diye bağırdı kavradığı yüzümü sarsarken.

Oysa Efsun'dan bir şey istemek için çok geç kalmıştı. Tıpkı şu anda gözlerimin açık olmasını istemekte geç kaldığı gibi.

Yedi yıl geç kalmıştı.

Çok geç kalmıştı.

12.BÖLÜM

Gözlerimi aralamadan önce sesler geldi; ufak takırtılar ve usul usul alınan nefes sesleri. Nerede olduğumu bilmeden gözlerimi kırpıştırdım. Bir elim başıma giderken, bana en son ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Başıma çok şiddetli bir ağrı girdi. Kulaklarımda çok hafif bir uğultu olurken daha gözlerimi açamamıştım bile. Ağzımdan ufak bir inilti kaçtı. İniltimle birlikte yanımdaki birisinin hareketlendiğini hissettim. Hâlâ gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

"Efsun?" Annemin sesini duydum. Elini başıma koymuştu. Yavaş yavaş neler olduğu hafızamda canlanırken derin bir nefes aldım. Gözlerim hâlâ kapalı olsa da bir hastane odasında olduğumu, burnuma gelen hastane kokusundan anlamıştım. Son olanlar gözlerimin önünde tekrar yaşanırken en son duyduğum sesin Akın'a ait olma ihtimaliyle şu an gözlerimi açmak istemiyordum. Eğer gerçekten gördüğüm yüz Akın'a aitse, şu an onun bu odada olması gibi bir seçeneğin korkusuyla gözlerimi açmak istemiyordum. Eğer buradaysa, bu odadaysa, onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Ben kendi düşüncelerimde boğuşup bir tepki vermeyince annem bir kez daha ismimi söyledi. "Efsun..." Sesinde endişe bir vardı.

Gözlerim kapalı yutkundum. Ne kadar uyanmak istemesem de kendime geldiğimi belli etmiştim. Kaç gündür ortalıkta yoktum, kaç gündür baygındım? Hiçbir fikrim yoktu. Annemi daha fazla endişelenmek istemediğim için, "A... Anne..." dedim hırıltılı bir iniltiyle.

"Kızım? İyi misin? Uyandın mı? Ağrın sızın var mı? Dur, dur sen! Ben hemen gidip, hemşire hanıma haber vereyim!"

Annemin endişeyle karışık heyecanlı sesi usulca uzaklaştı. Gitmeden önce alnıma bir öpücük de kondurmuştu. Bir sessizlik olunca odadaki sesleri usulca dinlemeye başladım. Annem az önce odadan çıkmış, uyandığım için de hemşireyi çağırmaya herhangi birini göndermemişti. Bu demekti ki şu anda annem bu odada yalnızdı. Kendimi zorlayarak odada başka bir ses var mı diye dinlediğimde kendi nefes sesimden başka ses duymayınca yalnız olduğum sonucuna vararak göz kapaklarımı açılmaya zorladım. Birbirine yapışmış kirpiklerimi zorlayarak açıp gözlerimi aydınlığa kavuşturduğumda şakaklarıma ufak yaşlar süzüldü. Yaşadıklarımın ağırlığı yetmezmiş gibi Akın'ı görmüş olma ihtimalim kalbimi acıtıyordu. Üstelik her tarafım ağrıyor, başım çatlıyordu.

Başımı oynatamadan gözlerimi odada gezdirdim; boştu. Klasik bir hastane odasında tek başıma yatıyordum. Kaç gündür baygındım? Peki, ailemin haberi var mıydı beni kurtaranın Akın'ın ekibi olduğundan. Abim... Abim biliyor muydu? Ya Sare ve Yunus? Onlar nasıldı?

Kafamın içi sonu gelmeyen sorularla doluydu. Bütün bilinmezler başımı daha da ağrıtıyor, üstüne hayal meyal hatırladığım yaralanma anım da eklenince başım çatlayacak gibi oluyordu. Yaralanmadan önce gördüğüm kişinin,

duyduğum sesin hayal olma ihtimalini düşündüm bir an. Hayal miydi? Ben yaralanmadan önce onu görmüş müydüm gerçekten? İşin ilginç yanı ise gördüklerimin, hissettiğim o kokunun, o akla zarar sıcaklığın gerçek olmasındansa bir hayal olmasını tercih ediyordum. Çünkü ilk günkü gibi tazeydi acım. Yedi yıl değil, yedi saniye geçmiş gibi taptazeydi her şey. Sözleri az önce söylemiş gibi çınlıyordu kulağımda, acım hiç küllenmiyor aksine her gün tazeliğini koruyordu. O yüzden hayal olarak kalmalıydı Akın...

Annemin telaşla hemşireyi çağırmaya gitmesinden hemşireyle geri gelmesine kadar geçen sürede tekrar bayılmıştım. Başımdaki ağrı, şiddetli kalp ağrım ve gözyaşlarım bilincimin tekrar kapanmasına neden olmuştu. Kendime yeniden geldiğimde Sare, Yunus ve geç de olsa babam da gelmişti hastanede ziyaretime. Sare sürekli ağlamış ve kaçırılmamdan kendini sorumlu tutmuştu. Gidene kadar, "Eğer seni aramasaydım..." deyip durmuştu. Yunus çok ortada kalmış, bana üzülmekle Sare'yi teselli etmek arasında gidip gelmişti. En sonunda yanımdan ayrılmadan Sare'ye sarılmış ve iyi olduğuma, onun bir suçu olmadığına ikna olana kadar bırakmamıştım.

Sare ve Yunus gittikten sonra gelen babamla öylesine geçen bir sohbetten sonra abim de telefondan arayıp konuşmuştu benimle. Herkese daha iyi olduğumu kanıtlayana kadar neredeyse üç saatim gitmişti. Yorgunlukla birazcık uyumak istediğimde gördüğüm kâbus yüzünden uyanmıştım bu kez de. Yaşadıklarımın şiddeti bütün ağırlığıyla beni esir alırken, profesyonel bir yardım ve sakinleştiriciler tek kurtarıcımdı.

Kafamdaki bandaj açıldığında artık müşahededen de çıkmıştım. Lakin yine de tedbir için bir iki gece daha hastanede bekletilmiştim. Kalıcı bir zarar yoktu bedenimde, sadece ufak tefek yaralar ve patlama yüzünden olan çizikler vardı. Zaten şu anda en çok acıyan yerim bedenimde de-

ğildi, ruhumdaydı. Bir robot gibiydim; duygusuz, bomboş. Harap olmuş psikolojim de cabasıydı.

"Yine çıktın karşıma, olmayan dengemi bozdun." Kendi kendime söylendim. Babam yanıma gelirken bana aldığı arabayı İstanbul'dan getirmiş; hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini, kullanmamı söylemişti. Başıma gelenleri düşününce çok da itiraz edecek durumda değildim. Ayrıca gitmeden evvel Hakkâri'deki tanıdıklarıyla da iletişime geçmiş ve beni hatta Sare'yle Yunus'u da bulunduğum ilçenin devlet hastanedeki acil polikliniğine aldırmıştı.

Acil servisin yoğunluğu sağlık ocağına göre daha fazla olsa da Sare ve Yunus, benim yaşadıklarımdan sonra bu duruma hiç şikâyet etmemişlerdi.

Hastane tedavim bittikten sonra annemin bol sarımsaklı çorbalarıyla yoğun bir bakıma girmiştim. Hazır gelmişken evimi de çekip çeviriyordu, tabii bir yandan da söylenmeyi de ihmal etmiyordu. Dolapta bozulmuş kahvaltılıklara laf ediyor, mutfaktaki bardakların yerlerine takılıyordu. Kaşıklık olarak kullanılacak yere bardakları yatay bir şekilde yerleştirmiş olmama isyan ediyordu.

Salondaki koltuğa üzerime battaniye çekip kurulmuştum tüm gün boyunca. Bir haftalık raporumun bitmesini bekliyordum sadece yoksa gayet iyi bir hâldeydim. Tek meşgalem, beni kurtaran askerlerin arasında o var mıydı yoksa gördüğüm bir yanılsama mıydı diye düşünmekti.

"Anne..." dedim itiraz dolu bir sesle beşinci kez elinde bir çorba kâsesiyle gelen anneme.

"Efendim?" Annem çorbayı önüme koymak için sehpa çekti.

"Beni hastaneye kim getirdi?"

"Ambulans." Neden sorduğumu anlayama çalışarak yüzüme baktı.

"Yani... Hiç asker yok muydu?"

"O anda hiç dikkat edebilecek bir durumda değildim Efsun. Neden sordun ki?" Kaşlarını çatarak bir şeyleri anlamlandırmaya çalışır gibi yüzüme bakıyordu.

Derin bir nefes alırken, yutkunup cevap veremedim. Gördüğümün bir hayal, duyduğum sesin ise bir halüsinasyon olmasını yeğledim.

"Burada nasılsın Efsun?" dedi annem ciddi bir sesle.

"İyi... İyiyim anne. Bu her yerde başıma gelebilirdi. Malum zaten sağlıkta şiddet gırla. Asıl sen, biz olmadan nasılsın?"

Annem derin bir nefesle göğsünü şişirdi. Bakışlarını benden kaçırıp sehpaya çevirdi. Birkaç dakika vereceği cevabı bekledim ama cevap vermemeyi tercih etti.

Tamamen farklı bir konuya geçip, "Abin gelecekti." dedi eli telaşla telefona doğru giderken.

"Hayır ya, gelmesin! İyiyim ben."

"Gelsin kızım, merak ediyor o da seni. İşlerini ayarlayamadı diye kaç gündür kendi kendini yiyor. 'Öyle telefondan olmaz, gelip görmem lazım.' diyor her konuşmamızda." Ardından sesini evde kimse olmamasına rağmen kıstı. "Babanla denk gelsinler istemedim. Baba oğuldan ziyade iki düşmana döndüler artık." Sesinden derin bir keder akıyordu.

"Babamı gördükçe yaptığı aklına geliyordur, doğal değil mi anne?" Abime hak veriyordum ben.

Annem, sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırırken başını umutsuzca iki yana salladı.

"Gelmesin anne." dedim tekrar daha net bir sesle. "Gerçekten gerek yok hatta sen de gidebilirsin artık."

Annemin kaybetme korkusu vardı. Sevdiği insanları kaybetmekten çok korkardı. Şimdi beni kaybetmeyeceğine emin olduktan sonra yeniden sürekli kaybetme korkusu yaşadığı asıl kişiye dönmüştü düşünceleri.

Babama...

Oysa babam onun olsaydı, zaten ondan gitmezdi. Onun olmayan bir şeyin de kaybı söz konusu değildi. Ancak bunu ona anlatmak neredeyse imkânsızdı. Ne kadar söylersek söyleyelim, annemin çıkmazı ona aklının bir oyunundan ibaretti ve kendisi ikna olmadan bizim dediklerimizin hiçbir önemi kalmıyordu.

Anneme baktıkça, "Akın, beni affedemez misin?" diye çırpınan Efsun'u; on sekiz yaşındaki o çaresiz âşığı görüyordum. Bu sebeple annemi görmek istemiyordum ya. Zaten ben, en başta bu sebeple evimden uzaktaydım, buradaydım.

"Anne." dedim annemin bakışlarını bana çevirmesi için. Meraklı bakışları beni bulunca aklımdaki o soruyu dillendirdim.

"Hiç intikam almak istemiyor musun?" Aslında bu soru ikimiz için de sorulmuştu. Kendime soramadığım, sormaya cesaret edemediğim, vereceğim cevaptan korktuğum yegâne soruydu dilimden dökülen. Anneme sorarak içimdeki sönmek bilmeyen yangını ufak da olsa aşikâr etmiştim böylelikle.

"Hayır." Hiç düşünmeden cevapladı annem. Ufacık da olsa duraksamadı bile cevabı verirken. "Ben babanı terk etmiyorum çünkü ona olan sevgime ihanet etmiyorum. O verdiği sözü unutsa da ben otuz beş sene önce verdiğim söze hâlâ sadığım ama intikam almayı hiç düşünmedim mi? Aslında düşündüm..." Başını usul usul salladı.

"Nasıl? Nasıl bir intikam alırdın?"

Benim bildiğim intikam soğuk yenirdi. Annemin bu olayı kendi içinde soğutması gerekirdi. Bunun için de zaman gerekiyordu.

"Unutarak..." Annem çok basit bir formülden bahsediyor gibi söyledi. "İntikamın tek tarifi vardır, o da unutmaktır Efsun. İntikam alacağını dahi unutmak."

Gözlerimi sinirle devirdim. "Anne, intikam alacağını unutursan nasıl intikam alabilirsin?" Söylediğinin saçmaladığını yüzüne vurmak niyetindeydim.

Annem bana ufacık bir tebessümle baktı. "Unutmadan intikam alınmaz ki Efsun. Sadece sevdiğini unutman yetmez, acını da unutman gerekir. Acın tazeyse intikamın bıçağı çift taraflı keser, atar her iki tarafı da."

Annemin dediklerini anlamamıştım. Açıkçası söyledikleri çok da manalı değildi bence. Hem unutmak diyordu hem intikam. Seni aldatan bir adamı yanında tutmaya devam etmek, ondan intikam almak değil, kendine eziyet etmekti bence. Daha fazla üstelemeden dudaklarımı büktüm. Bir şey söylemeden de yüzümü cama döndüm.

Annem sessiz kalmama izin vermeden, "Ve sevmeyerek." diye ekledi.

Neyi, neden sorduğumu anlamıştı galiba.

Yüzümü çevirmeden yandan baktığımda, annem tekrar etti. "Dünyanın en olmayacak işidir, sevdiğin birinden intikam almak."

Kimseyi sevmediğime hatta tüm anılardan nefret ettiğime emindim, gözlerimi oldukları yerde tuttum. Annem de ısrar etmedi. Sessizce ayaklandı. Akşama kadar kendini oyaladı. Sessiz geçen bir akşamdan sonra annem kendisi için hazırladığı misafir odasına geçti. Ben de kendi odama geçip kendimi uykunun kollarına bırakmak için hazırlandım. Artık akşamları ağrı kesici almadan uyuyabiliyordum. Yatağın içinde zor da olsa uykuya daldım. Ama ağrı kesici almadığımdan mıdır nedir, gece rahatsız olmuştum. Yine kaçırıldığım anı yaşadığım bir kâbusun içindeydim. Ancak burnuma gelen tanıdık kokuyla kötü olan anlar gitmiş, yerini daha güzel bir rüyaya bırakmıştı. Uyanmadım ancak rüyamda gülümsedim. Rüya olduğunu biliyordum, nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum işte. Yine de gerçek olmadığını bilmem gülümsememe engel değildi.

Uzun zamandır hiç böyle içten, ruhumla tebessüm etmemiştim. Hiç uzaklaşmasın o koku diye derince soludum. Tebessümüm derinleşti. Ancak bir hışırtı duyunca uyandım. İtiraz eder bir mırıltıyla zorlanarak gözlerimi açtığımda cam açıktı. Gecenin ayazı içeri vuruyordu.

Ne olduğunu anlamayıp, kendime gelmeye çalışarak bir iki saniye soluklandım. Sarsak adımlarla ayağa kalkıp camı kapattım ve geri yatağıma geçtim. Dakikalar sonra tekrar uykuya dalabilmiştim. Sabah annemin seslenmesiyle uyandım bu sefer. Ancak gözlerimi açmak istemediğim için yatağın içinde gözlerim kapalı yatmaya devam ettim.

"Efsuuunnnn! Kahvaltını hazırladım. Birazdan taksi gelecek, ben çıkacağım kızım!"

Kapıyı şak diye açtığında ben de gözlerimi açtım. Annem bir bana bir de açık cama bakıp, "İnanmıyorum sana Efsun! Cam açık mı yattın?!" azarlayarak söyledi. Bir taraftan da pencereye doğru ilerleyip camı kapattı.

Yatakta doğrulup avucumla gözlerimi ovuşturdum. "Gece kapatmıştım ama..." diye mırıldandım uyku sersemi. Şaşkınca ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Hadi ben çıkıyorum kızım." Pencereyi kapatan annem yanıma gelip yorganı üstümden çekti. Alnıma bir öpücük kondurup kapıya doğru ilerledi. Aceleyle ayaklanıp, "Bırakırım anne ben seni." dedim.

"Ay yok daha neler? Sen dinlen." dedi annem itiraz istemez bir şekilde.

"Olur mu öyle anne! Zaten yarın çalışmaya başlayacağım. Ben gayet iyiyim."

İtiraz istemediğimi belirtip hızlıca hazırlanıp taksiyi iptal ettim ve anne kız yaptığımız hızlı bir kahvaltıdan sonra onu havaalanına bıraktım. Annemi İstanbul'a yolcu ettikten sonra abimle iyi olduğuma dair telefonda konuştum. Uzun ve bolca ikna içeren konuşmamızdan sonra abim iyi olduğuma inanmıştı artık. Ertesi gün işe başlayacağım diye

o gün alışveriş yapıp evin eksiklerini tamamladım. Böylece hayatım eski rutinine dönmüştü. En azından görünüşte... Geceleri hâlâ kâbuslar görüyor, sessiz ve karanlık yerlerde fazla kalamıyordum. Ev çok sessiz olmasın diye mutlaka televizyonu açıyordum. Psikolojik olarak daha iyi olsam da kaçırılmam ve sonrasında olanların etkileri ufak da olsa devam ediyordu.

Bir hafta boyunca da poliklinikte çalışmıştım. İlçe olmasından sebeple yoğun olmuyordu, gece nöbeti de sadece on günde bir denk düşüyordu. Acil servis hemşireleri sağ olsun, kolay uyum sağlamıştım. Zaten Cerrahpaşa'nın acilinde staj yapmış biri memleketin hiçbir yerinde zorlanmazdı.

Olduğum poliklinikte baktığım tüm hastaların epikriz[9]ini imzalamayı yoğunluktan en sona bırakmıştım. Bir yandan hepsine hızlı hızlı paraf atarken bir yandan telefona uzanıp bankoya bağlandım.

"Alo, Serap?"

"Efendim hocam?"

"Ben çıkıyorum, benden sonra Yunus gelecek ama hastaları B polikliniğine yönlendir. Gece orada bakacak." Hızla elimin altındaki dosyaları bitirip arşive gitmesi için masaya yerleştirdim.

"Tamam hocam, ben yönlendiririm daha gelen olursa."

9. Hastanın sağlık kuruluşuna başvurduğu anda düzenlenmeye başlayan rapor türüdür. Hastanın hastaneye başvurmasından itibaren hasta için yapılan tüm tetkikler, hastaya verilen ilaçlar ve tedavide kullanılan tüm yöntemler bu raporda belgelenir.

"Teşekkür ederim, iyi hafta sonları."

Küçük bir tebessümle Serap'a aklımdaki diğer şeyleri de söyleyip kalan işlerimi de tamamladım. Cuma günleri mutluluk demekti çünkü arkasında art arda iki gün tatil vardı. Hafta sonu merkeze inip güzel bir alışveriş yapmanın hayaliyle işlerimi kullandığım aletleri sterilizasyon fırınına gitsin diye temizlik personeline bırakmadan hızlı hızlı kendim paketlemeye başladım. Niyetim seri hareketlerle yaptığım işi bir an önce tamamlamaktı. Arkamdan odanın kapısı açılınca hastalardan birinin Serap'ın gözünden kaçtığını veyahut kendi bildiğini okuyup onun yönlendirmesini dinlemediğini düşündüm. İşime devam edip kibarca gelen kişiyi yönlendirmeye çalıştım.

"İleride koridorun sonunda sağdaki camlı kapıya gidin lütfen. Ben çıkıyorum şimdi, orada muayene olabilirsiniz."

Hasta dışarı çıkmayıp bir de arkamdaki sedyeye oturunca giderayak anlama sorunu olan birine denk geldiğim için sıkıntıyla soludum. Lakin nasıl olsa çıkacaktım, bu sebeple ikazımı tekrarlamadım. Elimdeki son paketi de uçlarına bastırırken arkamdan donuk ve acı dolu bir ses geldi.

"Yaram var doktor."

Paketteki ellerim dondu kaldı. Tüylerim ürperdi. Şaşkınlıkla açılan bakışlarımla gözbebeklerimin hareleri titriyor, arkamı dönemeden tam karşıma bakıyordum.

Yutkundum, gözlerime hücum eden yaşların uğultusu geldi kulaklarıma.

"Yaram var doktor, bakmayacak mısın?" Bir kez daha tekrarladı arkamdaki ses. Sanki "Ben buradayım." diyordu. "Hayal sanma, öteleme, kaçma... Ben buradayım, tam arkandayım ve gerçeğim." diyordu.

Gözyaşlarımı göz pınarlarımda zapt ettim. Ağlamamak için sertçe yutkunurken alt dudağımı öne çıkarıp kirpiklerime değecek şekilde bir hava üfledim. Niyetim gözlerimdeki hafif nemi kurutmaktı. Gözlerim nemli olsa anlardı.

Ellerimi kaldırıp yüzümü yellesem anlardı. Aldığım nefesten bile anlardı aslında o... Ama ne olursa olsun, gözyaşımın zırnığını göstermeyecektim ona.

Vaktiyle gözyaşlarına bürünmek için gözlerime soğan tutan, sahte yaşlara muhtaç olan ben, bir vakitler kaçak hareketlerle ağlamak için yaptıklarıma inat gözyaşlarımı kurutmaya çalışıyordum. Yıllar önce ağlamak için verdiğim uğraşları bugün ağlamamak için veriyordum. Nefesimi toparladığımda usulca arkamı döndüm.

Bir salise yüzyıllar boyu çırpınmak kadar zor olabilir miydi? Heyecan, hüzün, hırs, nefret, merak, sızı... Hepsi kalbimde harmanlandı ve arkama döndüğümde bana bakan gece karası gözlerle öldü denilip mezara gömülmüş aşk, ben ölümsüzüm deyip firar etti. Gömülü kaldığı hapishaneden çıkıp özgürlüğüne kavuştu yıllar sonra. Kendisini geri plana atan her duyguya inat çıktı geldi ve hepsini ezip geçti.

"Akın?" dedim sadece yıllar sonra eski bir tanıdıkla yolda rastlaşmış da şaşırmış gibi. Sesim bile titrememişti. İçimde yangınlar vardı, bütün ruhum bu yangınlardan nasibini alıyordu. Kalbim, seneler sonra karşısına çıkan sevgiliye kavuşmak için atıyordu. Sanki göğüs kafesimden çıkıp kaçacak gibiydi. Yine de öylece durdum karşısında, bütün metanetimle. Yıllar sonra gördüğüm gözlerine takılı kaldı göz bebeklerim. Sürgün edilmiş, örselenmiş, yasaklanmış ve kilit vurulmuş duygularım yuvasını bulmuştu seneler sonra.

İkimiz de sessizce bakıştık bir süre. Ben taşan duygularımı dizginleyip sakinleşmek için öylece durdum, o gömleğinden kanlar sızan yaralı kolunu tutup izledi beni. Aklım başıma geç de olsa geldi ve yarasına bakıp sertçe yutkundum. Onun acısı benim acım oldu, doldu taştı her bir zerremden. Onun canından daha çok yandı canım usul usul ona ilerlerken.

"Ne oldu?" Bakışlarımı onun hasret kaldığım zifirî karanlık bakışlarından kaçırdım.

"Yaralandım." Zorlanır gibi konuştu. Sesli bir şekilde yutkundu, gözlerini yumup tekrar açtı.

Anladım der gibi başımı salladım, çok yaklaşmak istemeyip belli bir mesafeden koluna baktım.

"Ne yarası bu? Nerede oldu?"

"Bıçak yarası. Bir yerde oldu işte." Sanki söylediği önemsiz bir şeymiş, canı yanmıyormuş gibi beni geçiştiren bir mırıltıyla konuşmuştu. Sinirlerime dokundu bu hâli. Sertçe soluklanıp kendimi sakinleşmeye zorladım. Diyeceklerimi toparlamak için girdiğim sessizlikte öylece gözlerine bakmaya devam ettim. Ne kadar zaman geçti, bilinmez, gözlerini ilk kaçıran o oldu bu sefer. O geceden sonra gözleri öyle bir zimmetlenmişti ki bana, hiç başka yere bakamaz sanırdım. Onu tanımasaydım evet, böyle sanırdım. Acı bir gülüş peyda oldu dudaklarımda. Kolundaki yaraya bir kez daha bakıp başımı iki yana salladım. Sessizce oturuyordu sedyenin üstünde. Belli ki ilk önceliği oluk oluk kanının aktığı bıçak yarası değildi.

"Anladım." dedim başımı hafifçe sallayıp. "İleride koridorun sonunda sağdaki camlı kapıya gidebilirsin Akın, orada ilgilenirler."

Kendi sınırlarımı zorluyordum o anda. Dudaklarımı içinde saklı gerçek üzüntümle birbirine bastırdım.

Şaşkınlıkla bana baktı. Verdiğim tepkiyi beklemediği her hâlinden belliydi.

"Yaram var. Bakmayacak mısın?"

"Baktım işte. Dikiş atılması lazım, ilerideki odaya git, orada atarlar." Önlüğümü çıkartıp gitmeye hazırlandım.

"Nasıl yani? Beni böyle bırakıp gidecek misin?"

"Gördüğün gibi gidiyorum. Ayrıca ölümcül bir yara da değil kolundaki ve tekrar ediyorum, ilerideki odaya gider-

sen ilgilenirler seninle. Benim mesaim bitti, oradaki arkadaşlar seninle ilgilenir. Koluna dikiş atılması gerekiyor gibi görünüyor. Orada dikiş de atılır."

"Yeminin yok mu senin doktor?" Dik dik baktı yüzüme.

Yedi sene sonra karşıma çıkmış, yardım dilenir gibi olan bu hâline acımaktan ziyade tanıdık birinin Hakkâri'ye acile gelmesine şaşırmam gerekiyordu. Sinirle, "Bir de benden yardım mı istiyorsun?" diye bağırmak vardı ama bu ancak beni olduğum konumdan aşağıya çekerdi.

En sakin hâlimle, "Var tabii ki de." dedim ve çantamı alıp çıkmak için ilerledim.

Kapıya yaklaştığımda önümde durdu. Sedyeden nasıl bu kadar hızlı kalkmıştı hiçbir fikrim olmasa da geniş bedeniyle önüme set çekince, gözlerime denk düşen göğsüne baktım. Lakin bütün sınırlarımı zorlayıp yüzümü kaldırmadım. Kokusunun ani saldırısı dengemi şaşırttı. Kendimi toparlamak için yutkunurken onun sık nefeslerini hissediyordum.

"Yaralıyım diyorum. Bakmayacak mısın yarama?" Sesi gerçekten de acı içindeymiş gibiydi ama emindim ki kolu umurunda değildi. Kolundaki ufak bir sıyrıktı, canını gösterdiği kadar yakmazdı onun. Karşımda dimdik dururken damarlı elinin sırtından dökülen kanlar fayansa damlıyordu. Göğsündeki gözlerimi fayansa damlayan kanına indirdim. Ne kadar onun canının çok yandığını düşünmesem de benim canım yanıyordu. Akan her bir damla kalbimi parçalıyordu benim. Bakışlarımdaki hüznü tamamen gömüp umarsız gözlerimi gözlerine kaldırdım.

"Bu kadar acıyorsa bir tampon yapsaydın. Bilmiyor musun tampon yapmak ne demek?" İmayla sıraladım.

"Sen yaparsın." Bakışları yüzümde takılı kalmıştı. Gözlerim zeminde olsa da bakışlarının ağırlığını hissediyordum.

"Yan odada Yunus var, arkadaşım. Selamımı söyle, se-

ninle ilgilenir. Gerçi söylemesen de ilgilenir." Başka bir şey demeden onu geçip gitmeye yeltendim. Tam gidecekken koluma dokundu. Dokunduğu yerden bütün vücudumda bir elektrik akımı oluştu. Özlem bütün bedenimi sararken bana dokunmasına dayanamadım. Her zerrem isyan ederken koluma dokunan eline diktim gözlerimi.

Dişlerimi sıkarak en kibar sesimle konuştum. "Neden ısrar ediyorsun?"

"Sen neden bana bakmıyorsun?"

"Mesaim bitti çünkü." Basit bir şeyden bahseder gibi gülümsedim.

"Banu veya annem gelse tanıdık olmalarına rağmen onları da mı Yunus'a gönderecektin? Kendi yaralarını saramadığın için başkasının yaralarını da saramıyorsun, değil mi doktor?" Yüzüme doğru eğildi.

Yedi senenin ardından yüzü tekrar gözlerimin önündeydi. Utanmadan kartları tekrar ortaya açıyordu. Susturduğum, derinlere gömdüğüm duygular bir bir gün yüzüne çıkıyordu. Yıllar sonra bu kadar yakın olmanın özlemi, hasreti doldu taştı her hücremde. Hemen susturdum ona dair olan her duygumu. Sarılabileceğim duygu özlemle yoğrulmuş delicesine bir aşk değildi. İhtiyacım olan salt nefretti. Ben de aşkı gömüp nefrete sarıldım. Yakıp yıkacak bir nefret alevlendi ruhumun derinliklerinden. Harladım o nefreti, körükledim ve öfkemle birlikte sarıldım o nefrete. Lakin nefret de çok aptaldı, tüm hisleri ayan beyan ortaya seriyordu.

"Ne yarasından bahsediyorsun sen? Ne diyorsun?"

"Ben demiyorum, gözlerin diyor." dedi boğuk bir sesle.

Daha fazla oyuna başvurmak yerine direkt konuya girdim. Onunla burada, bu hâlde olmak canımı yakıyordu. "Akın, sen buraya niye geldin? Bilmem kaç sene öncenin, artık ikimizin de hatırlamadığı o mevzuları tekrar açmaya mı geldin?" Buz gibi bir sakinlik vardı sesimde. Ellerim iki

yanımda yumruk olmuş, sinirden titrememe ve nefretim gözlerimden taşmasına rağmen sakindi bir yanım.

Kolumu bırakıp yüzünü biraz geri çekti. "Dedim ya, yaram var Efsun." Adımı söylerken sesi titredi. "Sar diye geldim."

Adımı dudaklarından duyduğumda ben de titredim ama dik durmak için kendimi zorladım. Seneler önceki Efsun değildim artık. O zamanların aksine çok iyi bir oyuncuydu bu Efsun. Akın çekip giderken, bambaşka bir Efsun bırakmıştı geride. Bedenimi sadece istediğimde titretirdim. İçim içimdeydi, dışım ise sadece istediğim gibi şekillenirdi. Tek sorun Akın'ın gözbebeklerimin içine baktığında denizlerime fener tutarak tüm her şeyi görünür kılmasıydı.

"Bazı yaraları ancak açan kişiler sararsa geçer derler. Ne kadar sararım yaranı bilmem ama elimden geldiğince yardımcı olayım sana o zaman." Sıkıntılı, pes ettiğimi belli eden bir nefes verdim. Elimdeki çantayı bırakıp çıkardığım önlüğü üstüme geçirdim. Gözümün ucuyla kısa bir bakışla sedyeyi gösterdim. O sedyeye geri otururken üç numara ipek sütür[10] çıkardım.

"Gömleğini çıkartır mısın lütfen?" Bakışlarım açmaya çalıştığım anestezik solüsyondandı.

"Hayır, çıkaramam." Şaşkınca ona baktım.

Resmî bir edayla konuştum. "Gömleğin üzerinden dikemem."

Çıkarmayacağını bakışlarından anladığımda elimi, gömleği kesmek için makasa attım ama ben arkamı dönmeden bir kumaş sesi gelince baktım ki gömleğinin kolunu yırtmış. Şaşkınlıkla bir iki kere gözlerimi kırpıştırarak makası bıraktım. Görmeyeli iyice öküzleşmişti.

Hiçbir tepki vermeden anesteziyi bıçak yarasının içine enjekte etmek için yaklaştım. Ona dokunmadan solüsyonu içine zerk ederken gözüm yarasındaydı. Ben insanüstü

10. İpek cerrahi ameliyat ipliği.

bir çabayla sadece yarasına odaklanmışken, derin ama sessiz kalmaya çalışan soluğunu yandan yüzümü perdeleyen saçlarımda hissettim. Tepki vermemek için ayaklarımı zemine sabitledim.

"Ailen senin öldüğünü sanıyor." Karşılıklı nefes seslerimizin odayı doldurmasına izin vermemek için konuştum. Cevap vermeyince sorumsuzluğuna sinir oldum. "Seni merak ettiler." Sinirle iğneyi dokusundan geri çektim. Fakat o bundan hiç etkilenmedi.

"Haberleri var." dedi soğuk ve çatallı bir sesle saçlarımın hemen dibinde.

Keskin bir bakışla neyden haberleri olduğunu anlamaya çalışırken yüzümü yüzüne çevirdim. Yakın bir mesafeden bakamayacağımı anlayıp tekrar yaraya baktım.

"Neyden haberleri var?"

"Döndüğümden haberleri var. Bir haftadır İstanbul'daydım."

Beni kurtaran oydu. Hayal değildi gördüğüm. Yutkundum.

"Ne işin var Hakkâri'de?" Sinirle daha çok hesap sorar gibiydi.

Sanki haddiymiş gibi...

Resmiyeti ve aramızdaki mesafeyi koruyarak cevapladım sorusunu.

"Buraya atandım. Asıl sen niye Hakkâri'ye geldin şimdi İstanbul'dan, onu anlayamadım?" Bir taraftan da sütürü açtım.

Buraya atandım demezdi inşallah. Demedi de zaten. Daha manasız bir şekilde, "Geçerken uğradım." dedi.

"Hmm, Hakkâri de zaten gece kulübüydü ya. Sen de bir arkadaşa mı bakıp çıkacaktın?" Sesimde ufak bir alay seziliyordu.

"Evet." Sesi soğuktu, muhabbeti sonlandırmak ister gibiydi.

Konuyu uzatmak yerine hızlı hızlı yedi dikiş atıp son sütürü de bağladım. Yarasını kapatıp, "Yalnız bıçaklanma olduğu için polise bildirmek zorundayım." dedim net bir ifadeyle.

"Gerek yok." Yüzüme değil karşıya bakıyordu.

"Ben bana düşeni yapayım, gereğine başkaları bakar." Umursamaz bir ifadeyle koluna bandaj çektim.

"Askerim ben zaten. Ne polisi?" Yüzünü bana döndü.

"Tamam işte, ifadeni almaya geldiklerinde dersin asker olduğunu." Eldivenleri çıkarıp, dolabı da tok bir sesle kapattım. Tahmin ettiğim şeyden dolayı polis istemiyordu. Elimi telefona attığımda sıkıntıyla nefes verdi ve başını oynattı.

"Kim bıçakladı?" Tek kaşımı kaldırıp ona söylemesi için şans verdim.

Benim aksime o dürüsttü. Söylememek istediği şeyleri geçiştirir ya da direkt doğruyu söylerdi. En azından ben böyle sanıyordum.

"Ben." dedi kısaca.

Yedi yıl önce kendimi, onun kollarına atmak için dizlerimi kanattığım aklıma geldi. Hemen akabinde bana söyledikleri doldu kulaklarıma.

"Sen neyi, neye alet ettiğini anlayamayacak kadar çocuksun! *Böyle saldırıya uğradığını söyleyecek kadar alçaldığını tahmin edemedim..."*

"Seninkisi aşk değil Efsun! Seninkisi takıntı."

Başımı iki yana sallayıp geçmişi ait olduğu yere yolladım. Daha sakin, bir hastama yaklaşırken kullandığım bir şefkatle konuştum. "Neden kendine zarar verdin ki?"

"Öyle gerekti." Gözleri, hiç ayrılmak istemez gibi gözlerime kenetlendi.

"Hımmm..." Kollarımı kavuşturdum. İğnelemekten veya laf sokmaktan çok uzak bir tavsiye verdim. "İs-

tersen sana kayıt açayım, psikiyatriye de bir görün?"

"Tedavi olman lazım Efsun!"

Gözlerime dargın baktı ama bana bir cevap vermedi. Sanki aynı şeyleri düşünüyor, aynı anı yaşıyorduk ama ikimiz de konuşmuyorduk, konuşamıyorduk.

Ağlamasını isterdim, "Bana bunu nasıl söylersin?" diye gözlerime baka baka ağlamasını isterdim. Hem isterdim hem de oturup onunla birlikte ben de ağlardım.

Elimdeki boş ahizeyi geri telefona yerleştirdim.

"Tamam." Ellerimi pantolonuma sürttüm ve gözlerimi yarasına çevirdim. "Benlik bir şey yok."

Çantamı ve paltomu aldım. Hem bakışlarından hem varlığının içimde yarattığı yoğunluktan kaçarcasına ayrıldım oradan. Ardımda öylece sedyede kaldı. Belli ki diyecek sözü de gelecek yüzü de yoktu.

Hızla çıkışa ilerledim, yanaklarım çoktan ıslanmaya başlamıştı. Gözyaşlarım en zayıf yanımdı ama bana ihanet etmedikleri ve bu vakti bekledikleri için onlara minnettardım. Hastanenin ışıklı acil girişine geldiğimde dayanamayıp hıçkırmaya başlamıştım. Akşam rüzgârında gözyaşlarım da saçlarımla birlikte savrulurken arabama ilerledim. Hırsla sildim yanaklarımı, yaşların sızdığı gerdanıma vurdum. Nefes alamıyordum sanki. Arabayla hiç bu kadar hızlı gitmemiştim, hiçbir şeyden bu denli kaçmak istememiştim.

13.BÖLÜM

Eve geldiğimde olmayan iştahımı zorlamadan kendimi direkt yatağıma attım. Gözlerimi tavana dikmiş, derin nefeslerle sakinleşmeye çalışıyordum. Gömleğimin yakalarını büstiyerim görünür hâle gelene değin açtım. Eteğimin altındaki siyah tül çorabı çıkardım, tenimdeki alevi parmak uçlarımla hissediyordum.

Bedenin duyguları yoktu, çektiğim acılar ya da terk edilmemi umursamıyordu. Tek istediği o doyuma ulaşmaktı ve o mutlu son için de yıllar önce yaşadığı ilk doyumu ona veren bedeni görür görmez harlanmıştı.

Dizlerim yatakta kırık, kavradığım eteğimin uçlarını sıktım kızgınlıkla. Bir taraftan deli gibi rahatlamak diğer taraftan ise oturup hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Gözlerimi kapattım, içimden "Keşke," dedim. "Keşke hayatımda biri olsaydı, kendimi tatmin etmek yerine bu harlanmış tenimi onun kollarına atsaydım." Yıllardır Akın olmasın da kim olursa olsun diyordum tıpkı, yedi sene öncesindeki o intikamda kavrulmuşum gibi. Bacaklarımı sızımı dindirmek için birbirine bastırdım ve hışımla yüzüstü döndüm. Kafamı sinirle yastığı gömdüm, bu kadar aptal ol-

duğum için kendime kızdım. Bu kadar mı çaresizdim yani?

Kudurdun mu Efsun!

Duygularım can derdinde, bedenim göt derdindeydi. Efsun hangisine yetişsindi? Tüm zerrelerim çaresizlikle titriyordu. Olmayan dengem şaşmıştı. Tekrar sırtüstü döndüğümde saçlarım yüzüme ve yastığa savrulmuştu. Karar vermiş bir hâlde perdeye baktım kapalı mı diye. Kapalıydı. "Tamam." diye mırıldandım tutkuyla kıvrılmış ayak parmaklarıma. "Tamam." diye söyledim kudurmuş bedenime, şişmiş kadınlığıma, dokunulmak için sızlayan göğüslerime.

"Akın'ın yanında zil takıp istekle çiftleşme dansı yapmadığınız için size ödül olarak mastürbasyon şey edeceğim!"

Evet, deliydim. Dengesiz bir yanım da vardı. Ancak bunların hiçbirisi benim değerimi, kişiliğimi belirlemiyordu. En saçma anlarda en saçma hareketleri de yapsam ben özeldim ve kendimle ilgilenmem gerekiyordu. Gerçi bedenimdeki, "Yedi senedir yapıyoruz biz onu zaten." diye yükselen sesi duymamak mümkün değildi. Ama bu sefer farklı olacaktı. Yıllardır kendime yasakladığım, olmaz diye hayal gücüme kilit vurduğum bir şekilde yapacaktım. Kendimi Akın'ı hayal ederek boşaltacaktım!

Sanki ilk kez cinsellikle tanışacak gibi heyecan sardı her zerremi. Vücudumun alt kısmı dile geldi, "Akın'ı isteriz, Akın hakkımız!" diye coştu. Rahmim sadece düşüncesiyle bile seğirdi, yumurtalıklarım patladı! Akın'ı hayal etme düşüncesi neredeyse daha kendime dokunmadan boşalmama sebep olacaktı!

"Nerede lan benim dildom?" Yataktan hışımla kalktım. Bedenimdeki yeniçeri isyanını görmezden gelmeye çalışarak kendimi ödüllendirmek için hızla banyoya ilerledim. Gözü dönmüş bir hâlde dildomu ararken bir yandan da iç çamaşırımı fırlatıp attım. Vücudum alev almak üzereydi. Delirmiş gibi sağa sola bakınırken bir taraftan da kendi

kendime, "İnşallah annem görüp de bir yerlere kaldırmamıştır." diye söyleniyordum.

Küçücük banyonun altını üstüne getirip elim boş döndüm odaya. Yatağın yanındaki komodine ilerleyip hızla içini karıştırmaya başladım. Ellerim titremeye, beynimi tutku ele geçirmeye başlamıştı çoktan. Lanet olası dildoyu bir an önce bulup rahatlamam gerekiyordu! Ancak Kuzey Kutbu'na yolum düşse oradaki buzulları eritecek kadar şanslı olan ben, kendimi tatmin edemeden bir anda zil çaldı. Gelen her kimse iyi bir küfrettim ve görmezden gelmeye karar verip işime döndüm.

O dildo buraya gelecekti! Ya isteyerek ya zorla!

Ben iyice gaza gelmiş bir hâlde ortalığı birbirine katarken kapıdaki kişi ısrarla zili çalmaya devam etti. "Kapıyla akraba oldun, aman gitme. Bas lanet olası zile! Sen de sakın ortaya çıkma dildo! Bir rahatlamasındı bu Efsun zaten, hep kuduruk gezsindi!" Sinirle söylene söylene kapıya ilerledim. Bir hışımla kapıyı açtım.

Karşımda gördüğüm yüzle şaşkınlık içinde dudaklarım aralandı. Yok, bitmeyecekti benim çilem bugün! Üstelik tüm bedenim de zılgıt çalıyordu. Aklım, mantığım ve bitap düşmüş duygularım tek bir şeye odaklanmış arsız heves neferlerine, "Ulan Allahsızlar, yedi sene sürüdük! Bir gururlu olun kuduruklar!" diye seslense de tüm neferler taarruza geçmişti. Hedef belliydi!

Yutkunarak içimdeki savaşı bastırmaya çalıştım. Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmeden bana sinirle bakan Akın'a çevirdim bakışlarımı. Ateş saçan gözlerini üzerimde gezdiriyordu.

"Ne öyle dövecek gibi bakıyorsun?" Kaşlarım sinirle çatıldı.

"Sen çalan kapıları böyle mi açıyorsun?"

Şaşkınlıkla ne dediğini anlamak ister gibi üstüme başıma baktığımda utançla yanaklarıma kan hücum etti. Büs-

tiyerim kırışmış, göğüslerimin yarısı dışarıdaydı. Ne kadar tutkuyla sertleşmiş göğüs uçlarımı görmesi mümkün olmasa da karşısında yarı çıplak duruyordum. Üstelik üstümde eteğim olsa da altımda külot yoktu. Gerçi gözünde lazer taşımıyorsa bunu anlaması zordu.

Kuyruğu dik tutmak adına bütün şaşkınlığımdan arınıp, "Ben... Birini bekliyordum." dedim. Sesimi ve bakışlarıma bir ciddilik katmak içim bütün sınırlarımı zorladım. "Seni de o sandım."

"Nasıl yani?" Eğer mümkün olsa Akın gözlerinde ateşler çıkaracak bir sertlikle bana bakıyordu. Üstelik her geçen saniye artan sinirini alnında atan damardan anlamak mümkündü.

"Açık değil mi? Hâlim ortada, birisini bekliyordum diyorum. Bunun nasılı mı var? Gayet belli neyin, ne olduğu? Hem sen neden geldin Akın?"

Akın, hiddeti artmış bir hâlde elini kapı pervazına dayadı. "Neden geldim sence?"

"Nereden bileyim ben? Oradan bakınca müneccim gibi mi duruyorum? Anca soruya soruyla karşılık verdiğine göre bir cevabın yok diyebilirim şu anda."

"Her şey değişiyor da senin şu dilin hep aynı kalıyor Efsun! İyi madem, benim kadar senin de yok demek ki sen de soruyla karşılık veriyorsun." Yaslandığı pervazdan doğrulup içeri yöneldi.

"Benim sana vermem gereken bir cevabım yok zaten Akın. Anlayamadığım bir şekilde kapıma dayanan sensin." Aramızdaki mesafeyi korumak istesem de o yavaştan içeri süzülüyordu. "Ayrıca birini bekliyorum dedim Akın."

"Kimi?" Üzerime doğru adımlayıp yüzüme eğildi. Dişlerini sıkmıştı. Sabırla solurken gözlerimi devirdim.

"Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Ayrıca ne yaptığını zannediyorsun sen Akın? Ne bu şimdi? Kapıma dayanma-

lar, hesap sormalar falan? Ne bu tavırlar? Hem sen nereden çıktın bir kere?"

Sesim iyice yükselmişti. Yarım kalan işimin hıncının üstüne bana bu kadar yakın olması eklenince sinirlenmiştim.

"Yarım kalmış bir işimiz var."

"Ne yarım kalması, ne işi ya! Bizim seninle tek bir işimiz vardı, o da tek gecelikti, ta fi tarihinden kalma. O da yaşandı ve bitti." Bedenim sinirle titrese de sesim çok netti. Konuşmasına izin vermeden hışımla kapıyı gösterdim. "Git lütfen."

"Konuşmamız lazım Efsun." Ben onca şeyi söylememişim gibi bir ciddiyetle konuşmuştu.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok Akın!"

"Yanılıyorsun Efsun, konuşacak çok şeyimiz var. Benim sana anlatmam gerekenler var."

"Akın! Hiçbir şey anlatmanı istemiyorum! Benim, seninle harcayacak vaktim yok." Sinirle kapıyı bir kez daha gösterdim.

"Bak Efsun, canının yandığını biliyorum. Bak, söyleyeceklerim ne giden zamanı geri getirecek ne de vaktiyle olmuş acını dindirecek ama izin ver anlatayım, söyleyeceklerimi dinle."

"Ne anlatacaksın Akın ya? Hatırlamıyorum bile kaç zaman geçmiş, gelmişim yirmi beş yaşına. On sekiz yaşımdaki kıytırık bir 'aşkı' mı hatırlayacağım? Ben çoktan büyüdüm, unuttum gittim o günleri. Sen gerçekten bu kadar mantıksız bir insan mısın?"

Cevap vermeden sadece beni dinliyordu. Kendimi durdurmadan devam ettim. "Ya şaka gibi bir de gelmiş açıklama diyorsun ya! Hadi bir sene olur, karşılıksız bir seversin. İki sene olur, iki seversin. Ama üç seneden sonra..." Hışımla kaldırdım başımı ve gözlerine baktım. "Üçüncüde

unutursun. Üç seneden sonra neyin ne olduğunu bile unutursun yahu!"

Gözlerini kısmış, beni izliyordu. O da biliyordu... O da biliyordu sarf ettiğim kelimelerin ardındaki gölge kelimeleri. Dilim yok derken gözlerimin başka dediğini. Beni gözlerimden okuyordu.

"Bak Akın..." dedim sakinleşmek için nefes verirken. "Ben böyle çok duygusal konuşmalar yapan birisi değilim. Açıklaması ne olursa olsun, istersen onca sene bir yerde esir düşmüş filan ol, benim için gerçekten bir ehemmiyeti yok."

Esir düşmesi bana sarf ettiği kelimeleri, ardımdan yetişip ertesi gün hapı vermesini aklamıyordu. Yitip giden yedi senemi, kırık kalbimi aklamıyordu. Akın'ın esareti, benim esaretimi haklı çıkarmıyordu.

"Üzgünüm Akın ama aradan geçen zamana bakınca söyleyeceklerinin artık bir ehemmiyeti yok. Ne kadar zaman önceydi, hatırlamıyorum bile. Unuttum yani ben çoktan. Bugün karşıma gelmiş olsan da... Yani..." Tek omzumu umursamaz gibi kaldırıp dudaklarımı büktüm. "Yani gerçekten çok elzem bir açıklaman olsa da... Benim için bir ehemmiyeti yok. Ben öyle sevgili mevgili takılacak birisi de değilim zaten." Sevgili derken dudaklarımı iğrenç bir şeyden bahseder gibi büktüm.

Bakışları gölgelense, yumruk olmuş elleri titrese de ağzını açıp tek kelime etmeden dinliyordu beni.

"Ben düz biriyim. Tek gecelik ilişkiler var sadece benim hayatımda. Geri kalan zamanda da işimde gücümdeyim." Umursamaz bir tavırla elimi savurdum.

Akın'ın çenesi kasıldı ve sertçe yutkundu. Lakin konuşamadı.

Derin ve sesli bir soluk verirken saçlarımı düzelttim. "Sözün özü ben böyle rahatım. Kimseyle de başımı ağrıtmak, aklımı oyalamak istemediğimden de eminim. Başkası da olsa aynı şey geçerli. Ben tek gecelik, ertesi günü olma-

yan ilişkilerin kadınıyım." Son sözümde tam da gözlerinin içine bakarak söyledim.

Sinirle bakıp dudaklarını birbirine bastırdı, sanki sakinleşmek ister gibi. Başını öfkesini gizleyemeden anlaşıldı der gibi sallıyordu.

Karşımdaki hâline bakıp, "Neden sinirlendiğini anlayamıyorum Akın." dedim. Gayet sakin ve yumuşak bir ton vardı sesimde. "Sen de biliyorsun ki zaman akarken insanlar da değişir. Ben 2013 yılında dondurulup kalmış olamazdım herhâlde, değil mi?"

Bir kara delik misali olan sakinliğimle karşılıyordum alev almış gözlerini. Ben ne kadar sakinsem; o, o kadar değersiz demekti.

"Doğru." dedi bir ok gibi keskin. "Ben eski bir tanıdığa bakmıştım..." Gözleri gözlerime mıhlıydı. "Ama yanılmışım. Karşımda gördüğüm seni tanımıyorum." Bir adım geriledi.

Öldü o, öldürdün.

Başımı hafif büküp, "Üzgünüm Akın. Benden ne bekleyerek geldin buraya emin ol bilmiyorum ama ben erkeklerle ya arkadaş olurum ya da sadece..." dedim devamında ellerimi iki yana açtım, ne olduğu malum sözü tekrar dile getirmeden.

Akın'ın sert bir yutkunuşu daha duyuldu loş antrede. Elini kapı koluna attı. Ve son bir kez gözlerime baktı. Loş ışıkta manasını çözemiyordum gözlerinin. Belki veda eder gibiydi, belki sinirli, belki de sadece hüzünlü.

"Hoşça kal Efsun."

Yıllar sonra bir kez daha ondan duyduğum bu veda sözüyle göğsüme zehirli bir ok saplandı sanki. Zaman dondu kaldı. Sadece yaşamak için mecbur bir nefes verdim. Ellerim sıkı sıkıya yumruk oldu. O kadar belli ettim ki kendimi, o da fark etti.

"Biliyorum." Çıkmadan durdu olduğu yerde. "Biliyorum, çok canın yandı Efsun ve ben o yangına yetişemedim. Yaktım, yıktım her şeyi. Şu anda da artakalan külleriyle konuşuyorum."

Sesi çatallı, kurşuni bir fısıltıdan ibaretti.

"Git Akın." Dilimin aksine yüreğimden geçenler bambaşkaydı.

Gitme.

Benden bir daha gitmek için yüzünü aralık kapıya döndü. Apartmanın lambası pürüzsüz esmer tenine vurdu. Bakışlarım acırken benden giden yüzüne baktım ağlamamak için kendimi zor tutarak.

Tam çıkacaktı ki durdu.

"Git." dedim tekrar.

Gitme.

Kapı kolundaki elini sıktı. Öyle bir sıktı ki kapı kolunu, kapıyı da söküp beraberinde fırlatıp atacak sandım bir an. Ani bir solukla kapıyı çarptı. Ama evi terk etmemişti.

"Git." dedi dudaklarım fısıltıyla.

Gitme dedi bana inat yüreğim.

"Ben razıyım." dedi zoraki çıkan ama kalın bir sesle.

Dudaklarım neyden bahsettiğini anlayamadan açılırken, o tekrar konuştu.

"Ben, benimle tek gecelik ilişki yaşamana da benden başkasıyla olsan da ağzımı açıp tek kelime etmemeye razıyım."

Kaşlarımı çatmış, gözlerimi şaşkınlıkla yüzünde gezdiriyordum. Bunu dahi kabul ediyor olmasının şaşkınlığını atmam lazımdı üzerimden.

"Akın, herkes olabilir ama sen olmazsın, olamazsın. Çünkü seninle benim..."

"Yok!" dedi cümlemi tamamlamama izin vermeden ba-

ğırarak. "Seninle benim bir yaşanmışlığımız yok. Olmadı amına koyayım! Olamadı! Anlaşılan o ki..." dedi sesi kısılırken. "Olmayacak da..."

"Olmayacak Akın." Başımı iki yana salladım.

"Ben razıyım Efsun. Hayatında bir hiç olmaya razıyım ama yeter ki o hiç, hayatına ait bir hiç olsun." Bana biraz daha yaklaştı.

"Akın..." dedim itiraz etmek için lakin çoktan nefesi nefesime kavuşmuştu.

Bu yakınlık... Tüm itirazlarımı, söylediğim her şeyi silip süpürdü. Akın'dan önce öpüşmüştüm, Akın'dan sonra da öpüşmüştüm. Akın'dan önce başka bedenleri sevmeyi denemiştim, Akın'dan sonra da başka bedenleri sevmeyi denemiştim. Fakat muvaffak olamamıştım. Akın'dan sonra her soluklandığım dudak, nafile bir biçimde bana sevişmeyi cezbedici kılmamıştı ve bu sebeple benim ondan sonram hiç olamamıştı.

Akın'dan öncesi ise zaten yoktu... Milattan öncem de sonram da kayıptı, koca bir kayıp. Bir onun öpüşü, onun varlığı, onunla yaşadıklarım vardı. Akın, bende karşı konulamaz bir yangının kapılarını açıyordu.

Bir onunlayken hayat vardı. Bir onunlayken gerçekten nefes alıyordum.

Dudaklarımı hasretle ağzına almış, koparırcasına emen adam sadece bir zamanlar, o zamanlarda da çok kısa bir süreliğine benim adamım olabilmişti.

Ben, hâlâ nefesime karışan nefesinin hasretine mi yoksa hareketin aniliğine afallamam mı gerektiğini düşünüyordum.

Hayat, koca bir emrivakiydi.

Gözlerim hasretle kapanmış, tenim özlemle yanmaya başlamıştı. Kalbim ise üzerindeki ölü toprağını atıp dirilen bu onursuz aşkla hızlanmaya başlamıştı.

Hasret, özlem ve aşk... Dudaklarımdan ruhuma yayıldı.

Özlemle kavrulmuş ruhum, vuslatla tekrar yaralarını saracak gibi dirilse de bir küçük kız çocuğu ağladı içimde. Titreyerek sinir krizi geçiren bir kız çocuğuydu bu. Hayatına kaldığı yerden devam etmek için test kitaplarına sarılan ve hayatta hiçbir zaman onu anlayanı, sarıp sarmalayanı olmamış bir kız çocuğu...

Akın tüm sarıp sarmalayıcı öpüşüyle dudaklarımda baskın hâle geldiğinde dilini ağzıma saldı ve istekle homurdanıp elini belime attı. Ellerini hızla itip onu istemediğimi belli eder şekilde kafamı sağa sola salladım.

İstemeye istemeye dudaklarımı bıraktı. Lakin nefeslerini sus çizgime salmaktan vazgeçemedi.

"Ne yaptığını zannediyorsun Akın!" Hızla kendimi uzaklaştırdım ondan.

Onu istememe ile birlikte afallamıştı. Benden beklemediği bu tepkiyle artık hiçbir olurumuzun olmadığını anlamış gibi çaresizlikle ellerini yumruk yapmıştı.

"Bu gece birine söz verdim..." dedim kendimin bile tanımakta zorlandığı gaddar bir sesle. Daha da ileri gittim. "Eğer çok istiyorsan..." Kollarımı önümde kavuşturup, "Bugün git, yarın gel." dedim sanki bir iş anlaşmasındaymış gibi.

Akın'ın gece gözleri hiddetle karardığında adımı bile anmak istemediğine emindim. Yüzümdeki soluklarını sinir ele geçirmiş gibiydi, kırmızı görmüş boğa gibi soluyordu. Alt çenesi öne kaydı. Konuşmak istiyor ama bana ne diyeceğini bulamıyor gibi bir hâli vardı ya da bir şey demeye korkuyordu.

Belimden inmiş elleri yumruk olmuş, damarları patlayacak kadar şişmişti. Hiddetle saliselik bir zaman diliminde, "HAYATIMI SİKEYİM!!" diyerek kapıya bir tane geçirdiğinde, tiz bir çığlık atarak yerimde zıpladım. Korkuyla açtım gözlerimi. Akın ikinci kez yumruğunu kapıma geçirmeden ikazla bağırdım.

"O kapıya bir kez daha vurursan yarın için de şansın kalmaz!"

Antredeki tiz ve cırlayan sesimle birlikte eli havada öylece yumruk olarak dondu kaldı. Gözleri gözlerimdeyken sesim tehditkâr bir fısıltıya döndü. "Ee, hani sesini çıkarmazdın?"

İnatla cevap bekler bir hâlde yüzüne baktım. Bir cevap vermedi, veremedi. Gözlerinde sadece sinir yoktu, belli ki söylemediklerinin yarası da vardı. "Çıkarmam..." diye mırıldandı belli belirsiz ve geri geri adımladı.

Kapıyı açtığında hâlâ gözlerime bakıyordu. Gözlerimden koptuğunda eşikten hızla dışarı çıktı ve ardı sıra kapıyı sertçe, evi sallarcasına çekti gitti.

Gittikten iki saniye sonra idrak ettim az önce yaşadıklarımı. Bedenim boşalmış, ruhum çekilmiş gibi öylece boşluğa bakıyordum. Gittiğini idrak ettikten sonra Akın'ın tekrar döndüğü gerçeği sarıp sarmaladı beni. Tam yedi yıl sonra geri dönmüş, yokluğuyla yaşadığım onca yıldan sonra hiçbir şey olmamış gibi kapıma dayanmıştı. Ben hangisine yansaydım? Gidişine mi, yedi senedir olmayışına mı? Yoksa geri döndüğüne mi?

Sahi hangi yüzle geri dönmüştü o? Hangi yüzle karşıma yeniden çıkabilmişti?

Dudaklarım büküldüğünde boğazımdan çıkan acılı sesi ben bile tanıyamadım. Yaralı bir ceylan gibiydim o an. Yaslandığım duvarda sırtım kaydı ve usul usul kalçamın üzerine çöktüm. Sanki sokakta oynarken düşmüş bir çocuk gibi dizlerimi tutarak ağlıyordum. Akın'ın -şayet gitmediyse- bu ağlamamı duymamasının mümkünatı yoktu. Engel olamıyordum ağlamama da ağzımdan çıkan seslere de.

Bir müddet sonra haykırarak ağlamaya başladım. Ne burnumdan ne de ağzımdan savrulan salya sümüğe engel olamıyordum. Sarıldığım dizlerimi kavradım düşecekmişim gibi ve öylece, anne karnında bir bebekmiş gibi yere

yığıldım. Kafamı, karnıma çektiğim dizlerime gömdüm ve dizlerimde öldürdüm haykırışlarımı.

Bedenim, aklım, mantığım hepsi suspus olmuştu, sadece benim ağlamalarım duyuluyordu.

Akın duymuş duymamış, umurum değildi o an. Yine de bu krizi onun gözlerinin önünde yaşamadığım için şanslıydım. Ne kadar zaman geçti bilmeden orada öylece ağladım. Akıtacak gözyaşım kalmayınca da sakinleşmek için bedenim art arda titrerken, hâlâ dizlerim karnımda cenin pozisyonunda yatıyordum yerde. Duvardan destek alarak titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum. Gözlerim şişmişti, açmakta zorlanıyordum. Tutunduğum duvardan destek alarak kapıya ilerledim ve dürbünden baktım. Şiş gözlerimle bakmak zor olsa da fark ettiğim hâlâ yanan ve sönmeyen apartmanın ışığı ve kapımın önüne gölgesi düşen Akın oldu. Dudaklarım büküldü, kapıya doğru sessizce hıçkırdım ve titrek adımlarımla duvardan destek alarak ilerledim. Odamın kapısına geldiğinde yavaşça açıp kendimi yatağıma attım. Yastığa koyduğum avucuma düşürdüm yanağımı, gözyaşlarım yastığı ıslattı. Göğsüm hıçkırıklarla titredi, yastığım ıslandı.

Ağlayarak uyumalarım hep aynı adamaydı, uzun zaman olmuştu yeniden öyle uyumayalı. Bu gece, bu hasretim de diniyordu. İnsan en çok kendine zarar verirdi, en çok kendi canını yakmaktan hoşlanırdı. Belli ki ben de kendime acı çektirmeyi sevenlerdendim ki bunca sene geçmesine rağmen bir yokluğu seviyordum. Nitekim bu gece hasret dile gelmiş, her yandan sıkıştırıyordu.

Gözyaşları içinde karanlık rüyalara daldım. Bu şekilde uyumak zoruma gide gide uyudum. Aşk, bir insanın başına gelebilecek en zor sınavdı. Hele de o aşk onursuzsa... İnsanlar onursuz aşk istemezlerdi. Aşkın en onurlu hâli bile yorucuyken onursuz aşk... Tam olarak benim yaşadığımdı. Ben, onursuz bir âşıktım. Aşk dilenmekten gocun-

mamış, bu uğurda yedi senemi harcamıştım. İşte bu zoruma gidiyordu. Büyük konuşanın başına gelirdi ama ben hiç, "Yeter ki onursuz olmasın aşk." dememiştim, büyük konuşmamıştım. Peki, neden böyle olmuştu? Neden, ben bu onursuz aşkın içine doğmuştum? Evvelim de ahirim de bu aşk olmuştu?

14.BÖLÜM

Yüzüme yayılan sıcaklıkla huzursuz uykumdan uyanır gibi olsam da vücudum içinde bulunduğu sıcaklığa veda edip uyanmak istemedi. Kaşlarımı hafifçe çatıp ufak bir nefes verdim. Huzursuzluğumu alıp giden sıcak dokunuşlar, yaşlarla bezenmiş yanaklarımda gezindi. Kendimi o dokunuşlara teslim edip verdiği huzura sığındım. Saçlarıma dolandı, şakaklarımı okşadı. Şefkat nicedir gezinmemişti tenimde, sakinleştim ve rahatladım. Öyle ki sabah nasıl oldu hiç anlamadım.

Sabah olduğunda yıllardır uyumadığım kadar rahat bir uykudan uyandım. Gece akıttığım gözyaşlarına inat bir dinginlik vardı üstümde. Huzurlu bir güne uyanmıştım. Evde eksiklerin olduğu bir liste yapıp markete gittim. Bulunduğum ilçenin merkezine gidip alışveriş yaptım, deli gibi para harcadım. Güzellik malzemelerine para harcadım, kıyafetlere baktım ve farklı kahve tarifleri denedim. Kendimi bir şekilde akşama kadar oyaladım. Saatler ilerleyip da akşam olduğunda ise düşündüğüm tek şey Akın'ın bu gece gelip gelmeyeceği oldu. Bir yanım gelsin isterken, diğer yanım gelmesini istemiyordu. Gelmezse üzülürdüm ama eğer gelirse de yine bir bahane bulup, "Bugün git, ya-

rın gel." diyecektim. Karşısında en güçlü hâlimle duracaktım, bu düşünce ile ayaklandım. Onu yaralayacak sözleri en güzel hâlimle demek için duş aldım, hafif bir makyaj ve saçlarıma maşa yaptım.

Kendimi oyalayacak her şeyi denememe rağmen üstümdeki gerginliği atamadığımı fark edince bu kez de internetten alışveriş yapmaya başladım. Sürekli deli gibi alışverişe sarmamdan sebep elimde para kalmıyordu. Dahası adını bile hatırlamadığım o fazla parayı bir kenara koyma işi vardı. Kısa bir adı vardı ama gerçekten hatırlamıyordum. Çünkü param hiç artmıyordu benim. Hatta eksiye düşüyordum, babamdan alıyordum.

Harca harca bitmeyen paramdan kalanlarla alışverişten gazımı alamayınca, buraya teslimat yapmayan mağazalara bulaşmaya başladım. Birkaç mağazanın müşteri hizmetlerini arayıp ağzıma geleni saydım ama o da kesmeyince bir sonraki durağım restoranlar oldu.

"Ne demek Yüksekova'da KFC yok?" Telefonun ucundaki adama çemkirdim.

"Bacım, Urfa'da Oxford vardı da biz mi gitmedik?" Karşıdaki amca beni resmen alaya alıyordu.

Tavrı karşısında yüzümü ekşittim.

"Bu ne laubali bir cevap? Nasıl bir müşteri hizmeti bu?"

"Ablacığım, yahu ben tavukçuyum, tavukçu! Konuştuğunun yarısını anliyem, yarısını anlamiyem. Telefonu açtığından beri kifici mi kilikli filifili mi ne, ondan deyip duruyorsan. Allasen kanat çevirme var, ızgara var, yer misin diyem, yok, takmışsın bir kifici, kilikili filifili diye, onu deyip duruyorsun bana! De hade get işine yav!"

"Siz kendinizi geliştirin di..."

Telefondan gelen dıt dıt sesiyle şok içinde telefona baktım. Resmen yüzüme kapanmıştı telefon!

"AAA, SURATIMA KAPATTI MANYAK!!" Karşımda

kimse yoktu ama bu benim bağırmama engel değildi. Ben de telefona bağırıyordum. "DAYI, BEN SEN KENDİNİ GELİŞTİR DİYE DİYORUM. DAYI TAVUKÇUYMUŞ! TAVUK ARIYORUM BEN DE ZATEN!"

Yaşanan tavukçu faciasından sonra sırasıyla ünlü bir pizzacı ve hamburgerciyi de aramayı denemiş, ardından iki paket sigarayla geceyi etmiştim. Yapacak hiçbir işim, kaçacak hiçbir yolum kalmayınca saatin yelkovan sesini dinleyip ritmik hareketlerini yutkunarak izlemeye başladım. Vakit ilerledikçe gelecek mi, gelmeyecek mi telaşı sarmıştı bütün vücudumu. Gelirse ne yapacaktım? Gelmeyeceği ihtimalini farkında olmadan elemiştim. Hem dün akşam da çok gelecek gibiydi ama saat dokuz olmuştu. Vazgeçmiş olma ihtimalini bile düşünmek istemiyordum.

Kendimi bir şeylerle oyalayıp üzüleceğim düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Ellerim sigara kokmasın diye parfüm ve el kremi rutinimi uyguladım, dişlerimi fırçaladım. Artık heyecandan sesli nefesler alıp veriyordum. En güzel sakinleşme yerim olan makyaj masama geçip aheste aheste saçlarımı taradım. Günlük pijamalarımın yerini kısa, yakası transparan bir gecelik, üzerine yine aynı ipekten kısa bir sabahlık bile giymiştim. Kulak arkalarıma ufak bir esans da sürerken merakla saate bakıyordum hâlâ. Bütün vücudum ayazda kalmış gibi heyecanla titriyordu.

Saat on oldu. Sabırla bekledim.

Saat on bir oldu. Bir sigara yaktım.

Saat on iki oldu, sinirle gülmeye başladım.

Saat on iki buçuk olduğunda iyice kaybolan umudumla balkona çıkıp bir sigara daha yaktım. Gecenin karanlığında sigaramın dumanına görmeyen gözlerle bakıp kendi hâlime güldüm. İki damla yaş usulca aktı gözlerimden yanağıma doğru. Bir an gerçekten Akın'ın gerçek yüzünü unutacaktım. Bir an gerçekten ona inanacaktım. Söylediği lafları, acı içinde geçen yedi senemi unutacaktım bir an.

Gerçi gelse de bir şey fark etmeyecekti ki. En şuh hâlimle karşısına geçip ona yine, "Bugün git, yarın gel." diyecektim. Ne olursa olsun, bir gerçek vardı ki beni kandırmıştı. Artık on sekiz yaşımda olmadığımı söylememe rağmen bir yanım ona inanmıştı işte. Dün "Her şeye razıyım." demişti ama bugün beni ekmişti. Yedi sene beni, ailesini siklemeden ardını dönüp gitmiş olan bir adamdan ne bekliyordum ki? Biten sigaramı küllüğe basıp kendimi doldurmaya devam ettim. Kollarımı gecenin soğuğuna karşı korunmak için göğsümde kavuşturdum. Öyle dolup taşmıştım ki ayağımı sallıyordum sinirle. Balkonda kollarımı göğsümde kavuşturmuş, gecenin karanlığına bakıyor, bir yandan da sinirle ayağımı tekletiyordum. İçeriden gelen telefonumun sesiyle salona adımladım. Gece ayazında buz gibi olan vücudum ani sıcaklık karşısında titredi. Sinirden farkına varamadığım soğuk fena üşütmüştü beni. Balkon kapısını sıkıca kapatıp ısrarla çalan telefonuma doğru ilerledim. Ekranda yanıp sönen yabancı numaraya bakınca gözüm bir saate bir ekrana kaydı. Bu saatte arayan yabancı numaranın pek hayırlı olmayacağını düşünüp açma konusunda kararsız kaldım bir an. Ancak hastaneden aranma ihtimali ile bitmeden aramayı cevapladım.

"Alo?"

Karşı taraftan boğuk sesi gelmeden, nefesinden tanıdım Akın'ı.

"Efsun..." Yine açık havada, dışarıdaydı. Dejavu denir ya hani, o his bütün bedenimi sardı. Tıpkı seneler evvel olduğu gibiydi her şey. Yaşımın kaç olduğu, durumların ne kadar değiştiği hiç önemli değildi. Sanki geçen zamana inat, ben olduğum yerde kalmıştım ve Akın yine açık havada, boğuk sesiyle telefonun diğer ucunda bana, "Efsun," diyordu. Göz bebeklerim yaşadığım aşinalık ile titredi, boğazıma kocaman bir yumru oturdu. Ağlamamak, akmaya yüz tutmuş yaşları koyuvermemek için bütün gücümü kullandım.

"Numaramı nereden buldun?" Tek sığınağım, beni yarı yolda bırakmayacağını bildiğim sinirimdi.

"Geçen hafta Banu'dan almıştım." Önemsiz bir konu gibi geçiştirdi beni. Asıl söylemesi gerekene geçmek ister gibi, "Efsun ben..." deyip ardından yutkunduğunda sesi mahcuptu. "Ben gelemeyeceğim."

Bir iki saniye durdum. Kendime kızdım önce. Ardından sinirimin gölgelediği bir alayla kısaca güldüm.

"Şaşırmadım Akın. Zaten benim de bu gece için başka bir işim vardı. İyi oldu bir nevi ama sen, beni şaşırtmadın. Biliyordum. En nihayetinde döneklik yapacağını biliyordum."

Her ne kadar umursamaz bir sakinlikte kalmaya çalışsam da döneklik kelimesini sarf ederken hıncahınç bir edayla tıslamama engel olamadım. Aslında telefonu yüzüne kapatmam gerekirdi ama diğer tarafta Akın'ın sabretmek ister gibi bir nefes verdiğini duyunca bekledim ne diyeceğini. Konuştuğunda sözlerdi sitemkârdı.

"Anlamadığın ne biliyor musun Efsun? Anlamadığın; yarınımın olmadığı, varlığımla yokluğum arasında bir ince çizgi dahi olmadığı. Ben bile anladım! Ben bile yarın telafi edilemeyecek sözler söylememem gerektiğini bir yarınım olmadığı vakit anladım! Ama sen... Sen anlamıyorsun. Keşke sana bunu anlatabilecek hatta öğretebilecek vaktim olsaydı."

Sesi gitgide kısılmış, sonlara doğru mırıltıya dönmüştü. Lakin ben, beni ele geçiren sinirime engel olamadım. Kalbim acıyla atarken ben sinirle sesli bir şekilde güldüm. Gerçi gitgide yükselen sesim kontrolü kaybettiğimi gösteriyordu.

"Dalga mı geçiyorsun ya sen benimle! YEDİ SENE LAN! YEDİ SENEDİR YOKTUN SEN! SESİN, SOLUĞUN, ADIN BİLE YOKTU SENİN!!"

Eminim ki tiz çığlığıma tüm apartmandakiler uyanmıştı. Ancak gözüm öyle bir dönmüştü ki kimseyi, hiçbir şeyi takacak durumda değildim. Ne cevap vereceğini beklerken art arda silah sesleri geldiğinde çığlık atmayı bıraktım, korkuyla dondum kaldım.

"Ak- Akın ne oluyor? O ses... Silah sesi miydi o?"

Bana cevap vermek yerine, "Kapatmam lazım Efsun." dedi. Sesi donuktu, hiçbir duyguya yer vermiyordu. Telsiz olduğunu düşündüğüm bir yerden Sarkışlalı'nın sesi karıştı sesine.

"Komutanım telefondan dolayı telsiz hatlarında problem olabilir."

"Kimin telefonu var lan?" diye bir anda fırlayan kesinlikle Kıvanç'tı.

"Akın!" diye atıldım telefonu kapatmasın diye.

"Sana ne amına koyduğum!" diyen Akın değil, Sarkışlalı'ydı.

"Telefon açık hâlâ!" Uyarır gibi tıslayan Akın, tekrar bana döndü. Ancak, "Bak Efsun..." diye başladığı cümlesi Sarkışlalı'nın, *"Kusura bakma yenge!"* diye atılmasıyla yarım kaldı.

"Biri bana operasyona telefon çıkarıp çıkaramadığımızı söyleyebilir mi lütfen?!" Atik'in takıldığı konu başkaydı.

"Sana ne oğlum, komutan o bir kere. İstediği şekilde çıkar operasyona!" diyen Ufo da varlığını belli edip en makul tonda konuşanımız oldu.

"Ne yengesi ya! Bana bir de yenge mi dedi o?" Komedi filmlerini aratmayan telefon konuşmamıza Sarkışlalı'nın dediği lafa cırlayarak tekrar dâhil oldum.

Akın, "Efsun, sana demedi, tamam, sakin." diyerek beni sakinleştirmeye çalışırken arkadan Ufo'nun sesini işittim bir kez daha.

"Yapma komutanım. Kime dedi, bana mı dedi?" Ufo da dalga geçer bir hâl almış, tepkisi yerini mekanik bir ton verdiği sesine bıraktı.

"Komutanım, saat beş yönünde sniper var. Talimat nedir?"

Akın herhangi bir cevap vermeden araya tekrar Kıvanç girdi.

"O zaman ben de operasyona telefon çıkarabilir miyim komutanım?" Nasıl becerebildiyse sesi, acayip derecede sevimliydi.

Bozuk plak gibi başa sardım.

"YEDİ SENE AKIN!' KOSKOCA YEDİ SENEEE?!"

"Of bu telsizden çok kötü cızırtı sesi geliyor!" Kıvanç, aniden sitem etmeye başladı. Ardından tüm sevimliliğiyle ekledi. *"Komutanım? Operasyona telefon diyorduk? Orada mısınız? Adamın kesin kulak zarı patladı."*

"Oğlum sen girmesene araya kuma gibi!" diye Kıvanç'ı azarlayan Sarkışlalı'ydı.

"Kesin sesinizi hepiniz de." Akın sinirle arkadakilere bağırıp sesleri azıcık kesip bana döndü. "Efsun... Ben sana ne desem bu öfken geçmeyecek. Ama öfkelenmeni, sahte duygusuzluğuna tercih ederim."

Ben herhangi bir şey diyemeden az önce azarlanan onlar değilmiş gibi Kıvanç, Sarkışlalı'ya, *"Hayır ben neye şaşırıyorum, biliyor musun öküz?"* diye sataştı arkadan.

Sarkışlalı güya ben duymayayım diye sessizce tısladı: *"Seni siksin öküz!"*

Kıvanç, bunu hiç duymamış gibi sitemine devam etti.

"Sen on beş dakikada İŞİD'den üç köyü tamamen almış adamın ta kendisi ol ama bir hatun için lisede okula gizliden telefon sokar gibi operasyona telefon getir. Yakında mesajlaşmaya başlarsa şaşı..."

"Kapa çeneni Atik!"

"Emredersiniz komutanım!"

"Ben sniperı indiriyorum, vallahi günah benden gitti!" dedi Ufo.

Telefonun diğer ucunda resmen bir operasyon vardı ancak benim takıldığım yer bambaşkaydı.

"BENİM ÖFKEMİN SEBEBİ SENİN DEĞERLİ OLU-

ŞUN DEĞİL AKIN! KOSKOCA YEDİ SENE GEÇMİŞ, SEN BUNU BİLE KÜÇÜMSÜYORSUN! BEN BUNA İFRİT OLDUM YA! SENİN..."

Sözümün ortasında Kıvanç'ın Ufo'ya cevap veren sesine karıştı sesim.

"Onu vurmanın günahı değil, sevabı olur koçum. Yardır!"

"Sana aç çeneni dedi mi komutan?" diye Kıvanç'la dalga geçen Sarkışlalı'ydı.

"...SENİN BENİM YANIMA GERİ DÖNMEYE BİLE YÜZÜNÜN OLMAMASI LAZIMDI AKIN!"

Akın bana cevap vermeden önce, "Sniperı vurunca başlıyoruz. Saat üç yönündeki pikabı patlat Atik." dedi monoton bir sesle.

"Emredersiniz komutanım!"

Akın'ın donuk sesinin yerini sıkıntılı bir hâl aldı benimle konuşurken.

"Efsun sana dönünce konuşuruz demeyeceğim. Döneceğimin bir garantisi yok ama dönersem eğer, konuşuruz."

"Konuşmayacağız Akın!"

Keskin bir yırtılma sesi geldi, ardından büyük bir patlama duyuldu.

"Akın?" diye bağırdım panik ve korkuyla titreyerek.

"Kapatıyorum!" dedi Akın sabırsızca ve cevabımı beklemeden kapattı.

Kapanan telefona bakakaldım. Az önce nasıl bir konuşma geçmişti aramızda? Ekranda kırmızı yazan süreyi kazıdım zihnime. Sadece bir dakika konuşmuştuk. O kadar hızlı bir konuşmaydı ki ve herkes o kadar aynı anda konuşmuştu ki ne kendi dediklerimi ne de Akın'ın dediklerini algılayabilmiştim. Elimde telefonla öylece kalakaldım. Bir an telefonu duvara fırlatmak istesem de yeni telefona vereceğim paraya kıyamayıp koltuğa attım.

Ne yani gerçekten benim onu bekleyeceğimi mi düşünüyor diye içim içimi yerken sinirden kulaklarımdan dışarı duman çıkacağını sandım. Beynim ateş almış gibiydi. Tabii ki de Akın'ı beklemeyecektim. Kafam beklemek kelimesinde dönüp dururken elimi gece kremlerime attım. Yüzüme kalın bir tabaka gece kremi sürüp yatağa sırtüstü uzandım ve cildimin kremi emmesini bekledim. Beklersem bunu beklerdim, Akın kimdi ki onu bekleyecektim ben? O sadece bana fazladan kırışıklık sebebiydi, o kadar!

Ne kırışıklığı, bildiğin münferit intihar sebebi!

Ne intiharı, sus, ağzından yel alsın Efsun! Fırtınalara dayanmışsın, bir üflemede mi kopacaksın hayattan! Sakin, sakin. Uyuyoruz, uyuyoruz, güzelleşiyoruz. Sakin sakin güzelleşiyoruz.

Kafamın içi düğün yeri gibiydi, bütün benliklerim birbirine girmişti sanki. Sinirimi çıkarmak için yastığıma bir tane yumruk atıp başımı geri koydum. Sakinleşmek için derin derin nefesler almaya başladım. Yattığım yerde meditasyon niyetine alıp verdiğim nefesler beni bir tık sakinleştirince aklıma bu kez bambaşka bir olasılık geldi. Akın'a âşık yanım kızgın yanımı susturdu.

Ya vurulursa?

Gözümü açıp korkuyla tavana baktım. Olabilir miydi?

"Saçmalama Efsun, sen de! Onca sene bir şey olmadan yaşamış işte. Dokuz ayaklı kedi gibidir, o hiçbir şeycik olmaz." Tavana bakarak söylediklerim arasında kafama takılan tek bir şey oldu: Dokuz canlıydı o sanki?

Kediyle dokuzdan eminim ama gerisi spontane gelişiyordu.

"Ya of!" Başımı hızla iki yana salladım. "Nerede lan benim klasik müziğim?" Odayı dolduran Fazıl Say'ın piyanosundan Mozart'ın Türk Marşı eşliğinde gözlerimi kapadım ve dinginleşen hâlimle kendimi uykunun kollarına bıraktım. İyi bir uyku, en güzel kaçıştı ne de olsa...

15.BÖLÜM

Aklımın bana oyun oynamasına, fazla mesaiye çıkmış beyin hücrelerimin olmadık senaryolar yazmasına mahal vermeden kendimden geçmiştim. Sabah ezanının sesi kulaklarıma doluyordu gözlerimi açtığımda. Yüzümdeki yastığa bulaşmış gece kremlerinin fazlasını temizledim. Parmaklarımı tatmin olmuş bir şekilde yumuşacık olmuş tenimde gezdirdim. Dudaklarımdaki tebessümle pürüzsüz ve yumuşacık tenimi okşadım.

Aslında mutlu olmak bu kadar basitti aslında, tabii görebilene.

Kreme bulanmış yastık kılıfımı da değiştirip akşam fırçalamadan yattığım dişlerimi fırçaladım ve hem vaktin erken olması hem de tam olarak uykumu alamamış olmamdan sebep gerisin geri yattım. Yeniden uyanır gibi olduğumda güneş ve tanıdık bir sıcaklığın dokunuşunu tenimde hissettim. Ufak bir tebessüm ederken yattığım yerde mırıldandım. Sıcak dokunuşlar yüzümden şakaklarıma, oradan da saçlarıma ilerleyip usul usul gezindi. İçimi mayıştıran bir gezinti tebessümümü büyütse de hâlâ gözümü açamıyordum. Kafamı sağ sol yaparken mırıl-

danmaya devam ettim. Şakağımdan yanağıma doğru okşanınca daha çok okşanmak istedim. İstekle, "Hımmm..." diye mırıldandım.

Dudaklarımdaki sessiz tebessüme inat kulaklarıma dolan kıkırdama sesi ile aniden gözlerimi açtım. İlk dikkatimi çeken yanağımdaki el oldu. Şaşkınlıkla elin sahibi olan bedene baktığımda koca bir çığlıkla haykırmak için ağzımı açtım. Ancak yanağımdaki el dudaklarımı tuttu ve odama kadar girmiş davetsiz misafir olan Akın diğer elinin işaret parmağını dudaklarına götürdü.

"Şşşşşşt! Benim, bağırma sakın, apartman burası. Duyarlar." Dudaklarımın üstündeki eli yüzünden sesim çıkmasa da uyku sersemi bir hâlde kocaman açılmış gözlerle ona baktım. Bağırmayacağımdan emin olduktan sonra elini dudaklarımdan çekti. Onunla eş zamanlı ben de bir hışımla gece lambama uzandım.

"YA SEN NE HAKLA BENİM ODAMA GİREBİLİRSİN YA!" Lambayı aldığım gibi kafasına geçirmek için salladım ama tabii ki kafasına iki santim kala tuttu.

"Kafasız bir adamla yatamazsın, değil mi?" Bir de kibarca gülümsedi! Biraz önce bağıran hâlime zıt bir anda sakin bir sesle kaşlarımı kaldırdım.

"Sen zaten kafasızsın Akın. Sen de azıcık kafa olsa benim odama niye... Bir dakika ya! Odama da değil! YA GERİ ZEKÂLI SEN BENİM YATAĞIMA GİRMİŞSİN! YATAĞIMA!"

Sakin başlayan konuşmam cırlamayla son buldu. Karşımdaki adamsa sanki ben hiç cırlamamışım gibi gözlerime dalmış, derin derin bakıyordu. Konuştuğunda en az gözleri kadar yoğundu sesi de.

"Git deme Efsun." Gözbebekleri titredi. Korkuyordu. Gözbebeklerine kadar korkuyordu hem de.

"Ne diyeyim Akın? Sen daha iyi bilirsin, hangi kelimeler daha çok can yakar. Ne diyeyim mesela? *Hoşça kal* işine

yarar mı? Ya da *unut* desem? Şey de var ya... Dur, unuttum ya sana uyup, ondan hatırlaması biraz zor oluyor. Hmmm. Hah! Hatırladım. Hem de kelimesi kelimesine: *Sen toy olmasan bana prezervatif taktırırdın* var bir de bak. Tam kamu spotu gibi söz!" Sonunda ellerimi açmış, bir afiş asıyor gibi yapmıştım.

Ben konuştukça Akın bozuluyor, gözlerime sertçe bakıyordu. Ben kilitli kalmış, yıllanmış kutu kutu eski mevzuları açtıkça her açılan kutudan düşük rakam çıkıyordu Akın'a. İçimde birikmiş ne varsa saydım, döktüm. Ağzıma geleni söyledim. İçim soğumasa da bir an duruldum. Hemen peşine işaret parmağımla onu gösterdim ve yalandan bir minnetle devam ettim bu sefer.

"Ama sana çok teşekkür ederim Akıncığım! Senin bu öğüdünle hiç karşı taraftan beklemedim, hep kondomu kendim taktım. Sağ ol vallahi, hakkını ödeyemem." Son sözlerimle Akın'ın çenesi de kasılmış, elleri çarşafı sıkmıştı. "Sayende istenmeyen hamileliklerden korundum. Yoksa bu vakte kadar ohoo..." Ellerimi sallıyordum bir yandan da. "Bu toylukla yüz kere hamile kalırdım b..."

Sözümü daha bitiremeden yatağa yapıştım. Bileklerimi avucuna hapsetmiş, yüzüme karşı hızla soluyordu.

"LAN!" Sinirle seğiren çenesi sondaki N harfini ezmişti dudakları arasında.

Bağırdığı ben miydim yoksa kaybolan yıllarımız mı bilmiyordum.

"Lan! Dedim ki evlenmiştir! Belki çocuğu bile olmuştur dedim! Ama bu olma lan! Bu olma bana!"

Siniri barizdi ama acı var mıydı, bilmiyordum. Hangi duygularla konuştuğunu ayrıştıramıyordum simasından. Üstelik benim de sinirle alt çenem öne kayarken gözüme üşüşen yaşların uğultusu vurdu kulaklarıma. Ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. Lakin ağlamama engel olamadım. Sesim acı acı çıktı.

"Keşke..." dedim yanağıma yaşlar süzülürken. "Keşke evlenseydim. Keşke benim de..." Ağzımdan kaçan hıçkırığım soluğuna kavuştu. "Benim de çocuklarım olsaydı ve..." Devamını getiremeden titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim getiremediğim devamı kurşuni bir sesle Akın getirdi.

"Ve beni unutmuş olsaydın."

Dudaklarım titremeye devam ederken usul bir hıçkırık geçti içimden.

"Sen benim hayatımı mahvettin Akın." Gözlerini acıyla kapattı. Haklılığım bir bıçak misali keskindi. Derin bir nefes verse de gözlerini açamadı.

"Neden bu kadar taş yürekliydin Akın?"

Yanaklarım yaşlardan ıslanmış, yüzüne yüzüne hıçkırıyordum ama o gözlerini açmıyordu.

"Beni sevmen neden bu kadar zordu Akın?" Kırgınlığımdı firar eden dudaklarımdan. Yedi yılın acısıydı bir bir döktüklerim. Ancak kırgınlık aptallıktı. Acını göstermek zayıflıktı. Yine de durduramadım sitemimi.

"Beni sevmen neden bu kadar zordu Akın? Neden, neden, neden?"

Sesim gitgide cılızlaşıyor, sessiz hıçkırıklarıma kavuşuyordu. Akın gözleri kapalı bir hâlde bileklerimi eline hapsetmiş, öylece duruyordu. Art arda yutkunurken boynundaki damarlar şişti, zorla yutkundu, duruldu. Damarlarının belirginliği kızarmış boynundan görülür oldu. Gözlerini açmadı ama boğuk sesiyle zorlanarak da olsa konuştu.

"Nedenini söylesem biz... Yani bizim durumumuz değişecek mi?"

Hıçkırığımla aynı anda acı bir gülüş firar etti dudaklarımdan.

"Yedi sene Akın... Sen nedenini söylesen, bu geçen yedi senemi geri verebilir misin bana? Veremezsin. Değişemez

ki. Giden geri gelmez ki. Sen... Sen giden Akın mısın ki bana döndün? Gittiğin gibi misin Akın? Zaman seni de ezip geçmedi mi benim gibi?" Akın'ın çenesi, çehresi her bir zerresi acıyla titredi; bir cevap dahi veremedi. Konuşmadı, öylece yüzüme baktı. Kararlılıkla baktım yüzüne.

"Dedim ya, nerede olmuş olursan ol Akın, bu saatten sonra biz diye bir şey olmayacak."

Sesli bir şekilde yutkundu. Hâlâ gözlerini açamıyordu. "Olmasın..." diye mırıldandı belli belirsiz. Ardından cesaretini toplayıp gözlerini açtığında gece gözleri tamamen kararmıştı. "Sana vadedebilecek bir yarınım yok zaten. Olmasın..." dedi bir kez daha, sesinden netlik, tavrından keskinlik akıyordu. Ketum hâli kararmıştı. Net bakışlarında gezdirdim titrek harelerimi. "Benim bir hayatım bile yok Efsun. Benim sana, hatalarımı telafi etmek için verebilecek toplasan bir yedi senem, seninle geçirebileceğim bir geleceğim bile yok. Biz diye bir şey olamaz zaten." Haklısın, der gibi başını sallıyordu.

"Hâlâ anlayamıyorsun değil mi Akın? Hâlâ senin bana vereceğin bir şeye veyahut sana ihtiyacım olmadığını anlayamıyorsun..."

Bileklerimi bıraktı, soluğunu yüzümden çekti. Yatakta tekrar oturur hâle gelince beni ezberler gibi baktı saçımdan koynuma doğru gezindiği bakışlarıyla. Şaşkınlıkla dudaklarım aralanmıştı, acıyla bedenime bakmasına afalladım. Tam yatakta ben de oturur hâle geldim ki Akın kalktı. Bir anda yaptığım hamleyi, yaptıktan çok sonra fark ettim. Bu sefer ben, elimi onun bileğine sarmıştım. İnce parmaklarım kalın bileğine tam dolanamasa da tutmam yetmişti durması için.

Önce bileğindeki elime ardından gözlerime baktı, dile getirmediği soru işaretleri vardı bakışlarında, ne istediğimi anlamak ister gibi. Elimi bileğinden biraz çektiğimde yatağa geri oturdu. Yüzünün her zerresinden okunan bir acıyla durdu karşımda, gözleri gözlerimde.

Âşık olduğum yüzüne baktım, dalıp gittim gözlerine. Her duygum birbirine girmiş bir hâldeydim. Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilmesem de duygusallığımı zayıflıktan sayıp kovaladım; tek kaşımı kararlılıkla kaldırdım. Gözlerimde dönüp duruyordu bakışları sanki beni çözmeye, daha ben konuşmadan evvel ona ne diyeceğimi kestirmeye çalışıyordu.

Belki de hâlâ umut ediyordu, onu affederim diye. Öyle ya, onun en büyük vicdan azabı bendim. Öyle olmalıydım; bu yatakta, yıllar sonra tam karşımda böyle oturabildiğine göre.

"Bana hesap soramazsın." diye başladığımda kaşlarını çattı merakla. "Hayatıma girecek hiç kimseye ama hiç kimseye de karışamazsın. Sadece benim istediğim akşamlar gelirsin. Bir de bu evde hiçbir eşyanı da istemiyorum. Ayrıca bu yatakta da uyuyamazsın."

Akın devamında ne diyeceğimi çoktan anlamış bir hâlde, sinirle dik dik gözlerime bakıyordu. Haddiymiş gibi.

Yutkundum, çenemin ucunu mağrur bir tavırla havaya kaldırdım. "İşimiz bittiğinde çekip gideceksin." diye konuşmama devam ettim. Çenesi kasıldı lâkin hâlâ tek kelime etmemişti. "Biz diye bir şey yok. Bizim diye bir şey yok. Bizlik veya *senlik* hiçbir şey yok!" Senlik kelimesini üzerine basa basa söylediğimde gözbebekleri acıyla titredi. *Sen tam benliksin* diyerek çenemi okşadığı o an eminim ki ikimizin de aynı anda zihninde canlanmıştı.

"Ha, çok meraklıysan..." dedim dudaklarımı düşünür gibi bükerek. "Bizim için *fuckbuddy*[11] tabirini kullanabilirsin Akın. Giderken ya da geldiğinde öpüşmek yok, sadece yatakta veyahut işte..." Devamını getirmedim, seks sırasında kelimesi çıkmadı ağzından, ben de gözlerimi devirdim.

Akın dediğim onca şeye rağmen hâlâ dik dik gözlerime bakıyordu. Sinirden şakağında atan damar bir tık kor-

11. Duygusal bağlılık olmaksızın düzenli cinsel ilişkiye girilen partner.

kutucu gelse de hiç çekinmeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Bu şekilde durarak beni korkutabileceğini, geri adım attırabileceğini falan sanıyorsa çok yanılıyordu. Ben onun disiplin kurallarını çiğnemiş bir emir eli değildim. Elimizdeki malzeme de tam olarak buydu işte. İşine gelirse...

"Ve en önemlisi..." Söyleyeceklerim bitmemiş bir hâlde, benim hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadan devam ettim. "Bana sevgiyle ilgili herhangi bir söz edemezsin. Aramızda sevgiye dair bir şey yok zaten ama sen yine de asla ve asla 's' ile başlayan kelimeleri bana kullanamazsın, istemiyorum. Hatta sadece o kelime de değil, o manaya gelen her kelime yasak!" Sözlerimi vurgulamak için kaşlarımı kaldırdım. Sesimdeki netlik gerekli uyarıyı zaten yapmıştı.

Sevgilim deme diye kelimeyi telaffuz ederken dahi sevgilim dememi duysun istemiyordum. Ağzımda acı bir tat bırakan, geçmişin yaralarıyla dolu o kelimeyi ben anamazdım, onun da söylemesine izin veremezdim. En büyük imtihanımdı Akın benim. En can yakan tecrübem. Hem unutmak istediğim, unutup önüme bakmak istediğim, hem de deli gibi sevmekten vazgeçemediğimdi. Evvelimdi, ahirimdi. Yâr deyince ilk düşündüğüm, aklıma gelebilecek en önemli ilklerin kendisiydi. Ama içimde bir yer vardı, ne kadar zorlarsam zorlayayım acımaya, kanamaya devam eden eksik bir yer. Kalbim bile, "Affet." demiyordu da vazgeçmeyi de göze alamıyordu. Aklım siktiri çal derken kalbim acılarının arasında, "Gitmesin." diye bangır bangır bağırıyordu.

Benim dile getirmediklerim gözlerimden gözlerine aktı bir bir. Ben "sevgili" kelimesini söylemesem de o anlamıştı. Emindim buna. Belki Akın'la bir olurum olmamıştı hiç, geçmişten gelen acılarla dolu; yıkık, dökük bir harabeydik. Ama biz yine de bir şekilde bakışarak anlaşıyorduk da. Nasıllar, niyeler aklımın ucundan bile geçmeden biliyordum bunu. Söylemese de en derinlerimde hissediyordum.

Akın benden yedi koca senemi çalmıştı. Heyecanla aramasını beklediğim, deliler gibi sevişerek geçireceğimiz kavuşmalarla dolu yedi sene. En güzel, en deli yıllarımda yaşayacağımız kaçamaklar, susarak geçen saatler, susmadan konuşacağımız anlar... Mesela öğrencilik yıllarımda yorulduğum zaman arayıp ona sızlanamamıştım hiç. Son senemde nöbet üstüne nöbet tutarken, onun omzunda beş dakikalık kestirmelerim olmamıştı hiç. Sınav sonuçları geldiğinde heyecanla kapısına dayanıp bakmamıştım sonuçlara. Daha nice kaybım vardı bu koca yedi senede. Akın'ın bana ödeyeceği, doldurulması imkânsız bir yedi senem vardı. Nasıl ki giden o zamanı telafi edemeyecekti, bana *sevgilim* deme hakkı da benim ona *sevgilim* deyişimi duyma hakkı da olmayacaktı.

Kaybetmişti, kaybetmiştik.

Sadece kaybetmede eşittik sanırım. Ben onun dudaklarından sevgilim kelimesinin sarf edilişini bir geceye mahsus duymuştum. Bir gecelik mutlulukla dolup taşmıştım ama ertesi gün öyle olacağını bilseydim; bana yapacaklarını, diyeceklerini ve sonunda yedi senemin heba olacağını bilseydim, ona o gece sabaha kadar sevgilim dedirtirdim. Bazı şeylerin telafisi olmuyordu. Şimdi istesem derdi. Hatta belki yorgunluktan bitap düşene değin bana sevgilim derdi. Peki, aynı olur muydu? Zannetmiyorum. Bazı şeyler vaktinde güzeldi, anlamlıydı. Ben yedi sene önceki ben değildim ki onun söyledikleri yedi sene önceki kadar anlamlı olsun. Bugünün Efsun'u için o sözlerin bir anlamı yoktu. Bugünün Efsun'u için Akın ile "biz" olmasının bile bir anlamı yoktu aslında. Hoş, "biz" diye bir şey de yoktu ki ortada...

"Bitti mi?" Sonunda konuştuğunda sesinde hâkim olan sinire ek bir isyan da vardı.

Bütün gamsızlığımla konuştum. "Bitti."

Daha bir salise önce gözlerine bakıyordum. Saniyenin

onda biri gibi bir lahzayı ölçüp biçmem çok zordu. İşte o ölçemeyeceğim kadar hızlı lahzada, elleri kafamın arkasına geçti ve başımı kendine çektiği gibi dudaklarıma yapıştı. Şokla kalakaldım. Dudaklarımdaki baskıyla aklım başımdan giderken çok sonradan gözlerimi kapatabildim. Ellerim benden bağımsız omuzlarını bulurken, o çoktan dudaklarımı talan etmeye başlamıştı bile.

Hasret tüten nefesi nefesime karıştı. Göğsümü delip geçen bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Akın... O, yıllar sonra buradaydı. Daha da önemlisi dudakları dudaklarımdaydı. Buram buram aşk, tutku, hasret kokuyordu; yitip giden on sekiz yaşım, deliye döndüğüm yokluğu vardı öpüşünde. Akın, yavaş yavaş yeniden sızıyordu her bir hücreme. Unuttum diyerek beylik lafları eden ben, bir köşede buna izin veriyor hatta ortak oluyordum.

Derin bir nefesle çektim Akın'ı içime. Hâlâ aynı kokuyordu. İstekle dudaklarımı çekiştirirken iyice bedenime yaklaştı, kafamdaki elleri sıkı sıkıya tenime işledi. Dilini ağzıma saldığında ancak öpüştüğümüzü idrak edebildim fakat artık engel olacak değildim.

Dudaklarımın kenarlarına batan kirli sakallarına elimi attım ve üzerine sinmiş barut kokusunu zerre umursamadan derin nefeslerle soluğunu içime çektim. Diline dilimi kavuşturdum, bedenimi istekle öne savurup ona sundum. En istekli hâlimle kabul ettim onu.

Dili dilimin üzerinde kayarken bedenimi kendine çekti, beni usulca kucağına aldı. Parmakları saçlarıma iyice dolanmış, dudakları dudaklarıma gömülmüş, hızla hareket ediyordu. Herhangi bir açıklıktan, aramızda açılacak en ufak bir mesafeden bile kaçınmak ister gibiydi.

Yanaklarından ittirip dudaklarından ayrıldığımda bakışlarında sinirli görünmek istediği ama aslında korku diyebileceğim bir şekilde bana baktı. Dudakları tek kelime etmedi ama ben gözlerinde saklı kalmış "yine mi"yi gördüm.

Gördün mü Akın? Aradan geçen yıllarda gözlerindeki anlamları ufak ufak da olsa çözmeyi öğrendim...

Hızlanmış nefesim onun hızlanmış nefesiyle çarpışıyordu. Kalın dudaklarına baktığımda dudaklarımı yalamama engel olamadım. İçimdeki her hücre tekrar o dudaklara yapışmak istese de bu kez tutkunun kazanmasına izin vermedim. Akın ne oldu diye sormadan ben konuştum. "Sadece seks."

"Tamam." Soluk soluğa kalmış, hızla baş sallamayla pekiştirilmiş bir onaydı bu. "Sen istediğin sürece sadece seks."

Elim hızla kemerine gittiğinde, o da tekrar dudaklarımı ağzına aldı.

Selvi Boylum Al Yazmalım[12] filminden çocukluğuma işleyen bir söz vardı: Sevgi emektir. O zamandan beri benim için sevgi hep emek, emeği de yaşadığım memleketin şartlarından olsa gerek zorlukla bağdaştırmıştım. Velhasıl sevmek zorluk demekti benim için. Oysa ne emek alışageldiğimiz kadar zorluk demekti ne de sevgi emekti. Ne sevmek ne de sevilmek için bir şeyler yapmaya ya da bir ön koşula gerek yoktu.

Koşulsuzdu sevmek.

Seni seven, sadece sen olduğun için severdi; kötü de olsan, yalancı da olsan, nankör de olsan, hain de olsan severdi. Sadece insan olmak sevilmeye değerdi.

Yaşamaktı sevmek.

Nefes aldığın müddetçe nasıl ki umut var, işte aşk da vardı. İnkâra mahal yoktu. Nefes aldığım müddetçe bir nefes gibiydi içimde. Adı da hâlâ aşktı. Öldüm desem de hâlâ nefes alabiliyor olmamdı içimdeki varlığının sebebi. Nefesten de öteydi sevmek.

12. Cengiz Aymatov'un aynı isimli eserinden beyaz perdeye uyarlanan 1997yapımı başrollerini Türkan Şoray ve Kadir İnanır'ın paylaştığı film.

Sonsuzluktu.

İntikam, kin, nefret fâni; aşk ise bakiydi. Sevmek için sebebe gerek yoktu fakat sevmenin her zaman bir bedeli vardı. Bu bedel de hiçbir zaman kolay ve ucuz olmazdı.

Her nefsin sevmesinin bedeli ayrıydı. Benim için sevmek, özlemdi. Akın'ı özlemekti.

Özlemekti sevmek.

Bu dudaklara kavuşacağım sayılı geçen günler için beklemekti. Yıllarca, bir umudum olmadan sadece beklemekti. Her sevdanın kendi yükü başkaydı. Bana düşen yangınlarda yanmaktı. Benim sevgimin bedeli hasretti.

İstemsiz sıklaşan soluklarım Akın'ın sesli, sert ve en az benim kadar hızlı soluklarına çarparken yılların hasretiyle onu öptüm. "Öpüşmek yok." diyen ben olsam da hasret kaldığım o dudaklara sarılan da yine bendim. Özlemden ağlamak istedim. Onu doyasıya öptüğüm sırada mantığım avaz avaz, "Sadece seks, sadece bedeni, yıllardır hiç kimsenin yerini dolduramadığı bu lanet olasıca bedeni." diye bağırsa da onun ağzına alarak ıslattığı dudaklarıma gözyaşlarımın ıslaklığını da eşlik ettirtmek istemedim. Yine de kendimi tuttum.

Ellerim aceleden kemerini çözemiyor, yanında acemi kalıyordu. Bunu seri bir şekilde yapamıyordum. Akın ise kavradığı başımla dudaklarımı ağzına almakta hiç geri durmuyordu, tümüyle kavradığı dudaklarımı sömürüyordu.

Onun özlemi mi daha çoktu yoksa benim özlemim mi diye düşünme gafletinde bulundum bir an... Cevap verir gibi Akın hasretten inledi. O inleyince ben de gözlerimi yumdum. Ağzının içine çekiştirerek uzattığı dudaklarımı hiç salmadan emerken acıyla sızlandım. Bir taraftan da pantolonunu açmak için uğraşıyordum. Aptal kemer hâlâ çözülmemişti.

Akın beni kavrayıp tam kasıklarının üzerine yerleştir-

di; şişmiş erkekliğini kadınlığıma denk getirdi. Sertliğini kadınlığımda hissettiğimde ikimiz de özlemle ve arzuyla inledik.

"Efsun..." diye sesli inleyen Akın'ın dudakları tamamen ıslattığı ve şişirdiği dudaklarımdan çeneme kaydı. Soluk soluğa dudaklarım yüzümle birlikte yukarı kalktı ve dilinin tenimde gezinirken getirdiği sıcaklığın zevkiyle gözlerimi kapattım. Kısık sesli inlemelerim eşliğinde art arda adımı sayıklayan Akın'ın kirli sakallarında gezindi parmaklarım. Dili her yerimdeydi, dudakları yüzümü talan ediyordu. Dört bir yandan talan ediyordu beni. Avucuma batan sakallarına rağmen boynuma bastırdım başını. Bana hükmediyordu ama adını söyleyerek inlemekten özellikle imtina ediyordum ama inledikçe inliyor ufak "ah"larımı birinin sonunu diğerinin başına ekliyordum.

Gezindiği boynuma sakalları batarken dişlerini eklendi yolculuğa. İlk diş darbesinde saçına asıldım lakin o beni erkekliğine bastırdı, daha sesli bir inlemeyle oynadım o erkekliğin üzerinde.

Defalarca inledim. O da boynumu defalarca dişledi, beni sertliğine daha da fazla bastırdı. En sonunda boynumda dolanan dilini yukarılara doğru tekrar çeneme getirirken soluk soluğa çok ufak ayrıldı tenimden.

"Akın de." dedi boğuk sesiyle bana resmen yalvarırcasına.

"Hayır..." diye belli belirsiz cevap verdim inlemelerim arasında, soluğum damağıma çarptığı sıra. Zevkten mahmurlaşmış gözlerim karardı ve onun zevkle kısılmış bakışlarına denk düştü.

"Efsun, adımı söyle. Lütfen. Bari inliyorken... Adımı söyle!" Dudaklarıyla boynumda tenimi fethedercesine geziniyordu. Her yerimi parsel parsel imzalıyordu öpücükleriyle.

"Hayır!" Sert sesim tutkudan hızlanmış, soluklarıma

karışmıştı. Ellerim batan sakallarında geziniyordu. Akın durakladı, öpmeyi bırakıp bir iki saniye bana acıyla baktı. Gözlerini yumup o acıyı yuttu ve tenimin kokusunu içine çeker gibi burnunu gerdanıma indirdi.

Derin derin nefesler aldığı sırada altımdaki şişkin erkekliğine bir kez daha sürtündüm. "Devam edelim." dedim sert bir sesle.

Kalçalarıma denk gelen eli sırtıma kayıp bedenime sarılırken, sineme bir küçük buse kondurdu. Ardından bir buse daha... Ve bir tane daha...

Her bir buseden sonra vücudum zevkle titredi. Saçlarına sıkıca sarılıp başını geri çeker çekmez tekrar dudaklarını sineme uzattı ve yine ama bu sefer daha ıslak bir buse daha koydu. Diliyle ıslattığı yere işaret parmağını koydu. Aynı parmağı aheste aheste yüzüme çıkarırken, gözleriyle de parmağının değdiği her bir yeri ezberliyor gibiydi. İşaret parmağı dudaklarıma gelince gözlerindeki hayranlığı görmemek aptallık olurdu. Bakışları kardı, keskinleşti. Yumuşak hareleri katran karasına döndü. Hem bana hem kendine kızıyordu sanki. Belki de sadece kadere...

Çenesi kasılırken bir anda beni yatağa fırlattı.

"Aaaaahh!" diye tiz bir çığlıkla inlerken saçlarımla beraber yatakta savrulmuştum. Daha görüş açımı kapatan saçlarım gözümün önündeydi ki Akın'ın sert ellerini bedenimde hissettim. Ardından hızla gerilen geceliğimden gelen yırtılma sesini duydum.

Tiz çığlığımla saten kumaşın cart diye ikiye ayrılış sesi birbirine karışmıştı. Geceliğin kumaşına hiçbir kabahat bulamazdım, kabahat onu parçalayan ellerdeydi. Bedenim ağırlığından müsebbip fırlatıldığı yatakta iki kez art arda hoplarken, boylu boyunca ikiye ayrılarak yırtılan geceliğimden göğüslerim ulu orta firar etti ve iki yana savruldu.

Akın dişleri arzuyla kilitlenmiş hâlde üzerimde parçaladığı gecelikten üryan bıraktığı bedenime baktı sert bir

soluk vererek. Şokla nefes nefese kalmıştım, göğsüm gözlerinin önünde bir inip bir kalkıyordu.

"Dağ ayısı mısın?" diye bağıracaktım ama o da bir ihtimal bana yine yedi sene öncesindeki gibi "Tabii ki de." diye cevap verirse benim de zihnimi tarumar eden anılarım depreşirdi. Dolayısıyla dilimi ısırdım ve diyeceğimi yuttum.

"Bu bana hakaret, sayın dağ ayısı. Bu kadar kolay kabullenmemen gerekiyor."

"Efsun, şu an beni çekip vursan gıkımı çıkarabilecek durumda değilim." Sıkılı dişlerinin arasından tıslar gibi konuşmuştu.

Hayretle parçalanmış saten geceliğime bakıyordum. Tam alelade başka bir söz bulup ona kızacaktım ki Akın soluk soluğa üzerime eğildi.

İki nefes sesi birbirine vurdu. Benim nefesim onun saç bitimlerine, onunkisi ise benim göğüslerime... Ağzımın içi kurudu, sıcak nefesi benim çıkmak üzere olan sesime ket vurmuştu.

"Hiç aklımdan çıkmadılar." Göğüslerime dokunmaya korkar bir hâli vardı. Kaşları çatılmış, acı çeker gibiydi. Dudaklarını birbirine bastırarak yaladığında gözlerini göğüslerimden alamadı.

İki göğsümü de aynı anda avuçladı. Sıcak avucunda bir saniyede ezilen yumuşak göğüslerimle ince bir, "Aaahh." çıktı dudaklarımdan.

"Bir daha dokunamayacağını sandım." Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

Avucunda sıkıştırdığı memelerimin ezilmesiyle uyarılarak havaya dikilen arsız göğüs uçlarını, parmakları arasında sıktı. Zevkle inleyip kendimi avucuna bastırdım. Parmakları arasında eziyet ettiği iki küçük tomurcuk dilinin dokunuşuna hasret bir hâlde sızladı. Vücudumdaki

her nokta gibi bu iki tomurcuk da onun dokunuşu karşısında fazlasıyla arsızdı.

Nefesi gözleri önüne sere serpe yayılmış göğüslerime vurduğunda, alt dudağımı dişledim. Gözlerimi dudaklarının özlemiyle yumdum. Tenim üzerimde sönen nefeslerini, ıslak izlerini özlemiştim. Ben değil, tenim özlemişti. Tüm suçlu tenimdi.

Son dakikaya kadar inkâr...

Gözlerim kapalı hâlde göğüslerime birazdan değecek dudaklarını hevesle bekledim.

Nefesi sineme çarptı, burnu göğüslerimin arasındaki sıcak vadiye değdi ve derin bir nefes çekti ciğerlerine. Elleri göğsümde, başı mabedine sığınır gibi göğüslerimin arasındaydı. Belli belirsiz inlediğinde boğuk ve ket vurulmuş sesi çarptı sineme.

"Ben bunun hasretinden öldüm lan..." Kafasını bir anda sineme yatırdı. Derin bir nefes daha çekti göğüslerimin arasındaki vadiden. Gözlerimi kendimi zapt eder gibi sımsıkı yumarken sıkı sıkıya elimin altındaki çarşafı avuçladım.

"Akın daha iki dakika önce sadece seks dedik!" Sinirle tısladım sıktığım dişlerimin arasından. Başını sineme gömdüğünde ağlamasam da hıçkırır gibi tüm vücudum titremişti. Göğüslerim ellerinde hapis, sinemi kendine yastık yapmıştı. Nefes alıp verdikçe yükselen karnımla birlikte bir yükselip bir indi onun başı da.

"Sadece yedi saniye Efsun... Yitip giden yedi senem için bana sadece yedi saniye ver."

"Her şeyin suçlusu benim zaten, değil mi? O yedi senenin sorumlusu benim, değil mi Akın?" Sözcükler ağzıma kadar geldi ancak yuttum her bir kelimeyi gerisin geri. Ona cevap veremedim. Tek yaptığım boğazımdaki koca yumruyu acıyla yutkunmak oldu. Söyleyecek sözlerimi de o yumruyla birlikte yutmuştum. Sımsıkı yumdum yaşla dolmuş gözlerimi. Burnum sızladı. Nemli gözlerimi açtığımda,

Akın görmeden kaçak bir gözyaşı damlası firar etti şakağıma. Akan tek damlayla çarşafı sıkan avuçlarımı saldım.

İki elimle birden sinemdeki başına uzandım, kollarımla kavradım ve sıkı sıkıya dolandım. Sarıldığım başını, bu sefer gizlemediğim özlemimle daha çok sineme gömdüm. Saniyeleri saymadım. O saydı mı bilmem ama ben hiç saymadım.

Onsuz geçen yıllarımı saymıştım ama onunla geçen zamanımı saymadım. Belki de dakikalar geçti. Saatler bile geçmiş olabilir. Zaman kavramını onunlayken yitiriyordum ben.

Sanki kollarımı çözsem onu kaybedecekmişim gibi sıkı sıkıya sarılmıştım göğsümdeki başına. Usul nefesimle bir inip bir kalktı başı. Bir öpücük kondurdu dudakları köprücük kemiğime, iyice yerleşti. Yerinden gayet memnundu.

"Efsun..." dedi en az nefeslerimiz kadar aheste bir sesle. "Akın," demedim, "Efendim," de demedim; tek yaptığım belirgin bir yutkunuşla devamını getirmesini beklemek oldu.

"Senden hiçbir şey istemeye hakkım yok, biliyorum ama tek bir şey isteyeceğim."

Yüzümü saçlarına eğdim, kokusunu çektim içime. Usulca sevdim. Yanağını göğsümden ayırmadan avuçladığı sağ göğsüme dalgın dalgın bakar hâlde konuşmaya devam etti.

"Beni buraya göm." Kaşlarımı çattım ne dediğini anlamaya çalışırken.

"Ölürsem beni buraya gömsünler Efsun, tam senin bu göğsüne denk gelsin başım. Son nefesimi nerede vermiş olursam olayım, cansız da dönsem, al bu başımı ve yasla göğsüne." Yasla derken gözlerini yumdu, bir derin nefes daha çekti sinemden.

"Ölü deme, cansız deme; hissederim ben. Canım bedenimden çıksa da ben bu kokuyu hissederim. Beni bundan

mahrum etme... Bir kez daha bu kokuyu duyamayacağım diye çok korktum lan. Şimdi de şu kokun olmadan ölmekten korkuyorum anasını satayım. Beni buraya gömsünler Efsun... Tanrı'dan bir dilek hakkım varsa, o da bu olsun, kitabıma."

Hiddetli sesi tekrar zoraki bir acıyla titredi. Zorla aldığı belli bir nefes, sesli bir yutkunuşun ardından ekledi. "Senin şu kokunla ölmek... Koynuna göm beni Efsun."

Sanki Akın'la değil de bir çocukla konuşuyordum. Korkuları olan, bana sığınmış bir çocuk.

Kadınların en büyük zaafıydı merhamet. Hem en büyük güçleri hem de en büyük zaaflarıydı...

Parmak uçlarım tam merhametle saçlarındaki tutamlara dolanacak ve onu şefkatle saracaktım ki sert bir yutkunuşla kendime geldim. Onu Tanrı affetse, ben affetmezdim. Dolayısıyla dileğini de Akın'ın ecelinin nerede ve nasıl olacağını biçen Tanrı yerine getirirdi elbet, ben değil.

"Yedi saniye çoktan doldu Akın. Akşama kadar seninle sikişmeyi mi bekleyeceğim? Hadi." Sakin bir sesle konuşmuştum. Bütün duygularında arınmış bir robot gibi sineme gömülü başını göğsümden ittirdim.

İç çekerek göğüslerimdeki başını kaldırdı. Binlerce yükün altında kalmış gibiydi gözleri. En karanlık geceden bile daha zifirî gözleri yüzüme, gözlerime baktı. Birkaç saniyeden fazla sürmeyen durgun, acıyla gölgelenmiş çehresini topladı ve sert bir ifadeyle yüzüme iyice yaklaştı.

"Hangi pozisyonda istiyorsun?" En soğuk ses tonuyla konuşmuştu.

Onun soğuk çehresinde ciddi gözlerimi gezdirirken aynı soğuk ses tonu ve ciddi tavırla cevap verdim.

"Sadece bir pozisyon denedim seninle. Bilemem... Sen hangisinde iyisin?"

Akın'ın dişleri kenetlendi, çenesi bir anlığına kasıldı ama hemen toparladı.

"Her kadın farklı sever. Dayanabilirsen ben sana her pozisyonda göstereyim, beğendiğinle devam edelim."

İkimizin de dudaklarımızdan çıkan kelimelerden haberimiz yoktu. Bile isteye can yakmaya çalışıyorduk. Her sözümüz bir öncekinden daha acıtıyordu. Bir köprüde karşı karşıya gelmiş iki keçi gibi sadece inat ve nispetle birbirimize bakıyorduk. Daha ciddi bir tavırla çenemin ucu kalkarken kati kuralımı söyler gibi, "Seks sırasında pozisyon değiştirmeyi sevmem." dedim.

Acaba bunu hangi tecrübeye dayanarak demiştim? Dildoyla olan uzun randevularım mı karar veriyordu benim pozisyonuma?

Akın bakışlarını benden kaçırıp tek kaşını kaldırarak daha aşağılara indirdi. "Sen sert seversin." dedi imayla.

Ona şamar atmak isteyen sağ elimi kalkmasın diye yatağa yapıştırıp yumruk yaptım. Tek kelime etmeden yüzünde gezdirdim bakışlarımı.

Değerlendirir, ölçüp tartar gibi gözlerini bedenimde gezdirdi. En sinir bozucu tavrıyla devam etti. "Sen zor seversin."

Çenem sinirle kasıldı. Patlamama çok az kalmıştı.

"Zoru seversin ama zora ne kadar dayanabilirsin? İşte bu soru işareti..." İmalı gözleri bedenimde gezindi, tek kaşını alayla kaldırdı.

"Öldüm dediğim yerde tekrar nefes alıyor buldum kendimi, merak etme. Dayanamam dediğim hiçbir nokta yok." Bütün sinirime inat bir sakinlik vardı sesimde. Tabii buram buram ima vardı sözlerimde.

Üç saniye boyunca gece karası gözlerini gözlerime mimledi fakat duygularını okuyamadım bu kez, okumama izin vermedi.

Bedenimi hızla yataktan kaldırıp parça pinçik geceliği sıyırdı attı üzerimden. "Ne oluyor?" dememe kalmadan

beni ters yüz etti yatakta. Yatağa yüzüstü düştüğüm sıra arkamdan dizlerimi kırdı ve kalçamı yukarı havalandırdı. Benim çözemediğim o kemeri birkaç salisede çözmüştü ki iç çamaşırıma değen çıplak penisini hissettim.

Başımı geri vererek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum soluk soluğa.

"Sikiyoruum," dedi u'yu uzatarak normal bir şeyden bahseder gibi.

"Akın ön sevişme denen bir şey var!"

Külotumu yana sıyırdığında anal bölgeme değen çıplak penisiyle ikimiz de aynı anda inlemiştik. Akın peşi sıra imayla, "Ben doğru anladığıma eminim Efsun. Hatta tekrar edeyim... Sevmek ve türevleri yok dememiş miydik?" dedi ve benden cevap bekler hâlde beklemeye başladı.

Kollarımla yatakta doğruldum lakin kalçalarımı Akın'ın ellerinden kurtaramıyordum. Bu hâlimle dizlerimin üstünde duruyordum. O ısrarla anal için beni zorluyordu. İstese çoktan girerdi lakin tek amacı beni kıvrandırmaktı.

Anal veya vajinal diye düşünebilecek durumda bile değildim. Onun erkekliğinin kadınlığıma bir şekilde, çıplak bir hâlde değmesi bile soluklarımı hızlandırmış, başımı döndürmüştü.

O, yedi senedir benim gibi bir yokluk yaşamadığı için böyle durabiliyordu belki ama ben o an içime girmesi için can atıyordum.

Kadınlığımın dili olsa, "Önü mönü yok, dal bana! Anüsten aşağı inince ilk kavşaktan giriyorsun, oradan dümdüz devam koridorun sonuna kadar! Pardon... Penisin. Penisin sonuna kadar!" diye bağırırdı.

İyi ki kadınlığımın ağzı var ama bir dili yoktu çünkü kendisi bu şekilde konuşabilse eminim hiç sikilesi bir varlık olmazdı.

"Tamam, biz ona ön sevişme değil de hazırlık diyelim o

zaman sadece!" dedim saçlarımı savurarak. Bedenimi kollarında kıvrandırdım.

Penisinin başını ıslak kadınlığımdaki küçük dudakların arasında boylu boyunca sürttü. Bu hareketine karşılık içim giderken dudaklarımdan çıkan tutku dolu bir, "Aaaah," sesine engel olamadım.

"Fazlasıyla ıslaksın." dedi Akın'ın boğuk sesi. "Hazırlık mı? Hazırlık değil bence istediğin." Parmağını vajinama soktu.

"AAAAHH!" diye inleyerek kaçmaya çalıştığım sıra Akın de iştahla inledi.

"Siktir! Parmağımı bile mi lan?" dedi şaşkınlıkla. Neye, ne dediğini anlamamıştım. Parmağını tekrar vajinama soktu ve inleyerek konuştu. "Siktir."

"Aaahh!" Dudaklarımı kapatamaz hâlde inliyordum.

"İstediğin hazırlık değil Efsun. İstediğin benim. Bana dokunmak, beni görmek." Parmağını tekrar o ıslak deliğe soktu. "Beni istiyorsun." Sesi boğuktu. Kalçalarımı koluyla kavrayıp havaya kaldırdı.

"Evet!" diye bağırdım, Akın parmağını vajinamda hızlandırdığında. "Tamam!" Parmağını vajinamdan çıkarıp ıslak kadınlığımı avucuyla okşadı, klitorisimi hafifçe okşadı. Niyeti sakinleştirmek gibiydi. "Tamam." dedim tekrar soluk soluğa bir hâlde mırıldanarak. "Önce yüz yüze yapalım. Lütfen..." diye devam ettim daha sakin bir sesle.

Külotumun kenara ayırdığı ağını yana doğru kapattı, beni kalçalarımdan tutup havalandırdı ve tekrar oyuncak bir bebek gibi tek kol hareketiyle kucağına aldı. Dizlerinin üzerine oturduğumda soluk soluğa yüzüne baktım. Bedenimi kollarıyla kavramış, yüzünü de ona eğilmiş yüzüme kaldırmıştı.

"Birinin yüzüne hasretsen, sadece seks olmuyor

işte o Efsun." dedi aramızda dağılan, kurşuni sesiyle.

Dudaklarımı yalarken gölgelenen bakışlarımı hiç çekmedim gözlerinden fakat cevap da vermedim.

"Kabul et... Sen sevişmek istiyorsun."

"Hayır. Ama sen buna ne dersen de, umurumda değil. Bir kalıba uydurmak zorunda da değilim." dedim net ve yalın bir sesle.

Elini ıslanmış külotuma götürdüm, yüzümü yüzüne eğdiğimde soluklarımız birbirine çarptı. "Devam et." Tuttuğum elini nemli külotumda boylu boyunca gezdirip parmaklarına ıslaklığımı buladım. Kalın parmakları zoraki sığdırdığı külotun üzerinden de olsa kadınlığımı okşamaya başladı. Ellerimi ensesine sardım ve daha sesli soluklarla inlemeye başladım. Yüzüne eğilmiş, zevkle parlayan yüzümü izliyordu kararan gözleriyle.

Eli kadınlığımda önce yavaşça, ardından hoyratça hızlandığında ağzımdan kaçan arzulu iniltilere engel olmadım. "Aaahhh, evet!"

Boynum geriye bükülürken kendimi eline bastırdım. Ensesindeki ellerimi tişörtünün uçlarına indirdim ve çekiştirerek çıkarmaya çalıştım.

Kadınlığımdaki ve belimdeki ellerini bir anda çekti, ellerime yapıştı. Tişörtünü tutmuş ellerim avcunda ezilirken şaşkınlıkla ona baktım. "Çıkartma..." dedi zoraki çıkan sert sesiyle.

"Giyinik mi yapacağız?" diye mırıldandım.

"Üstüm kalsın."

"Neden, yara izi filan mı var? Önemli değil, etkilenmem." dedim daha yumuşak bir sesle.

Cevapsız kaldı, gözlerini göğüslerime indirdi. "Çıkartmak istemiyorum." Sesi ondan çıktığına inanması zor bir şekilde çok cılızdı.

"Çıkartmak istememene saygı duyarım Akın ama inan

bana mesele yara iziyse, emin ol etkilenmem. Ben bir doktorum, unuttun mu?" Fısıltıyla sormuştum.

Sağ elini yanağıma attı, gözlerime derince bakmaya başladı. O bir şey demedi, ben de devam ettim. "Hep böyle yapamayız. Ten tene temas istemesem deminki, güya beni sikeceğin pozisyonu tercih ederdim." Gözlerimi devirdim.

"Boş ver." Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Üstümdeki kalsın."

"Lütfen Akın..." Hâlâ onun tişörtünü zorluyordum. Ona her lütfen dediğimde genelde istediğimi alırdım. "Sadece ilk gösterirken zor olur. Sonrasında sen de alışırsın ve emin ol, çok daha kötülerini görmüşümdür..." Fısıltılı sesimle dudaklarına üfler gibi konuşmuştum.

Sessiz kalmaya devam edince taktik değiştirdim. Aramızda bitmeyen, kolay kolay geçmeyecek meseleyi öne sürdüm bu defa. "Söylesene Akın, benim yaralarımdan daha mı kötü?" Sesimde yılların acısı vardı. "Senin, benim gözlerimde gördüğün benim yaralarımdan daha mı kötü?"

Akın bakışlarını kaçırdı. "Zevkin bozulur."

"Senin?"

Anlamadı ve kaşlarını çattı. "Senin bana gösterdiğinde zevkin bozulur mu?" Yutkunduğunda ekledim. "Tepkimden korkuyorsun."

Ellerimi tişörtünden içeri sızdırdım. Parmak uçlarıma gelen pürtüklü nasırdan anladım yaranın büyüklüğünü.

"Peki, ben sakınsaydım sen ne yapardın Akın?"

"Göstermemene saygı duyardım ben de." dedi net bir sesle.

Acı bir şekilde tebessüm ettim. "Duymuyorsun ama... Göreceğini bile bile gözlerime bakıyorsun. Yüzüme bakıyorsun. Yüzüme bakabiliyorsun. Benim saklama hakkım yok mu? Sen her baktığında benim en derin yaralarımı görüyorsun ya! Ve saygı mı duyuyorsun? Gözlerime bakma

o zaman Akın! Madem saygı duyardın, bakma gözlerime!"

Hiddetli sesim son bulduğunda ölüm sessizliği doldu aramıza.

"Peki..." Mırıldanarak konuyu geçiştirmek için yutkundum. "Peki, bana dokunmak istemez miydin? Ya da yaralarımdan kalanı paylaşmak istemez miydin?"

Sadece bedeni dediğim hâlde onu buna neden zorladığımı ben de bilmiyordum. Ama emindim ki bunu yapmamın sebebi merak değildi. Daha çok korkuydu.

İnsan bilmediğinden korkardı; görürsem, ne görmüş olursam olayım, en azından görmüş olacaktım. Hep acaba o tişörtün veya gömleğin altında ne var diyerek bir korkuyla yaşamayacaktım.

"Aynı şey değil ki Efsun." Tek omzunu kaldırdı.

"Neden?" İmayla güldüm. "İkimiz de bu yatağa bedenlerimizle girmiyor muyuz?"

"Evet. Ama sen, beni sadece bedenim için kabul ettin, bense senin her şeyini istiyorum." Tam gözlerimin içine baktı. Her hareketimi, her düşüncemi çok rahat okuduğunu belli etmekten hiç çekinmez gibiydi.

Dilim dönmeyi unutmuş, öylece gözlerine hapistim.

"Aradaki fark bu Efsun." diye devam etti acıyla.

Dilimi toparlayabildiğimde, "Ama sen bana bedenini de tam vermiş olmuyorsun ki o zaman." dedim itirazla.

"Sen, benim yaralarımı istiyorsun."

Dudaklarımdan, benden daha fazlasını almadan o tişörtü çıkarmayacaktı. "Evet." dedim ikrarla. "Evet, yaralarını istiyorum."

"Bu bedenimden daha fazlası ediyor. Tıpkı seksten daha fazlası ettiği gibi." Tek kaşını alayla kaldırdı.

Bu adamla pazarlık masasına oturan zokayı yerdi, orası kesin. Bir süre sonra WhatsApp sözleşmesine döndürü-

yordu her şeyi, önüne ne çıkarsa evet deyip geçiyordun! "Evet." Dişlerimin arasından tıslarcasına, zoraki bir onay çıktı.

Onayımla önce bir memnuniyet yerleşti bakışlarına. Ancak hemen arkasından memnuniyeti yerini zor bir kabullenişe bıraktı, pes eder bir hâlde gözlerini yumdu. Sessiz kabulünü anladığım an tişörtünün uçlarına tekrar davrandım.

Usulca yukarı kalkan kumaşla açığa çıkan tene çevirdim bakışlarımı. Meraklı bakışlarım karnına dikildi. Yoğun, nasırlı ve pürtüklü dokuyu gördüğümde yutkundum. İki yandan tüm karnın genişliğine hâkim bir yara vardı, boyu tam olarak nereye kadar uzanıyordu, bilmiyordum. Tişörtün eteğini kaldırdıkça açığa çıkan yarayı gördükçe yutkunmama engel olamadım. Akın, benim aheste aheste kaldırmama dayanamamış olacak ki tişörtünü tuttu ve üzerinden bir hamlede sıyırıp attı.

Geniş, kaslı omuzları hâlâ yerli yerinde olsa da gözlerimi karnından alamadım. Parmak uçlarım yaraya dokunmak için karıncalanırken gözlerim doldu.

Ona nasıl baktığımın farkında olabilecek hâlde değildim. Kendimi hazırlamıştım ama bu kadarına değil. Y harfi şeklinde iki göğsünün arasından başlayarak tüm batın bölgesine uzanan kocaman bir ameliyat izi vardı. Bu ana parçaydı. Onun dışında karaciğerde de muhtemelen operasyon geçirdiğine dair bir tane daha ameliyat izi ve bir de dağlanmış karın bölgesi...

Gözlerim iyice buğulandı. "Nerede oldu bu?" Sesim cılızdı, zor çıkıyordu.

"Bir yer değil." Eli çeneme uzanıp yaşlı gözlerimi yüzüne kaldırdı. Belli ki oraya daha fazla bakmamı istemiyordu.

"Patlama mı?" diye sordum ağlamamak için dudaklarımı ısırırken.

"Farklı farklı şeyler Efsun." dedi geçiştirmek ister gibi.

Hemen arkasından, "Her seferinde böyle mi olacak gerçekten?" diye ekledi, ona acıyarak bakan gözlerimden rahatsız olmuş olsa gerekti.

"Çok, çok kötü..." Zorla yutkundum. Bu kadar açık sözlü olmamı beklemediği için olsa gerek, bir an afalladı, bakışları ne yapmaya çalıştığımı anlamak ister gibiydi. "Çok kötü olmuş Akın..." dedim tekrar, bu sefer ağlayarak. Yüzüne eğildim, dokunmak için çıldıran parmaklarımı karnındaki izlerde gezdirdim. Usulca çektim yaralarından, yanaklarına getirdim parmaklarımı. Gözyaşlarımla nemlenmiş dudaklarımı yaladım.

"Ama ben hâlâ seni deli gibi istiyorum." dedim soluk soluğa. "Seni istiyor olduğum gerçeğinde gram eksilme olmadı." Ellerim tekrar yara izleriyle bezeli karnı ve göğüslerine indiğinde, usulca canını acıtmaktan korkarak okşadım avucumda kayan pürtüklü izleri. Diğer elim ensesindeki saçlara gittiğinde Akın kendinden geçmiş bir arzuyla yüzüme doğru inledi. Eli tekrar kadınlığımı kavradığında inlemesine inlemeyle karşılık verdim.

"Devam et." İstekle yutkundum. "Hızlan ama elinle doyurma beni..." Sesim zehirli bir sarmaşık gibi salındı havada.

Sesli bir solukla diğer elini açıkta tüm heybetiyle duran ve arzuyla zonklayıp sırasını bekleyen erkekliğine attı. "Asla." dedi sert bir inlemeyle. "Senin için çıldırıyorum, ne eli amına koyayım!" Bir eliyle aletini sıvazlarken diğer eliyle külotumu araladı. Bir anda yatağa sırtüstü uzandım, bacaklarımın arasında dikildi.

"Külotu çıkarsana Akın." Benim ne dediğimi umursamadan çamaşırımı eliyle kenara kaydırıp penisinin başını ıslak kadınlığım boyunca sürttü.

"Aaah..." Başım yastığa düştü. Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi, kararmış bakışlarla kadınlığımı izleyen Akın'a çevirdim.

"Bu ilk," dedi mırıldanır gibi. "İlkinde hemen gireyim. Diğerlerinde ön sevişmeyi biraz uzatırız..." Güya bana açıklama yapıyordu. Ancak daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

"Akın!" Neredeyse bağırıyordum. Bütün vücudum aldığım zevkle titriyordu. "Eğer bir saniye içerisinde içime girmezsen kendi işimi kendim halledeceğim. Buralarda bir yerde bana zevk verecek bir sürü seçeneğim var!"

Niye bu kadar bağırmıştım, bilmiyorum. Azmak, kudurmak hatta boğasamak böyle bir şeydi sanırım. Aşağı taraflarımda yangın, bu yangının da bir an önce söndürülmesi gerekiyordu. Ben hırsla ateşimi söndürmeye çalışırken içime bir anda giren Kıymetlimisyum ile kocaman bir çığlık attım.

"AAAAHHHH!"

Adama vur dedik, o öldürdü. Yedi yıl önce taktığım ismiyle Kıymetlimisyum ile benim emektar dildom arasında dağlar kadar fark vardı ve Kıymetlimisyum yedi senedir heybetinden de görkeminden de hiçbir şey kaybetmemişti. Hâlâ cıvadan daha huylandırıcı, demirden daha sert, azottan daha patlayıcı ve altından daha değerliydi. İşte... Nasıl altın çamura düşse de hâlâ altınsa, Kıymetlimisyum da zamanla örselenmiyor, aşınmıyor hatta maşallahı vardı ki yaşlanmıyordu.

Ani gelen sert darbe fındık kadar aklımı da almış, götürmüştü. Kendinle gurur duyabilirsin Akın, her şeyin yerli yerinde hatta fazlasıyla yerinde!

Akın kollarını iki yana dayanarak üzerime eğildiğinde, en az benim kadar yüksek bir haykırışla inledi. İlk haykırışıyla birlikte içimi dolduran, rahmimin duvarlarını zonklatan erkekliği gözlerim yaşartmıştı.

"Nasıl bu kadar dar lan?!" Tükürür gibi hırsla inledi.

Akın soluk soluğa yüzüme baktığı sırada, ben onu başta bana yine *dirty talk* yapıyor sandım. Kızarmış teni ve belir-

gin bir şekilde şişen mavi boyun damarlarıyla zorlanıyor gibiydi. Fakat tenine işlenmiş zevk buram buram kokuyordu. Odada zevkin egzotik kokusu vardı. Devam etmesini bekledim. Ama etmedi. Bana bakıyordu. Ciddi ciddi bana bakıyordu. "Nasıl bu kadar dar?" diye tekrarladı sinirli hâliyle.

Sorgular ve ciddi bakışlarını görünce gözümdeki yaşlar bile dondu kaldı. Anam, bu ciddi ciddi soruyordu!

Yutkundum ve bekledim, anın sarhoş edici zevkine kapılsın da dediğini de unutsun gitsin diye. Bir iki ah uh diye inlesem, sorgulamayı bırakırdı belki. Ama bu sessizlikte ah uh diye inlemek komik kaçabilirdi. Unutsun diye çaresizce baktım ona lakin Akın unutmak bir yana öylece içimde kalmaya devam etti. Üstümden beni kafeslemiş, tam gözlerime bakıp benden bir cevap bekliyordu.

"Sana öyle gelmiştir. Bir çık, bir daha gir istiyorsan." dedim işaret parmağımla aşağıyı gösterirken.

Sözlerime karşılık Akın başını imayla hızlı hızlı salladı. "Fazla fazla girip çıkacağım ben sana, merak etme. Ama önce nasıl bu kadar dar olduğunu söyle."

"Ne dar?" Verecek cevap aramak yerine en mantıklı olan tekrar salağa yatmaktı.

"Buran dar!" dedi. Keskin bir haykırışla inledi.

"AAAAHHH!!" İçimden aniden çıkıp aniden tekrar girmişti. Gözümden yaş geldi. Hissettiğim acıyla içimin yırtıldığını sandım bir an. Ben zevkin içine karışmış acıyla çığlık atarken, Akın hak ettin der gibi başını aşağı yukarı sallıyordu.

"Dar olan ben değilim, sen çok kalınsın!" Boka batmış fare misali kuyruğumu dik tutmaya çalışıyordum.

"Ben kalınlığımın farkındayım Efsun. Ancak sen yedi sene önce ilk birlikteliğimizde olduğu kadar darsın. Boşuna salağa yatma da soruma cevap ver, sen neden bu kadar darsın Efsun?"

Gözlerimden akan yaşlar görüşümü bulandırırken beni kollarının arasında kafeslemiş, yukarıdan yüzüme bakan Akın'a baktım.

Söylesem mi? Söylesem mi?

En son yalan söylediğimde yedi sene tarlalarıma kuraklık vurmuştu, hasretle geçen yedi senem vardı. Ama söylersem de o gerçeği duymayı hak etmiyordu. Kendini affettirmeliydi önce. Bir taraftan da adama, "sadece seks" diyen ben, altına tekrar yatana kadar bütün olmazları "olur" yapmıştım.

İçimde söyle/söyleme diye savaşa giren benliklerimle öylece altında yattım bir süre. En son konuştuğumda mantıklı bir cevap aramak yerine yine saçmalıyordum.

"Ee, şey... Şimdi akşam pazarına kalınca..." Gündelik bir şeyden bahseder gibi elimi savurdum. O kadar doğal ve tabii hareket ediyordum ki anlatırken tek anormallik içimdeki erkekliğiydi. "Akşam pazarında tabii her şey birbirine giriyor. Bir de akşam akşam torbaya doldururken..." Dünyanın en ciddi konusundan bahseder gibi ellerimi havada tekrar savurdum.

Akın kaşlarını çatmış, *bu ne saçmalıyor* der gibi bana bakıyordu ama ben hararetle anlatmaya devam ettim. "Akşam pazarında, artık torbaya bamya mı girmiş, kabak mı girmiş yoksa patlıcana mı denk gelmişsin pek bakamıyorsun. O hesap bendeki de şans, hep bamya denk geldiyse bana."

Hayatımın en saçma konuşmasını en alakasız anda yapmıştım ama yine de bir noktaya bağlamıştım. Bence dünyanın bir yerlerinde bana özel bir ödül olmalıydı. Akademi bu sefer de benim için toplanmalıydı!

Akın, *hâlâ ne saçmalıyorsun* der gibi yüzünü buruşturuyordu. Ama ben bekledim. Bir umut "Saçmalıyor bu." der, işin ucunu tamamen bırakır diye bekledim ama... Bırakmadı gavurun oğlu. Dik dik gözlerime bakmaya devam etti.

Baktım bir şey diyeceği yok en sonunda, "Anlamadın mı?" dedim mahzunca kaşlarımı kaldırırken.

"Neyini anlayayım, saçmaladın sadece Efsun."

Söylediğiyle sertçe yutkunup son bir kez, "Olmadı mı?" diye sordum. En masum hâlimle kaşlarımı kaldırmıştım.

"Cık!" dedi dilini şaklatarak. "Olmadı."

Tüh be, yememişti. Yüzüme iyice yaklaştırdığı bakışları, kuşku hatta zevkle kısılmıştı.

"Şey..." dedim konuyu değiştirmek istercesine dudaklarımı yaladım. "Girip çıkmayı unuttun ama... Devam etmeyecek miyiz?"

"Edeceğiz, edeceğiz..." Başını hızla salladı. "Sen doğruyu söyleyince edeceğiz."

"Doğru mu?" En masum hâlimle, dünyadan bir haber gibi davranıyordum.

"Hı hı, doğru. Şu senin deminden beri lafı çevirip durduğun, saçmaladığın doğru. Hadi güzelim, sen doğruyu söyle, ben de hareket edeyim. İkimiz de rahatlayalım."

Sesi ne kadar rahat gibi dursa da alnında biriken terler aslında onun da benim kadar zor durumda olduğunu gösteriyordu. Kocaman sırıttım, konudan sapmaya devam ettim.

"İçimde bir çükle düşünemiyorum!"

"Cık!" Dilini damağına değdirip seslice şaklattı. Sorgular bakışları gözlerimde bir dakika aman vermiyordu bana. "Önümüzdeki iki günü içinde bu çükle geçirtirim sana Efsun."

Gözlerine korkuyla baktım, şaka yapıyorum demesini bekledim. Ama çok ciddiydi. İki gün boyunca içimde hareket etmeden duracak gibiydi bu.

"Tuvalete nasıl gideceğiz o zaman?"

Aferin bana! Çok güzel soru sordum, kendimi bir ara özel olarak tebrik edeceğim!

"Şu an tek korkun bu mu?" Tek kaşını kaldırdı. Sözleri, hareketleri... İstediği cevabı almadan durmayacak gibiydi. Ciddiyeti karşısında seslice yutkunup bakışlarımı tavanda gezdirmeye başladım. Kaçamak bir cevap düşünürken dudaklarımı yaladım. "Tamam, ben hiç pazara gitmedim." En mantıklı cevabın doğru olacağına karar verip dolaylı yoldan söyledim.

"Ne?" Dediğimi anlamamış olsa gerek afallamıştı.

"Gitmedim işte. Ben hiç akşam pazarına gitmedim!" dedim bu sefer bağırarak.

"Efsun! Konuyu geyiğe bağlama!" Artık kızmaya başladığı sertleşen sesinden anlaşılıyordu.

"Ne geyiği ya! Ciddiyim ben. Akşam pazarı yok işte. Ay sen ne biçim askersin ya? Yok mu sizde işte, *Ayşe tatile çıktı, Fadime çaya cittu* falan?"

Akın ciddiyetini koruyarak yüzüme bakmaya devam etti. En son bakışları ufaktan yumuşamaya, dudakları keyifle olduğu belli olan bir gülüşle kıvrılmaya başlasa da hareketlerindeki temkin de yerli yerinde duruyordu.

Baktım hâlâ şüpheleri var, "Anla işte! Yok! Akşam pazarına hiç çıkmadım ben! Yok, bamya da yok, patlıcan da." dedim elimle göğsüne vurarak.

Gülmesini zapt etse de karnı sarsıldı. Kaşlarımı çatmış onun bu hâline bakarken, Akın elini ağzına kapattı ama sessiz kıkırtıları kulaklarıma doldu.

"Komik mi?!" dedim bu sefer ben ciddi bir sesle. "Ha, komik mi?"

"AHAHAHAHA!" Akın bir anda gürleyerek kahkahayı basınca ağzım hayretle açıldı. Duvarlar Akın'ın kahkahasıyla sallanıyordu.

Hayretle bakakaldım.

"Yok artık." dedim zoraki. Benim şaşkın bakışlarımın karşısında patlayan bomba gibi art arda kahkahalar atıyor-

du. Hâline bakıp, "Pes." dedim şok içinde mırıldanarak.

İçimden çıkıp kahkaha ata ata yanıma, yatağa uzandığında bütün evi inletiyordu. Hayretle soluma döndüm ama bu kadar keyif alamazdı bir insan. "Ya, sen şaka mısın ya?" dedim omzuna tüm gücümle vururken. Ama bana mısın demeden gür sesiyle kahkaha atmaya devam etti.

"Ben yedi senedir ne hâldeyim, senin haberin var mı ya!" Daha tiz bir çığlıkla vurmuştum bu sefer Akın'ın koluna. Hatta ağladı ağlayacak bir durumdaydım. "Manyak! Bir de utanmadan gülüyor musun? Allah'ın cezası pislik!"

Sinirden kuduruyordum, doğrulduğum gibi Akın'ın gülerken sarsılan karnına vurmaya başladım. Hırçın bir tavırla şaplattım yumruklarımı, Akın'ın karnına karnına.

"Ben pilusunu kaybetmiş eşeyli üreyen bakteriye döndüm bu yedi senede! Haberin var mı? Bu ne aymazlık? Bir de gülüyor musun?" Vururken nasıl kendimden geçtiysem ayan beyan isyan ediyordum. "Yedi senede bir akşamım sıcak geçmedi benim!"

Akın elini kahkahalarını durdurmak için dudaklarına kapattı, ardından ona vuran ellerimi tuttu ve beni sırtüstü yatağa yatırdı. Keskin bakışları ve sert solukları yüzüme milim kala durmuş ve bir anda çok ciddi bir hâl almıştı. "Yedi sene zordur, bilirim." Gülen yüzünün aksine sesi buhranlı bir hâl almıştı. "Yedi sene bir koyunda ısınamamak çok zordur. Vahim durumdasındır sen şimdi?" Sesi tekrar alaylı bir hâle dönmeye başladı.

"Heee, tabii!" dedim imayla başımı hızlı hızlı sallayarak. "Vahim durumdayım, sorma sorma!"

Kısa bir şekilde güldü. "Ama bu adam senden daha vahim durumda." Cevabımı beklemeden tekrar içimi doldurdu.

"AAAAHH!" Elim bileklerine hapis olsa da bedenimi yataktan kaldırarak gerisin geri yaylandım. Akın derin inlemesini de sıcak nefesini de boynumda söndürdü. Hı-

rıltılı sesi inlemesinin arasından sert bir şekilde duyuldu.

"Bu evden sensiz geçen senelerimin acısını çıkartmadan gitmeye hiç niyetim yok Efsun!"

Olmasın zaten, benden gitmeye hiç niyetin olmasın. Gidişin beni kahretmeye yetecek kadar fazlaydı. Bir gidişin daha ölümüm olur.

"Git, gitme. Bana fark etmez artık. Beni tatmin et yeter. Zate-"

"Sus! Ne olur artık sus." Ufak fısıltısının aksine hızlı ve çevik bir hareketle ağzımı kapattı geniş eli. Üstüme kapaklandı. Derin fısıltısı usul usul yayıldı odamda. İçimden çıktı yavaşça.

"Ben sana hasretim... Buna inancın yoksa azıcık saygın olsun. Saygın da yoksa üzerinde azıcık dahi hatırım varsa sus. Tüm kinini, nefretini alırsın benden; eyvallah. Ama sonra, şimdi sadece sus."

Başımı umutsuzca iki yana salladım. Gözleri yaşlarla parladı ama akmadı. Akın, hep aynı Akın'dı. Duygudan yoksun, taştan daha sert. Gözyaşı akmadı acı dolu o gözünden.

"Yalvarırım sus Efsun." dedi zor çıkan bir fısıltıyla. "Bırak önce bedenlerimiz konuşsun. Bedenim bedenine doysun da sen nefes aldığın sürece, ben nefes aldığım sürece savaşmaya hazırım."

Akın önce savaş adamıydı. Askerdi çünkü, önce savaşmayı bilirdi. Bir askeri seven kadın ise hasretin kadını. Ama ben her şeyden öte hasretle bile savaşmayı seven bir kadındım.

Titrek nefesim Akın'ın elinde kayboldu.

"Seni istiyorum..." diye fısıldadı. "Teninin her bir noktasını istiyorum." Kısık sesle kulağıma fısıldıyordu.

Tenimi okşayan erkeksi sesiyle vücudum mayıştı. Çene kemiğimin altındaki boş girintiye sokuldu sert nefesiyle, her

bir fısıltısında öpücükler kondurmaya başladı bedenime.

"Benim olan her yerine varlığımı tekrar hatırlatmak istiyorum."

Gözlerimi acıyla yumdum. Akın görmese de dudağımı kanatacak derecede ısırmıştım. Tavana bakan gözlerim yaşardı. Dudaklarının arasından sızan dili, boynuma doğru indiğinde artık tenimi tutkuyla ve inleyerek emiyordu. Başımı geriye atarken dudaklarımdan çekilen Akın'ın eliyle benim de derin iniltim odaya yayıldı. Dişleri de boş durmuyordu ama bu hiçbir acı vermiyordu bana. Aksine derin ve buram buram yayılan bir zevk veriyordu. Nokta nokta, dalga dalga... Yayıldı bedenimde ıslak dilinin kıvranışı.

"Aaahh..." derken istemeye istemeye gözlerim kapandı. Boynumdan aşağıya doğru inerken, bedenimin zevkle kıvrılmasına engel olamadım. Artık mantığım bedenimi tamamen terk etmişti. Mastürbasyon yaparken aldığım zevkten çok daha fazlasını bana hatırlatan anlar bir bir zihnimde yayıldı. Akın'ın her bir dil darbesiyle bedenimde havai fişekler patladı. Akın hızlı bir hareketle parçaladığı geceliği ittirdi bedenimde uzağa. Pantolonunu da yataktan aşağı fırlattığında bedenimin üzerine bir yorgan gibi serilen çırılçıplak bedeni altında kayboldum. Gözlerim tek bir santim bile kalmamış bedenlerimizin arasında yüzüne kaydı. Tek gözlerimiz değil, tek bedenlerimiz bile değil, vücudumdaki her bir parçanın zerrecikleri bile hasreti haykırıyordu. Akıllanmaz kalbimin, vefasız bir adama olan hasretini...

Göz göze geldik. Bedeni bedenimi sarmalarken ısıttı. Sıcak ve koyu teni sarmaladı beni. "Çok güzelsin..." dedi derin bir sesle.

"Terk edilebilecek kadar güzelim." dedim güçlü durmaya çalışan duygusuz bir sesle.

Yutkunduğunda gözünü gözümden ayırmadan başını iki yana salladı. "Unutulamayacak kadar güzelsin."

Bakışlarım titredi, çenem kilitlendi. "Güzel kızları herkes sever derler."

Yutkunduğunda Akın'ın bakışları da titredi. "Doğru demişler."

Tok sesi düz ve boğuk bir şekilde yayıldı yüzüme. "Bu mutlu olanların doğrusu olsa gerek... Benim tek bir doğrum var, güzel seveni üzerler."

Akın'ın sarsılan bedeni yüzüne tokat yemiş gibiydi ama beni onayladı. "Evet..." dedi zor çıkan bir sesle. "Seversen üzerler Efsun. Üzülmek istemiyorsan, sevmeyeceksin zaten bu hayatta. Hele ki bir askeri, asla..."

Yüzüm kasıldı sinirden. "Senin sikimsonik hayat, tecrübe, bilmem ne nutuklarını dinlemek istemiyorum Akın. Bedenimiz konuşsun yeter bence de!"

Acı dolu yüzüme eğilen Akın sükûtu seçmişti. Usulca başını sineme gömdü, dudakları nefes nefese sürekli inip kalkan gerdanıma değdi. Tam köprücük kemiğimi ısırmıştı. İnce bir yol misali olan bir çizgide gezinir gibi köprücük kemiğimde gezinirken havada titreşen derin nefeslerimi dinledim. Ellerim saçlarını kavradı, gözlerim arzuyla kapandı. Dilinin daha da aşağıya kaymasıyla ellerim gevşemişti.

Az önce geceliğimi parçalayarak ortaya döktüğü göğüslerim, Akın'ın altında ufak ufak titreşiyordu. Bedenimin her kasılışında belimle birlikte göğüslerim de oynuyordu. Fakat Akın'ın bedenimi hapseden bedeni ezdi onları. Sinemde kusursuzca kayan dili göğüslerimi bulduğunda hazla inledim. Daha demin gevşeyen ellerim tekrar Akın'ın sert saçlarına asıldı.

"Mmm..." Aldığım zevkin göstergesi inlemelerim arasında bakışlarım memelerime eziyet etmeye başlayan Akın'ı buldu. Bu an gerçek miydi? Yoksa aklımın bana bir oyunu muydu diye sorguladığım bir noktadaydım. Bu zevki öyle uzak bir zamanda, yıllar öncesinde bırakmıştım

ki Akın'ın bedenine kavuştuğuma, tenimin teniyle temas ettiğine, dudaklarının tekrar bedenime değdiğine inanamıyordum.

Ben de biliyordum. O da biliyordu. Biliyorduk. Hasretten sonra koca bir çığlığın zihnimi ele geçirip onu paramparça edeceğini ikimiz de biliyorduk. Lakin Akın önce bedenimin tadını istiyordu. Gerisini o vakit gelince düşüneceğini iştahlı nefesi ve hırslı iniltilerinden anlayabiliyordum.

Bir yandan sol göğsümü avuçluyor bir yandan da uzanan diliyle dudakları arasına aldığı göğsümün ucunu emiyordu. Dikleşen tomurcuğuma değen her bir dil darbesi kadınlığımda yankı bulup titreşen bir zevk dalgası yayıyordu bedenime. Islanıyordum, gitgide daha çok ıslanıyordum.

"Akın..." diye inledim kendime mukayyet olamayarak. Akın içime girmese de sertleşmiş ve sıcak aletini kadınlığıma sürttü. "Seni istiyorum..." dedim bacaklarımı hepten aralayıp kadınlığımı onun sıcak sertliğine sürterken.

Pürüzsüz sertliği ıslaklığımda geziniyorken inlemeye devam ettim. Bu artık öyle bir andı ki duyguların bile yükünden kurtulmuştuk. Vahşi bir istek sarmıştı bedenlerimizi. En ilkelinden ve en hasret dolu olanından. Ellerimle kavradım boynuna doğru inen saçlarını. Göğsümün ucunu büyük bir şehvetle emiyordu. Akın'ın bedenini bastırdıkça bastırdım bedenime. Aralanan bacaklarım Akın'ın kalçalarına yükselirken kendimi ona vermekten geri alamadım. Diğer göğsüme geçtiğinde az önce emdiği göğsümün ucunu parmakları arasında döndürmeye başlamıştı.

"Ahh, evet!" İstekli iniltilerim odayı dolduruyordu. Her inleyişimde Akın içime girmek ister gibi sertliğini bastırıyordu. Ancak girmek yerine benimle oyun oynuyordu. Daha fazla dayanamadım, "Akın..." dedim içimi doldurması için. "Gir artık."

Sitemkâr sesimle kıkırdamış ama tekrar inlemişti o da.

Ben de bana verdiği hazla inliyor ve Akın'ın saçlarından tutup kendime bastırıyordum. Onun erkeksi sesiyle hırlaması seneler sonra kulağıma doldukça gözlerimi kapattım. Kendimi bedenimi okşayan bedenine, göğüslerimi yoğuran ellerine ve sertleşmiş tomurcuğumda gezinen diline teslim ettim. Dilinde dikilen göğsümün ucunu ısırdı, bacaklarımı kendini yaslamak için kavradı. "Aaahhh!" dedim sert bir şekilde doğrulduğumda. "Yavaş!"

"Olabileceğimi hiç sanmıyorum!" Boğuk bir sesle homurdanarak göğsümü yalamaya devam etti.

Vücudum kıvrandıkça Akın'ın tenimde gezinen dili daha da aşağılara iniyordu. Islanan bedenim seks kokuyordu. İnerken vücuduma bıraktığı küçük öpücükler bedenimi harladıkça harladı. Alt dudağımı ısırırken karnımda gezinen başını izliyordum. Onu her görüşüm rüya gibiydi. Elleri kalçalarıma indi, başı daha da karnıma gömüldü. İçli öpüşleri de nefesleri de sıklaştı. Tıpkı benim nefeslerim gibi... Şu an karşısında tamamen çıplaktım.

Vücudumda herhangi bir baskı hissetmeyince gözlerimi yavaşça açtım. Karşımda, dizlerinin üstünde dikilmiş beni süzüyordu. Zevkten kısılmış gözlerimle ne yapmaya çalıştığına baktım. Kararmış bakışlarla beni, bir tabloyu izler gibi izliyordu. "Çok güzelsin." diye fısıldadı. Öyle bir dedi ki dünyam sarsıldı, zaman mekân algımı kaybettim, kendime gelemedim. Öpüşlerinden çok sözleri ve bunu söylerkenki ses tonuydu beni doruklara çıkartan. Geçen yıllar onun seksiliğinden bir şey kaybettirmemişti. Üstüne eklemişti. Olgunlaşmıştı, yedi sene önce olmayan bir duruş gelmişti. Yaralarının arasında o da büyümüştü, tıpkı benim gibi.

Bakışlarımızı birbirinden ayırmadan önümde yavaşça eğildi. Gözlerindeki ateşle kadınlığıma iyice yaklaştı. Öyle bir hâli vardı ki sanki bana tapar gibiydi. Kadınlığıma ufak öpücükler bırakmaya başladığında içim de bedenim

de titredi. Başı tamamen bacaklarımın arasına girdiğinde bedenim kasılarak yaylandı, ağzımdan zevk dolu bir, "Mmmmhhh!" çıktığında başımı yastığa gömdüm. Tamamen teslim olmuştum ne bir itiraz ne bir şüphe vardı hareketlerimde. Kendimi yavaşça salınan sıcak diline bıraktım. Sıklaşan nefesim onun sert soluklarına karıştı. Islak kadınlığımdan akan su, onun dilinin ıslaklığıyla her buluştuğunda duyulan ıslak sesler başımı döndürüyordu.

"Hay amına koyayım!" Hızla ve sinirle tükürür gibi tıslադı Akın.

"Ne oldu?" Soluk soluğa dirseklerimin üzerinde doğruldum. Akın hafif yükselip elini erkekliğine attığında penisinin ucundan usulca fışkıran menisini gördüm. Kızarmış derisi ve belirginleşmiş damarlarıyla hazzın umulmadık patlamasını yaşadığı belliydi. Beni önden boşaltmaya ilerlediği yolda kendisi boşalmıştı. Gülmeme engel olmak için alt dudağımı ısırdım.

"Dayanamadım boşaldım, amına koyayım!" İsyanla veryansın etti. Bir yandan da penisini sıvazlayarak tamamını yatağa ve üryan bacaklarıma boşaltıyordu.

Onun bu ansızın boşalan hâline alayla gülmek istesem de kendimi tuttum. Akın dizlerinin üzerinde, başını tamamen geriye verdiğinde derin bir nefesle inledi ve aletini sağarak kendini tamamen boşalttı. Alt dudağımı ısırmış, istekle yüzüme yakın duran sertliğine bakıyordum. Heybeti karşısında ağzım suladı. Benim bakışlarımı hisseden Akın, yüzümü tek eliyle kavrayarak yanağıma ufak bir baskıyla avuçladı ve yüzümü yüzüne kaldırdı.

"İçine de boşalacak kadar doluyum, merak etme."

Yutkunduğumda boğuk fısıltısı yüzüme yaklaştı. Burnu neredeyse burnuma değdi.

"Teninin her bir noktasına boşalacak kadar dolu. Hasret dolu... Tenine susamışım. Sana açım Efsun. Günler boyu üstüne boşalsam dinmeyecek bu susuzluğum."

Birlikte yutkunduğumuzda kadınlığım arzuyla zonkluyordu.

"Önce izlemek ister misin?" dedi arsız ve kısık fısıltısından vurarak gelen sıcak nefesiyle.

Başımı salladığımda arkamdaki yastığımı sırtıma doğru çekti ve bedenimi hafif eğimli bıraktı. Başını yine ıslak kasıklarıma gömdüğünde kadınlığımda gezinen kalın dudaklarını her bir ayrıntısına kadar görebiliyordum. Bu sefer uzatmadan direkt bacaklarımı havaya omzuna doğru kaldırdı.

"Aah!" diye ani bir şekilde inlediğimde Akın direkt klitorisimi emmeye başlamıştı. "Aahh! Yavaş!" dedim ayarsızlığının korkusuyla. Baskısı çok şiddetliydi. Elimi saçlarıma attım. Beni hızla boşaltmak istediğini anlamıştım. Sabırsızdı. Aceleci ve bir o kadar da açtı.

Birkaç dakika boyunca önündeki dünyanın en lezzetli yemeğiymiş gibi büyük bir açlıkla devam etti kadınlığımı dudaklarının arasında talan etmeye. "Akın... Lütfen!" dedim titreyerek yükselmiş omuzlarımla. Bedenim kıvrandıkça kıvranıyordu. Karnım bir yay gibiydi, inip kalkıyordu. Ağzımdan çığlık misali iniltiler çıkıyor ve dilimi dişlerime değdirerek dudaklarımda istekle gezdiriyordum.

Ellerimle Akın'ın ıslattığı göğüslerimi okşayıp kendime daha fazla haz vermeye başladım. Akın göz ucuyla bunu fark ettiğinde anında üzerimde yükseldi ve ellerimi bileklerimden tutup başımın üstüne kaldırdı. İki bileğimi de tek eliyle kavrayarak başımın üstünde sabit tuttu. "Ama burada bana hakaret ediyorsun!" dedi başını hafif sallayarak. Ardından parmağın aniden içime soktu.

"Aahh! Yaa!"

Benden çıktığına emin olamadığım tiz bir çığlıkla nefes nefese kalmıştım. İkinci olarak orta parmağını da içime soktuğunda, ıslanmış deliğime ritimle sızan hareketleri de hızlanmıştı. Başparmağını bir yandan klitorisime bas-

tırırken orta ve işaret parmağını da vajinama sokuyordu. "Akın..." dedim amansız bir istekle yüzüne doğru titrerken. Vücudum yay gibi gerilmiş, nefes nefese titrek bir hâlde kalakalmıştım. Odada benim inleme seslerimle Akın'ın erkeksi, istek dolu ve benim onaylayan keskin hırıltıları yankılanıyordu.

"Akın..." diyerek inledikçe Akın başını sallıyor, "Evet güzelim!" diye beni kıvrandırdıkça kıvrandırıyordu. Titremeye başladım. Bacaklarım geriliyordu, gözlerimin önünde havai fişekler patladı, kulaklarım uğuldadı. Hareketleri o kadar hızlıydı ki darmaduman olup şiddetle patlayacak gibiydim. Sırılsıklamdım, nemlenen vücudum ateş etmeye başlamıştı.

Parmaklarını aniden içimden çıkartmasıyla tekrar dikilmiş erkekliğini kuvvetle kavraması bir olmuştu. Baştaki hafif yumuşaklık şu an yerini hazza, tutkuya ve sert hareketlere bırakmıştı. Akın hem hızlı hem kararlıydı. Tek avucuyla tam göğsümün ortasından beni yatağa yapıştırdı. Eline bulaşmış zevkin sıvısıyla parladı dokunduğu göğsüm. Bir yandan bana bakarak diğer eliyle de dikilmiş aletini okşuyordu. "Siktir!" dedi hevesle bedenimi süzerken.

Nefes nefese elinin altında inip kalkan göğüslerime bakan Akın, kendini en sertine en derinine hazırlıyor gibiydi. Önümde eğilip gerilen kol kaslarıyla aletini kadınlığımın kayganlaşmış girişine dayadı.

"Hazır mısın? Yılların yokluğu var bende... Fena sikeceğim seni!"

Yutkundum. Konuşamayacak kadar kendimden geçmiş bir hâlde kafamı olumlu anlamda salladım.

"Beni gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Soru sormak için başka zaman yok muydu gerçekten? Gözlerimi devirdim ve kafamı tekrar olumlu anlamda salladım.

"Duymak istiyorum Efsun..."

"Hadi..." Nefes nefeseydim. "İstiyorum işte."

Başını iki yana salladı.

"Seni istiyorum Akın, de..."

Gözlerimi kaçırdım ve zorla da olsa mırıldandım.

"Seni istiyorum Akın."

Şu anda o kadar dolu ve o kadar doruktaydım ki lafı uzatamazdım. Hatta konuşamaz bir hâldeydim. Bacaklarımın arası istekle zonkluyordu. Bir an önce, bu etki geçmeden onu içimde hissetmek istiyordum.

Kısık, arzudan koyulaşmış sesimle olabildiğince konuştum. "İstiyorum işte Akın. Hadi!"

Tatmin olmuş gibi gözleri parladığında eğilip dudaklarımızı birleştirdi. Tatlı, yumuşak öpücükleri dudaklarıma değdiğinde penisini içime ittirdi. Ağzımdan çıkan boğuk inleme karışımı çığlık, Akın'ın ağzının içinde karman çorman bir hâl almıştı. İçime girmiş ve öylece durmuştu. Tırnaklarımı sırtına bastırıp tenine kedi gibi pençeler atmaya başladım. Erkeksi sesiyle ağzımın içine doğru hırladı ve dilini, dilimin üzerinde kaydırdı. Tekrar tekrar inledim Akın içimdeyken. Tam hareket edecekken göğsüne uzanarak onu durdurdum.

"Böyle kal. Biraz..." dedim kısık ve soluk soluğa bir iniltiyle. Yorgun bir şekilde konuştum. "Lütfen, biraz böyle kal. Acısı geçene kadar..."

Bana karşılık ufak bir eğilişle dudaklarını dudaklarıma kapattı. Dilini ağzımın içinde arsızca dolandırmaya, dilimi talan etmeye başladı. Bedeni, bedenimin üzerinde nicedir hasret olduğum bir örtüydü. Geceler boyu sevişmek istediğim ama bir gecenin bile haram olduğu bir örtüydü. Bir ömür gibi süren bir ayrılıkla imtihan olduğum, sıcaklığına ufacık dokunup kaybettiğim bir hasretti Akın. Hiç bitmeyecek kadar uzun, bir saniye de bitecek kadar kısaydı yokluğu.

Kocaman, sert varlığına alışan rahmimin acısı hafifledi-

ğinde istekle inleyerek kalçamı oynatmaya, başımı olumlu anlamda sallamaya başladım. Akın bunu anlamış ve istediğim komutu almış gibi içimde yavaş yavaş ama belirgin bir biçimde hareketlenmeye başladı. Sert ve geniş kasıkları kadınlığıma tamamen zimmetli gibiydi. Bacaklarımın arası ağrıyordu bedeninin varlığından. Geniş cüssesine yetmiyordu bacaklarımın arasındaki mesafe. Bacaklarımı elleriyle hafif kaldırarak daha çok araladı, kendine yer açtı ve benden çıktığına inanamadığım bir haykırışla içimde gidip gelmeye başladı.

"Ahh! Hay sikeyim ben!" Derin ve içli bir iniltiydi bu. "Ben bunu ne kadar hayal ettim... Aaahh! Sikeyim!" dedi alnını alnıma soluk soluğa bir hâlde yasladığında.

Gözlerimi kapattım. Akın'ı duymamak için kulaklarımı değil ama gözlerimi kapattım. İçimdeki gel gitlerine verdim kendimi. Ne dediğini duymak dahi istemiyordum.

"Oohh!" Kasıklarımdaki acı azalmıştı, kendimi gün yüzüne çıkan zevke teslim ettim. Zamanla Akın'ın rahmimin duvarlarını örseleyen hareketleri hızlandı ve artık acı yerini mükemmel bir zevke bıraktı. Her içime girişi bana derin bir haz veriyordu. Mastürbasyonla kıyaslanamayacak derecedeydi Akın'ın içimde kayıp girişi. Canıyla, kanıyla, nefesiyle... Bambaşkaydı. Zihnimden tenimin her zerresine kadar buram buram zevkte kıvranıyordum. İnledikçe yükseliyordu bedenim sanki. Amansız bir yokuşa tırmanıyordum. Tamamen hızlanmıştı ve sırılsıklam olan bedenimde kayan erkekliği, onu sıkıca saran vajinama kolayca girip çıkabiliyordu.

Odayı art arda yükselen ve yükselmekten de çekinmeyen doludizgin inlemelerimiz dolduruyordu.

"Sesin..." dedi soluk soluğa. "Sesini zihnimde duydum kaç kere..."

"Aahhh..." Gözlerim kapandı, başımı geriye attım. Akın'ın dudakları gerilen boynumda gezindi.

Gözümü tekrar açıp baktığımda onun da benden farkı olmadığını görebiliyordum. Alnından ve vücudundan terler akıyordu. Bu koca adamın bu kadar zevk alması, bana yıllar sonra ama bu sefer daha derin bir şekilde kadınlığımı iliklerime kadar hissettiriyordu. Bedenine oranla cılız kalan bedenim altında doludizgin savruldu. "Akın..." dedim yalvararak. Göğsüm yükselmişti. Akın başını eğerek onları hem kokluyor hem ıslak öpücüklere boğuyordu.

"Efsun," dedi içli bir nefesle. "Hadi bebeğim... Benden önce gel!"

Akın'a bakıp inlemelerimin arasında yorgunca gülümsedim. Arkaya doğru attığı başını öne çevirdiğinde bana bakması ve yüzümdeki tahrik edici gülümsemeyi görmesiyle bedenimdeki hükmü daha da çok hızlandı.

Bana doğru eğilip hırlıyor ve dolu dolu "ahhh"larla inleyerek art arda boğukça haykırıyordu. Bedenim hızla kasıldı. Sona yaklaştıkça içimde bir şeyler alev alıyordu.

Akın başını boynumun girintisine sokup kısık sesiyle adımı da içeren bir şeyler fısıldadı. Ardından aniden durdu; ben, ona neden durduğunu sormaya hazırlanacakken karnımın üstünden içimdeki erkekliğine eliyle bastırdı.

"Akın?" dedim ne yaptığını anlayamaz bir şekilde. Beni duymamış gibi hırsla inleyip erkekliğine bakıyordu sadece.

Kilom ve beyaz tenim sağ olsun dışarıdan bakıldığında bile içimdeki penisini görmek mümkündü. Elini kasıklarıma doğru daha çok bastırmasıyla içimdeki aletini daha çok hissediyordum.

"Aahhh! Akın!" diye haykırdım ona doğru yükselirken.

"Hadi bebeğim," dedi elini enseme attığında. "Gel... Birlikte gelelim!"

"Aahhh! Lanet olsun!" diye haykırırken ayak parmağıma kadar titriyordum.

"Lanet değil güzelim... Bu sevişmeler bana sadece bayram olur. Hadi... Ah, hadi bebeğim..." Birleşen kasıklarımız defalarca birbirine çarptı. Akın bir yandan da göğüslerimin ucunu sıkıyordu.

"Aaahhh!" Bir an can veriyorum sandım; gözlerim kardı, kulaklarımın uğultusu arttı, beynim uyuştu. Resmen ruhum bedenimden ayrılmış, geride bir pelte kalmıştı.

"Akın..." diye yatağa savrulduğumda tüm bedenim zangır zangır titremeye, rahmim ılık ılık sağılmaya başladı. Artık neredeyse zirveye çıkmıştım. İşaret parmağımı büküp ağzımın içine aldım. Kendi kendime ağzımın içine inliyordum, sanki bir saattir çığlıklarla inleyen ben değilmişim gibi şu an utanıyordum.

Akın'ın eli hâlâ karnımın üstünden içimdeki aletine baskı yapmaya bir yandan da ritimle hareket etmeye devam ediyordu. Şu anda tam patlayacak gibiydim, sarsılıyordum. Bir elimin parmağı dişlerimin arasında, diğer elim Akın'ın sırtında tırnaklarımı var gücümle sırtına geçiriyordum.

Akın, eliyle ağzımdaki parmağımı çekerek, "Yavrum sesini duymak istiyorum." dedi. Sanki bu sözlerini bekliyormuş gibi anında odayı derin inlemelerim ve çığlıklarım doldurdu. Arada fısıltıyla bir şeyler söyleyerek göz kapaklarımdan ve kapanan kirpiklerimden öpüyordu.

"Adımı söyle..." dedi. "Boşalırken adımı söyle."

Ne yapmam gerektiğini tek tek söylüyordu.

"Ahh! Sen... Ben... Geleceğim!"

"Adamı söyle güzelim, hadi..."

"Akın! Ahhh... Ben... B-"

Her lafımda, soluğumda daha çok zevk alıyordu sanki. Hırlayarak aletini içime doğru, sonuna kadar büyük bir şehvetle köklüyordu. Bedeni altında eziliyordum, baskısı kasıklarımı sızlatmıştı. Elleriyle başımın yanından

tutup dudağıma sonu olmayan öpücükler bırakıyordu.

Bakışlarımızı birbirine kenetledi. "Akın..." dedim kararmış gözlerimle. Şakaklarıma yaşlar sızıyordu.

"Aahh!" diye keskince inleyen Akın'ın boynundaki damarlar mavileşti, şişti. "Efsun, ben geldim, aahh! Ah! Siktir!" Bedenimi sıkıca kavradı.

Deprem geçiren bedenim sarsılırken Akın'ın içimde seğiren penisinin ılıklığını hissedebiliyordum. İçime boşaldığında bir müddet sadece olduğumuz gibi durduk. Nefes nefeseydik ikimiz de. Gözlerine baktım. Kararan bakışları gözlerimin en derinine indi. Sanki bakışlarıyla ruhu, ruhuma tutundu. Orada öylece, bütün varlığıyla içimdeyken bana baktı.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandı.

Neden diye soramadım. Yutkundum sadece. Sormaya korktum.

"Teşekkür ederim Efsun. Bana bu anı tekrar yaşattığın için teşekkür ederim. Kokunu kokuma, tenini tenime buladığın için teşekkür ederim. Varlığın yeniden bedenime sızdığı için teşekkür ederim. "

Çenem acıyla kasıldı.

"Bir daha tenim tenine kavuşur muydu, hiç bilmiyordum. Bilmeyi geç, anasını satayım, ihtimal bile vermem-"

"Sus Akın!" dedim gözyaşlarıma mukayyet olamadan. "Yalvarırım sus. Ben bedenlerimiz birbirine doyana kadar sustum, doyduktan sonra da sen sus!"

Başını hafifçe savurup gözlerini yumdu. Bir şey daha der mi diye bekledim ama demedi. Sessizce durdu içimde bir müddet daha. Daha sonra erkekliğini içimden çıkarttı. Bacaklarımın arasında ılık bir göl misali yayıldı menisi. Yan tarafıma doğru yığılmadan önce eğilip itirazlarıma aldırmadan beni alnımdan öptü.

Bedenini bedenimin tam dibine bıraktı. Yan yana tava-

na bakıyorduk. Seks kokan odada nefes seslerimiz duyuluyordu.

"Başını sineme koymak istersen yer var..." Yalın sesini duymuştum bir vakit sonra. Ama bakmadım ona. "Öyle ihtiyaçlarım yok artık." dedim soğuk bir sesle tavanı izlerken.

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Akın'ın oldukça kırık sesi geldi kulaklarıma.

"İhtiyacın olduğunda yanında olamadığım için çok üzgünüm."

Sözleri közlenmiş bir yangını alevlendirdi. Aramızdaki ince, tek bir söze bağlı olan pamuk ipliğini kopardı. İçime dolan ne varsa taştım. Aniden dönüp ona baktım. Gözümden buram buram akan nefret, onun gözlerinin sakinliğini kesti parçaladı.

"Üzgünsün? Üzgünsün öyle mi? Sevemeyecek kadar taş yürekli sen, üzgün müsün?"

"Efsun..." Yapma der gibiydi sesi.

Benim kalkmaya mecalim yoktu ama Akın doğruldu, başını göğsümün üstüne koydu. "Efsun... Sen benim bu hayata tutunma sebebim oldun. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden birisin..."

Birisin... Hiç en iyisi olamamıştım. Yol üzerinde bir duraktım ben sadece, hiç adil bir gaye olamamıştım.

Acıyla güldüm.

"Senden nefret ediyorum Akın." Usul bir sesle elimi sinemdeki başına koydum. Saçlarını sevdim parmaklarımla. Ağzım nefret diyordu, ellerim aşkla saçlarını okşuyordu. Aşk ve nefret, iki farklı duygu gibi görünse de aslında ikisi de aynı duygulardı. Aşk olmadan nefret olmazdı. Belki yaşamasaydım ve birisi bana bunları deseydi asla inanmazdım. İnsan yaşamadan bir şeyleri bilemiyordu ne yazık ki... Akın olmasaydı, Akın'a olan aşkım ve yıllar

önce terk edilmemiş olsaydım bunları asla bilemezdim.

"Haklısın..." dedi buruk bir sesle.

"Haklı olmaktan daha da fazla nefret ettim."

Elimin altındaki Akın'ın dolgun saçlarını okşadım. Terlerini umursamadan ıslanmış saçlarından öptüm.

"Senden nefret ediyorum Akın."

"Yanımda ol Efsun da... Ben o kısacık anlarda nefretine de razıyım. Varsın senden gelsin, ben nazına da razıyım, niyazına da. Aşkın da kabulüm, nefretin de... Her şeyin başımla beraber."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Elini usulca gözümdeki yaşa uzattı, nasırlı parmakları yavaşça süzüldü yanağımdan. "Ağlama... Ağlayınca hep çirkin oluyorsun." dedi titrek sesiyle.

"Hani güzeldim ben? Ömrün boyunca gördüğün en güzel şeydim filan?" Hesap sorar gibi göz kırptım.

"O inlerken," dedi sırıtarak. İstemsizce gülesim gelmişti. Akın hafifçe yükselip üzerime eğildiğinde gülüşümden öptü...

Yutkundum ama gitmedi dudağımın kenarından.

"Bir inlemelerin, bir gülüşlerin... Yedi senedir aklımdan çıkmadı Efsun."

Ellerim yumruk oldu. Akın beni usul usul öperken gözyaşlarımı gizledim ondan. Ona olan nefretimle ellerim yumruk olmuştu ama o görmedi. Her buseden sevgi akarak öptü beni. Kıyamaz gibi, gözünden sakınır gibi kondurdu her bir buseyi. Ne yazık, yedi sene önce yapsaydı bunları, bugün bambaşka bir Efsun olurdum. Bambaşka olurduk biz. Şimdi gösterdiği sevgi bana bir ifade etmiyordu. Yalan sevgisi...

Nefesim sıklaşırken Akın tekrar bedenimi okşamaya başladı. Ama nefretle kaskatı olmuş yumruklarımı açamıyordum. Başı boynuma sokuldu, tek bacağımı bedenine

doğru kaldırdı. "Böyle durma..." dedi soluk soluğa kulağıma eğilirken. "Sarıl bana."

Akın'ın benden hâlâ bunu isteyebilir olmasına gözlerimi sımsıkı yumdum, derince nefes aldım. Sakinleşmek için elimden geleni yaptım ama en sonunda dayanamayıp yumruk olmuş ellerimi açtım ve onu göğsünden şiddetle ittim.

Yataktan şiddetle kalktığımda, "Efsun!" dedi arkamdan. Dinlemedim. Bir hışım çırılçıplak bedenimin üzerine iliştirdiğim sabahlığımı kapının arkasından hızla almış ve içimi saran hırsla giydim. Akın'la aynı odada aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyor, bedenlerimizin miskin kokusunun sindiği bu oda anbean sanki bana dar geliyordu.

Yürürken bacaklarımdan sızan menisini duyumsamamaya çalıştım. Göz ucuyla baktığımda, yatakta yıllar sonra yer etmiş kana lanet ettim. Sanki her şey bana yedi sene öncesini haykırıyordu. Gözlerimi şiddetle yumdum ve yumruk yaptığım ellerimle evin içinde Akın'dan uzak gidebileceğim en uç noktaya koşar adım ilerledim. Bedenim şokta gibi titriyordu. Ben mantıkla kalbin, gururla vicdanın en büyük savaşını veriyordum. Çok sonradan, sakince düşününce anlardım belki de aslında içinde bulunduğum bu hâlin onu tekrar kaybetme korkusu olduğunu. Ya da terk edilme korkusu... Onu ilk ben terk etmeliyim diye haykırıyordu zihnim.

Ellerim titreyerek çıktım balkona. Beyaz saten sabahlığımı önümde sıkı sıkıya kavuşturdum. O kadar inceydi ki çıplak bedenimin her yanında soğuğu hissedebiliyordum. Saksılığın kenarında duran sigarama uzandım. Çakmak parmaklarımın arasında sallanıyordu. Ateş, sabahın ayazından daha hoyrattı. Bir türlü tutmuyordu sigaramın ucunu. Tek elimle yaktığım ateşi diğer elimle rüzgârdan koruyarak sigarayı yakmaya çalıştım bir süre. En son lanet ettiğim anda yakabilmiştim.

İlk dumanı içime çektiğimde daha ciğerlerime ulaşmadan gerginliğimi dindirmeye çalıştım. Dalgınca dışarıya bakarken arkamdan gelen bir ses yalnız olmadığımı haykırdı bana. Ömür boyu süregelen bir yalnızlıktan sonra bir ses, bir nefes bile fark ediliyordu.

"Sigaraya mı başladın?" Arkamdan gelen sesi seher vaktinin ayazından daha soğuktu.

Dönmedim arkama. Gergin dudaklarımda buruk bir tebessüm peyda olurken, inatçı çehremle dışarıyı izlemeye devam ettim. Hiç bilmezdi, bilemezdi.

"Üşürsün böyle." Bu kez konuyu değiştirdi. Sanki beni düşünür gibiydi. Sinirle gülümsedim ona bakmadan.

"Üşürüm..." diye mırıldandım iğneleyici bir tonda. "Üşürüm ya, doğru."

Yutkunuşunu duydum. Sonra da bana yaklaştığını hissettim ama bana yaklaşmasını istemedim. "Söylesene Akın." dedim aniden ona dönerek. Sigaranın gri dumanı gölgeledi bana yaklaşmaya korkan çehresini.

Altında pantolonu üstünde olmazsa olmaz tişörtüyle gelmişti balkona.

"Söylesene," dedim tekrar hesap soran sesimle. "Hiç mi?" Sesim titresin istemedim, ama titredi. "Hiç mi geri dönmek istemedin?"

Gözleri acıyla gölgelendi. Yutkunduğunda belki de tam konuşacaktı ama izin vermedim ve tekrar sordum.

"Yedi senedir, hiç mi beni görmeye fırsatın olmadı?"

Olmamalıydı. Hiç geri dönmeye fırsatı olmaması gerekiyordu. Yedi senedir öyle cefalar çekmiş olması gerekiyordu. Böylece dönememeye bir bahanesi olmuş olurdu.

Öteki türlü soğumazdı içim. Geçmezdi sinirim, rahatlamazdım. Ama o, "Oldu." dedi zor çıkan bir mırıltıyla.

Sözleri un ufak olmuş kalbimi bir kez daha parçaladı. Kalpte kemik yoktu, öyleyse nasıl oluyor da bu kadar kı-

rılabiliyordu? Sadece kastan oluşan bir organ nasıl parçalandıkça parçalanıyordu? Daha da önemlisi kalp, bu kadar kırılmasına rağmen nasıl oluyor da hâlâ atıyordu? Nasıl hâlâ nefes alabiliyordum?

Kaşlarımı sinirle kaldırdım, dudaklarım kısa bir gülüşle aralandı. "Demek öyle." dedim imayla başımı sallamaya devam ederken. "Peki. Madem imkânın vardı, merak ediyorum da hiç ya, hiç görmek istemedin mi beni? Geride nasıl bir enkaz bıraktın, hiç görmek istemedin mi? Ne bileyim..." Akın'a karşımda o değil de iğrenç bir şey varmış gibi baktım. "Hani taştan bir kalbin var ya senin, o yaklaşanı yakan bir egon vardı ya hani en son. Yedi sene öncesinde, öyle kimse yaklaşamazdı ya sana... Yaklaşanın da ne haddineydi ya... Hani sırf onları, o nemrut egonu ve taş olmak dışında bir vasfı bulunmayan kalbini tatmin için... Bak, insanlığından değil, merhametinden değil. Sadece o süper büyük egonu tatmin etmek için gidip de şu kız ne hâlde bir bakayım demedin mi? Bakayım da şu dağlardan büyük egom okşansın demedin mi? Bir boka yaramayan taş kalbin, sert sert bilensin diye düşünmedin mi? Merak edip de hani... Sadece kendini tatmin etmek için ya... Hiç gelmeyi düşünmedin mi?"

Her kelimem bir tokat gibi çarptı Akın'ın keskin çehresine. Hâlâ yakışıklıydı, hâlâ kusursuz. Hâlâ sevilesi ve hâlâ vefasız... Hem aşktı hem nefret.

Gözlerimin içine baka baka başını salladı, "Düşündüm." dedi gaddarlığı tamamen gerçek olan düz bir sesle. "Egom yok Efsun. Ama dönmeyi düşündüm."

Alayla acı karışımı bir hâlde güldüm. "Hmmm... Ama gelmedin?"

"Gelmedim." dedi ve yutkundu. "Evet. Gelmedim." Her söylediği söz bir öncekinden daha acımasızdı.

"Gelemedin değil mi, Akın?" diye mırıldandım başımı hesap sorar gibi sallarken. "Gelemedin değil, gelmedin?"

Elleri yumruk oldu. Önce sessizliği onayladı, beni ardından da acı olsa bile dürüst olmayı seçen dudakları...

"Gelmedim."

Gelemedim ve gelmedim arasındaki tek fark olan o "e" harfine hiç kimse bu kadar muhtaç olamazdı. Derin bir nefes aldım içim titrerken. Sabahlığım buruştu avuçlarımda.

"Ailen vardı senin. Annen vardı. Baban, kardeşin..." Usul usul döküldü kelimeler dudaklarımdan. Ağlamak istedim ama ağlayamadım. Çığlık atmak istedim, çıkmadı sesim. Tokat atmak istedim, kalkmadı elim. Öylece kaldım karşısında.

Akın derin bir nefesle gözlerini benden kaçırdı, balkonumdan dışarıya baktı.

"Evet. Bir ailem vardı."

Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyordu hâlâ aklıma, mantığıma, vicdanıma sığdıramıyordum.

"Hâlâ var Akın." dedim alayla acı acı sırıtıp. "Bilmiyor olabilirsin ama senin hâlâ bir ailen var. Ha ama unuttum, pardon. Buraya gelmeden önce teşrif etmiştin değil mi sen onların yanına da? Tabii, çok mühim değil annenin sen öldün mü kaldın mı diye düşünmesi, değil mi? Ya da kardeşinin? Ha bir de baban var. Unutmuşsundur ama yine de diyeyim ben sana, baban da var ve sen onun da evladısın."

Gözlerinden sinir geçti. O an ondan nefret ettim. Bir de utanmadan sinirlenebiliyordu.

"Bunların hepsi, ailemle benim aramda Efsun. Olması gereken neyse onu yaparım ve ailem beni anlayacaktır. Seni ilgilendirmez." dedi mesafeli tavrı ve tok sesiyle.

Bir an şaşkınlıkla dudaklarım aralandı ama sonra tecrübem sağ olsun, şaşırmadım onun bu hâline. Her zaman bir sınırı vardı ve acımasız geçirdiği yıllar, onun bu sınırını hiç yumuşatmamıştı.

"Hah!" dedim bir anda sinirle gülerken. Sigaramı bal-

konun korkuluğunda ezdim hırsla bastıra bastıra. "Tabii, ne haddime... Sikiş sonrası alışık olduğun had bildirme ayarını da çektiğine göre bana..." derken, içimde kalmış son dumanı saldım sabahın ayazına.

"Efsun..." dedi devamını getirmemi istemez gibi.

"Sanırım seks faslı senin için bitmiş." Mesafeli bir tavırla tebessüm ettim. Gözlerimdeki iğreti umursamazlığa baktı dalgınca.

"Efsun..." dedi benden yaşça büyük olduğunu her daim vurgulamayı seven o eski Akın gibi nasihat veren bir edayla. "Böyle yapma. Lütfen. Biliyorum, üstünden çok zaman geçti ve se-"

"Zaman mı? Zaman, öyle mi? Hah! Sen ciddi misin ya? Zaman geçmiş! Aman Allah'ım!" Ellerimi iki yana açmış, hayretler içindeymiş gibi bağırıyordum. "Ya sen bir desene bana Akın!" derken gözlerimi kıstım. "Neredeydin sen zaman deyip geçtiğin o zaman zarfında, esir miydin? Savaşta mıydın?"

"Ne saçmalıyorsun Efsun?" dedi bir anda beni tersleyerek. "Askerim ben, tabii ki de savaşta olacağım."

"Yedi sene boyunca mı?" dedim umutla. Hâlâ saf saf, yedi sene boyunca savaştım ve hiç dönemedim demesini bekliyordum. Evet, umutsuzca bekliyordum, beklerdim de. Ama gözlerimdeki bu aptalca umut parıltılarını da görmemesini istedim, usulca eğdim başımı. Bütün umutsuzluğumla bekledim hem de.

"Hayır..." Gözlerini benden kaçırdı. Başını öyle aheste sallamıştı ki iki yana, bütün umudum soldu. "Yedi sene boyunca değil tabii ki." Gözleri yerdeydi ama eminim ki utandığı için değildi bu kaçış.

"Tabii ki... Tabii..." Başımı salladım onu tekrar ederken. "Ne aptalca bir soru, değil mi Akın? Ne kadar toy ve cahilce bir soruydu! Yedi sene boyunca savaşta olman beklenemez zaten değil mi? Artık savaşlar aylar, günler hatta

bazen saatler sürüyor. Eskidendi o giden senelerce dönmüyor filan..." Bir yandan konuşup bir yandan başımı sallıyordum kendi kendime. Canım acıyordu hem de çok. Bir el boğazıma sarılmış, nefes almayı zorlaştırıyordu. Akın'ın acı bakışlarını fark ettim üzerimde. Ama susuyordu, oysa konuşması gereken oydu. Kavuşturduğum kollarım gerildi. Gözlerim boşluğa daldığı sırada yine bir umuda tutunarak incelen sesimle sordum.

"Yurt dışında mıydın?"

Aptalsın Efsun. Hem de en önde gideni! Bitti dediğim yerden, yeniden umutlanıyordum.

"Yedi sene boyunca mı?" diye sordu o da. Sanki benim sorumu tamamlar gibiydi.

Nefesimi tutmuş, ona bakıyordum. Soruyu tamamladığı gibi cevabını da versin diye ona bakıyordum.

"Hayır." dedi tok bir sesle. Akın'ın hiç acıması yoktu. Kendini mazur göstermesi için hiçbir çabası yoktu. Hepsini geçtim, az önce bir şeyler paylaştığı kadına hiç saygısı yoktu!

Çenem sinirle kasıldı. "Türkiye'de olduğun zamanlar vardı yani?"

"Vardı."

Gözlerim dolmak üzereydi. "Ama gelmedin?"

"Gelemedim."

"Neden?" Kısık bir isyandı bu. İnce, tiz ama kısık...

Akın sustu bu isyanıma.

"Lanet olsun! Neden?" Titreyen sesimle birlikte süzüldü gözümden bir damla yaş.

Akın'ın bakışlarının da titrediğini gördüm bir an ama bana nazaran çok daha sağlam duruyordu. Oldukça sağlam...

"Beni görmek istemezsin diye düşündüm."

Bakışlarım büyürken bir an dondum kaldım. Tüm vücudum put kesilmişti. Kaşlarımı kaldırdığımda sesim sahte bir anlayışa büründü. "Peki, lanet olası yedi sene sonra seni görmek istediğimi nereden çıkardın?"

"Çıkarmadım..." dedi buhrandan çatallaşmış bir sesle. "Sadece daha fazla..." derken yutkundu ve sesi daha da kısıldı. "Dayanamadım."

Düşünmem sessizdi. Belki de susmuştu kelimelerim, bitmişti soracaklarım. Ya da daha şiddetli bir fırtına geliyordu bu sessizliğin ardında ki hesaplaşmamız sakinledi bir an. Çünkü bu hesap defterinin kapanmayacağını ikimiz de biliyorduk.

"O gün beni kurtardın..." diye mırıldandım kendi kendime düşünür gibi. "O günden sonra mı? O günden sonra mı güya dayanamadın?"

Akın sessiz kaldığında bu sükûtun ikrardan geldiğini anlamıştım.

"Şimdi kalkıp da bana bu gelişin lanet olasıca bir tesadüfün eseriyse şayet, bana hiç gelmemiş olmanı tercih ederdim!"

Gururun örselediği yalanım kanıma işledi. Öyle ki sanki tek gerçeğimmiş gibi sarıldım bu yalan kelimelere.

"Ben senin vazgeçilmezin değilim Akın. Ben senin, sadece uzak bir diyarınım. Gezmesi, görmesi hoşuna giden bir şehir gibiyim senin gözünde."

Başını iki yana salladı, sesli bir şekilde yutkundu. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki hem acı hem sakinlik vardı bakışlarında.

"Senden vazgeçseydim şu an burada olmazdım Efsun. Ben, senin benden vazgeçmeni bekledim hatta istedim bunu. Beni unutup mutlu olmanı, emin ol ben senden daha çok istedim. Açıkçası bunu başardığını da düşünmüştüm a-"

"Kapa çeneni!" Bu kez cümlesine tamamlamasına izin vermeyen bendim, sıkılı dişlerimin arasından tısladım. Gözyaşlarım hızlandı, kendiliğinden aktı damlalar ama ne sesim titredi ne boğazımda hıçkırıklar birikti. Bir sakinlikle Akın'ın soğuk sessizliğine baktım. O da benim güçsüzlüğümle ite kaka savaşan dirayetime... Bu kısa sessizlik boyunca bir sigara daha yakmak istedim ama hissizlikten tutulmuş ellerim o sigara paketine uzanmadı.

"Seni görmek dahi istemiyorum Akın!" dedim iğrenç bir şeye tükürmek isteyen bir ifadeyle.

Başını eğdi. Sadece, "Haklısın." dedi düz bir sesle.

Akın'a arkamı döndüm, titreyen ellerimi görmemesi için hızlıca uzandım sigara paketime. Ciğerlerimi zehirle doldururken bir daha dönmedim ona. Dışarısının soğuğundan daha şiddetli bir ayaz vardı içimde. Sanki kemiklerim bile donuyordu. Ne kadar sarınsam, kaç kat giyinsem ısınamayacağım bir soğuktu bu. Ruhum üşüyordu, her bir zerrem üşüyordu. Ben sesiz bir vazgeçişle orada öylece dururken, arkamdan usulca gittiğini ne gördüm ne de duydum. Sadece hissettim. Varlığını hissettiğim gibi yokluğunu da hissettim.

Akın, yıllar sonra bir sabah yine benden gitmişti işte. Yatağımda kokusu, bedenimde izleriyle çekip gitmişti. Deli gibi çığlık atmakla hüngür hüngür ağlamak arasında kalakaldım orada öylece. Bazı şeyler hiç değişmiyordu demek ki. Bazı insanlar terk edilmeye doyamıyordu...

16.BÖLÜM

Orada ne kadar durdum bilmiyorum. Bittikçe yeni bir sigara daha yaktım. Hiç boş kalmadı elim, sinirle gerilmiş dudaklarımın arasında hızla tüttürdüm her bir dalı. "Haklıymışım..." diye mırıldandım kendi kendime. "Haklıymışım..." dedim tekrar tekrar tükürür gibi. Bu sigara niye düzgün tütmüyordu?

"Bak, bak, bak, haklıymışım! Hayır, haklı olduğumu da bilecek kadar çokbilmiş! Hem-" derken kapıya döndüm. İyi de Akın balkonda yoktu ki. Ben kendi kendime konuşup, kendi kendimi yiyip bitiriyordum.

Daha yeni yaktığım sigarama kıyıp ezdim ve hışımla içeri geçtim. Nerede diye şiddetle etrafıma bakınıyordum. Salonu geçer geçmez gördüm onu. Portmantodan paltosunu alıyordu. Hangi manyak camdan sızdığı evde paltosunu portmantoya asardı ki? Bu kaçıncı seviye bir rahatlıktı?

Akın seviyesinde bir rahatlık olsa gerek.

Hışımla ilerledim yanına. Onu gitmeye hazırlanırken görmek beni çileden çıkardı. "Haklıyım, öyle mi!" dedim bağırarak. "Haklıyım, ha?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı benden yana. "Ya sen yedi

sene sonra gelip benimle seks yapacak kadar yüzsüzsün ve ben haklıyım, öyle mi?"

Akın paltosunu giymiş hâlde afallamış gözleriyle bana bakıyordu. Geceden daha kara gözleri neredeyse kocaman açılmıştı.

"Ben haklı olmak istemiyorum Akın! Ben ne istiyorum, biliyor musun?" Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Söyleyeyim mi sana? Ben, en az senin kadar yüzsüz olmak istiyorum bu hayatta! Çünkü yüzsüz insan her şeyi yapar!"

Bakışları keskinleşse de aynı donuk ifadesiyle dik dik baktı bana.

"Benim yerimde olmak isteyeceğini hiç zannetmiyorum Efsun." Bendeki bakışlarını uzaklaştırıp paltosunun fermuarını çekti. Sahte bir beğenmemişlikle dudaklarımı büktüm o an. Kollarımı kavuşturdum, yavaşça kapı pervazına yaslandım.

"Nereye Akın? Ekmek almaya mı?" Sesimdeki imayı gizlemek gibi bir gayem yoktu. Canını yakmak istiyordum. Kalbi varsa şayet hâlâ onu kanatmak istiyordum.

Donup kaldığında bana bakmadı ama çenesinin kasıldığını anlamıştım.

"Ya şey diyeceğim Akın, inanır mısın soğanım da bitmiş..." Tehlikeli bir fısıltıyla ekledim. "Soğan da al."

Yutkundu, bana döndü. Göz göze geldik.

"Öyle ya." dedim tek omzumu silkerken. "Sana şimdi terk etmeye bahane lazım. Gerçi belki artık soğana sarımsağa bile tenezzül etmiyorsundur."

Gözlerindeki acı gözlerime saplandı. Kasılan çenesine rağmen konuşmadı.

"Haaa..." dedim aklıma son anda bir şey gelmiş gibi sahte bir gülüşle çenemi hafif yükseltirken. "Yoksa koşa koşa ertesi gün hapı mı almaya gidiyorsun bana?"

Sesli yutkunuşu kelimelerden daha duyulur bir hâldey-

di. Derin bir nefes aldığında erkeksi sesi aksi gibi muhabbet eder bir tona büründü.

"Benim bir arkadaş vardı, adı Şafak. Vallahi ona sabır diliyorum şimdi. Bir gün Allah'ın bir dağında," dedi düz bir sesle. "'Kadınlar hiç unutmaz; arşivden çıkarır çıkarır, koyar önüne.' demişti. Adam kadınları çözmüş demek ki..." Dudaklarını bükerek başını çaresizce savurdu.

Gözlerim kısıldı sinirle.

"O da senin gibi arşivleri doldurmadan önce düşünseymiş Akın." Hızla olduğum yerde dikildim. "Hem unutmuş olmamı mı yeğlerdin? Tam olarak ne isterdin? Koca bir bilinmezlikten öteye geçmedin benim için. Ben arşivden bunları çıkardım, bu mu garip geldi sana? Ben bunları saklarken zihnimde, neler oldu dünyada... Neler neler değişti. Herkes değişti Akın. Her şey değişti. Bir vakit sevenler artık sevmez oldu. Sevmek ne bilmeyenler bir anda deli divane âşık oldu. Yedi senede hiç bitmez dediğim tıp bile bitti Akın. Babaannem öldü mesela benim. Halam düşük yaptı. O vakitler yaşayan nice insan yok şimdi yeryüzünde. Tam tersi de o zamanlar yok olanlar da şimdi varlar mesela... Ayla yengemin bebeği oldu biliyor musun? Amcamın kızı ikinciye evlenip ondan da çocuk yaptı. Yok olanlar var oldu bu yedi senede. Çocuk olanlar büyüdüler, adam oldular Akın. Bebekler çocuk oldu, büyüdüler hatta okula gidiyorlar! Hiç düşündün mü bunları mesela? Zamanla dolan arşivimde bir geceden öte bir emanetin yok bende."

Büyüdüler hatta okula gidiyorlar dediğim yerde, Akın'ın omuzları görünür derecede sallandı ve benim gözlerime neredeyse ağlayacak bir hüzünle baktı.

"Kız çocukları kadın oldu Akın..." dedim fısıltıyla. "Sen şimdi o kadına bir gecelik arşivi mi çok görüyorsun?"

Akın'ın kara gözleri parladı. Onun göz rengi öyle bir gece rengiydi ki siyahtan daha koyu ama alaca bir parlaklıktaydı. Esmer teni daha da esmerleşmişti bu yedi yılda.

Ama teni ne kadar esmer olursa olsun, sanki gece rengi gözlerinden sebep beyaz gibi duruyordu.

"Efsun... Benden ne duymak istiyorsun? Haklısın demem bile ağırına gidiyor. Şimdi bunu da anlıyorum desem eminim ki anlıyorum demem de ağırına gidecek. Beni görmek istemiyorsun, benden nefret ediyorsun belki de..."

"Belki de mi!" diye araya girdim hayretle.

"Tamam, benden sapına kadar nefret ediyorsun! Ama emin ol, ben de kendimden nefret ediyorum. Öyle nefret ediyorum ki ben kendimden, senin bana olan nefretin dağın yanında çakıl taşı misali ufacık kalır."

Sözlerinin içimdeki etkisine baktım. Biliyordum ki Akın acıtsa bile dürüsttü. Gerçekler acı bile olsa Akın her daim doğruyu söylerdi. En büyük tezadımız da burada başlıyordu bizim. Ama bu gerçek olan sözlerinin hiçbiri benim içimi soğutmuyordu.

Bomboş gözlerle baktım ona.

"Neyse..." dedi çatallı bir sesle üstünü çıkmak ister gibi düzeltirken. Bana arkasını döndüğünde evden gitmek için kapıya ilerledi.

"Nereye?" dedim arkasından kaşlarımı çatarken. Omzunun üstünden döndü bana.

"Beni görmek istediğin zaman geçen seni aradığım telefon-"

"Seni hiçbir zaman görmek istemiyorum Akın!"

"Efsun..." dedi, yapma der gibi sızlandı.

"Hiçbir zaman da görmek istemeyeceğim!"

Gözlerindeki hayal kırıklığı barizdi.

"Sen biraz sakinleş, ben gideyim. Sonra yine karşılaşırız." Yüzünü kapıdan tarafa döndü.

"Ben sana gidebilirsin dedim mi Akın?" Yaslandığım yerden dikildim.

Ne yapmaya çalıştığımı anlamak ister gibi gözlerini kıstı omzunun üstünden.

"Beni görmek istemeyen sendin Efsun."

"Evet." dedim kendimden emin bir şekilde. "Seni görmek istemiyorum, hiçbir zaman da istemeyeceğim." Elim sabahlığımın kuşağına uzandı. Yavaşça saten kuşağı açtığım sırada, "Ama seninle işim bitti demedim." diye ekledim.

Kuşak açılınca öne serilen göğüslerime indi ciddi bakışları. O kadar ciddiydi ki bana asla dokunamayacak gibi bakıyordu. Akın'a arkamı dönüp uzun hol boyunca yatak odama ilerlemeye başladım. Saten sabahlığı omuzlarımdan yavaşça sıyırırken yürüdüğüm sıra salınan kalçalarımın Akın'ın gözlerinin odağı olacağına neredeyse emindim.

"Sen bilirsin Akın. Gelmezsen ben de kendi kendimi tatmin etmek zorunda kalırım."

Sabahlık yere düştüğünde uzun holü çırılçıplak yürümeye devam ettim. "Hmm," dedim yürümeye devam ederken. "Hayalinle parmaklarımı kullanmak benim için de değişik bir fantezi olur hem."

Sessizlik tüm evi sardığında Akın'ın ne yaptığını bilmiyordum. Fakat saniyeler sonra gelen ani bir hışırtı ile hızla arkamda belirmesi ve Akın'ın sert soluğunu sağ boynumda hissetmem bir oldu.

Paltosunu bile çıkarmadan beni arkadan sarmaladığında hem kokluyor hem vahşi bir istekle boynuma eğilmiş, tenimi emiyordu.

Onun bu hâline gülmeden edemedim.

"Yavaş! Yavaş!" diye bağırdım ayaklarım yerden kesilip Akın'ın kucağında odama sürüklendiğimde. Hayvani, istek dolu bir sesti o an ondan çıkan ve ben, onun bu hâline güldüğümü görmesin diye başımı sola çevirdim.

Göğüslerimi avuçladı, yumuşak etlerini parmak arala-

rından taşırarak yoğurmaya başladı. Sağımdaki hırıltılı nefeslerinin sıklaşmasını dinlerken gözlerim kapandı.

Sert ve kemikli eli beyaz göğüslerime ve pembe ucuna her gömüldüğünde kaçınılmaz bir arzuyla inledim. Ben inledikçe o da tek eliyle ve hızla üzerinde ne var ne yok çıkarmaya çalışıyordu. Dudakları ve o dudakların arasından sızan dili boynumda dolandıkça solukları sıklaştı. Nefesi, enseme ve boynuma vururken kasıklarıma karıncalar üşüştü. Tatlı bir sızı sardı kasıklarımı, bacaklarımı birbirine bastırdım. Sırılsıklamdım.

Ellerim, göğüslerimi yoğuran ellerine uzandı; içimdeki ihtiras rüzgârı yeniden alevlenmişti.

Göğüslerimi alttan avuçlayıp başparmağıyla uyarır gibi göğüs ucumdan geçti. Bir geçişle bile havaya dikilmiş göğüs uçlarım çoktan sertleşmişti. Boynumda dolanan arsız dili, tenime pelesenk olmuştu; dikleşmiş göğüs uçlarıma hırıltılar çıkararak baktı.

"Hadi bebeğim, kucağıma gel."

Nemli ve sinirden arınan gözlerim bedenime saldığı şehvetle kapanırken, o başparmaklarıyla göğüs uçlarımdan geçmeye devam ediyordu. Alttan avuçladığı göğüslerimin ucundaki pembe tomurcukla haylaz bir çocuk gibi oynayan başparmağı, vurkaç yapıyordu. Göğüs uçlarım da onun hareketine karşı o parmağın peşinden koşar gibi havaya dikiliyordu.

Dudaklarımı yaladım şehvetin gemisine binerken. Akın'ın çıkardığı hışırtılardan arkamdan hızla üstünü çıkardığını anladım. Bileğimden hızla geri çekerek yatak odamın tam ortasında olan dağınık yatağa oturdu ve beni de istediği üzere tam kucağına aldı. Üstündeydim.

O kadar garanticiydi ki beni geri sürüklerken yataktaki çarşafı da almış ve kalçalarıma sarmıştı lakin bu sefer kendi de o çarşafın içindeydi.

Şehvete yenik düşmüş bir kukla misali bacaklarımı iki

yana ayırışını ve beni tam kasıklarının üzerine alışını izliyordum.

"Daha çok zevk almak ister misin?" dedi başparmağını aralanmış dudaklarımdan geçirirken.

Başımı olumlu anlamda salladım. Bakışları açıkta kalan bedenimde gezindi.

Ben onun kusursuz yüzünü izlerken, onun gözleri dikleştirdiği göğüs uçlarımda doymak bilmez bir iştahla geziniyordu. Elleri belime dolandı, beni yukarı kaldırdı. Burnunu, sineme gömdü ve aynı boynumu kokladığı gibi derin derin göğüslerimin arasındaki vadiyi kokladı. Sağ göğsümün ucunu dilini çıkararak yaladığında zevkle derin bir soluk verdim. Aynısını diğerine de yaptığında soluk almak yetmedi, yutkunmak zorunda kaldım.

Rahatlamış bir inlemeyle karşılık verdi soluğuma. Sanki buna ihtiyacı varmış gibiydi. İnce ince aldı göğsümün ucunu damağına, diliyle sertleşmiş başını yumuşattı. Yumuşattıkça çekti, çektikçe dişledi. Diliyle ıslattığı pembeliğe baktı hayran hayran.

"Ne kadar güzel bir renk."

"Tenim mi?"

"Tenin zaten beyaz... Kar beyaz." İşaret parmağının tersiyle sinemi okşadı ağır ağır. Parmağının olduğu yere toplandı bütün sinirlerim, bilye gibi olmuş göğüs uçlarım dokunuşuna hasret bir hâlde sızladı. "Bunun rengi, pembeliği, yumuşaklığı..." Dalgın dalgın bir şiir okur gibiydi sesi. "İştah açıcı." dedi arzuyla.

Bu an çok tanıdık, ayvayı yedin Efsun...

Akın çekinmeden dilini çıkarıp arsızca ve uzun uzadıya yaladı o pembelikleri. Dilinin değdiği yerde geçen elektrik tüm kadınlığımı sızlattı. "Aahhh," derken kıvrandım Akın'ın kucağında. İçim gitti her hareketiyle, uzun uzun yutkundum. Sıcak nefesi tenimi dağlarken fısıldıyordu.

"Öyle yakışmış ki bu bembeyaz tenine... Beyaz güllerin arasına bir öbek pembe gül dikmişler gibi. İnsanın o güllere gömülesi geliyor. Dilimde eskitmek istiyorum."

O konuştukça dudaklarımı ısırdım, fısıltıyla başını sineme davet ettim. "Gömül o zaman..."

Pembe tomurcukları ağzına aldı. Hem kokladı hem tadına baktı. O iştahla sol göğsümü yalarken ben kendimden geçmiş inleyerek sağ göğsümü yoğuran elinin üzerine elimi attım. Daha da fazlasını istiyordum. "Akın!" diye inledim arzuyla.

Cevap olarak kasıklarımı kendisine çekip merkezimi tam erkekliğinin üzerine getirdi. Dili göğsümden ayrılmadan homurdandı. "İnle bebeğim... Madem seninle olan saatlerim kısıtlı, bari sesin dolsun kulağıma."

Akın'ın inle demesiyle başım onun başına düştü ve derin soluklarım eşliğinde izledim onun göğüs ucumda turlayan dilini. Göğüs ucumu ısırınca, "Aaah!" dedim tiz bir sesle. Hızını alamadı, bir de kendine doğru çekiştirmeye başladı hassaslaşmış ucu.

"AAAAAHH! YAVAŞ, YAVAŞ! Vur dedik, öldürdün!" Acıyla kafasına arkadan vurdum.

Tepkisi pis pis gülerek diğer göğsüme geçmek ve direkt ısırmak oldu. Acıyla, "Akın!" diyerek sinirle saçlarını çekiştirdim.

Isırdığı göğsümü avuçlayıp saldı, yüzünü yukarı yüzüme doğru kaldırdı ve zevkle parlayan gözlerle gözlerime baktı. "Isırmadan yapamaz mısın?" Ciddi ciddi soruyordum. Seneler geçse de değişmemişti. Hâlâ seks yaparken haylazlaşıyordu.

"Isırmadan nasıl tadına bakılır ki?"

Gözlerime acı düştü, eminim ki o da bunu fark etti. "Yalayarak." dedim gözlerimi onun gözlerinden hiç ayırmadan.

"Dondurma hep yalanmaz, arada ısırmak lazım."

İkimizin de aynı şeyi düşündüğümüze emindim.

"Isırma, yala ya da em sadece." dedim net ve soğuk bir sesle.

"Hadi be bebeğim..." dedi beni ikna etmeye çalışan bir ısrarla. "Bir şey eksilmeyecek onlardan. Sadece biraz tadına bakacağım."

İşin ucu şehvet, nirvana, gökler, art arda patlayan havai fişek gösterileri falan olunca duraksadım, bir düşünme arası verip soluklanmaya başladım. Yine dediğine gelerek, "Yavaş yavaş ısır bari..." dedim ince bir sesle.

Beni nereye isterse oraya çekiyordu. Tenim onun bıraktığı izlere doymuyordu.

Isır dememle izni alan Akın, göğüs turuna çıktı. Bu turun en gözde merkezi olan göğüs ucuma bodoslama dalan dişleri, tüm sinir uçlarımı yerle yeksan etti.

"AKIN!" Yediğim diş darbesiyle gözlerimi kocaman açıp adını haykırdım.

Yavaş demem, benden izin almış olması falan hepsi yalan olmuştu. İştahla göğüslerimi yiyor, canımın acısıyla kaçmaya çalıştıkça beni tam merkezimden erkekliğine denk getirerek kendine bastırıyordu. Sırılsıklam kadınlığım ona değdikçe kendimden geçiyordum.

"Akın, dur, yeter! Yavaş ol biraz!" Saçlarını çekiştirip mememi rahat bırakması için ikaz etmeye çalışırken çığlık attım. Ben kıpraşıyordum fakat o beni umursamadan homurdanarak göğüslerime dalıyordu. En sonunda, "Ya!" diye bağırdım diğer göğsüme de atlayıp destursuz, acımadan dişlediğinde. "Keşke bunu demeseydim!" Canımın acısıyla pişmanlıkla söylendim. "Senin de bir taraflarını ısırmayan ne olsun e mi!" diye veryansın ettim.

Akın beni duymadı bile. İştahla -hem de bitmez tükenmez bir iştahla- yaptığı işe devam etti. O kadar sesli ısırıyordu ki odada yankılanıyordu emişleri.

Baktım beni dinlemiyor, bildiğini yapmaya devam ediyor, eğildim ve sol kulağını ısırdım. Niyetim biraz olsun durulmasını sağlamakken, bu onu hepten harladı. Bedenimi de ağzına aldığı göğüslerimi de tarumar etmeye başladı.

"Akın lütfen." dedim, o dişleye dişleye göğüslerimin haşatını çıkarırken. Cılız sesimle kafasını yukarı kaldırdı, "İlk olduğu için böyle. Alışırsın sonra." diyerek işine devam etti.

Ancak bu ilk değildi, yıllar öncesinde de yaşamıştım ben bunları. Mememdeki ağzı duruldu, hatırladı o da, bu ilk değildi, sadece her seferinde ilk etkisi veriyordu. Hüzünlü bakışlarım onu bulduğunda solmuş gözlerine kilitlendim. Aynı anda acıyla yutkunduk, yine aynı anda sanki kararlaştırmışız gibi dudaklarımızı birbirimize değdirdik. Usul usul kalın dudaklarını dudaklarıma sürttü. Usulca kapandı göz kapaklarım. Alt dudağını emdim; içtim tüm nemini, ıslaklığını ve Akın'a has tadını.

Göğüslerimdeki ellerini saçlarıma çıkardı, yudum yudum o da içti dudaklarımda şehvetten artakalan tadı. Dili dilimi buldu, yavaşça kaydı dilimin üzerinde.

Ağzımdan bir, "Mmm," kaçtı istemsizce. Doyamayacağımı bile bile dilinden gelen tadı emdim. Altımda kabaran erkekliği yeniden sınır kapılarını zorluyordu. Ellerini göğüslerime götürdüm ve okşaması için onu teşvik ettim. Esmer eli ak göğüslerimi sıkıp bırakırken dudaklarımdan kayan dilinin şapırtı sesleri ufak inlemelerimizi de beraberinde getiriyordu.

Dudaklarımdan usulca ayrıldığında gözlerimin içine baktı ve gözleri gözlerimden ayrılmadan dili göğsümün pembe, ufak tomurcuğuna erişti. Ufak bir dil darbesinin ardından yaladığında, derin ve rahatlamış bir "ah" çektim. Başım geriye düştü.

Diliyle göğsümün tomurcuğunu döverken bu sefer

dudakları pembeliğimi tümden kavradı. Ardından diğer göğsüme geçip onun da ufak pembe tomurcuğunu diliyle damağı arasına hapsedince yine bir "ahh"la öne eğildim.

Derin soluklarımla yavaş yavaş göğsümü emen dudaklarını izledim. Onun çıkardığı "Mmm..." sesleri ve mırıltıları beni zevkten kudurturken, o dünyanın en lezzetli yemeğini yer gibi memelerimi sömürüyordu. Zevk dolu inlemelerinin arasından gözlerimin içine baktı, dilini tamamıyla dışarı saldı ve açık pembe göğüs ucumu boylu boyunca yaladı. Narin dokunuşlarla beni uyarması içimi tatlı tatlı sızlatıyordu.

"İşte böyle..." dedim soluğum beni emen dudaklarına düşerken. Akın tekrar geniş bir dil darbesiyle yalayıp kasıklarımı sızlattığında hafif gülerek onun bana dediğine benzer, "Aferin adamıma." dedim.

Sözlerim onu gülümsetti ama dudakları göğsümden ayrılmadı. Bir kâseyi avuçlar gibi göğüslerimi avuçluyor ve o kâseden kana kana şerbet içer gibi homurtuyla diri pembeliğimi ağzına alıyordu. Diri pembeliğimi diliyle damağı arasında eme eme yumuşatırken şerbetin dudaklarından sızması gibi salyalarını göğsümde bırakıyordu. O bunu yaparken "ah" çekerek baskı yapan erkekliğine ileri geri hareketlerle sürtünüyordum.

Tenim dilinde eriyordu. Vücudum ellerinde şekil alıyordu, bir bütün gibi hareket ediyorduk.

Ten uyumu bambaşka bir şeydi. Anlatılmaz yaşanırdı. Bir düzenin parçaları gibi hareket ettirirdi. Dişleri göğsümü bulduğunda izin ister gibi yüzüme baktı. Dudaklarımı yaladım, kirpiklerimin arasından gözlerimi süzerek, "Tamam ama lütfen yavaş." dedim nazlı nazlı.

"Tamam, yavaş, anladık." diyen Akın fazlasıyla sabırsızdı. Dişleri yumuşamış tenimde zuhur edince uzun süredir emilmenin verdiği yumuşamadan olsa gerek bu sefer fazla acıtmadı hatta acıyla karışık daha derin bir zevk ver-

di. Başım geriye düşerken belim kavislendi ve göğüslerimi tamamıyla ona sundum.

Çarşaftan sızıp kalçalarıma uzanan elleri beni üzerinde götürüp getirdi. Ellerine hacet yoktu aslında, kasıklarım bunu vazife edinmişti zaten.

"Akın..." Adını istekle, arzuyla inledim. Ellerimi saçlarına gömmüş parmaklarımla tutamlarını çekiştiriyordum. Emdikçe daha bir göğüslerime yaslıyordum başını.

Tekrar, "Akın," diye inleyip başını sağ mememe bastırdım. Akın ben onu kendime bastırdıkça daha da sertleşiyor, gözü dönmüş bir şekilde homurdanarak göğüslerime saldırıyordu. Hırlayarak mememi ısırıyor, burnunu da sertçe sinemde gezdiriyordu. Akın'ın kalçamdaki eli öne sızdı ve kadınlığımın ince dudaklarında onları aralamak için kaydı. Parmakları ıslak kuytularımda baskıyla dolandı. "Sırılsıklam amına koyayım!" dedi tıslarcasına.

Koyuyordu zaten.

"Ah, Akın..." Ses tonum çıldırmaya yakındı.

"Söyle bebeğim..." Arzuyla kısılmış ve zevkle sarhoş olmuş gözlerini yüzüme kaldırdı.

"Amına koyayım derken?" Parmaklarının üzerinde gidip geldim.

"Küfrettim amına koyayım, o da mı yasak!" Sesi, huysuz bir oğlan çocuğu gibi isyan doluydu. Sözlerine karşılık parmaklarım onun hayalarına uzandı.

"Ben de onu diyecektim zaten, sakin ol şampiyon." Sırıtarak alt dudağımı dişledim.

"Ne?"

"Boş ver!" Hızla erkekliğini ve testislerini avuçladım. Deli deliyi görünce sopasını saklarmış misali Akın, bana sadece bakmakla yetinip sustu.

Avucumdan taşan erkekliğini hafifçe okşadım. Hareketim karşısında Akın zorla yutkundu ve şehvetle kararmış

gözlerini penisinde gezinen elime indirdi. Pembe teninde daha çok belirginleşen kırmızı ojelerimin verdiği güvenle aheste aheste okşadım onu. Nefesleri sıklaşınca sabırsız hareketlerle kasıklarını oynattı.

"Onun da senin darlığına ihtiyacı var zaten, iki dakikada bile özledim... Bu nasıl bir istek lan?" Sesli ve sık solukları yüzüme düştü. Ellerimden firar eder etmez, "merhaba" diyerek havaya dikilen erkekliğine şehvetin getirdiği memnuniyetle baktım. Akın kalçamdan havalandırıp mükemmel bir pürüzsüzlükte kayarak içimi bir tek boşluk olmayacak şekilde doldurdu. Neredeyse mideme dayanan uzunluğu ve doluluğu karşısında ağzımdan kaçan ıslık gibi nefesime ve derin inlememe mâni olamadım. Gözlerim yaşadığım hazla kapandı. Başım arkaya düştü, saçlarım kasıklarına değdi.

Akın, derin ve rahatlamış bir solukla benimle beraber inledi. Dizlerimi bacaklarına dayadım, kendimi erkekliğinin üzerinde kaydırdım. Akın da ben de istekle nefes nefeseydik. İkimiz de farkındaydık, bu doyum dünyanın başka hiçbir yerinde ve hiçbir bedeninde yoktu.

Zevkle sertliğinin üzerine oturduğumda daha yüksek bir çığlık kaçtı ağzımdan. Başım arkaya düşmüşken, yukarı doğru sallanan göğüslerime dişleriyle tutunan Akın bedenlerimizi büyük patlamaya sürükledi ve bu sefer bizzat o, sıkı sıkıya tutunduğu kalçalarımı yönlendirmeye başladı. Kalın avuçlarının kavradığı ince belimi kaldırdı ve bedenimi kasıklarındaki sertlikle doldurdu. Kafamı yoğun doluluk hissinin getirdiği bir titreyişle inleyerek omuzlarına dayadım.

Sesli soluklarım odada yankılanıyordu. Beynim uyuşmuştu, tek odak noktam aldığım zevkti. Kendi toplayamıyordum, bütün duyularım aldığım zevkle dolmuştu.

Akın tekrar tekrar vajinamın duvarlarını zorlayarak içimi dolduruyor ve geriye savrulmuş saçlarım, çarşafın

emaneten durduğu kalçalarıma değiyordu. Dişleriyle tutunduğu göğüs uçlarımdaki kafasını ellerimle kavradım. Parmaklarım saçlarının arasından geçerken onun bana her sahip oluşunda başını daha da bedenime yaslıyordum.

İçime girip çıkan erkekliğinin üzerinde savruldukça tenim alev alıyor, kasıklarım yanıyordu. Islaklığım yetmiyordu beni serinletmeye, tekrar boşalmam gerekiyordu. Alev alev yanan vadilerim suya kavuşmadan sönmeyecekti bu yangın.

Akın boğazdan gelen boğuk inlemesiyle kafasını sağa sola sallayarak bitmek bilmez iştahıyla memelerime tutunmuş, soluk soluğa geziniyordu orada bir sağa bir sola. Onun tenime tutunan dişlerinden ziyade her seferinde altımda daha da palazlanan sertliğiydi bedenimi titreten. Daha boşalmamış olmama rağmen kesik kesik çığlıklar atarak titriyordum. Tenim nemlenmiş, Akın'ın nemli teniyle bütünleşmişti. Parmaklarımın arasına dolaşan saçlarını çekiştirdim.

"Akın..." Adını sesli inlemelerimin arasından yalvarırcasına söyledim. "Lütfen..."

İçimi ritmiyle doldururken tutunduğu belime battı baskıyla şiddetlenen parmakları.

"Lütfen, daha çok..."

Bana yetmeyen neydi bilmiyorum ama bedenim bitip tükenmez bir açlıkta tırmanabileceği kadar en uca tırmanmak istiyordu. Göğüslerimden kopup açık açık inleyerek yüzünü yüzüme kaldıran Akın, ne istesem verecekti zaten.

Kavradığı belimi hızla kasıklarından bir kaldırıp bir oturttu.

"Aahhh..." İçli ve art arda inlemelerim yüzünü bana kaldırmış olan Akın'ın nefesine karıştı. Onun benden daha sert ve boğazdan gelen inlemeleri bir gölge gibi takip etti benim inlemelerimi.

Bir müddet sonra iki yanındaki dizlerimi kırışmış çarşafa koydum ve Akın'ın erkekliğini vajinamda ilerleterek kasıklarına oturup kalkarak ben yön verdim giriş çıkışlarıma. Akın hırsla saçlarıma tutundu, parmaklarını dolayıp yumruğu arasına hapsetti saçlarımı.

Can çeker gibi titrek ve keskin inlemelerinin şiddeti benim uslanmaz çığlıklarımı geçmiş, üzerinde her oturup kalkışıma haykırıyordum. Göğsüm göğsüne hiddetle çarparken kafasını isyanla iki yana salladı.

"Beni öldürecek misin kadın!"

Tüm kanım kasıklarıma hücum etti; ıslak vajinamda kayan erkekliği genişledi, sertleşti ve tüm rahmimi zonklattı.

Ne kadar ıslanmış olursam olayım, vajinamdaki sürtünüşü içimi titretiyordu. İkimizin de dudakları inlemekten kapanmak nedir bilmezken soluk soluğaydık. Üzerinde gidip geldikçe altımda bir yaklaşan bir uzaklaşan dudakları zor bela kıpırdandı ve nefesi nefesimde yalvardı.

"Sar beni yavrum. İşte böyle!"

Onun yalvarmasına tiz bir "Ah," ile ancak karşılık verebilmiştim.

Yalvarır bir sesle, "Hadi bebeğim," dedi beni koynunda tekrar savururken. "Hızlan... Hızlan da patlat şunu!" Erkekliğini kast eden sesi emreder gibiydi.

Değişik, sert ve serseri nükteleri vardı.

Kafamı geriye attım, Akın'ın da yardımıyla daha da hızlandım. Saçlarımı yolan elleri kalçamı kavradı. Etlerimi koparırcasına çekerken, hırsla bir oyuncak bebeği oynatır gibi beni savurdu.

"AAAAHHH! AKIN!" Tiz bir çığlık attım; nemlenmiş, titrek omuzlarım iki yanıma yükseldi.

Ben, Akın'ın adını aklımdan hiç kazınmayacak bir şekilde ezberlemiştim. Nefesim göğsümde yükselmiş, parmak uçlarım kasılmıştı.

Kadınlığımdaki yangın bacaklarımın içlerine yayıldı ve klitorisimden ayak tırnaklarıma kadar yanarak titremeye başladım. Ben titrerken, üzerinde gidip gelmem sekteye uğramasın diye Akın belimden kavradı ve tüm pazıları belirginleşmiş hâlde beni sertliğinin üzerinde kendi sonu için savurmaya devam etti.

Bedenim kavislenmiş, başım sırtıma düşmüş, omuzlarım çıkacakmış gibi yükselmiş ve nemli tenim damarlarımda hunharca gezen kanımdan mütevellit kıpkırmızı olmuş hâlde son bir çığlık attım havaya doğru.

Titreyen bedenimle iyice harlanan Akın, hırlayarak kalın sesini odaya daha da hâkim kıldı. Ellerinin arasında bir yaprak gibi titreyen bedenimi sertçe kasıklarına çarptı, çarptı ve çarptı... Titrek bir yaprak gibi savurdu beni. Sırılsıklam saçlarım nemli yüzüme yapışmış, tüm görüşümü kapatıyordu lakin Akın kaldırdığı kasıklarımı çıplak et sesleri ve hırlamalarına karışırken ardı ardına testislerine vurdurdu.

Bitmiştim.

Başım cansızca Akın'ın omzuna düştüğünde kadınlığım zonklarcasına atmaya başlamış, peş peşe yangınımı söndüren suyu Akın'ın penisine sağıyordu. Hiçbir su zerresi kalmasın, yangınım tümden sönsün diye kesik kesik inleyerek aktım.

Kasıklarım ıslandığında Akın zevk suyumu benimle paylaştı ve ıslak, dar yolunda ilerleyen penisi, şahlanışını haykırışlarıyla titretti.

Ben boşaldıktan sonra vajinamda sürtüne sürtüne sona giden Akın dakikalar önce onun teninde seneler sonra tekrar açılmış olan rahmimin bu karanlık, küçük yolunu binbir iğne saplatır gibi acıttı.

Akıl alan bir zevkle çığlık çığlığa boşaldığım bu adamın kollarında o haykırarak boşalıyorken, acıyla bağırdım bu kez. Tırnaklarım ensesini çizdi, kendimi çektim lakin beli-

mi kavramış ellerinden kurtaramadım kasıklarımı. Hassas vajinam, inlemelerim eşliğinde yırtılırcasına sızladı.

Yoğun bir zevk, yoğun bir acıyı da peşinde getirmişti. O içime art arda girerken tırnaklarımı batırdığım ensesindeki deriyi bastırarak tırnak aralarıma topladım.

Benim hıçkırır gibi sızlanmalarım esnasında Akın, "AHH! SİKTİR! AAAHH!" diye uzun uzadıya gürleyen bir kırbaç olmuş sesiyle havayı dövdü. Sulanmış darlığımda seğirdi ve menisini zevk suyuma kattı.

İçimdeki varlığı bir bıçak gibiydi. Gerilmiş ve sızlayan rahmimin duvarlarından o bıçağı çekerken her ne kadar cansız gibi kollarına yığılmış olsam da kafamı geriye atarak, "AHH!!" diye acıyla çığlık attım.

İkimizin de göğsü inip kalkarken canımın yandığını bilen Akın soluk soluğa, "Şşşttt..." dedi attığım çığlığımı susturmak için. Hiç ilişkiye girmemiş bir kadın için fazla zorlamıştım kendimi.

Kadınlığımdan çıkmış, kasıklarıma yaslanmış erkekliği hâlâ seğirerek atıyordu ve ucundan sert doluluğunu söndürmek istercesine milim milim sızdırıyordu. Rahmime boşalttığı yeterli gelmemiş gibi bacaklarımdan da akıttı ucundan usul usul akan meniyi.

Akın'ın yanı başında cansız gibi salınan beyaz bacağımda damla damla süzüldü kırık beyaz menisi. Nemli tenimi gıdıkladı aşağı, dizlerime doğru akarken. Akın elini kadınlığıma attığında acıyla inledim ve kollarından kaçarcasına koynunda kıvrandım. "Şşşt," dedi beni sakinleştirmek istercesine.

Baygın hâldeki gözlerim yaşlıydı, açamıyordum. Saçlarımı çekerek yüzümü açıklığa kavuşturduğunda, "Suya sokayım mı seni? Kendine gelirsin?" dedi boğuk ve kurşuni sesiyle.

Kendime gelirsem hemen anında tekrar devam ederdi. Bense biraz ara vermek istiyordum. O yüzden son ka-

lan mecalimle, "Hayır." dedim. "Uzanmak istiyorum."

"Uzanalım..."

Fazlasıyla zorlanmış ve keskin bir ağrıyla baş başa kalmıştım. Akın'ın alaylı sesini gözlerim kapalı olsa da fark ettim.

"Uzanalım?" Bu kelimeyi ilk kez duymuştu sanki. "Ben burada olduğum sürece yedi senenin acısını çıkarmadan durabileceğimi hiç sanmıyorum." Erkeksi sesi boğuktu.

Bir anda çarşafa sarılı bedenimi kavrayıp havalandırdığında sesi lütfeder gibiydi. "Eh, iyi madem... Biraz mola." dedi alnıma solurken. "Aç mısın? Uyandığından beri bir şey yemedin?"

Rahat yatakta beni çarşaflara dolayarak sırtımı göğsüne yasladı. Karnıma dolanmış kalın kolları sıkı sıkıya bedenimi koynuna hapsetmişti.

"Hayır, açım gerçi ama önce biraz uzanmam lazım. Hatta uyuyabilirim de... Uykumu böldün çünkü!"

Erkeksi kıkırdamasını duydum. "Sen kendi kendine uyandın. Ben sana hiç müdahale etmedim."

"Senin varlığın bana başlı başına bir müdahale Akın."

Daha çok sarıldı karnıma. "Senin varlığın bana başlı başına cennet Efsun."

Kapalı gözlerimi aniden açtığımda hızlanan kalbimin aksine vücudum dondu kaldı. Saçımda hissettiğim ılık nefesleri bile ısıtmadı nefretimi. Çenem kasılırken ona hiçbir cevap vermedim. Benim için artık Akın'ın hiçbir sözünün hükmü yoktu. Yorgun bedenim daha fazla dayanamadı ve kendimi uykunun kollarına teslim ettim. Aklımda en son kalan Akın'a olan kızgınlığım ve o anlık doymuş bedenim oldu.

17.BÖLÜM

Güneş gözlerime vururken çırılçıplak uzandığım yatakta kıpraştım. Gerilirken yatakta açılan kollarımla oldukça rahattım. Hatta yüzümde geniş bir tebessüm bile vardı.

Ta ki elim bomboş yatağı avuçlayana dek.

Yatağın sol yanı boştu, soğuktu. Hissettiğim o boşlukla aniden havaya dikildiğimde gözlerimi korkuyla açtım. İnsan, bilmediği bir şeyden korkamazdı. Korkularımızın altında yatan asıl etken aslında travmalarımızdı. Bomboş yatağa bakakaldığımda nefesim çırılçıplak bedenimi harekete geçirdi. Terk edilmek istemiyordum. Sırf biraz uyudum diye onun beni terk etmesine vakit vermiş olmayı istemiyordum.

Hiddetle yataktan kalktığımda neredeyse sinir krizi geçirecek kadar yüksek bir panik dalgasına kapılmıştım. Delirmiş gibi titriyordu bütün vücudum. Kafamın içinde yeniden yedi sene öncesi oynuyordu. Sanki Akın beni yeniden terk ediyordu, yeniden on sekiz yaşıma dönüyordum. Bu travmam kolay kolay geçmeyecekti. İçerinden gelen tabak kırılma sesi kendime getirdi beni. Ardından Akın'ın ufak bir küfrünü duydum.

Evdeydi. Buradaydı... Öyle rahat bir nefes almıştım ki sesi duvarda yankılandı. Alelacele dolabımdan kısa bir gecelik aldım. Üst kısmındaki danteli tenimi okşarken kalçalarımı zor örten beyaz saten oldukça rahattı. Ama içim daha da rahattı. Akın'ın içeride olduğunu bilmek ilişki sonrası yalnız kalmaktan korkan kalbimi, terk edilmeye odaklı bilinçaltımı yatıştırmıştı.

Altımda iç çamaşırım olmadan ilerledim mutfağa. Topladığı kırık parçaların şangırtısını duyabiliyordum. "Cık, cık, cık." dedim dilimi damağıma vurup şaklatarak. "Sen onca yıllık asker ol ama bir tabağa mukayyet olama." Kollarımı kavuşturup, bilmiş bir tebessümle kapı pervazına yaslandım.

Parçaların çoğunu toplamış hâlde yan gözle bana baktı. Hareleri dahi parlıyordu. Yüzü ciddi olsa da seks benim kadar onu da rahatlatmıştı. Kendinden emin duruşu laf sokmalarımdan etkilenmediğinin en büyük ispatıydı.

Derin bir nefes verirken, "E bizim de oluyor hatalarımız işte. Arada." dedi mırıldanarak.

Sözlerimden çok duygularıma hâkimdi. Neyi, neden söylersem söyleyeyim, altında yatan mimikleri çözdüğüne emindim. Bundandı gamsızlığı belki de.

Onu kaşlarımı kaldırarak tekrar ettim. "Arada?"

"E senin açından benim varlığım tamamen bir hatadır tabii." dedi. İmayla bana göz kırpıp önündeki işe döndü.

Mutfağı saran kokudan menemen yaptığını anladım. Kokuyu içime çekerken, "Hamaratlığın da askerliğine dâhil mi?" dedim. Kollarımı kavuşturmuş, tezgâha bakınıyordum ama daha çok Akın'ı süzüyordum. Yaralarını bilsem de üstü giyinikken kaslı dokusu bariz bir şekilde germişti tişörtün kumaşını.

Akın omzunun üstünden dönüp ufak ve keskin bir bakış atıp mutfak dolabını açtı. "Titizliğim de dâhil!" dedi kendi maharetlerini övmenin yanında beni de kınar gibi.

"Ohaa!" diye şaşkınlıkla mırıldandım dolapta intizamla dizili bardaklara bakarken. Neredeyse bir manyak gibi bardakları boy boy sıralamıştı. Her eve bir Akın lazımdı. Ama şimdilik Akın bana sadece yatakta lazımdı.

Sanırım gözlerindeki kınama da beni pasaklı ve dağınık gördüğü içindi. "Hmmm," dedim sahte bir takdirle dudaklarımı bükerken. "Bir *fuckbuddy* için fazla iltimaslısın."

Gözlerimde aşağılayıcı bir ışıltıyla diktim gözlerimi, hızla bana dönecek olduğuna emin olduğum çehresine. Döndü de zaten... Dönüp bana baktığında gözlerindeki hiddet alev alevdi.

Dudaklarımı kıvrılmasın diye zapt ettiğimde bana ne diyeceğini bekledim hevesle. O bana ne derse desin, onu yerden yere vurmaya hazırdım ama Akın tabii ki bunu beklediğimi de biliyordu. Elindeki tahta kaşığı sıkmakla yetinirken sadece dik dik bana baktı. Derin bir nefes verirken menemeni ocaktan aldı.

"Hazır. Sen sofraya geç istersen."

Tüh... Akın tongaya düşmemişti ve ben sabah sabah içimi kusamamıştım. Neyse Akın burada olduğu sürece içimi soğutma fırsatım hep vardı.

Gerçi benim içimizi alıp derin dondurucuya koysalar gene soğumazdı ama olsun, ben de ömür boyu başına kakardım Akın'ın.

Ömür boyu? Çabuk alışmıştım varlığına.

Akın'ın koyduğu çaya bakarken sahte gülüşümü hiç değiştirmedim. "Yaa..." dedim imalı bir sevinçle. "Allah seni inandırsın, ilk defa bir erkekle ertesi gün kahvaltısı yapıyorum, biliyor musun?" Otuz iki diş sırıtarak Akın'ın ifadesiz durmaya çalışan yüzüne bakıyordum. "Ha, bu arada," dedim bir yandan da menemeni yerken. "Ertesi gün hapını aç karna alınca çok mideye dokunuyor. Önden bana kahvaltı olman çok iyi oldu Akıncığım. Çünkü inanır mısın, bir keresinde aç karna içmişim. Bir kustum bir kustum."

Ağzımda menemen, normal bir şeyden bahseder gibi elimi kolumu oynatıyordum.

Akın, her ne kadar benim dediklerime asla cevap vermemeye kararlıysa da, "bir kustum" dediğim noktada bana dönüp şokla baktı. "Ertesi gün hapını mı kustun?" Dudaklarını zor kıpırdattı, sesi kısıktı. Beti benzi atmıştı.

Gözlerimi nefretle kıstım, bir yandan yemeğimi yedim, bir yandan da rahatça arkama yaslandım.

"Aynen. Şansa baba değilsin yani şu an. Yani düşünsene." dedim komik bir şeyden bahseder gibi sırıtırken, "Bir dönüyorsun bende altı yaşında bir çocuk! Nasıl? Off, bomba olurdu değil mi?" Ellerimi iki yana açıp gözlerimi masumca kırptım.

Akın'ın gözleri öyle bir hüzünle kaplanmıştı ki sinirlenmesini beklediğim noktada üzülüyordu. İştahı kesilmiş gibi elindeki ekmeği düşürdü tabağına.

"Ama merak etme Akıncığım," dedim ince sesimle onu teselli etmeye çalışır gibi. "Babamlar zaten izin vermezdi doğurmama. Okulum vardı, daha öğrenciydim ben, unuttun mu? Sonuçta sen de istemezdin, değil mi?"

Bu sondaki soruyu ona niye sordum bilmiyordum. Oysa laf sokmak, onu hırpalamak için kuruyordum bu cümleleri ama canımı yakacak bir soruyu eklemiştim hatayla.

Akın dalgın dalgın bana bakıyor, sanki bir yandan da bedeninin titremesine engel oluyordu. "İstemezdim." dedi yutkunarak.

İçimde artık kanamaz dediğim nasırlarım kanadı. Onu yaraladığım her bıçak beni de kesiyordu.

İntikamın hançeri çift taraflıydı. Kör kısmı da beni kesiyordu. Belki de bu yüzden en çok benim canım yanıyordu. Kör bıçağın acısı keskin olandan daha çok yakar derlerdi, ne de olsa...

Gözlerim tabağın kenarında duran elinin titremesine

kaydı. Ben gözlerimi onun ellerine indirir indirmez, Akın elini benim görüş alanımdan hızla çekip masanın altına indirdi.

Şaşırsam da gözlerine baktım sadece. Onun gözlerinde korkuyu aradım. Sorumluluktan kaçan vurdumduymaz bir adamın bakışlarını aradım.

Artık insanları bakışlarından tanıyabiliyordum. Belki yılların tecrübesine sahip bir doktor değildim ama on sekiz yaşındaki toy Efsun da değildim. Gerek stajlar olsun gerek hastanede gördüğüm çok sayıda hasta olsun... Bir yerde öğrenmiştim insanların gözlerinden duygularını bir nebze de olsun okuyabilmeyi.

Eminim ki Akın, bu konuda benden tecrübeliydi. Onun gözlerinde ne aradığımı gayet iyi biliyordu ve bana gözlerime bak der gibi bakıyordu. Sorumluluktan kaçan bir adamın bakışları değildi Akın'ın bakışları ama bilmediğim bir şeyler de vardı. Aramızda kayıp giden bir yedi sene vardı. Akın'ın söyleyecekleri vardı.

Göz göze geldiğimiz o sessiz saniyeler boyunca gözlerinde sadece acı gördüm, bir de bambaşka bir şey daha. Sanki pişmanlık gibi son umuduna tutunur gibi bir şey.

Neden dönmüştü?

İçimi saran korkuya mukayyet olamadım. "Neden döndün Akın?" dedim hiçbir laf sokma gayesi taşımadan. Gerçekten merak ettiğim için sordum. Nefretsiz, kinsiz, hiddetsiz...

"Dedim ya..." dedi gözlerime bakarken. "Sensiz kalmaya dayanamadım."

Sesindeki ciddiyet beni neredeyse inandıracaktı.

"Bir hastalığın filan mı var? Kanser filan mısın? Ömrünün son günlerinde vicdanını aklamaya mı geldin yanıma?" Gözlerimi kıstım.

"Hayır." dedi hızlıca. "Maalesef öyle kolay ölmüyorum." Mırıldanışı bezmişlik doluydu.

"Neden döndün Akın?" dedim tekrar, ısrarla.

"Dedim ya... Sensizliğe dayanamadım. Dayanabilseydim şayet, şu canıma kıyar, yine de sana gelmezdim!"

Sözlerindeki ben gerçeğim diye haykıran tını içimi alev alev sardı, çenem kasıldı.

"Canına kıysaydın o zaman! Vaktiyle beni yüzüstü bırakmış olan sen canına kıyacaktın, öyle mi? Niye kıymadın canına? Ha! Söylesene! Niye kıymadın canına? Niye yaşıyorsun o zaman! NEDEN ÖLMEDİN AKIN!"

Masanın altına sakladığı ellerini tekrar masanın üstüne çıkardı, yumruk olmuştu her ikisi de. Çenesini öyle bir kastı ki dişlerinin çatırtısını duydum.

Toplasan yirmi dört saat olmadı yüz yüze bakalı ama şimdiden adamı dişlerinden edeceğim...

"Emin ol, bu soruyu ben de kendime çok sordum."

"Hah!" Kısa ve sessiz bir gülüşle gözlerimi tabağıma indirdim. "Kesin öyledir Akın."

"Öyle!" Bende olan bakışları karardı.

"Hmmm..." Menemene bandığım ekmeği ağzıma attım. "Yedi sene çok zor geçmiştir o zaman bensiz."

"Evet." Dik dik bakmaya devam etti.

Çayımı içtiğim sıra Akın yemiyor, içmiyor, bana bakıyordu.

"Ne saçmalıyorsun Akın ya?" dedim gamsız bir şekilde yemeğe devam ederken. "Beni tek gecelik ilişkiden sonra terk eden sendin. Ne... N- Ne şimdi bu sensizliğe dayanamadım ayakları filan? Hayır, öyle bir tablo çiziyorsun ki sanki böyle başkaları ayırdı bizi. Sanki böyle ailelerimiz filan girdi araya 'Hayır, bu iş olmaz.' dediler."

Akın bana dikkatle bakarken, ben tüm bunları muhabbet eder bir sesle söylüyordum. Oysa hâlâ bir umuda tutunmaya çalışıyordu aptal kalbim.

"Ki ne senin ne benim ailem böyle bir aile değil. Sanki birileri bizi ayırmış gibi konuşuyorsun. Ya sen bitirdin bizi. Sen. Sen. Sen. Ya her şeyi geçtim..." dedim gülerken. "Bakma bizi bitirdin diyorum ama biz diye de bir şey yoktu. Biz seninle sevgili bile olmadık ki. Sadece..." Ona eğildim ve en sert sesimle tısladım. "Sikiştik."

Çenesi kasıldı; bana, bir an benden iğreniyormuş gibi baktı. Durmadım, içimdeki zehri akıtmaya devam ettim. "Ben sert sikiş seviyordum. Sen de bana bunu yaptın, o kadar! Tıpkı bu sabah yaptığın gibi!"

Hızla nefes alıp verişlerinden şiddetlenen göğsü inip kalkıyordu. "Neden susuyorum biliyor musun Efsun?" dedi tıslayarak.

Tek kaşımı kaldırdım mağrur bir başkaldırışla. Akın'ın kısık da olsa sert sesi doldu kulağıma.

"Söz gümüşse sükût altın demişler."

Dişlerimi sıktım. "Hmmm... Ünlü bilgin Akın Madranlı'dan tavsiyeler diyorsun, anladım." Dudaklarımı birbirine bastırdım, sahte bir sırıtma yerleştirdim yüzüme.

Akın bana acıyan gözlerle baktı. Beni sinir edeceğini bile bile o acıyan gözlerle bakıp sessizliği tercih etti. O an elimdeki çatalı göğsüne saplamak istedim. Tam kalbini deşmek istedim.

Sesli bir şekilde yutkundum, gözlerimdeki nefrete rağmen gülümsedim. "Mmm... Menemen çok güzel olmuş. Eline sağlık!" dedim ince bir sesle.

Akın'ın gözlerindeki bana alınmış gardlar tepetaklak devrildi. Zoraki, "Afiyet olsun." dedi mırıldandı. Sesi yumuşamıştı.

Ben yemeğimi yedim, o beni izledi. Öyle ki neredeyse beni sevdiğini, görmeye can attığını, beni çerçeveletip duvarına falan asmak isteyeceğini düşünebilirdim. Ama neredeyse... Ona zerre güvenmediğim için, kimseyi sevebilece-

ğine ihtimal vermediğim için sadece önümdeki yemeğime baktım ve karnımı güzelce doyurdum. Menemeni de lezzetli yapmıştı zaten şerefsiz. Yeme de yanında yattı.

Kahvaltı bitip sofrayı toplarken koca bir sessizlik hâkimdi aramızda. Arada beni süzdüğünü hatta bazen dalgın dalgın baktığını fark edebiliyordum. Ama yine de pek oralı olmuyor, ona pek bakmıyordum. Evimdeydi. Daha ne olsundu? Ben fazla fazla lütufkârdım. Türk misafirperverliği işte, ne yaparsın... Hem ben de ona laf sokmaktan yorulmuştum. Biraz da dilimi dinlendirmem gerekiyordu.

Tabakları tezgâha koyduğumda o kadar afra tafralıydım ki aniden arkamı dönünce sert bir duvara yani Akın'a çarpmıştım. Elimdeki tabak yere düştü ve ayaklarımın dibinde paramparça oldu. Öyle sert çarpmıştım ki Akın'ın göğsüne neredeyse burnum kırılacaktı. Ya da Akın bana çarpmıştı...

"Aahh!" Acıyla burnumu tuttum. Akın'ın üsten bakan yüzüne bakabilecek hâlde olmasam da tok sesini duydum.

"Şu dilini çalıştırmakta maharetli olduğun kadar bir tabağı tutmakta maharetli değilsin, değil mi?" dedi bilmiş bir edayla.

Elimi acıyla kızarmış burnumdan çekmeden gözlerimi sinirle kusursuz ama vefasız çehresine kaldırdım.

"Kasten çarptın bana değil mi pislik!" Sesimi yükseltmiştim.

"Sen bana çarptın Efsun." dedi gayet gamsız ve rahat. "Kendi düşen ağlamaz. Bunu çocuklar bile bilir." Bir taraftan da üstüme eğiliyordu.

Sinirden ya da burnuma gelen darbeden emin değilim ama gözlerim yaşardı. Nemli gözlerle sinirli sinirli baktım ona. Karşılığında şefkatle eğildi yüzüme, parmaklarını çeneme atarken, "Bakayım mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"İstemez!" Çenemi tutan eline şak diye vurup aşağı inmesini sağladım.

Yüzünü çevirip vurduğum eline baktı çok kısa bir anlığına. Ardından tekrar yüzüme baktı ama hiç sinirlenmemişti. Benim sinirimin aksine Akın gayet sakindi. "Ne kadar hırçın olursan ol..." dedi tok ve erkeksi sesiyle. Bana yaklaşmaya devam etti. "Benden ne kadar nefret edersen et..." Üstüme adımlıyordu. Kendimi geri geri giderken buldum. "Ve beni bu nefretle ne kadar yaralamaya çalışırsan çalış..." Varlığı sanki bir çember gibi sarıyordu beni. "Ben nefretine rağmen seni sarmaya devam edeceğim. Dikene rağmen güle sarılmaktan da öte bir şey bu. Sen bilemezsin ama sana bakmak bile benim canımı acıtıyor. Beni nefretinle yaralamaya çalışman ne ki?"

Üstüme gele gele neredeyse duvara yapıştırmıştı beni. "Ne yaralaması Akın?" dedim tükürür gibi. "Sen benden yaralı kurtulacak kadar şanslı olduğunu mu düşünüyorsun? Ben, seni bu nefretle öldürmek istiyorum!"

Akın kaşlarını kaldırdığında tebessüm etti. Bu öyle bir tebessümdü ki gören mutluluktan uçtuğunu düşünülebilirdi. Gözleri ışıl ışıl, "Çünkü beni seviyorsun." demesine, "Siktir git!" diye bağırdım.

Akın daha çok güldü. Bana eğilen yüzünde tüm dişleri parıldıyordu. Neşeli bir sesi vardı. "Beni çok seviyorsun."

"SİKTİR GİT DİYORUM LAN SANA!"

"Ooo..." dedi sırtımı duvara yasladığında. "Sen bayağı bayağı âşıksın bana."

"ŞİZOFREN! SANA NASIL ASKERLİK YAPTIRIYORLAR! ŞİZOFREN SENİ!"

Akın neşeyle sırıtıyordu. Ellerini iki yanıma koydu. "Hı... hı..." dedi burnu saçlarımda gezinirken. Tahrik edici bir sesle, "Sana tekrar sevgilim dememi ister misin?" diye sordu.

"Gebertirim seni Akın! Bak yemin ederim, gebertirim seni! Siktir git diyorum!" Onu göğsünden ittim. Ama kımıldamıyordu. Taş gibiydi bedeni, sanki ona vurdukça avuçlarımın içi yanıyordu.

"Hmm..." dedi burnunu saçlarımda gezdirirken. "Çok korktum ben şimdi..."

"Öldüremem mi sanıyorsun!" Kuyruğu dik tutmak için dikleniyordum. Akın tenimi kokladı, sıcak nefesini saç diplerimde gezdirdi.

"Ölümüm senin elinden olsun yavrum. Ben razıyım."

Nefesim sıklaşırken onu daha fazla itemedim.

"Ben hep bunu istedim, biliyor musun?" dedi acı bir sesle. "Hep dedim, son nefesimi verirken senin can yongası kokunu duyayım, başka bir şey istemem..."

"Git Akın!" diye bağırmak istedim ama yapamadım. Gözlerim bana ihanet edip sağanak yağmur misali boşalmak üzereydi.

"Bu söylediklerin benim için bir anlam ifade etmiyor Akın. Sakın beni sevgilin sanma ve SAKIN bana böyle bir kelime kullanma!"

"Sana sevgilim dersem ne olur?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Yaşayarak tecrübe etmek ister misin, ne olacağını?"

Alt dudağını sarkıttı, "Peki," dedi. "Ama bir şartla."

Gözlerimi devirdim. Sanki bana şart koyabilirmiş gibiydi.

"Açım." dedi.

"E yeseydin. Bana ne!"

"Cık!" dedi serseri bir tavırla dilini şaklatırken. "Öyle kolay doyan bir yanım yok..." Başını iki yana salladı, elini arkasında birleştirdi. Gözleri önce çehremde gezindi. Ardından boynumdan aşağıya doğru, kalçalarımı zor kapatan mini saten geceliğin sardığı bedenimi keşfe çıktı. Ba-

kışları arsızca nokta nokta gezindi bedenimde. Gördükleri hoşuna gitmiş hatta onu zorlamış gibi yutkunduğunda, bakışları omzuma geri yükseldi, elleri saçlarımı omzumdan savurarak ardıma attı. Benden uzun olduğu için gördükleri karşısında daha istekli ve hırslı bir hâle büründüğünü gözlerinden okuyabiliyordum. Başıyla gel yapar gibi tezgâhın karşısında duran masayı gösterdi. Anlamadım.

Bana sırtını döndü, masaya doğru ilerledi. Akabinde daha yeni topladığımız yemek masasının önündeki sandalyeye rahatça yayılarak oturdu. Bacaklarını iki yana açmış, hâlâ duvara yaslanmış bedenimi izliyordu.

Derin ve güçlü, bundan sonrasında artık özgürmüşçesine soludu. Sağ dirseğini yasladığı masaya sertçe elini koydu. Dudaklarını yalarken eliyle masaya vurmaya başladı. Önce ufak, sonra güçlü sesler doldurdu mutfağı. Şaşkınlıkla gözlerim bir açıldı bir kısıldı.

"Buraya gel!" dedi.

"Aa... Anlamadım?"

"Sen gel buraya."

"Neden?"

"Ben istiyorum çünkü."

"Pardon? Ben senin emir erin miyim? Karıştırdın herhâlde, 'Emredersiniz, komutanım!' kısmı bana sökmez. Ben, senin istediklerini yapmak zorunda mıyım?"

"Buraya gel Efsun." Ben hiç konuşmamışım gibi yine emretmişti bana. Gözleri alev alevdi ama sinirden ziyade ihtiras doluydu.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Bin kere dememi istersen bin kere de derim Efsun. Buraya gel!" Tekrar masaya vurdu.

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır!"

"Buraya gel sevgilim."

Şiddetle fırladım ona doğru. Neredeyse parçalayacaktım onu.

"Seni var yaa!" Akın sandalyeden kalktığı gibi havadaki ellerimi tuttu. Bileklerim avuçlarında hapisti hatta tutuşunun sıkılığı yüzünden eziliyorlardı. Gözlerime baktı. "Buraya gel..." dedi kısık bir sesle tekrar ederek.

Dantelin örttüğü göğsüm şiddetle inip kalkıyordu.

"Gel dediysem, gel Efsun."

"Neden? Ne yapacaksın Akın?" dedim kuşkuyla. Hafif tırsmıştım.

Bileklerimdeki elleri beni kaçırmak istemez gibi belime sarıldı ve bir oyuncak bebeği kaldırır gibi masanın üstüne koydu kalçalarımı. Beyaz mini geceliğim iyice küçülmüş, üryan bırakmıştı kalçalarımı. Akın'ın gözleri koyulaştı, ona tutkun bakışlarımı gözlerinden çekemedim.

"Bu gecelik sana çok yakışmış." diye fısıldadı yüzüme yavaş yavaş eğilirken.

Ilık nefesiyle gözlerimi, ona teslim olarak kapatmak istesem de bakışlarımı kararmış bakışlarına hapsetmişti. Kurtulamıyordum.

"Kaç gece şu bedenini hayal ettim, bilemezsin..." dedi gitgide kısılan bir sesle. Nefesi sus çizgimdeydi. Elleri geceliğin üzerinden yavaşça dolanmaya başladı bana. "Kaç sabaha senin yüzüne bakarak uyanmak istedim..." Her bir sözü beni uyuşturuyordu, tam yüreğimden acımasızca vuruyordu. Yüreğim ona vurmak istedi ama ılık nefesi tenime yayıldıkça takatsiz kaldı.

"Kaç gece hayal ettim, bilemezsin Efsun. Tenine, içine..." derken elleri yüzüme tırmandı yavaş yavaş. "Dudaklarına..." Parmaklarının altındaki dudaklarımı izledi keskin keskin. "Her yerine... Tek tek boşalmak istedim. Hep sırılsıklam altımda kıvrandığını hayal ettim..." Gözlerimi şehvet dolu fısıltılarına teslim ettiğimde kendiliğinden ka-

pandılar. "Ben kaç gece hayalinle seviştim bilemezsin. Bu yedi sene sensizliğe yetmiş yıl müebbet yemiş kadar işkence çektim. Bilemezsin."

Gözlerim kapalı da olsa direnmeye çalıştım sözlerine.

"Akın sen ne-"

"Şşşşt!" diye fısıldadı parmağını dudaklarıma bastırarak.

Saten geceliğimden kayan eli masanın üstünde duran elime uzandı. Yavaşça aldı elimi tişörtünün üzerinden bedenine yasladı. "Burası paramparça oldu, gözlerimi can çekişirken aralık bıraktığımda bağırsaklarım bile dışarıdaydı. Ama sor, sensizlik kadar acıttı mı? Hayır. Asla." Bakışları elime indiğinde yavaşça parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Dalgınca mırıldandı.

"Bu tırnakları tek tek söktüklerini bilirim..." İçimde yangınlar çıkmıştı. Dudaklarım titrerken ağlamamak için direniyordum. "Ama hepsini çektiklerindeki tek tek olan acıyı birleştirip topluca üstüme salsalar, sor yine. Sensizlik kadar acıttı mı? Hayır. Asla."

Ağlamamak isterken alt dudağımı ısırdım ama Akın'ın acı çekmesiyle yanan içime yenildim ve gözümden damla damla yaşlar süzüldü. "Neden bıraktın beni o zaman?" diye sormalıydım. Ama hissettiğim acıdan sebep şimdi bunu soramayacak kadar dilim lal olmuştu.

"Ve bir şeyi daha bilmeni istiyorum..." dedi bakışları yüzümde gezinirken. "Senden vazgeçmem. Asla. Acıt canımı, kırmaya çalış. Parçalanayım diye savur tüm nefretini bana... Yine de senden vazgeçer miyim? Hayır. Asla."

Yutkunduğumda Akın da yutkundu. Burnunu burnuma sürterek derin bir nefes aldı. Elleri dudaklarımdan boynuma kaydı. Tutkuyla sardı boynumu ve bir anda dudaklarıma gömülen dudaklarının arsız öpüşünü hissettim. Boynumdan göğüs arama inen elleri dantelin üzerinden göğüslerimi avuçladı. Hazla Akın'ın ağzına inledim.

Akın bedenimi daha çok kavradı. İnlemelerinde ve sık nefeslerindeki isteği, arzuyu fark etmemek aptallık olurdu. Dilini ağzımın içine soktu, dantelin üstünden geceliği sıyırıp göğsümü çıplak bir şekilde tekrar avuçladı.

"Mmm..." Titreyerek inledim. Bu Akın'ı tatmin etti. Diğer elinin geceliğin üstünden pürüzsüzce kaydığını hissettim. Derin bir nefes aldı, yavaşça geri verirken eliyle de bacaklarıma sertçe vurdu, arala der gibi bedeniyle bastırdı kendini. En son ben hâlâ aralamayınca, "Bacaklarını arala!" dedi sözlü olarak da.

Ellerim masanın kenarlarını kavrarken biraz daha bacaklarımı araladım. Akın, bacaklarımın arasına girip bedenini bedenime daha çok yaklaştırdı. "Çok açım." dedi, iflah olmaz bir şekilde.

Açım kısmını bastıra bastıra söylemişti. Kararmış gözlerini gözlerime çıkardı, bir elini saçıma attı, beni dudaklarına yaklaştırıp dudaklarıma yapıştı. Dudaklarımı ağzına her alışında, vücudumdaki gerginlik dayanılmaz oluyordu. Zaten aşırı uyarılmış bir hâldeydim, Akın'ın her dokunuşu, dudaklarımı her emişi kadınlığımı sızlatıyordu.

Ondan aşağı kalır yanım yoktu, ben de onun dudaklarını emiyordum. Hırslı öpüşmemiz hız kazandıkça Akın'ın ağzına inliyordum. Başımı dudaklarının etrafında çevirerek Akın'ın dudaklarının yumuşaklığının tadını çıkarıyordum. Ellerimi ensesine attım, boynunu sıkı sıkıya kavradım. Dilini ağzımın içine saldığında, vakit kaybetmeden dilimi buruşturdum onunla.

Bu ikimizi de inletmişti.

Akın bacaklarımı elleriyle daha bir yanlara doğru açtı ve bacaklarımın arasına iyice yerleşti. Üst bacağımdan okşayarak kısa olan geceliğimi kalçalarımdan yukarı sıyırdı. Elleri geceliğimin içine girince çıplak kalçalarımı okşadı. "Hmmmm." dedi ağzımın içine inlerken. "İç çamaşırı giymedin mi?"

Akın'ın dudaklarından ayrılmadan fısıldadım. "Giymedim..."

Eli kalçalarımda özgürce gezinirken beni öpmeye ara vermeden homurdandı ağzıma. "En güzeli..." dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Her an hazır ol. Hep..." derken açıkta olan kadınlığıma sızdı eli. "Hep benim için hazır ol..."

Dudaklarımı bırakıp bacak aramdan çıkmadan hafifçe geri çekildi. Sıyrılmış geceliğimin aşağısından kadınlığımı okşayan avucu hoyratlaştırdı. Gözlerim aldığım hazla kapandı, Akın beni zevkle izliyordu. Kararmış gözleri yüzümdeki her bir mimiği izliyordu.

Kalktığı sandalyeye geri oturdu, kalçalarımdan tuttuğu gibi beni kendine doğru çekti. "Yaaa!" dedim bedenimi hızla hareket ettirmesine.

"Şşşt!" dedi bacaklarımı avuçlarıyla sıktığı sırada.

Dizimin iç kısmına usulca bir öpücük koyduğunda tebessüm ettim. Benim tebessümümle eş zamanlı o da tebessüm etmişti. Ten uyumumuz mükemmeldi ve aramızdaki tüm sürtüşmeleri pürüzsüz hâle getiriyordu. Dudakları nokta nokta ilerledi en hassas yerlerime. Yavaş yavaş yükseltti nabzımı ve hızlandıkça soluklarım başımı arkaya attım.

Isınmış tenime değen sıcak bir nefesle burnunu bacak aramda gezdirdiğini hissettim. Ardından dilini vajinamın etrafında bir tur daire attırınca, "Akın!" diye inledim. Kendimi refleks olarak geri çekmek istedim. Kalçalarımı kollarıyla kafeslemişti ve ileri geri hiçbir şekilde oynatmama veya ondan uzaklaşmama izin vermiyordu.

Sıcak nefesi kadınlığımı ısıttı ve ufak öpücükler kondurdu ıslanmış kadınlığıma. İnlerken titredim. Bacaklarımı daha çok araladığında dudaklarının arasından sızan dili tüm bedenimi titreten zevk noktamı buldu. "Aaahh..." diye fısıldadığımda Akın memnuniyetle inledi ve diliyle klitorisimi okşamaya devam etti.

"Akın, mmmm..." Masaya dayanan kollarım titriyordu. Bir dil darbesi daha alınca vajinamdan klitorisime kadar bir elektrik dalgası anlık geçti vücudumdan. Seri hareketlerle klitorisimi aşağıdan yukarıya yalamaya başladı.

"Akın! Yavaş gel! Akıın..." Dinlemiyordu bile. Masada bir kâseye yumulmuş gibi kafasını şiddetle bacaklarımın arasında döndürüyordu.

"Akın!" Saçlarına asıldım.

Akın klitorisimi emerek vakumlarken artık zevk benliğime hükmeder olmuş, her şeyde üstün gelmişti. Masaya dirseklerimin üzerinde geri yaslanmış, suratımda acı çeker bir ifadeyle dudaklarımı ısırıyordum.

Zevk acı verir mi? Veriyordu... Vahşi bir zevk dalga dalga yayılıyordu kadınlığımdan tüm bedenime.

Vajinamda dolaşıp klitorisime doğru diliyle her tur atışında dudaklarıyla klitorisimi emiyor, diliyle bastırıyordu. Bu hareketi beni durmaksızın inletirken tekrar tekrar başa sarıyordu.

İçimdeki tüm vahşi isteği saldığımda onun saçlarına asılarak başını tamamen kadınlığıma gömmesini sağladım. Artık bacaklarım titriyordu, Akın dilini vajinama sokup çıkarmaya başladı. İstekle başımı salladım, "Evet, mmm..." diye arsız şehvet dolu iniltilerimi tekrar edip duruyordum.

Akın iştahla homurdandı ve dilini, dudaklarının arasından salarak klitorisimi aheste aheste yalamaya başladı. Bunu gözlerimin içine bakarak beni tamamen baştan çıkarmak adına yapıyordu. Artık dirseklerimin üzerinde de duramaz hâle gelmiştim. Masaya gerisin geri yığıldım, kesik kesik nefeslerim inlemelere dönerken, inip kalkan göğsümle tavanı izliyordum.

Avuçladığı kalçalarımın arasından sırılsıklam olan kadınlığımı yiyip tüketirken ben sırtüstü yığıldığım masada nefes nefese titriyordum. Birkaç kez kıvranan karnımla birlikte vücudum artık art arda titrer hâle gelmişti.

Kararan gözlerim nemlendi. Başımı zevkle sallamaya başladım ve biraz ötedeki menemen tavasına bakarken, "Siktir!" diye küfretmeden duramadım.

Menemeni yeme de yanında yat demiştim, değil mi? Böyle yatırırlar işte menemenin yanına.

"Aaahhh!" Suratım şiddetli hazdan sebep acı çeker gibi kasılmıştı.

Akın hareketlerini daha basınçlı yapmaya başlayınca, "Ahhh! Akıın!" diye tiz bir çığlık koptu boğazımdan. Bu çığlık onu olduğundan daha da sert bir hâle getirdi. Dilinin kadınlığımdaki dolanışı hoyratlaştı. Aşağı baktığımda bacak aramda kafasının bir yükselip bir geri indiğini gördüm. Diliyle klitorisimi yalamaya geçip, sol elinin orta parmaklarıyla vajinamın etrafında gezinmeye başlayınca kafamı sağa sola atıyordum. Zevk, her hücremde hüküm sürüyordu artık.

"Ahhh! Akın! Geleceğim, dayanamıyorum!"

Ölmek üzereydim sanki. Beni tüketmeye kararlıydı. Dilini hiç çekmeden, beni en hassas yerimden darbeleriyle döverken belim kavislenmeye başladı. Kalçalarımı oynatmak için her hareket ettiğimde Akın avuçlarıyla onları sabitliyordu. Kaçmaya çalışsam da başarısız oluyordum. Akın'ın ağzına hapsedilmiş bir hâlde titreyerek çırpınıyor, inliyordum. Yavaş yavaş daha kesik inlemeler döküldü dudaklarımdan.

"Ah, ah!" Bu "ah"lar göğsümden tavana doğru yetişmeye çalışıyordu. Gözlerim sıkı sıkıya kapanmış, vücudumun bu deli sularda rafting yapışının sonunu bekliyordu. Bacak aramdan kafasının çekildiğini hissettim. Kafası vücuduma sürünerek baş hizama geldi.

"Bana bak Efsun... Gözlerime bak!"

Titrekçe açtım gözlerimi, onun katran karası ve vahşileşmiş gözlerine.

"Bu anı özledin mi? Bir kere yaşamış da olsak sen de unutamadın değil mi bu anları?"

"Aahhh, Akın!" İnleyerek çırpındım.

"Söyle bebeğim... Adımı söyle!"

"Akın! Çok çok... Çok fazla... Dayanamıyorum!"

"Dayanma..." dedi parmakları vajinama girip çıkarken. "Direnme... Teslim ol. Hisset..."

Kısılmış gözlerle hükmetmeye hazır bakıyordu bana. Ardından sol elinin işaret ve orta parmaklarını hissettim kadınlığımın en derinlerinde. Hem okşuyor hem sokup çıkarıyordu. İleri geri hareketlerle dilinin yaptığını artık parmakları yapmaya başlamıştı. Bir savurucu dalga daha içimde yükselirken gözlerimi kapattım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Aç gözlerini!" dedi bu sefer sert sesi, emir doluydu.

Acı çeker gibi bir ifadeyle ona baktım.

"Çok güzelsin kadın..." diye inledi yüzüme doğru.

Hıçkırır gibi titrek bir inleme çıkarken boğazımdan, dudaklarımı ısırıp başımı salladım iki yana. Parmakları klitorisimde bir ileri bir geri hareket ediyor, üstüne bastırıyordu. Dudaklarını yalayarak izliyordu kollarında dövünen çırpınışlarımı. "Dayanamıyorum!" diye bir soluk verdi ve sertçe dudaklarıma yapıştı. Kafamı masaya bastırıyor, alt ve üst dudağımı emiyordu. Dili ağzımın içini keşfederken ağzından tadımı alıyordum. Parmakları dur duraksız vajinama girip çıkıyordu. Hareketleri yakarak örselemeye başladı kadınlığımı. Belim kavislenirken ağzının içine inledim. Akın kesik kesik olan inlemelerimi yutuyordu istekli hırıltılarının arasında.

Bacaklarım kasıldı, kalçam eliyle birlikte yukarı aşağı hareket ediyordu. Akın dudaklarımdan çekildi ve istekle fısıldadı yüzüme doğru. "Hadi güzelim! Bırak kendini! Gel bana, boşalt kendini..."

Akın sırılsıklam olan kadınlığımda hızla parmaklarını oynatıyordu. Gerilen ve nemlenmiş omuzlarım yukarı kalkarken kafamı geriye attım.

"Aaahh! Lanet olsun, Akın!"

"Hadi güzelim, hisset... Bunu hisset! Gel..." Parmaklarını vajinama daha çok bastırdı.

"Ahhh!" diye bir çığlık koptu boğazımdan. Hızını kesmeden devam ediyordu parmakları yanıp tutuşturan işkencesine...

Dudakları dudaklarıma değiyor ama öpmeden sadece istekle dudaklarıma soluyordu. Dudaklarına soluyordum. Birbirimizde nefes alıp veriyorduk.

"Akın, ahh..."

"Evet..." dedi başını istekle salladı. "Evet güzelim... İşte böyle!"

Ben inlerken sert bir sesle, "Akın de! İnle! Rüyalarımda değil artık tam burada, karşımda inle..." dedi.

Kafamı geriye atıp, "Ahhh... Akın... Akın!" diye çığlık atarak inledim.

Kalın parmakları baskı yapan daireler çiziyor, artık iyice yükselmiş tepe noktamda kalçamı daha çok aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Bir şeylerin tepesine çıkar gibi sonuna geldiğimi hissediyordum.

Ben hareketleriyle zevk içinde kıvranırken, Akın'ın koyu bakışları ihtirasla kısıldı. Onun altındayken yüksek sesle bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"Akın!"

"Evet! Hadi güzelim. Gel! Benim için gel!" Sözleriyle birlikte gözlerimin önünde havai fişekler patladı. Kadınlığım cayır cayır yanarken soğuk bir suya atılmış gibi düştüm dünyanın en yüksek şelalesinden aşağıya. Rahatlık veren bir seğirme geçti, klitorisimi zıplatıp ayaklarıma kadar beni titretti. Sımsıkı yumduğum gözlerimden şakaklarıma

doğru birer damla gözyaşı usul usul kaydı. Vücudum sarsılıyor gibi hissediyordum. Kesik ve hıçkırık benzeri nefes alışverişlerim arasından elini çekti kadınlığımdan. Sol elini vücudumun üzerinden geçirdi. Gerdanımda ve boynumda ıslaklığını bırakan parmakları yavaş yavaş tırmandı bedenimi. Beni örseleyen, sırılsıklam parmakları suyumun tazeliğini dudağıma getirdi. "Em!" dedi keskin ve boğuk bir sesle.

Zaten açık olan dudaklarımın arasına soktuğu parmakları damağımda egzotik bir tat bırakırken onları tamamen kavradı dudaklarım. İçerideki parmaklarında bir tur dilimi döndürdüğümde Akın sertçe yutkundu. Ağzıma kendi tadım yayılmıştı.

Dudaklarımın arasından ıslak bir sesle parmaklarını geri çekerken dudaklarını yaladı ve o şekilde dudaklarıma bakarak zevk dolu bir nefes verdi. "Her şeyin beni tahrik ediyor." dedi boğuk bir sesle. "Yanında olduğum her an seni böyle kendinden geçerken izlemek istiyorum!" Gözlerini içinde bir şeyleri zapt etmeye çalışırcasına kapattığında, derin ve içli bir nefes verdi. Tuttuğu belimi tekrar kavradı ve pelteleşmiş bedenimi masanın üzerinden havalandırdı. Çıplak kadınlığımı kucağına denk getirerek beni koynuna aldı ve öylece gerisin geri sandalyeye oturdu.

Yığıldım kaldım kollarına. Her seferinde böyle oluyordu, her seferinde kendimden geçiriyordu beni. Akın bütün olmazlarımı olur yapıp beni hep kendiyle bir bütün yapıyor ve günün sonunda kolumu kaldıramayacak bir hâlde bırakıyordu.

18.BÖLÜM

Çıplak kadınlığıma değen erkekliği oldukça sertti. Pantolonu zevk suyumla ıslanmıştı. "Hmmm... Islandı." dedim yaramaz çocuklar gibi aşağıya bakıp tekrar Akın'a bakarken. Gözlerim hâlâ zevkten kısılmış bir hâlde mahmur mahmurdu.

"Evet..." dedi Akın erkeksi sesiyle yüzüme üflerken. Bir yandan da dağılmış saçlarımı yüzümden çekip kulağımın ardına atıyordu.

"Mmmm..." Islak ve öpülmekten şişmiş dudaklarımı yaladım. "Üstüne oturunca böyle, acıtacak kadar sert..." Arsız fısıltılarımla oynuyordum onunla. Akın bunu anladığı için olsa gerek tebessüm etti bana.

"Eee..." dedi saçlarımı okşarken. "Kaldırdın. Daha demin sadece seni izlerken bile dokunsam boşalacaktım. Şimdi de bu kadar kalkıp şişmesi normal..."

Akın ciddi bir sesle ve tebessümle konuşuyor, ben ise yaramaz çocuklar gibi ince ince fısıldıyordum.

"İstersen..." dedim pantolonunun üstünden sert erekliğini okşarken. "İndirebilirim..."

Akın gülümsedi, kaşlarını kaldırdı. "Daha demin beni

öldürmek istediğini söyledin." Dudaklarını bilmem der gibi büktü.

"Evet, ne olmuş? Senden nefret ediyor olmam seninle sikişmeme engel değil. Yedi sene önce tadına bak diyordun, şimdi neden istemiyorsun?" Hafif bozulmuş sesimle sordum.

"Şimdi..." dedi Akın bir şeylerden çekindiği belli bir hâlde gözlerini kaçırırken. "Mağarada adamın birinin çükünü gördüm. Bayağı vahim durumdaydı. Tabii şerefsizin kafasına sıktım ama onu sanırım sen yaptın, değil mi?" Kuşkuyla hatta korkarak gülümsedi.

Gözlerimi kıstım, penis fraktüründen bahsettiğini anladım.

"Evet... Neden ki? Ne alaka? Niye şimdi bana bunu hatırlatıyorsun?"

Akın gözlerini benden kaçırdı, boğazını temizledi.

"Yani şimdi Efsun, tamam ölümüm senin elinden olsun dedim ama çükümü de kırma yani..."

Bir an neden bahsettiğini anlayamadım. Kaşlarımı çatmış, bana ne demek istediğini düşünüyordum. "Niye kırayım ben senin penisini ya? Ne alaka?" dedim sesimi yükselterek.

"Efsun daha demin seni öldürmek istiyorum diye bağırıyordun ya. Tamam, iyi hepsine eyvallah ama hırsını şimdi benim aletimden almanı da istemiyorum yani... Sana güvenip de onu ağzına vermem. Hatta eline bile vermeyi düşünmüyorum. Benim için orası yeter." derken tek gözüyle kadınlığımı gösterdi. "Ömür boyu daha fazla fantezi aramam, oraya girip çıkayım, fazlasında gözüm yok."

Ağzım hayretle açıldı. "Saçmalama ya. Ben senin penisini niye kırayım? İnsan bindiği dalı keser mi?"

Ben ciddi konuşmuştum ama Akın son söylediğime kocaman bir kahkaha attı. "Bence de." dedi kıkırdamalarının

arasında başını onaylayarak sallarken. "Bence de bindiğin dalı kesme, az bindirmeyeceğim seni ona ben. Bir kez kırarsan, bir daha nah üste geçersin!"

Gözlerimi kırpıştırdım, Akın'ın beni tehdit ettiğini anlamam saniyelerimi aldı. "Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Sen şimdi benim aletine dokunmamı mı yasaklıyorsun? Ha, bir de tehdit ediyorsun sanki beni?"

"Hayır güzelim." Gülümseyerek saçlarımı okşadı. "Benden çok sana lazım ya, ondan onu hor kullanma diyorum... Yoksa onu senin ağzında indirmek için can atıyorum." Kelimelerinin sonunda sesi boğuklaştı, gözleri istekle koyulaştı.

Yutkundum, elimi Akın'ın şişmiş erkekliğinden geçirip kemerine attım ve en az onun kadar istekle fısıldadım. "Zevkle indiririm."

"Beni şu tahrik edişlerin bazen rüya gibi..." Kucağında tuttuğu bedenimi okşadı. Nasırlı parmakları ateşten bir ok gibi dağladı değdiği yerleri. Okşayışlarına karşılık çıplak kadınlığımı sert pantolonuna sürttüm.

"Rüya değil. Gerçek..." Akın'ın aradan geçen yıllara rağmen hâlâ kusursuz, hâlâ yakışıklı yüzünü öptüm tek tek. Dudaklarım nokta nokta değdi kirli sakallarına, ardından erkeksi kokusunun yayıldığı boynuna. "Tenin beni ıslatıyor..." dedim şehvet dolu bir fısıltıyla.

Ben artık bir çocuk değildim, bir kadındım. O da artık toy bir delikanlı değil, yirmi dokuzunda bir adamdı. Hayat ikimizi de ayrı ayrı büyütmüştü.

Akın'ın yanaklarındaki ellerim belirgin çene çukuruna kaydı. Dilimi iştahla gezdirdim o çukurda. "Ama bazen ben de hayal sanıyorum..." dedim, kaç gece rüyamda bu çukurlara gömüldüğümü hatırlayınca. Parmağımı Akın'ın çenesindeki gamzede gezdirdim. "Tam buradan..." diye fısıldadım. "Tam buradan, içkimi içmek istiyorum."

Akın, muzipçe gülümsedi ama bu pek hoşnut bir

gülümseme değildi. "Bu saatte?" Beni kınar gibiydi.

"İlla beni bir çocuk gibi azarlayacak mısın Akın? Ne varmış saatte? Hem kahvaltı da yaptık işte... Sadece tenin-de içmek istiyorum." Son cümlemde sesim fısıltıya daha da boğuldu. "Tadını istiyorum... Tıpkı senin, benim tadımı istediğin gibi."

"Tamam, izin verebilirim sanırım." Sanki elinde olmayan bir şeylerden bahseder gibiydi.

Gülümsedim.

"Var mı içkin?" diye sordu erkeksi sesini boğuk boğuk şakaklarıma vururken.

"Viskim var, bir küçük şişe..." Nazlı sesim ince ince ve yavaş çıkıyordu. Bakışlarım Akın'ın köprücük kemiğinde, parmaklarımla oynuyordum. "Mmmm..." dedim zevkli bir hevesle inleyerek. "Tam buradan da içmek istiyorum..."

"İçersin." dedi Akın yüzümü hayranlıkla izlerken. Bir yandan da saçlarımı okşuyordu.

Ellerim göğsünde dolandı. "Burayı ıslatsam... Sonra da dilimle daha da ıslatsam..."

Sesli bir şekilde yutkundu. Kalın sesi tok ve boğuktu. "Orayı pek isteyeceğini sanmıyorum..." Zorlanan bir mırıltı gibi çıkmıştı sözcükler dudaklarından.

Yaralarını kastediyordu. Arzuyla kısılmış gözlerimi Akın'ın beni dalgınca izleyen bakışlarına kaldırdım. "Hayır, yanılıyorsun. Ben tenine öyle hasretim ki yaralarını bile sarıp sarmalayıp kendime saklarım."

Gözleri minnet ve derin bir arzuyla doldu. "Efsun..." dedi hasretten inler gibi bir sesle. Göz göze geldiğimizde onun gözündeki acıları görmeme izin verdi.

Zorla yutkundum, aramızın acı bir matemle dolmasını istemedim. Hele ki Akın'la asla duygusal konuşmalar yapmak istemiyordum.

"Ben gidip hemen bir viski getiriyorum!"

Hızla Akın'ın kucağını terk edip ufak şişelerin olduğu büfeye ilerledim. Elimde koyu renk viski şişesiyle geri döndüğümde kısa geceliğim yüzünden verdiğim frikiğe ya da ıslak ıslak parlayan kadınlığıma aldırmadan bacaklarımı iki yana açarak Akın'ın kucağına geri oturdum. Elimdeki şişeyi masaya bıraktığımda, "Önce bunu çıkarmama izin ver..." dedim Akın'ın tişörtünün uçlarını tahrik edici bir fısıltıyla tutarken.

Bana fırsat vermeden kendi çıkardı üstünü hızlı bir hamleyle. Geniş omuzlarından başlayarak beline kayıp giden kaslarının şekillenişini izledim. Bir şaheser gibiydi ve bu şaheser pantolonunun başladığı yerde bitiyordu. Bir perdeyi indirir gibi o pantolonu indirip eserin geri kalanını izlemek istedim. Göreceklerimin hayali bile arzuyla yutkunmamı sağladı.

Akın da en az benim kadar vahşi bir istekle dolmuş, yüzüme doğru keskin bakışları eşliğinde nefeslerini sıklaştırmıştı. Şişeyi bana uzatırken, "Hadi yap." dedi. Bedenimi kavramıştı, sertçe sandalyede kıvrandı.

"İçkimizin Newton'a ihanet etmesini bekliyorsun değil mi?" dedim tek kaşımı kaldırıp. Ne demek istediğimi anlamak ister gibi gözlerime baktı, anlamayınca kaşlarını çattı.

"Diyorum ki..." İşaret parmağımı köprücük kemiğinin oluşturduğu o kavisli çukura sokup okşadım. "Yan duran bir kadehe viski doldurulup içilebilir mi hiç?"

"Beni yatağa mı atmak istiyorsun?" Hem şehvetli hem de eğlenmiş gibiydi tavrı.

"Hep sen mi beni yatağa atacaksın? Biraz da ben seni yatağa atayım Akın." Sanki bundan biraz rahatsız olmuş gibi baktı bana. Bu, bu kadar gurur meselesiyse; ben bir saattir niye kendimi sömürtüyordum?

"Ama sen hiç adil oynamıyorsun Akın." dedim nazlanır gibi.

"Ben hiç adil oynamadım zaten Efsun. Bu, senin onca

zamanın hatırına aldığın ödülden başka bir şey değil." Bakışlarıyla sağ tarafındaki koltuğu gösterdi.

Gözlerimi geniş, krem koltuğuma kaydırdım. Biraz sonra orada yaşanacakları düşününce koltuğun mahvolacağı gerçeğine rağmen anlık şehvete teslim oldum. Akın'ın üstünden inip elinden tuttuğumda tüm vücudum hazla karıncalanmaya başladı. "Hadi..." dedim şehvetli bir fısıltıyla.

Aheste adımlarla giden Akın'ı geniş göğsünden iterek sırtüstü koltuğa devirdim. Onun koyulaşmış bakışları eşliğinde bacaklarımı açarak üstüne çıktım. Islak kadınlığımla Akın'ın sıcak ve belirgin kaslara sahip karnına oturduğumda gayriihtiyari inleyerek bir iki sürtündüm. Çok sıcaktı, çok davetkârdı...

Akın inip kalkan göğsüyle her an tetikte beni izliyordu. Dudaklarımı istekle yaladım, elimdeki içkiyi az bir miktar çene çukuruna döktüm ve eline pamuk şeker verilmiş bir çocuk gibi kıkırdadım. Ardından dilimi uzatarak şapırtıyla o suyu yaladım ve hüp diye içime çektim.

"Mmmm..." Zevkle inledim.

Nicedir ağzıma içki koymamıştım, şimdi Akın'ın tenin-den daha bir kavurucuydu alkol. Şişeyi eğip bir daha döktüm o davetkâr çene gamzesine ve bir daha iştahla emdim. Her üzerine eğilişimde Akın yutkunuyordu. Dilimi bir oyuntuda gezdirir gibi gezdirdim, döndürdüm ve yaladım.

Cüretkâr dilim fazla egomanyalı bir şekilde gözleri önündeydi, dans ediyor gibi salındı dudaklarımdan. Dilim daha da fazlasını istedi. Akın'ın zoraki yutkunuşları eşliğinde dilimle âdemelmasına doğru kaydım. Tam âdemelmasına gelince sırıttım çünkü vakit, benim dişlerimin vaktiydi. O elmayı küt diye ısırdım.

Akın benim aksime bağırmadı hatta daha da alevlenmiş olmalı ki iki elini de kısa geceliğimden çoktan sıyrılmış olan çıplak kalçalarıma attı. Onun kalçalarıma dadanan eli-

nin çıkardığı şak sesi eşliğinde dilimi âdemelmasında bir tur daha döndürdüm.

"Mmm..." dedim cilveyle. "Oldukça iyi."

Akın bu hâlime güldü. "Bunun rövanşı olacak güzelim!" Boğukça inledi.

Teninin üzerinde usulca kayarak köprücük kemiğine ulaştım. Tam köprücük kemiğindeki çukura doldurduğum viskimi yudumlarken Akın'ın kalp atışları hızlandı. Gözleri kapandı, sesli bir nefes aldı ve geniş avuçlarıyla kalçalarımı okşamaya başladı. Teni dilimde ıslandıkça parlıyordu. Ben de arsızlaşan dilimi daha çok, göstere göstere indirdim bedeninde.

Yarasını öptüm Akın'ın, bedeni titredi cevap olarak. Bir daha öptüm. Ağzından ıslık gibi bir nefes çıktı. Tepkisine karşı içimde büyük bir gurur oluştu. Arsız dilim bedeninde hüküm sürdü. Yavaş yavaş ilerledim her bir yarasında. Öpücüklerim sesli ve ıslaktı.

İkimiz de derin nefesler alıp sık yutkunuyorduk. Dilimin altında dönmeye başlayan biçimli karın kaslarıyla benim de başım dönmeye başladı. Şimdi onun beni neden ısırdığını anlıyordum çünkü ben de şu an bu kasları ısırmak istiyordum. Öpücüklerime ara verip üzerinde dikildim ve içki şişesini üzerine lıkır lıkır döktüm. Bunu yaparken tam gözlerinin içine baktığım Akın'ın sinsice güldüğünü gördüm. Sırıtışı karşısında bunun bir rövanşı olur mu diye tırssam da devam ettim.

Tüm içki, kaslı ve yaralı teninden gözden çıkardığım biricik koltuğuma aktı. Muhtemelen yarın ben ne yaptım diye hayıflanacaktım. Ancak şu an koltuk temizleyicinin, "Bu leke çıkmaz abla." diyecek olmasını zerre umursamıyordum.

Gözlerimi Akın'ın gözlerinden ayırmadan iştahla yemeğime eğildim ve dudaklarımın arasından taşan dilimle kas boğumlarında biriken sıvıyı yalamaya başladım. O

kadar aheste hareket ediyordum ki bu zevk hiç bitmesin istiyordum.

Arada emerek göğüslerindeki içkiyi bitirdim ve biçimli baklavalarına kaydım. Yüzüm baklavalarına düştü, kasıklarım şişmiş erkekliğinin tam üzerine denk geldi. İkimiz de arzuyla inledik. Kadınlığımı, altımdaki doludizgin erkekliğe sürttürerek onu daha da palazlandırdım.

Akın dudaklarını ısırırken beni, dilimi ve her başımı kaldırışımda bedeninin üstünde ona değerek sallanan göğüslerimi yutkunarak izliyordu.

Baklavalarından kasıklarına inen dilimle Akın hırıltılı ve boğuk bir, "Ahh," çekerek inledi. Kalçası hafif yukarı sekerken elleriyle saçlarımı toparladı ve pürdikkat hareketlerimi izlemeye başladı.

Dilim bir sınır çizer gibi pantolonunun bitimini turladı. Bir sağa bir sola... Akın'ın sık sık yutkunduğunu duydum. Öyle bir istek vardı ki içimde bu yutkunmaların hepsini inlemelere döndürecek, bu duvarları tıpkı benim gibi onun da haykırışlarıyla titreyecektim.

Teninde gezinmiş, tenin tadına bulanmış dilimi geniş geniş dudaklarımda gezdirip dudaklarımı gözlerinin içine bakarak yaladım. Parmaklarım arsızca pantolonunun düğmesine uzandı. Tam çene altıma denk gelen erkekliği nefesimi kesiyordu. Bir bıçak ne kadar sert olabilirse o kadar sertti.

Usulca fermuarını indirdiğimde, iç çamaşırının yumuşak kumaşında daha çok hareket alanı bulan erkekliği bana müteşekkirdi. Şimdi onu tamamen özgür bırakma vaktiydi.

Akın şehvet ve merakla beni izlerken, iç çamaşırından sıyırdım erkekliğini, özgürlüğüne kavuşturdum. Havaya ve karnına doğru bir anda dikilen sertliğiyle gözlerim istemsiz büyüdü. Akın bu hareketime kıkırdayarak güldü.

"Sana kim onu serbest bırak dedi?"

Dudaklarımı ısırarak gözlerine baktım. "Sanırım kendisi dedi... Çünkü aramızda müthiş bir çekim gücü var."

Akın imayla tek kaşını kaldırdı. "Dilime benzemez kendisi, umarım kendisiyle vakit geçirdiğin sürece sağlam ve gözlerini açabilir bir hâlde kalırsın."

"Aslında..." dedim bir yandan parmaklarımı aletine dolarken. "Ben de kendisiyle ilk dilimi tanıştırmayı düşünüyordum."

Akın'ın gözleri karardı, keskin bir yutkunuşla beni izledi.

Karnına doğru büyümüş aletini tamamen yukarı kaldırdım, ellerimi çepeçevre pürüzsüz dokusuna doladım. Akın'ın bacaklarımdaki elleri, ellerime kaydı ve kendi istediği ölçüde iyice kavrattı bana erkekliğini.

Ellerimi o; sert, damarlı ve pürüzsüz dokuya sardırırken, "Böyle. Daha sıkı tut." dedi.

"Evet." dedim şehvetle gülerek. "Onu nasıl tutmam gerektiğini sen öğretmiştin zaten bana..." Ardından ellerimi bir aşağı bir yukarı, yavaş yavaş Akın kendisi oynattı. Dilim iştahla dudaklarımda geziniyor ve sahneye bizzat çıkmak istiyordu. Akın erkekliğini okşayan ellerimi yönetmekle meşguldü.

"Gevşetme, sıkı sıkıya tut ama hareket de ettir. Ahh! İşte böyle." dedi keskin bir inlemeyle. Bana kendini sıvazlatmaya tam gaz devam etti. Ellerim uzun erkekliğini palazlandırırken, başımı eğdim ve dilimle aletinin ucunda bir tur döndüm.

Akın'dan kısık ama içli bir, "Ahh!" sesi geldiğinde dudaklarımla tam aletinin ucunu vakumlayarak emdim. Ufak bir emme sesi geldi, tekrar dilimi bir sahne sanatçısı gibi sertliğinin tam ucunda bir tur döndürdüm. Gözlerinin içine bakarak dilimi, erkekliğinin başladığı kasıklarından kaydırarak en uca kadar kaydırdım. Dişlerinin arasından tısladığında, bunun onu çıldırttığını fazlasıyla anlamıştım.

Dudaklarım tekrar aletinin ucuna kapandı ve o küçük, şapkalı başını emdim.

Erkekliğindeki ellerimi çekti, bir elini kafamın arkasına koyarken bir eliyle saçlarımı toparlayıp görüş açısından çekti. "Hepsini al." dedi istekle ve kafamın arkasındaki eli başımı tamamen aşağıya gönderdi.

Aleti, boğazıma kadar kayıp nefesimi tıkarken, "Hepsini ağzına al." diye tıslar bir şekilde emretti.

Canıma minnetti. Zaten geçmişte hepsi bir geceliğine de olsa benimdi. Boğazıma kadar kayan erkekliğini dudaklarım sıkı sıkıya kavradı. Hissettiğim doluluk yüzünden ilk olarak nefesimi ayarlamak zorunda kaldım. Dudaklarımın altından kayan sıcak ve damarlı sertliği, yine sıkı sıkıya ona dolanmış ellerim takip etti. Sonra üzerinde dudaklarımla kaydım ve onu tekrar boğazıma kadar ağzıma aldım.

Ben aldıkça Akın keskin bir sesle inliyordu. Bunu birine yaşatıyor olmak hem içten içe egomu okşuyor hem de aynı hazla benim de kasıklarımı sızlatıyordu. Ağzım yukarı kaydıkça ellerimle dilimle ıslattığım sertliğin her bir zerresini doldurdum. Uca her gelişimde dilimle bir tur dönmeden bırakmıyordum onu dudaklarımdan. Ardından tekrar dilimle dönüş yaptım, ağzımdan yayılan ıslaklığın pembe ve yumuşak dokusuna dökülmesine izin verdim hiç çekinmeden.

Akın başımın ardına attığı eliyle beni istediği gibi yönlendiriyor, dilimle erkekliğinin ucundaki gösteriden çekinmeden her dönüşümde, "Hadi bebeğim..." diyerek hırıltılı sesleri, fısıltılara bürünmüş inliyordu.

O fısıltılar haykırmalara dönene kadar durmak yoktu.

Bakışlarım hevesle beni izleyen bakışlarına kaydığında aletindeki ellerimi testislerine kaydırdım ve yumuşakça avuçladım. Tamamen uzattığım dilimle damarlı sertliğinin pürüzsüz dokusunda yavaş yavaş kaydım.

Akın, "Beni gebertmek mi istiyorsun!" diye hırladı.

Kıkırdadım ve dilimi haylaz bir oyunda kazanmak için inada binmiş gibi ısrarla sertliğinin en ucunda hızlı dairelerle döndürdüm. Islak sesler fazlasıyla çıkıyor, bana da bunu sağlayanın ben olduğum gerçeğiyle haz veriyordu.

"Siktir! Sikeyim!" diye hırladı.

Bir lolipop yalar gibiydi ama biraz şekeri eksikti. Bu kesinlikle dondurma veya krema eşliğinde denenmeliydi ya da akışkan çikolata... Çok iyi giderdi. Ağzının tadını bilmek, bambaşka bir maharetti.

Altımda kıvranan Akın'dı. Küçük dil darbelerimden sonra sabırsız erkekliğini tekrar ağzıma kabul ettim. Testislerini bir sıktım bir saldım, ben sıktıkça o "ah"ladı. O "ah"ladıkça ben onu iyice ele geçirdim.

Dudaklarım aletinde bir yukarı bir aşağı kaydı ve dilim dans eder gibi aheste aheste döndü dolandı. Akın başımı sabırsızca kasıklarına doğru yönlendirdi, beraberinde kasıklarını da talepkâr bir biçimde başıma doğru yatakta havalandırdı. "Hızlan!" dedi net bir istekle başımı aşağı yönlendirirken.

Yönlendirmesiyle erkekliğini hızla boğazıma gönderdim, akabinde hemen bıraktım. Bir dudaklarıma hapsettim bir serbest bıraktım. Dudaklarımla aynı ritimde avuçlarıma dolan testisleri ellerimde ısınıyor ve her hareketimde artan şiddetteki inlemelerini zevk vermenin getirdiği o mağrur hazla dinliyordum.

Kasıklarını bana doğru uzattı, "Hadi bebeğim! Daha çok em onu! Hadi!" diye yalvardı. O yalvardıkça bebeği onu daha hızlı, daha sıkı kavramaya başladı.

Nefesim hızla ağzıma giren aletinden dolayı tıkansa da ısrarla köküne kadar içime aldığım sertlikle burnum saniye başı kasıklarına çarpıyordu. İstekle savrulan Akın, saçlarıma mukayyet olamadı ve ellerinden kayan sarı saçlarım sere serpe Akın'ın esmer kasıklarına döküldü. Kalçalarını yukarı, bana doğru sunarken bu manzarayı izlemek için el-

leriyle tekrar dağılan saçlarımı topladı. Görüntü onun için her şeydi.

"Daha hızlı yavrum! Bunu nasıl bu kadar fazla alabiliyorsun bilmiyorum. Ama... Ama çok iyisin amına koyayım!" Sesi arzudan iyice koyulaşmıştı.

Gözlerim hızla gidip gelen başımın rüzgârıyla kapanmış, tamamen ıslanmış erkekliğinde dudaklarımla sörf yapıyordum. Onun yükseldikçe yükselen, genişledikçe genişleyen sertliğini ağzıma bir sokup bir çıkarıyordum. O da hızımdan tatmin olmuş ki tutku dolu nefeslerinin arasından, "Aferin kızıma!" diyordu.

Tek eli kâfi gelmeyince iki eliyle kavradı başımı, boğazıma tamamen gönderdi aletini, nefesimi kesti.

Boğazımda erkekliğiyle uyardığı sinir, *vagus* siniri olunca artık acıdan bağımsız refleks olarak gözyaşlarım gözlerime hücum etti hatta burnum sızladı.

"Ahh!" Zevk ve zaferle ve kasıklarını yüzüme kaldırdı. "Siktir! Geliyorum amına koyayım!" dedi dişlerinin arasından. Ellerini başımın arkasından çekti ve kasıklarını yatağa geri indirdi.

Testislerindeki ellerim yumuşak derisini sağarken dudaklarım titreyen erkekliğini hiç bırakmadı. "AAAHHH!" diye keskin bir sesle hatta gürlemeyle haykıran Akın'ın başı koltuğa geri düşmüş, şişmiş damarlarının çevrelediği boynu kıpkırmızı olmuştu.

Tekrar tekrar, "AAAH!" diyerek haykırdı. Dur durak bilmeksizin en uca kadar bir aldım, bir saldım onu. O şeklindeki dudaklarım hiç bırakmadı damarlı ama pürüzsüz dokusunu. "SİKTİR!" diye gürledi son bir kez havayı döven bir haykırışla.

Dilimin ucunda seğiren aletine doğru kayan ellerim sağmaya devam ederken, dudaklarım hafif salsa da pürüzsüz erkekliğini ılık ve tuzlu menisi ağzıma, damağıma ve hatta boğazıma yayılmıştı. Benim tadımdan çok

daha tuzlu, çok daha yoğun ve çok daha aromalıydı.

Aslında pek aç karna yutulacak bir şey değildi.

Lakin ben yuttum. İçimden iyi bok ettim desem de afiyetle mideye indirdim.

Kalorisi ne kadardı?

Dudaklarımdan avının boynundan yeni kafayı kaldırmış vampirin ağzından akan kan misali menisi akarken, başımı bacaklarının arasından kaldırdım, daha yeni boşalmış ve kıpkırmızı kesilmiş Akın'ı izledim. Onun bu çırpınmış ama koca cüsseli hâline bakarken gülümsedim. Gerçekten güzeldi. Yaralanmış ama hâlâ hükmünü sürdüren bir Yunan tanrısı gibiydi.

Kararmış ve patlamış bakışlarını yüzüme çevirdi, ağzımın kenarından akan menisini koluma sildim. Gözlerindeki şoku isyanla savurduğu küfür takip etti.

"Sikeyim!"

Belimden tuttuğu gibi beni altına aldı, nefes nefese hâliyle eğildiği yüzümde soluğumu soluğuna kattı. Sabah uyandığında muhtemelen banyo yaptığı için duş jeliyle karışmış kokusunu çektim içime öpüşürken. Akın beni altına almasına rağmen başımı eğip ben de onun boynunun tadına vardım. Yıllarca hasretle rüyalarıma giren kokusu artık bana en yakın yerdeydi ve bana aitti. Omuzlarındaki kaslara dişlerimi geçirdim, ağız dolusu teni dolmuştu ağzımın içine.

Akın da kokumu içine çeke çeke öptü beni. Yutkunurken hareket eden âdemelmasını bile dişledim. Bu sefer ben sabırsızlanıp Akın'ı tekrar altıma aldım. Geniş bedeninin üstüne uzanan yarısı kadar bedenim ona örtü oldu. Derin nefes alışverişleri sırasında saçlarımı okşar gibi bir sağa topluyor, sabırsızca bir yutkunuştan sonra vazgeçmiş gibi tekrar sola topluyordu. Ama mütemadiyen öpüyordu. Koklaya koklaya dirhem dirhem öpüyordu.

"Efsun..." dedi içli bir nefesle. Ellerimi göğsünün iki yanına yasladım ve artık arsızlaşmış dilimi hiç çekinmeden gezdirdim simetrik, yaralarla pütürleşmiş göğüs kaslarında.

Bacaklarımı karnında iki yana açarak bedenini bacaklarımın arasına hapsettim. Sanki kaçacakmış gibi sahiplenmiştim Akın'ı.

Sanırım bu korku artık hep var olacaktı...

Ben bir karnına inip bir boynuna yükseldikçe yutkunuşları daha da sıklaşıyordu ve dayanamaz gibi gözlerini tavanda gezdiriyordu. O benim altımdaydı ama eminim ki beni altına almak istiyordu. Bundandı zorlanışı...

Dilimin Akın'ın teninde çıkardığı şakırtılar sadece soluk alışverişlerimizle tanışıkken üçüncü bir ses peyda oldu. Artık dayanamamış olmalı ki Akın iki elini birden kalçalarıma atarken bir "şak" sesi duyuldu.

Dilimin her bir darbesinde avucunun içine sıkı sıkıya toplarken, kalçalarımı ancak derin bir soluk almayı başarabildiğinde geri gevşetiyordu ellerini.

Soluk soluğa yükseldim yapış yapış olmuş teninde, ellerimle iki yandan destek alıp yüzüne yaklaştım. Saçlarım yastığa düşerek yüz yüze bizi kafeslemesiyle aramızda kalmış bir arpa boyu mesafeye soludum.

"Neden acı çekiyor gibisin?"

"Bir kadının üstümde olmasına hiç alışık değilim."

"Devam etmeyelim o zaman." Onun cevabını beklemeden geri çekilmek istedim. Beni sırtımdan sıkıca kavrayıp üstüne düşürdü.

"Alışık değilim dedim, hoşuma gitmiyor demedim!"

"Zorlanıyorsun." Savrulmuş saçlarım ağzıma yapıştı.

"Zorlanıyorum çünkü sen vücudumda böyle gezinirken seni tutup altıma almamak çok zor..." dedi boğuk sesiyle.

Daha biraz önce ayaklarıma kadar turlayıp dişlemişti ama gene de doyamamış gibi zorlanıyordu. Anlam veremez bir şekilde bakındım. Akın yüzümdeki saçlarımı çekerken daha usul bir sesle devam etti. "Sen devam et. Seni izlemek istiyorum."

Ağırlığım fazlaymış da altımda ezilmiş gibi duran bu hâline gülümsedim. Usulca eğildim, demin öpüşmekten şişmiş dudaklarını tekrar öpmeye başladım. Sırtıma doladığı elleriyle artık o da bana karşılık vermeye karar vermişti. Zira bu seferkini her ne kadar benim hâkimiyetime bıraksa da karşılık vermemek onun tabiatına aykırıydı.

Onun tabiatında kendisi her daim avcıydı, karşısındaki ise her kim olursa olsun onun avıydı. Atik'in mağaradan çıkarken söylediği Akın'ın lakabı geldi aklıma. Bozdoğan[13]... Benim bilmediğim yıllarda tabiatın en güçlü avcılarından biri olan bu adamı altıma almış, dişliyordum. Avcı ise altımda av gibi kıvranıyordu. Tabiatın dengesi değişmişti; avcı, avının üzerinde bir avcı edasıyla gezinmesine izin veriyordu.

Dilimin üzerinde kayan diliyle tahrik olmuş bir şekilde kasıklarımdan destek alarak karnının üzerinde yaylandım. Bu hareketimle birlikte zevk dolu inleyişimi koyuverdim hiç çekinmeden. Benim bu hâlime omuzlarını kaldırsa da pozisyonunu değiştirmedi.

Sabrediyordu, bekliyordu...

Aslında avcı sadece avını yüceltiyordu. Kimse bir fareyi avlamak istemezdi, bütün avcılar ya eti en lezzetlisini ya da gücü en gösterişlisini isterdi. Ben, dalıp gittiğim bu zevkin tadını çıkardım.

Kasıtlı sürtünmeye başlamıştım onun kaslı karnı boyunca... Akın'ın karnı zevk suyumla ıslandı. Artık bacaklarımın arasını zonklatan şehvet dolu sızıyı fazlasıyla hissediyordum. Zevk, patlamak için canımı acıtıyordu.

13. Gürz veya topuz. Orta Çağ'da kullanılmış bir silah.

Dudaklarımı soluk soluğa ayırdım, ellerimle yastıktan destek alarak aramızdaki mesafeyi açtım. Arkamdan dizlerini kırdığını hissettiğimde, elleriyle belimden de tutmuştu. Bütün vücudumu rahatça havaya kaldırarak yönlendirdi ve beni sanki oyuncak bir bebek gibi doğru yerime yerleştirdi. Yavaşça kaydım dikleşmiş erkekliğinin üstünde. Penisi vajinama girdiğinde başımı geriye vererek inledim.

Erkekliği içime yerleşir yerleşmez rahmimde hissettiğim dolulukla başımı öne düşüren bir soluk verdim ve saçlarım, karnına doğru savruldu.

Akın'ın yutkunuşları birleştiğimiz anda ilk sesli inlemesine dönüşmüştü kısık da olsa. Hiçbir efor sarf etmeden, belimdeki ellerle tekrar havalandırıldım. Akın beni kaldırıp tekrar erkekliğine sokuyordu.

Dünya üzerinde bu kadar az eforla bu kadar çok hâkimiyete sahip tek canlı olabilirdim. İkinci kez geçerken içimden, tüm orta hattımı titreten bir elektrik dalgası geçti. Destek almak için öne, Akın'ın göğsüne saldım kendimi. Yüzüm, yüzünün aşağısında kalsa da soluklarımız gene birbirine kavuşuyordu.

Karnının üzerinde gidip gelirken içimi dolduran sertliğine ek, teninde yol alan kasıklarımdan da ayrı bir zevk dalgası yükseliyordu. Gidip geldikçe içimde şaha kalkmış arzu ve isteğimle sağ elimi uzatıp ensesini kavradım. Yüzüm, sertleşmiş mimikleri olan yüzüne daha çok yaklaştı.

Onun tüm bu sertliğine rağmen ben yumuşamış bir hâldeydim. Alnım dökülür gibi Akın'ın alnına düşerken, içimde tekrar gidip gelmesiyle zevkten boğuk sesli gülmesini duydum. İçimdeki her hareketi hoşuna gidiyordu. Bu hâline tebessümle karşılık verdiğimde, kalçalarımı yönlendiren elinin beni bir kez daha aletine yerleştirmesine izin verdim.

Gittikçe hızlanan ve sertleşen gel gitlerle bir Akın'ın üzerine düşüyor, bir bedeninin üzerinde havaya dikiliyor-

dum. Bedenim tamamen göğsüne doğru düştüğünde gidip gelirken kasıklarında sürtünen klitorisim, beni yoğun bir zevk dalgasına atıyordu. Hem içimde sürtünerek girip çıkan sertliği hem de zevk suyumla ıslanmış kasıklarının klitorisimi okşamasıyla hazdan çıldırmak üzereydim.

Diz kapaklarımın üzerinde havaya yükseldiğimde hem kendimi bir tanrıça gibi hissediyor hem de içime tamamen dolan sertliğiyle tüm kasıklarımı hızlıca saran bir haz alıyordum. Hem klitoral haz hem de vajinal haz, bir ondan bir bundan istememle bedenimin hacıyatmazlar gibi bir devrilip bir kalkmasına sebep oluyordu.

Akın da muhtemelen benim bu kararsızlığıma bakıp, sikişmenin kontrolü nereden de buna verdim diye içinden bana sövüyordu.

Tam zevkin birinden diğerine kendimi savurmak için bedenimi tekrar göğsüne atıyordum ki kendimi, Akın iki eliyle birden beni tuttu, "Yavrum, bir yerde sabit dur da hızlanalım ya!" dedi isyan eden boğuk sesiyle.

Yüzüm mahcup bir şekle bürünürken, alt dudağımı ısırdım.

Bu hâlime tebessüm edip, "Kayganlaştırıcı lazımdı bize şimdi." diye hayıflandı.

Kaşlarımı birkaç kez çatıp gözlerimi kırpıştırırken düşündüm. İçime girerken zorlanıyor muydu? Yeterince ıslanmamış mıydım?

Vallahi bana kalsa aşağısı deniz deryaydı ama Akın bu... Yetmeyebilirdi de ona.

Kendimde hissettiğim yetersizlik duygusuyla üzgünce mırıldandım. "Neden? Kayamıyor muyum?"

Akın bana bakarken bir an dondu kaldı. Ardından aniden geniş omuzları sarsılarak gür bir kahkaha attı. Kahkahalarının arasında sallanan vücuduyla birlikte ben de üzerinde titredim.

Alaylı sesi kıkırdamaya dönerken, "Bebeğim, teknik olarak ben sana kayıyorum şu an!" dedim.

"Terbiyesiz! İflah olmaz adam!" Sol eliyle vurduğum yanağını tutup, mahzunca sağ elindeki jeli gösterdi.

"Yavrum sadece kayganlaştırıcı istedim, onu da senin için..." dedi yavru kedi gibi bakışlarını da titreterek.

Zalımın oğlu, aklımla oynuyordu. Ama bunlar hep taktik! Ajitasyon yapıyordu.

"Bebek yağım var." Gözlerimi devirdim.

"Ney yağın var?" Akın pis pis gülüyordu.

"Ay, bebek yağım var Akın! Neyine gülüyorsun? Bebeğim yok sonuçta, bebek yağım var. Banyodan sonra cildime sürüyorum, çok iyi geliyor!"

Yalandan kim ölmüş, dildoya sürüyordum aslında onu.

"Hmmm..." dedi Akın pis pis gülerek. "Kaydırır mı peki?"

"Yani..." dedim gözlerimi kaçırırken. "Tenimi kaydırıyor."

Dildoyu kaydırıyor... Dildoyu.

Ah ahh... İçerideki seks oyuncaklarının dili olsa da konuşsa... Dili olan vardı sanki. Kız benim dilli vibratörüm nerede! Amerika'dan getirtmiştim ben onu!

Eğer kaybettimse yandımdı ben! Tee kaç dolardı o! Anam, bu ülkede dolar kaç paraydı! Gitti paracıklarım!

Bir de nerede unuttum acaba? O daha vahim. Annem bulduysa ya!

"Ne oldu?" dedi Akın ciddi bir sesle. "Niye panikledin?"

"Haaa... Yoo..." diye mırıldandım. "Yok. Bir şey yok. Ben... Ben hemen gidip bebek yağımı getiriyorum!"

Kaçar gibi içimden çıkardığım Akın'ı bırakıp banyoya yöneldim. Elimde hızlıca dolaptan aldığım bebek yağıyla

döndüğümde, Akın koltukta Yunan tanrısı gibi duruyordu. Hatırı sayılır büyüklükteki aletiyle nü resmi çizilip şaheser niyetine gösterime bile çıkarılabilirdi.

Hızlı bir hareketle elimdeki yağı kaptı ve beni belimden tutup hiç zorlanmadan üzerine oturttu. Sağ eline sıktığı yağ ile birlikte tam kasıklarımızın birleştiği yere uzandı.

Kafamı aşağı eğdiğimde kemikli eli tam birleştiğimiz noktaya girdi usulca. Önce kendi teninde gezindi elindeki yağla birlikte, ardından avuç içi benim kadınlığıma dönünce kasıtlı daha yavaş gezindi dokunduğu her yeri yakarak. Onun bu yavaşlığı karşısında yutkundum ama gözlerimi de alamıyordum. Tek ve ufak bir hareketiyle bile büyüleyebiliyordu beni.

Geri kalan bütün duygular çöp oluyordu o vakit...

Eliyle yavaşça ilerledi, kadınlığımdan aldığı ıslaklığı karnıma doğru götürdü. İki eli belime dolanmış, karnımda birbirlerine kavuşmaya ramak kalmış mesafedelerdi. Gözlerimi usulca çevirdim yüzüne.

Kesin ve net bir sesle emretti: "Hareket et şimdi."

Ellerinin de desteğiyle kendimi ileri kaydırıp erkekliğinin üzerine geri oturdum. Artık hem önden gelen klitorisimin kayışındaki zevk dalgasıyla içim titrerken hem de içimi tamamen dolduran sertlikle vajinamdan itibaren kasıklarım hazla sarmalanıyordu.

Beklediğimden de fazla gelen bu doyuma şaşkınlıkla söylendim. "Vay, bu güzelmiş..."

Akın sırıttı ve başını hafifçe kıkırdayarak onaylar gibi salladı. "Kesinlikle! Güzeldir..."

Üzerinde gidip gelirken bir taraftan zevkle inliyordum bir taraftan da aklıma gelenle çemkirdim. "Sen nereden biliyorsun?"

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp hızla konuştu. "Hey, hey, hey! Hâline, mimiklerine bakıp da dedim!

Hem nereden bileceğim, kimseyi üstüme almadım ki ben!" Cümlesinin sonunda sesini mahzunlaştırdı.

Zeytinyağı olan Akın, birazdan bana, benden önce bakir olduğunu bile iddia edebilirdi.

Gözlerimi sinirle devirdim, iki elimden birden tuttu. Beni kendine baktırtmayı başardığında gözleri arzudan çok kararlılıkla kuşanmıştı.

"Yüzüme bak Efsun!" Ardından içimi tekrar hızla doldurdu. Yavaşça boşaltırken gerisin geri gözlerimi yumdum. Avuç içlerimi kalbine yasladı. Tekrar hızla doldurunca içimi, boğazımdan çıkan çığlığımı bastıramadım. Uzun kolu uzandı yüzüme doğru ve içimde gitti geldi beni boşlukta savururken. Bir inlemem daha yanağımdaki damarları belirginleşmiş bileğine düştü.

Bir emreder ton daha geldi. "İçinde sen varsan anlamlı olan her şey gibi Akın da sen varsan Akın!" Sesi boşluktan geliyor gibiydi.

Sözleri beynimde yankılandı, bedenim titredi bir kez daha içimi dolduran varlığıyla. Uzun kolları yanaklarımdan gerdanıma düştü, ardından göğüslerimi sarmaladı. İkisini birden avuçladığında, göğüslerim parmak aralarından taştı. Kafam geriye düştü, zevk bütün sarhoşluğuyla sarmaladı her bir hücremi. Artık altımdaki kaygan zeminde ellerimi kullanmadan, dizlerimden destek alarak gidip geliyordum.

Akın elleriyle yoğurduğu göğüslerime bakıp, dudaklarını ısırarak memnuniyet ve zevk karışımı bir yüz ifadesiyle beni izliyordu.

Bir sahne sanatçısı gibiydim, zevkin ahenginde bedenimi ritimle savuruyordum. İnlemelerin bir yükselen bir alçalan tonlarda, bedenim şaha kalkıyordu. Yükselen frekanslarım, Akın'ın güçlü bir nefesle verdiği bas sesine karışıyordu. Zevkten boynumda ve ensemde gezinen elim, terlemiş derimin ıslaklığını paylaşıyordu.

Akın'ın esmer teninde parlayan yağın üzerinde kayan kasıklarım, onun sertliğiyle tamamen dolmuş; derinliklerim bedenimi harlamaya başlamıştı. Kavislenen vücudumla harlanmaya başladığımı anlayan Akın, gerdanımda gezinen ellerimin ikisini de kavradı. İki avucumu da iki göğsümün üzerine yerleştirip üzerlerinden sıkarak bir emredici tonunu daha saldı.

"Okşa!"

Zihnim, tamamen Akın'ın kontrolündeydi artık.

Buradan sonrası *roller coaster*...

Kim, nereye, neden diye bilmeden sürüyorduk; harlanan ateşi yükselte yükselte yüceltiyorduk. Kavislenen belimle avuçlayarak yükselttiğim göğüslerim, alttan gelen her bir darbeyle ellerimde olsalar bile fışkırarak sarsılıyorlardı. Akın emreder tonunu daha da arttırıp vücudumdaki ellerimi hararetlendirdiğinde, kendi elleri de hararetine engel olamadı ki kalçalarımdan bir "şak" sesi duydum. Ama içimde yanan yangından olsa gerek hiçbir şey hissedemiyordum.

Sıkı sıkıya doldurduğu rahmimin duvarlarında zoraki ileri geri geziniyordu.

Daha da sertleşti hem darbeleri hem sesi hem kendisi...

Doldukça doluyor gibiydi, doluyor ve yükseliyordu. Yükselen her bir sert zerre yükseltiyordu da...

Aldığım hiçbir zevkten vazgeçmeden kendimi ileri geri kaydırmaya devam ediyordum. Akın'ın inlemesi artık çok uzaklardan geliyordu. Saçlarım yüzümü tamamen kapatmış, bütün vücudum sırılsıklam olmuştu. Zaten artık her yer sırılsıklamdı, zevkin patlayıp fışkırmasını bekliyorduk. Erkekliğinin üzerinde çığlıklarla hoplamaya başlamıştım.

Akın'ın artık çok uzaktan gelen, "Çok güzelsin," diye art arda söylenmelerini umursamıyordum. Tek amacım kasıklarımdaki zevk dalgasının bütün vücudumu patlatma-

sıydı. Belim tekrar kavislenip yüzüm göğe doğru kalkınca boynum gerildi. Akın'ın bir boğuk sesi daha çalındı perdelenmiş kulaklarıma: "Mükemmelsin, dayanamıyorum..." Sesi yalvarır gibiydi.

İki eli birden belimi kavradı bir anda sıkıca, aniden gömülünce kasıklarına ağzımdan yüksek bir, "Ahh!" sesi çıktı, art arda üç kez. Sonrasında iç bacağımın yanması son bulmuştu çünkü artık Akın'ın kolu çalışıyordu. Beni kendi erkekliğine kaldırıp indirip sokuyordu. Vajinam oldukça ıslak ve kaygandı.

Bedenimi tamamen yukarı kaldırdı, içimden komple çıkıp tekrar baştan girdi. Bu şekilde bir ritim tutturup ikimizin de aklını başından aldı. Soluk soluğa, kendi ayarladığı hızda dolduruyordu içimi.

Çığlıklarımla birlikte bedenim de boşlukta savruluyor gibiydi. Beni tutup kaldıran kolların kalın bileklerine tutundum sıkıca. Vücudumu saran yangın körüklendi, harlandı, yükseldi... Kasıklarımdan gerdanıma kadar ulaşmış ateşle gerdanım yanıyordu. Daha da yükselen bu ateş beynimi ele geçirdi, beynim duman oldu.

Gözlerim karardı, zevkin son demlerinde gelen acı sardı duyularımı. Tutunduğum bileklere geçti tırnaklarım, kayarak şeritler hâlinde yol yol ilerledi tırnak izlerim. Aklımı kaçırmama ramak kala çığlıklarım boşaldı peşi peşine. Sonra bir peş peşe dalga daha yayıldı beynimden başlayıp tüm bedenimi titreten. En son dalga başlangıç yerinin hakkıydı, kuvvetle sarsıldı onlarca kez...

Vajinam sardığı erkekliğe onlarca kez tutundu bıraktı, tutundu bıraktı... En son üç seğirmesinde özünden gelen suyu hediye etti ferahlasın diye. Ama suya kavuşan penisi daha da yanmış gibi ısındı. Öyle ki titremiş ve hassaslaşmış deriyi her girdiğinde yakıyordu. Boşalan bedenim Akın'ın kollarına yığıldı. Hassaslaşan noktalarımda erkekliğini daha da hissediyordum. Akın, yığılan bedenimi koltuğun

üzerine fırlattığı gibi bacaklarımın ikisini de sağıma yatırdı. Yanımda yükselen bedeniyle kafeslerken beni, haykırışları geldi sol kulağıma.

Koltukta seri bir şekilde gittim geldim Akın'ın altında. Çok hızlı, defalarca savurdu bedenimi. Son bir adımı haykırışı daha salındı odaya. Hassaslaşan duvarlarıma zonklar gibi vurdu dalgaları. Ardından yan duran bedenime yığıldı bedeni soluk soluğa. Mırıltıları doldu kulağıma. Anlayabildiğim kadarıyla, "Bebeğim..." diyordu, "Efsun ..." diyordu, "Kadınım..." diyordu ardı ardına.

Dua eder gibiydi fısıltıları.

Nefes nefeseydik. Vücudum artık tatmin olmaktan yorulmuştu. Akın saçlarımı kokladı. Tenimi kokladı... Ve Tanrı'ya şükretti. Alnımdan öptü. Sonra tekrar tenimi kokladı. Nefes seslerimiz duvarlara çarpıyordu. Bedenim tatmin olmuştu. Akın gözleri kapalıyken çekti kokumu içine bir süre daha. Ben hâlâ kendime gelmeyi bekliyordum. Bedenim tatmin olmuştu. İçim koskoca bir boşlukla kaplanmıştı. Doyumum buraya kadardı.

"Efsun..." dedi fısıltıyla inleyerek. Derin sesi, içi nefesleri saçlarımı havalandırıyor; terden kayganlaşmış gerdanıma vuruyordu.

Tam sarılmak için bedenimi sarmaladı ki elimle ittim onu. Bana sarılmasını reddediyordu zihnim. "Kalk üstümden Akın." dedim tok bir sesle. Ağırlık yaptığını düşünerek olsa gerek kalktı üstümden. Oysa ağırlığından sebep değildi onu itişim.

Kendimi koltuktan kurtarıp ayağa dikildiğimde çırılçıplak bedenimle baktım ona üstten. "Banyoya gireceğim." dedim net bir sesle. Gözlerime mesafe inmişti. Sözlerimden önce gözlerimden anlamıştı ona kıyacağımı.

"Banyodan çıktığımda bu evden gitmiş ol Akın."

"Efsun." dedi. Gözleri yapma der gibiydi, başını iki yana salladı.

"Banyodan çıktığımda bu evden gitmiş ol Efsun."

Onun yıllar önce beni dağlayan sözlerini iade ettim yeniden ona. "Banyodan çıktığımda bu evden gitmiş ol Akın."

Akın yutkunurken sinirlendiyse belli etmedi. Sadece bile gözleri dolu dolu baktı bana.

"Ağlamayacaksın değil mi?" dedim kaşlarımı alayla kaldırırken.

Sabreder gibi gözlerini yumdu ve derin bir nefes verirken ben tekrar konuştum. "Yeterince tatmin oldum. Teşekkür ederim. Ama lütfen banyodan çıktığımda bu evden gitmiş ol."

Aniden arkamı dönüp banyoya ilerlediğimde Akın'ın arkamdan söylendiğini duydum ama bakmadım.

"Buna razı olduğumu zaten biliyordun. Ama böyle benim canımı acıtmıyorsun, sadece aslında bana hâlâ ne kad-"

"Sesini duymak istemiyorum Akın!" dedim aniden arkama dönüp. "Seks dışında sesini duymak dahi istemiyorum. Çık, git şimdi evimden."

Düz bir sesti dudaklarımdan dökülen. Ama kendimi hâlâ yenilmiş hissediyordum çünkü ben ne yaparsam yapayım, Akın'ın kalbi on sekiz yaşında bir kızın kalbi gibi asla kırılmayacaktı.

Hırsla ilerledim banyoya. Bacaklarımın arasından menileri damlıyordu. Rahim duvarlarım sızlıyor, kasıklarım acıyordu. Karnımda ufak bir ağrı, yürüdükçe vajinamda zorlayan bir sızı vardı. Helak olmuştum, aldığım zevkin arkasından gelen acıyı çekiyordum. Banyo aynasından vücuduma bakmamaya dikkat ederek duşa girdim. Geride bıraktığı izleri şu anda görmeye dayanamazdım. Tenimden kayan sıcak suyu izledim dakikalarca. Su damlaları bir bir kayarken göğüslerimden karnıma, zaman geriye gitti. Duşta yere çöktüğümde artık her şey yedi sene öncesi gi-

biydi. Sanki sızlayan bacaklarım on sekiz yaşımdaki gibi cılızca titriyordu akan suyun altında. Sağlam dizlerime bakarken yedi sene önce suyun altında kendi açtığım yaralarıma rağmen onları nasıl ağlayarak acıta acıta ovaladığım geldi aklıma.

Dizlerimi karnıma çektim ve kendime sarıldım. Suyun altında en çok da kendimden gizledim gözyaşlarımı. Canım mı acıyordu? Hayır. Pişman mıydım? Asla. Ağlıyordum çünkü yedi sene önce Akın'ın kokusu tenimden gitmesin diye nasıl ağlaya ağlaya banyo yaptığım gelmişti aklıma. O vakitler ne kadar saf olduğum ve aslında büyütülmeyecek şeylerle nasıl da kendime yazık ettiğim geldi aklıma.

İnsanın kendine verdiği zararı kimse ona veremezdi. Kendime acıdığım için ağlıyordum şimdi. İnsanın biraz olsun kendine merhamet etmesi için büyümesi gerekiyordu.

Sızlayan kasıklarım, öpülmekten kan toplamış tenim ve üzerime sinmiş seks kokusu... Her şey bana yedi sene öncesini hatırlatıyordu. Aklımda şimşekler çakarak hatırladım o anları. Gözlerimi yumdum akan suyun altında. Hayat, siyah beyaz bir ekran gibi döndü yedi sene öncesine. Kusa kusa çıkardığım o ertesi gün hapı... Yorgun bir gecenin enkaz dolu sabahını hatırladım suyun altında.

Banyodan çıktığımda havluyla attım kendimi salona. Dakikalar boyu bir yandan da düşündüğüm Akın'ın gidip gitmeyeceğiydi. Onu kovan bendim ama bir yanım onu hâlâ evimde görmek istiyordu. Eğer Akın giderse saatler boyu olanların, yaşadıklarımızın bir hayal olduğunu düşünebilecek kadar aniydi her şey benim için. Salon boştu... Yatak odası, mutfak, hol... Her yer boştu.

Gitmişti.

Yüzüm düştü. Git desem bile gitmemesini isterdim. Bana git dediğinde kırk gün boyunca pes etmeden onu aramıştım ben. O ise ikinci git deyişimde gitmişti.

Niye bu kadar kolay gitmişti? Git desem de gitmemeliydi. Kovsam da gitmemeliydi.

Sinirle üstümü giyindim, kendimi oyalamak için seks yaparken dağılmış yatağı topladım. Mutfağa geçtiğim geçmeyen bir sinirle.

"İnsan bari kırdığı tabağı temizler, öyle çıkar!"

Tabağı kıran bendim oysa. Ama onun yüzünden kırmıştım.

"Bulaşıkları da yıkamamış, pislik!"

Elimi bulaşığa atıp hızla köpüklemeye başladım.

"Oh ne güzel ya! Adama *fuckbuddy* ol dedik, bulaşık bizde, yatağı darmadağın bırakmış, tabak mabak da kırdı çocuk gibi! Yeminle Türk erkeğinden *fuckbuddy* olmuyor ya! Genetiklerinde *fuck* var ama *buddy*lik yok. Hırboluk var sadece!"

Her şeyi topladığımda evimde yine yalnızdım. Tam televizyona geçecektim ki televizyon ünitesinde bir telefon gördüm. "Bu ne ya?" diye mırıldandım elime aldığımda. Sanırım Akın unutmuştu. Geri mi gelecekti? Kılıfsız, gri, dokunmatik bir telefondu. Orta düğmesine basınca kilitsiz bir şekilde açıldı.

Ana ekranda ekran resmi olarak bir not yazılıydı: *BENİ BUNDAN ARA.*

"Ne diyor bu ya?" diye mırıldandım kaşlarımı çatarken. Rehberinde sadece bir numara kayıtlıydı, o da Akın. Telefon, bomboş bir telefondu. Neden numarasını bırakmak yerine bunu bırakmıştı anlamamıştım.

"Hıım! Ararım, aynen aynen, bekle ararım! Hatta birlikte üstünde ne var şekerim yaparız!" dedim telefonu masanın üstüne neredeyse atarak bıraktım.

19.BÖLÜM

Bedenimin isyanı fark edilmeyecek gibi değildi. Bulduk bunuyoruz diyen hormonlarım kudurmuş gibiydiler. Ama asıl ilginç olan olayı yaşamamıştım. Asıl olay, ertesi gün beni hastanede bekliyordu.

Hayatımın en kendimi mal gibi hissettiğim anı sanırım oydu. Akın beni terk ettiğinde bile bu denli kendimi oyuncak yerine konulmuş hissetmemiştim. Çünkü ertesi gün daha yeni göreve başladığım merkezdeki devlet hastanesinde başhekimin odasına çağırılmıştım. Her şey hiç ummadığım şekilde ve bir anda ilerledi.

İlçede yaşadığım o trajik kaçırılma olayından sonra bir kararname ile beni buraya aldıran babam, Sare ve Yunus'u da unutmamış ve onları da beraberimde buraya aldırmıştı. Ama buraya geleli daha bir ay olmamıştı ki başhekim önüme ikinci bir kararname daha koydu ve bu kararname kâğıdı sadece beni kapsıyordu.

Kendimi bir mal yerine konulmuş hissederken şokla elimdeki kâğıda baktım. Elimdeki kâğıt titredi. Ben kâğıda bakarken başhekim bana bakma tenezzülünde bile bulunmuyordu.

"Hocam..." dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışırken. "Daha bir ay bile olmadı. Ve beni yasal olarak daha bir ay dolmadan ikinci bir görevlendirmeye veremezsiniz."

Zaten sert bir çehresi olan başhekim, kalın ve kırlaşmış tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Sizi ben vermiyorum zaten doktor hanım. Bakın, elinizdeki kararname direkt bakanlıktan gelmiş." Ardından önüne döndüğünde daha da umursamaz konuştu. "Ha beğenmezseniz, istifanızı verebilirsiniz tabii."

Çenem sinirle kasıldı. Bir doktorun istifasının önemli olmadığı memlekette gün gelir, bir doktora dahi muhtaç kalınırdı. Başhekim benim üstüm olduğu için bir şey diyemedim.

Ben bu hastaneye de babamın tanıdıkları vasıtasıyla bakanlık kararıyla gelmiştim. Şimdi tekrar babamın bakanlıktan karar çıkardığına emindim. Fakat bu sefer bir fark vardı... Bu sefer Akın'ın da parmağı vardı. Ne yapmıştı, nasıl babamı ikna etmişti bilmiyorum ama bunda kesinlikle Akın'ın parmağı vardı. Çünkü elimdeki görevlendirme kâğıdında Hakkâri Askerî Hastanesi yazıyordu. Tek başıma...

En yakın iki arkadaşımla birlikte geldiğim bu ücra yerde birileri yüzünden tek başıma askerî hastaneye atanmıştım. Bunda hem babamın parmağı hem de Akın'ın parmağı vardı. Elimdeki kâğıdı parçalamak istedim. Yedi sene boyunca hayatımda esamesi dahi olmayan birinin, hayatıma bir günde bu kadar müdahale edebilecek güçte ve etkide olması beni çıldırtmıştı. Babama da diyecek söz bulamıyordum. Eminim ki onu ben bir şeye ikna etmek istesem, bir gün değil bir ay uğraşsam yapamazdım.

En basitinden hayatındaki metresi çıkarttıramamıştık hâlâ...

Gerginlikle alt dudağımı ısırırken başhekimin odasında tutulmuş kalmıştım.

"Ayrılışınızı özlük işlerinden yapabilirsiniz doktor ha-

nım." dedi eliyle bana kapıyı gösteren başhekim. "Malum, aynı il içerisinde sadece bir gün izin hakkınız var. İsterseniz bugün gidip dinlenin..."

"Bu etik değil!" İtirazla başhekime döndüm. "Ben, Sağlık Bakanlığına tabii bir hekimim ama siz şu an beni Millî Savunma Bakanlığına ait bir kuruma gönderiyorsunuz!"

Ani çıkışımla biraz afallayan başhekim, benim aksime oldukça sakindi. Konuştuğunda sesinde bariz bir kibir vardı.

"Elinizdeki kâğıdı biz çıkartmadık doktor hanım. Gördüğünüz üzere üstün de üstü bir kademeden gelen kararname bu. Bu konuda bizim size bunu tebliğ etmekten başka bir durumumuz yok. Lütfen özlüğe gidip tebliğ kâğıdını imzalayın. Aksi takdirde diğer görev yerine gitmediğiniz için muhtemelen yine üstten bir soruşturmayla döneceklerdir bize. Açıkçası biz bu hastanenin soruşturmayla anılmaması için gece gündüz, tüm doktor ekibimizle çalışıyoruz. Sizden ricam, eğer üstlerle bir probleminiz varsa şahsi halledin. Hakkınızda açılmış bir soruşturmayla bizi karşı karşıya bırakmayın doktor hanım."

Başhekimin seri fakat bir o kadar da sakin kurduğu tüm bu cümleler kafamdaki hedefi kendisinden çevirmek içindi. Özlüğe gidip tebliği imzalarken bile hâlâ alt katta Sare ve Yunus'a bunu nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Benim için babam onları da buraya aldırmıştı ve şimdi ben yoktum.

İçim içimi yiyordu.

Alt kata indiğimde pansuman sırasına giren onca hastanın arasından hayalet gibi süzüldüm. Önlüğümü çıkarmıştım. Sare'nin muhtemelen önlüğümü çıkardığım için olan garip bakışları çehremi gördüğünde duruldu. Yüzümden olsa gerek aniden bir şey olduğunu anladı. Elindeki işi bitirir bitirmez yanıma koştu.

Hâlâ sanki boşluğa bakıyordum.

"Efsun?" Sesinde bariz bir merak vardı.

Yutkunduğumda konuşmanın çok kolay olmadığını anladım. Sare'ye Akın'ın geldiğini bile söylememiştim. Bir de şimdi olana hayatta anlam veremeyecekti.

"Sare..." dedim kısık bir sesle. "Bana görevlendirme gelmiş."

"Ne?" Sare kaşlarını çattı. "İyi de daha buraya geleli bir ay olmadı? Ne görevlendirmesi ya? Ne- Ne? Nasıl ya? Burası böyle sürekli görevlendirme veren gıcık yerlerden mi? Böyle şey mi olur ya?" Sustuğunda nefes nefese kalmıştı.

"Hayır Sare. Burasıyla alakası yok. Üstten gelmiş diyorlar. Haklılar da... Gerçekten de öyle. Babamın parmağı var."

"Saçmalama Efsun! Baban zaten seni buraya aldırdı daha yeni! Niye şimdi kalksın, bir de başka yere versin seni?"

"Bilmem." dedim bildiğim hâlde dudaklarımı bükerken. "Belki daha güvenli olacağını düşünmüştür. Bilmiyorum. Gerçekten..." dedim umutsuz ve kısık bir sesle.

"Daha güvenli olacağını mı? Nerenin?" diye sordu Sare hızla. Kafasında soru işaretleri dolduğuna emindim.

"Askerî hastanenin..."

Sare'nin göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Zorla tekrar etti. "Askerî hastane mi?"

"Evet." dedim istemeye istemeye onaylarken.

"Ama bu imkânsız. Yani..." Sinirle güldü. "Hayır bir de niye askerî hastane yani? Sen Sağlık Bakanlığındasın. GATA çıkışlı da değilsin, böyle bir dilekçe vermediysen tabii..." Bana kuşkuyla baktı.

"Hayır tabii ki de Sare! Vermedim!" Gözlerimi sinirle devirdim.

"E... E ama nasıl? Yani nasıl olabilir bu?"

"Nasıl olabilir sence Sare? Babam sayesinde tabii ki de!"

Sare gözlerini kırpıştırdı. "İyi de Efsun, baban sen güvende ol diye seni buraya aldırdı. Bir askerî hastane buradan daha güvenli olamaz ki! Yani... Yani gerçekten çok saçma!"

Bakışlarım yerdeyken yutkundum. "Olamaz tabii..." diye mırıldandım. Ardından yüzümü başımda dikilmiş olan Sare'ye kaldırdım. Ben olayı kendi kafamda çoktan çözmüştüm. "Biri ona benim oradayken daha iyi korunacağımın hatta koruyacağının vaadini vermediyse olamaz tabii..."

Sare şaşkınlıkla başını eğdi. "Ne? Nasıl yani? Ne demek bu Efsun?"

Sinirliydim ve o sinirle soludum. Karşımda olsa Akın'ı çıplak elle boğardım. Zorla gözlerimi yumdum. "Yani..." dedim Sare'ye neyi, nasıl anlatacağımı daha doğrusu hangi yüzle anlatacağımı bilemezken. Onca yıl yanı başımda, acımı neredeyse benimle birlikte çekmişti. Onca yıl derdimi, kederimi, gözümdeki yaşı dahi paylaşmıştı. Şimdi ben ona kalkıp 'Akın geldi ve ben de vakit kaybetmeden onunla yattım.' nasıl diyecektim?

"Sare, hani ben kaçırıldım, yaralandım filan ya..." dediğimde Sare merakla gözlerini kıstı. "İşte orada beni kurtarmaya gelen askerler vardı. İşte içlerinden bir tanesini tanıyoruz biz. Tam ağır bir yara alıp yere yığılmıştım ki gözlerim kapanmadan önce Akın'ı gördüm."

Sare bir anda benden bir adım uzaklaştı. Yüzü şokla kırışmıştı. "Na- Nasıl yani?" dedi zorla.

"Başta hayaldir diye düşündüm ama ardından bir gün... Yani bir gün dediğimde, işte ben kurtulduktan bir hafta sonra dediğim de iki gün öncesi işte!" dedim bakışlarımı etrafta gezdirip elimi savururken. "Tam mesai bitimi, bir baktım Akın geldi."

Hızla söylemiştim bunu Sare'ye. Eminim hazmetmesi zaten zordu, bari söylemesi kısa sürsündü.

"N- Ne... Ne?" diyen Sare çok ama çok zor konuşuyordu. Gözleri hayretle açılmış hatta beti benzi atmıştı.

"Nasıl yani? Akın abi buraya mı geldi? Senin yanına?"

"Sare onu bunu bırak, bunca yıl öldü sanıyordu onu ailesi. Düşün ya, adam hem yaşıyormuş hem de yüzsüz yüzsüz benim yanıma geldi!"

Sare, Akın'ın yaşamasından çok benim yanıma gelmesine şaşırmış gibiydi. Evet, gerçekten dışarıdan bakıldığında çok büyük yüzsüzlüktü.

"Tamam..." dedim kabul eder gibi başımı sallarken. "Ailesi adına çok sevindim. Kabul. Ama hiç geçmemiş Sare." derken tam Sare'nin gözlerinin içine baktım. "Hâlâ sanki dün terk etmiş gibi beni. Yani bir insanın yüreği hiç mi soğumaz!"

Ben isyan ederken, Sare kocaman gözlerle tutulmuş gibi bana bakıyordu. "Nasıl buraya gelir ya?" diye mırıldandı tekrar. Takılmış plak gibiydi.

"Evet, gelmiş işte..." dedim başımı savurup. "İşin ilginç yanı..." diye devam ettiğimde hastaneden çıkıp acilen bir sigara içmek istiyordum. "Kapıma da geldi..."

"Yuh!" diye bağırdı sesine mukayyet olamayan Sare. "Ay inanmıyorum! Yüzsüzlüğün bu kadarına pes!"

"Aaa Sareciğim..." dedim sahte bir gülüşle dudaklarımı birbirine bastırırken. "Sen daha yüzsüzlüğün diğer tarafını dinlemedin..."

Sare gözlerini kıstığında duyacaklarından korktuğunu hızlanan göğsünden anladım.

Hastanede olmamızdan sebep etrafa göz gezindirirken Sare'ye doğru eğildim ve fısıldadım. "Asıl yüzsüz benim kankacığım. Dün onunla defalarca yattım."

İlk birkaç saniye Sare öylece ağzı açık bakakaldı bana. Eminim ki içinden *'Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu.'* diyordu. Bir umut gözlerime bakıp bir onay bekliyordu. "Şaka

yapıyorsun değil mi?" dedi başını yan çevirirken. "Şaka ya da iğneleme falan yapıyorsun. O... Onunla yatmış olamazsın..." Sesi gitgide kısıldı Sare'nin. Bana olan itimadının yerle bir olduğuna emindim. Ama bu hayatta hiç çekinmeden dürüst olabildiğim belki de tek insan olan oydu. Sare'ydi...

Gözlerim acıyla kaplandı. "Onunla yattım Sare." dedim kısa ve net.

Sare bana umutsuzlukla baktı, gözleri dolu dolu olmuştu. "Efsun... Ne olur bana bunu yapmadım de güzel arkadaşım..."

Yutkunduğumda kendimden çok Sare'nin gözlerindeki hüzne üzüldüğümü fark ettim.

"Biliyorum Sare... Onca acıya rağmen onu nasıl hayatıma aldım diye bana kızıyorsun. Haklısın da... Bana yaptığı onca şeyi sineye çekip ona nasıl dokunabildim, bunu aklın almıyor bile belki de... Evet. Yani ben de senin yerinde olsam-"

"Hayır Efsun!" dedi bir anda sözümü kesen Sare önlüğünü hafif kapatıp yanıma ilişti. "Sorun bu değil! Sorun sana yaptıkları değil! Ne yaptıysa geçmişte kaldı, ben senin zaten o zamanlar olan hiçbir şeyi hatırlamanı dahi istemiyorum. O zamanlar onunla aranda ne olduysa oldu. Olandan pişman olma. Ama şimdi farklı güzel arkadaşım..." derken gözleri mahzunlaştı. "Şimdi artık Akın, senin için bir yabancı. Onunla yatmış olman, on sekiz yaşında onunla birlikte olmandan daha vahim! Lütfen Efsun..." dedi. Ellerimi tutmuştu. "Onunla yatmış olduğunu bile unut. Bir daha gelirse de asla ama asla yakınlaşma onunla!"

Gözlerimi Sare'den kaçırırken derin bir nefes verdim. Elim hâlâ Sare'nin sıcak ellerindeydi. "Anlamıyorsun değil mi Sare? Bu... Bu zaten mantıklı bir şey değildi. Sen hem nefret edip hem sevişmek ne demek anlayabilir misin?" Sözlerimin sonunda gözlerim doldu.

Sare de bu hâlime üzülmüş olacak ki onun da çehresi mahzunlaştı. "Biliyorum, anlayamam Efsun. Ama bak sen düşünmezsen, kimse de senin iyiliğini düşünmez güzel arkadaşım... Çektiğin acı yetmedi mi? Kendine hüznü mü reva görüyorsun? Sence Akın seni mutlu edecek bir adam olsaydı, bu vakte kadar etmez miydi?" Sare söylediği her sözde haklıydı. Onun haklılık payına susup bakışlarımı önüme eğmekten başka bir çare de kalmıyordu bana. Sessizliğim karşısında iyice sinirlenen Sare en son Akın'a isyan etti.

"Hayır, o da ne şerefsizmiş! Nasıl gelir seninle yatar ya! Yazıklar olsun ona da!" diye bağırdığında bu sefer ben hayretle Sare'ye baktım. Sare kolay kolay birine şerefsiz demezdi. Akın beni terk ettiğinde bile dememişti. Belki de sil baştan aynı acıları yaşamamdan korkuyordu ama yine de bu tepkisi Sare'den beklenilmeyecek derecede fazlaydı.

Aramıza uzun bir sessizlik düştüğünde Sare bazı şeyleri yeni idrak ederek atıldı. "Bir dakika! Sen... Sen askerî hastaneye?"

"Evet Sare." diye onayladım onu düz bir sesle. "Kesin bunda onun parmağı var. Zaten buraya ilk geldiğinde sanki haddiymiş gibi bana kalktı 'Senin ne işin var Hakkâri'de?' diye sordu."

"Aaa, adama bak! Ona ne ya? Herkes kendi hayatına bakacak artık. Ona ne ki? Damdan düşer gibi gelip bir de seni yönetmeye mi çalışıyor? Bu erkekler cidden şerefsiz ya!" Hırsla elini savurdu.

O sırada aniden içeri giren Yunus, kaşlarını çatmış meraklı gözlerle bir Sare'ye bir bana baktı. "Bunu çamaşırları asmadığım için söylemiyorsun umarım Sare?" dedi tek kaşını kaldırmış Sare'ye garip garip bakarken. Onun için de Sare'nin bu tepkisi fazla gelmişti belli ki. Ama tam olarak neye tepki verdiğini bilmiyordu.

"Sana demiyor..." dedim Yunus'a düz bir sesle. "Ben Akın'ı gördüm, yanıma geldi. Ona diyor."

Yunus aniden gözlerini açıp Sare'ye baktı. Sanki ben deyince inanamazdı da Sare'den onay bekliyordu.

Sare, Yunus'a baktı ve ikisi göz göze geldikten bir süre sonra Yunus yavaşça yanıma geldi. "Yani Efsun..." dedi zor çıkan bir sesle. "Bunca zaman sonra senin için bir anlamının olmaması lazım..." Beni kırmamak adına konuşmaya dahi korkuyor gibiydi.

Derin bir nefes aldım, "Yani evet..." dedim mırıldanarak. "Olmaması lazım. Mantıken olmaması lazım..." Sahte bir gülüşle Yunus'a döndüm. "Ama sanırım bende pek mantık yok ki oldu."

Yunus ne demek istediğimi anlayamamış hâlde boşluğa düşmüş gibi manasızca baktı yüzüme. Ardından yine Sare'ye baktı. Yunus ne diyeceğini bilemezken dudakları bir kapandı bir açıldı. Tam bir şey diyecekti ki Sare araya girdi. "Biz onunla biraz kız kıza konuşalım hayatım. Sen bizi biraz yalnız bırakabilir misin? Ben sana akşam evde anlatırım. Bugün Efsun'un burada son günü." Sesinin sonundaki hüznü gizleyememişti.

"Ne!" Kaşları çatılan Yunus, gelen cevapla aniden ikinci bir şok dalgasıyla sarsıldı.

"Evet, Yunus." dedim mahzun bir ses tonuyla. "Daha demin başhekim beni odasına çağırdı ve hiç umursamaz bir şekilde bambaşka bir yere görevlendirildiğimi söyledi."

"Nasıl ya?" Yunus hem sinirli hem de afallamış bir vaziyetteydi.

"Vallahi öyle Yunus..." Daha fazla bir şey demeden dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Baban mı bir sorun yaşamış acaba birileriyle?" diye fikir yürüten Yunus, daha çok kendi kendine düşünüyor gibiydi.

"Nereye olduğunu sorarsan belki bunun hakkında daha bir fikir yürütebilirsin aşkım." Sare, Yunus'a bıkkın bir ifadeyle baktı.

"Anlamadım, nereye ki?" Şaşkınlıkla bir Sare'ye bir de bana baktı Yunus.

"Hâkkari Askerî Hastanesi..." diye mırıldandığımda Sare tekrar asabı bozulmuş gibi gözlerini devirdi. Yunus bir iki saniye neyin ne olduğunu algılayamadı. "A- Askerî? Askerî mi?"

Başımı aşağı yukarı sallayıp onayladım. Sare dik dik Yunus'un gözünün içine bakıyordu.

"Nasıl olur lan?" Siniri bozulmuş bir hâlde güldü Yunus. "Ne alaka abi ya?" diye devam etti "Sen Çapa mezunusun. GATA değil! İtiraz et kızım! Olur mu hiç öyle şey ya?"

"Vallahi emir yukarıdan gelince her şey oluyor hayatım..." diye mırıldandı Sare. Başını veryansınla iki yana salladı.

"Tamam, olur da bu kadar mı olur!" Bezgince başını iki yana salladı Yunus.

Sare ve Yunus benim gibi nasıl olur diye kızarken; ben gözlerim boşluğa dalmış, sinirimi bu hastanedeki herhangi birinden değil en doğru adresten çıkarmam gerektiğini düşünüyordum.

"Sakın bana bunun Akın'la bir alakası olduğunu söylemeyin!" dedi Yunus bir bana bir Sare'ye bakıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, "Tam da ondan kaynaklandığını düşünüyorum Yunus. Hatta düşünmüyorum, yüzde yüz eminim!" dedim hızla.

Yunus'un gözleri kocaman açıldı, sinirden kıpkırmızı oldu. "Neden lan? Ne hakla karışıyor bu adam senin hayatına? Ulan hadi o karıştı, baban nasıl onunla iş birliği yaptı? Hiç mi midesi yok bu babanın!"

"Yunus!" dedi bir anda Yunus'un dizinden tutan Sare. "Sakin ol... Tamam."

"Ya Sare, Allah aşkına sen bari bilmi- ..."

"Yunus!" dedi Sare tekrar gözlerini açarak. "Lütfen hayatım... Sen bizi Efsun'la yalnız bırak biraz. Hem biz kız kıza konuşalım. Şu an daha iyi olur. Ben seninle akşam ayrıyeten evde konuşurum!" Sare, Yunus'un dizine art arda iki kez vurdu.

Yunus, Sare'ye öyle bir baktı ki gözlerinde neden o kadar sinir peyda olduğunu anlayamadım. Böyle bir huzursuzluğa sebep olduğum için başımı yere eğdim. Akın'a bu yüzü dün sabah yaşadığımız o olağanüstü anlardan sebep ben vermiştim. Şimdiyse Yunus'un sinirinin aslında yüzde ellisini de ben hak ediyordum.

"Neyse..." dedi Yunus vazgeçmiş gibi. "Size iyi konuşmalar o zaman."

Sare, Yunus'un ardından dudaklarını birbirine bastırarak mahzun bir ifadeyle baktı. Kapıdan çıkana kadar da bakmaya devam etti.

Odada yalnız kaldığımızda camlı bölmeden sırada biriken hastalara baktım. "Hastalar var Sare..." dedim çok konuşmaya vaktimiz olmadığını ima etmek adına.

"Tamam. Ama bu burada bitmedi Efsun. Her zaman kafana estiği gibi davranıyorsun. Sonuçları da bak şimdi gördüğün gibi senin açından hiç iyi olmuyor. Sen şimdi gideceksin yine ona esip gürleyeceksin ama o yine istediğini elde etmiş olacak! Söylesene, baban da böyle değil miydi? Sen ağlayıp yakardığında bir önemi ya da bir yaptırımı yok ama o ne isterse, sen esip gürlesen bile yapıyor. Sen onun iki günde boyunduruğu altındaymış gibi neredeyse sürülüyorsun ama o gitti ve kendi isteyene kadar da dönmedi."

Sare konuşurken içimdeki nefretin harlandıkça göğüs kafesimi zorladığını hissettim. "Ondan nefret ediyorum Sare!" dedim buruşmuş yüzümle tükürür gibi.

"Ondan nefret et demiyorum Efsun... Kendini sev diyorum, kendine değer ver."

"Veriyorum Sare." dedim Sare'nin gözlerine bakarken. "Emin ol, kendime değer veriyorum. Akın'ı görür görmez laf geçiremediğim bedenimi seviyorum. Delicesine ona âşık kalbimi seviyorum. Ama bunca yıl yalnızken, ben çok mu mutluydum sanıyorsun? Tamam, bu hayatıma müdahale olayı gerçekten haddini aştı ama ben ona yapacağımı biliyorum, merak etme. Ama şu da bir gerçek, Akın'la birlikte olmak sadece benim isteğim."

"Efsun... İşte o adama dokunmaman lazım! Allah aşkına beni dinle!"

Elimi bir anda havaya kaldırdım Sare'nin susması için. Evli ve mutlu bir kadın olarak konuşması kolaydı. "Yıllar önce dokunmamam lazımdı, evet Sare. Ama şimdi istediğim zaman, istediğim şekilde ve istediğime dokunurum. Bu görevlendirme işini de babamdan rica ettiğine eminim ama neden yaptığını kestiremiyorum..." diye mırıldandım düşünür gibi.

Sare de kendince düşünmüş olacak ki dalgınca mırıldandı. "Vallahi ben de kestiremiyorum... Ama kestirdiğim bir şey varsa ortalık fena karışacak!"

Yan gözle başımı, vahim bir durum var gibi sağa sola sallayan Sare'ye baktım.

"Evet, karıştıracağım ben onu fazla fazla. Sen dert etme..." diye mırıldandım başımı aşağı yukarı sallarken.

"Ona ne şüphe..." Kısık sesle homurdandı Sare, benden başka bir yana bakarken.

"Hastalar birikti." dedim tekrar camdan dışarıyı gösterirken. Sare hızla kalktı, "Ah bu adam!" diye sızlandı Yunus için. "Bensiz hiçbir şey yapamıyor. Hastaları eritmeyi bile beceremedi bak!"

Dudaklarımı sarkıttım. Sanırım evlilik de içine girince

pek iyi bir şey değildi. Sare'nin sorumlulukların altında ezildiğini gözlerinden bile okuyabiliyordum. Derin bir nefesle omuzlarımı kaldırıp indirdiğimde mahzun mahzun eşyalarımı toplamaya gittim. Kaşe, önlük derken toplanmam neredeyse bir saati bulmuştu. Sare ile konuşmadan önce sinirliydim ama şimdi nedense sadece üzgündüm. Bir hüzün çökmüştü kalbime.

Ufak bir koli yardımıyla topladıklarımı bagajıma yerleştirdiğimde, arabamı çalıştırmadan önceki ilk işim babamı aramak oldu.

Babama sinirli dahi olsam yine de onunla konuşmamın sınırını her zaman korurdum. Ben ne kadar fevri bir yapıda olursam olayım, asla anne babasına sesini yükselten birisi olmamıştım. Babam gözlerimin önünde annemi defalarca üzmüş olsa bile...

Telefon defalarca çaldı ama babam açmadı. Ben pek pes edecek gibi değildim. En azından konuşarak dahi olsa bana bu durumu açıklamalıydı. Telefonu ısrarla çaldırmaya devam ettim.

En sonunda telefon açıldı.

"Alo?" Genç bir kadının sesiydi cevaplayan.

"A... Alo? Yanlış mı aradım? Babamı aramıştım ama?"

Babam şu anda ameliyatta filan mıydı acaba?

"Hmm... Baban banyoda tatlım. Sen ısrarla arayınca ben de açtım, belki önemli bir şeydir diye..."

Şaşkınlıktan dilim lal oldu. "Tatlım derken? Sen derken? Siz kimsiniz hanımefendi? Babamın telefonunun sizde ne işi var?"

"Hmmm... Sanırım biraz yanlış anladın. Ben zaten babanın asistanıyım ve genelde gerekli telefonlarını ben açıyorum."

Yanlış anlamamıştım. "Ha..." dedim gayet gevşek. "Babamın metresisin yani. Anladım. Otuz yıllık eşi bu zama-

na kadar açmamıştır onun özel telefonlarını. Kendine bir mevki edinmek için telefondan daha fazlasına ihtiyacın var TATLIM." Onunla aynı tonlamayla konuşup telefonu hırsla suratına kapattım.

Kendi derdim yetmezmiş gibi bir de kendi sorunlarımı halletmek adına dahi hareket ettiğimde bana başka bir sorun merhaba diyordu. Şimdi bunu anneme anlatsam bu onu sadece daha çok üzerdi, bu yüzden bunu anneme anlatmam doğru olmazdı.

Bazen sevdiklerin için susardın, göz göre göre ihanete uğradıklarını görsen bile...

Gerçi bu durum annemin bilmediği bir şey değildi. Sinirle nefes verdim. Hırsla elimdeki telefonu avucumda sıktım. Hızla çantamdaki ikinci telefona uzandım.

"'Beni ara.'ymış. Yap böyle siktirik siktirik haltları... Biliyorsun sonra tabii seni arayacağımı! Aman neyse ya!"

Sinirle Akın'ın arkasından söylendim, ardından telefonu çantama tekrar fırlattım. Şimdi arabada kullanırken konuşmama mukayyet olamayıp kaza bile yapabilirdim.

Asabım bozulmuştu. Bir de bu sinirle konuşursam ellerimi direksiyondan ayırabilirdim, fren yerine gaza basabilirdim. Yol boyunca kendi kendime kurulduğum Akın'ı eve gittiğimde aramadan önce irite edici bir sesle telefonda ona cırlamamak için birkaç derin nefes aldım verdim... Çünkü muhtemelen telefonda açıp ağzımı, yumacaktım gözümü. Hayır, bir de daha bir gün geçmeden Akın'ı arayacak olmak bana daha çok koyuyordu.

Hızla çevirdim numarasını. O da zaten kalbimin çok da atmasına izin vermeden ikinci çalışta açtı.

"Alo?" dedi erkeksi sesiyle, ben daha konuşmadan önce atılarak.

"Ne yaptın sen Akın?" dedim sakin fakat bir o kadar da soğuk bir sesle.

"Ne yapmışım?" dedi düz ve rahat.

"Sen biliyorsun bence ne yaptığını! Sen ne halt ettiğini gayet iyi biliyorsun Akın!" Sakinliğim de buraya kadardı işte...

"Ooo..." dedi mübalağalı bir dalga geçişle. "Efsun şimdi ben senin gözünde nefes alsam hatalıyım da sen tam olarak hangi hatamdan bahsediyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle Akın? Daha dün bir, bugün iki! Sen ne yaptığını gayet iyi biliyorsun. Senin benim hayatıma karışmaya ne hakkın var? Senin benim çalışma hayatıma karışmaya ne hakkın var? Senin ne haddine ya bana müdahale etmek?"

Sesim zapt edemediğim bir biçimde gitgide yükseliyordu.

"Ha, o mesele..." dedi Akın nihayetinde anlamış gibi. Tamamen salağa yatıyordu şu an.

"Yaa... Aynen tam da o mesele Akın." Sinirle gülerek başımı aşağı yukarı salladım. "Aynen aynen, o mesele! Bak bir de yapıp yapıp unutman gerçekten takdire şayan! Ama nasıl yapabildin bunu, gerçekten merak ediyorum! Hangi yüzle pardon! Pardon, pardooonn... Yanlış oldu, sende yüz yoktu. Doğrusu şu: Hangi yüzsüzlükle yapabildin bunu? Nasıl gelip de benim tayin işime kadar karışabildin?"

"Efsun!" dedi hafif bir hiddetle ikaz edercesine. "Önce bir laflarına dikkat et istersen!"

"Aaa... Tabii komutanım. Emredersin!"

"Emretmiyorum, ikaz ediyorum. Bir kere seni askerî hastaneye aldıran ben değilim. Buradan bir başlayalım..."

"Aaa, askerî hastane olduğunu bilmen peki? Konuyla tamamen alakasız olduğundan sadece vahiy yoluyla mı gerçekleşti şu an bunu bilmen?"

"Alakam yok demedim. Böyle bir gücüm yok, bunu yapan ben değilim dedim. Seni bu hastaneye aldıran ben olmadığım gibi kurumlar arasında geçişini yapan da ben

değilim. Ama merak ettiğin buysa söyleyeyim, evet, babanla güvenliğin hakkında konuşan ben oldum. Çünkü sen ne işin vardı da buralara kadar geldin, bilmiyorum ama ben senin öyle alelade bir şekilde hastanede çalışmana izin veremem!"

"Sen?" diye fısıldadım sesim sinirden çıkmakta dahi zorlanırken. "İzin veremezsin? Sen izin... Veremezsin?" Sinirden çok şaşkınlık içerisindeydim. İzin veremezmiş! Aman Allah'ım, bana izin veremezmiş!

"Hah!" dedim bir anda kısa bir kahkahayla. Gerçekten kafayı yemek üzereydim. Yedi sene sonra gelmiş, bir de bana izin veremezmiş!

"YA, SEN KİM OLDUĞUNU SANIYORSUN DA BENİM ÇALIŞTIĞIM YERE KARIŞIYORSUN YA! ANAM, BABAM DÂHİ KARIŞAMAZ BANA!"

"Efsun..." dedi çenesinin kasılı olduğunu telefondan dahi anladığım bir ses tonuyla. "O sesinin tınısına dikkat et! İzin veremem derken seni düşünüyorum, seni yönetmeye çalışmıyorum. Ayrıca sen, babam karışamaz diyorsun ama zaten baban seni aldırmadı mı o ilçeden merkezdeki hastaneye? Eee? Şimdi de babana ben güvenlikle ilgili sıkıntılardan bahsettim, yine kendisi uygun olan bir şekilde seni böyle aldırdı. Bununla ilgili bir sıkıntın varsa babanla konuş, benimle değil."

"Haaa... Kaçıyorsun bir de yani? Topu bana atma der gibi kaçıyorsun!"

"Saçmalama Efsun! Ne kaçacağım? Senin güvenliğini düşünüyorum ve bu konudaki endişelerimi babana ilettiğimi direkt söyledim sana zaten!"

"Ne güvenlik sorunundan bahsediyorsun Akın ya! Ne güvenlik sorunu? Sare var orada, Yunus var, bir sürü doktor var! Ne yani hepsinin güvenliği mi tehlikede? He? Cevap versene? Yani ben oradan askerî hastaneye geçeceğim ve mükemmel, muhteşem bir güvenlik çem-

berinde mi olacağım? Ya sen neyin kafasını yaşıyorsun?"

"Sare, Yunus ya da bilmem ne diğer doktorların hayatında ben yokum ama senin-..."

"Bir dakika, bir dakika! Ne! Ne? Ne? Sen şimdi sakın bana senin hayatında ben varım deme! Duydun mu? Sakın ama sakın, bana şimdi kalkıp da ben senin hayatında varım deme!"

"Of, Efsun..." Derin bir nefes verdi. Öyle içli nefes vermişti ki sanki telefon bile titreşti. "İster kabul et ister etme. İster al ister alma... Ama ben senin hayatında varım. Duydun mu? Varım. Ve senin canın ne benim ne de baban için tehlikeye atılabilecek bir risk değil. Anlatabiliyor muyum? Sen kendini düşünmesen de ben seni düşüneceğim."

"Sen beni düşüneceksin, öyle mi?" Sesim öyle kısılmıştı ki boğazım yanıyordu. "Beni sen bunca vakit düşünmedin, bunca vakit beni zerre aklına koymadın, bunca vakit bir kere bile kendini benim yerime koymadın ama şimdi beni düşüneceksin öyle mi? Peki, düşün Akın! Sen beni düşün, senin Allah belanı versin ama sen beni düşün, e mi?"

Akın sinirle, "Efsun!" dediğinde daha fazla konuşmasına izin vermeden telefonu suratına kapattım ve koltuğa fırlattım. Ah şu koltuğun dili olsa da konuşsaydı. Üzerinde hâlâ viski lekeleri vardı.

"Allah'ım ya!" Sızlanarak iki elimi de yüzüme kapattım. Bu kadar da söz sahibi olamazdı. Bir anda gelip hayatımı, elindeki bir oyuncağa çeviremezdi. Telefon tekrar çalmaya başladı. Göz ucuyla baktığımda tekrar Akın arıyordu. Sinirle soludum ama inat etmiştim, açmayacaktım. Tekrar aradı, yine açmadım. Üçüncü çalıştan sonra dayanamadım ve derin bir soluk verip hışımla telefona uzandım.

Parçalamak ister gibi açtığım telefona, "Ne var?" diye sinirle cevap verdim. "Ne var? Ne?"

"Niye suratıma kapatıyorsun sen bu telefonu?" Sanki normal bir durumdaymışız gibi bir de hesap soruyordu

beyefendi! Sert ve tok sesi en az benim kadar kızgın olduğunun işaretiydi.

"Neden? Saygısızlık olarak mı algıladın Sayın Akın Bey? Aa, pardon! Komutanım! Saygısızlık mı olarak isimlendirdiniz bunu? Şahsen saygı konusunda herhangi bir ihtisasınız varsa bununla ilgili ilk olarak benim hastanemden, benim rızam dışında, benim bambaşka bir yere görevlendirilmiş olmamı ele alabilirsiniz mesela."

"Efsun, birincisi suratıma telefon kapatma. Şurada adam gibi konuşuyoruz. Burada bu kadar hırçınlık yapacak bir şey yok. Sonuçta bir kere sütten ağzı yananın yoğurdu üfleyerek yemesinden daha doğal bir şey olamaz. Sen bir kez gece kaçırıldın, değil mi? E dolayıs-..."

"Ne, ne dolayısıyla, ne? Dolayısıyla beni gelip merkezdeki hastaneden de mi kaçıracaklar? Bu zamana kadar oradan kaçırılan kimse olmamış Akın? Niye beni kaçırsınlar?"

"Sen oradaki herhangi birisi değilsin çünkü Efsun."

"Düne kadar ben oradaki herhangi biriydim Akın. Ama sen gelir gelmez benim tüm düzenimi bozdun, yerle yeksan ettin. Hem içeriden hem de dışarıdan görünüyor bu etkilerin. Bunu yaptın bana!"

"Evet, yaptım!" diye bağırdı bir anda Akın, hem de hiç ummadığım bir şekilde. "Yaptım! Allah kahretsin beni ki uzak duramadım ve gelip senin hayatına girdim! Bunca vakit uzak kalmışken şimdi ne sikim vardı da geldim, girdim senin hayatına? İnan bilmiyorum ama sonuç olarak girdim Efsun! Ben artık senin hayatındayım ve bundan sonra da ne hâli varsa görsün deyip şansa bırakamam! Bunu ister güzellikle ister zorla kabul edersin, orası sana kalmış. Öyle ya da böyle kabul edeceksin çünkü."

Birkaç saniye sessiz kaldım, duyduklarımla gözüm dolar gibi oldu. Ardından kısık sesim çatallanarak döküldü dudaklarımdan. "Sen... Benim... Hayatıma giremezsin Akın! Sen benim hayatımda bir yer teşkil etmiyorsun-..."

"Tamam, etmiyorum anasını satayım! Yer mer etmiyorum lan! Varsın olsun, sen farz et ki Akın benim kapımdaki köpekten farksızdır de kendi kendine! Ama o görevlendirmen, o askerî hastaneye çıktıysa, oraya git Efsun!"

Bir an duruldum ve bir iki nefes aldım sakinleşmek adına. "Ya gitmiyorum dersem?"

"O zaman istifa edip İstanbul'a dönebilirsin." dedi düz ve rahat bir şekilde.

Çıldırmamak elde değildi. Gerçekten çıldırmamam bir mucizeydi.

"He seçim de sundun bana şu an? Pardon? Sen benim yerime mi okudun tıbbı? Ya da sen ben tıp okurken yanımda mıydın? Bir de alternatif sunar gibi istifa et diyorsun bana!"

"Efsun, şu an boşuna cebelleşiyoruz seninle... Gelince konuşuruz." Resmen beni geçiştirmek istiyordu hatta geçiştiriyordu!

"Gelince derken? Kimden izin aldın da nereye geliyorsun sen Akın?" Sesim yüksek çıkmasa bile sabrımın sonunda olduğum barizdi.

"Hakkâri'ye geliyorum Efsun. Ankara'daydım, şimdi çıktım yola. Hakkâri'ye geliyorum."

Hızla konuşuyordu. Sanki o da sinirlenmemek için kendini zapt ediyor gibiydi. O an aklımda oluşan soru Ankara'da ne işi olduğuydu. Belki de ana karargâhı Ankara'daydı ve göreve oradan gidiyordu. Ama dün sabahtan beri buradaydı, bu kadar sürede göreve gitmiş olabilir miydi ki?

"Tamam mı Efsun?" diye sordu ben düşüncelerimin arasına dalıp sessizleşince.

"Kapatıyorum." dedim net bir sesle.

"Geleceğim Efsun." Daha çok boğuk bir fısıltıyla konuşmuştu. Bu fısıltı bir izin almaydı aslında. Sesinin tonundan gelmek için yalvaracak derecede olduğu aşikârdı. Belki de

o da sadece benim gibi teninin susuzluğuna söz geçiremiyordu. Onun gibi boğuk bir fısıltıya kapılmadı sesim. Ben daha çok sert durmam gerektiğini düşünüyordum ki bu elimde olan bir şey değildi. Çünkü Akın daha bugün hayatımı çarkıfelek gibi çevirmişti. İflas gelen tarafımla konuştum.

"Sakın camdan girme evime!"

Akın'ın telefona vuran ani nefesinden kıkırdadığını anladım. "Tamam." dedi flörtöz bir sesle. Resmen bana yürüyordu. Vaktiyle bana yürümesi için kendimi gerçek anlamda dağa taşa vurduğum adamın şu anda bana yürüyor olması gururuma dokunuyordu. Yutkunduğumda bu gururumdan ona tamam diye karşılık bile veremedim ve hızla kaçarcasına bir sesle, "Kapatıyorum." deyip yine Akın'ın suratına kapattım o telefonu. Muhtemelen iyi bir küfür savurmuştu ardımdan.

Koltuğa yığıldığımda erken geldiğim için gün içinde evde olmamın getirdiği rehavetle ayaklarımı uzattım ve bir süre sonra olduğum yerde mayıştım.

Gözlerimi kapattığımda uyku çok geçmeden ele geçirmişti beni. Dalga dalga yayıldı ruhuma ve bedenime uyuşukluk. Gündüz uykusunun tadı bambaşkaydı. Gerçi uyandığında tam o akşamüstüne denk gelen saatteysen başın çatlayana kadar ağrımış oluyordu. Güneşin battığını hafif araladığım gözlerimden anladım ama uyku öyle tatlı gelmişti ki devam ettim uyumaya. Muhtemelen gece uykusuz kalacaktım, uykumu yanlış yönde kullandığım için ama uyku da nefsani bir istekti, insanın karşı koyamayacağı kadar tatlıydı. Ben de karşı koymadım ve tatlı tatlı devam ettim uyumaya. Ufak bir muzla yaptığım kahvaltıyla duruyordum. Fazlasıyla açtım ve uyurken bile karnım guruldamıştı ama yine de gerinerek uyumaya devam ettim.

Ufak bir takırtı duydum. Yine de uyumaya devam edecektim. Fakat çok geçmeden kulaklarımı yırtan şangır diye

tiz bir ses gelince aniden aklımı yitirmiş gibi çığlık atarak doğruldum olduğum koltukta. Tam, "İmdat!" diye bağıracaktım ki mutfak kapısından Akın başını uzattı. "Uyandın mı?" Gayet rahat ve sakindi.

"Yuh..." diye uyku sersemi bir hâlde belli belirsiz mırıldandığımda, beni asıl şok eden Akın'ın bu fazla fazla olan rahatlığıydı.

"Ses için kusura bakma. Bardak kırıldı. Aslında senin bardağın birini kaşıklığa koyabileceğini düşünmemiştim. Bundan kaynaklı bir kırılma oldu ama sıkıntı değil, nazar çıkmıştır." dedi. Sözlerinin sonunda bir de utanmadan göz kırptı.

Hayretle soludum, ağzım açık kaldı. Bu rahatlık? Hayır, yani gerçekten bu rahatlık? Nasıl, neden ve niçin? Kesin beni daha fazla çıldırtmak için yapıyordu.

Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, esmer tenini bir miktar da olsa göz önüne serecek şekilde ilk üç düğmesi açıktı. Gömleğin kollarını intizamlı bir şekilde dört beş kat kıvırmış ve damarlı bileklerini ortaya çıkarmıştı. Parmaklarındaki su damlaları mutfakta bir şeyler yaptığını belli ediyordu.

"Sen..." dedim şaşkınlığımı daha üzerimden atamadan. "Sen, benim evime... Yine! Sen, yine benim evime camdan mı girdin! Ben sana demedim mi bir daha camdan girme diye!"

Bunu diyeceğimi zaten biliyormuş gibi gayet sakin karşıladı tüm bu cırlamalarımı ve başparmağıyla arkasını gösterdi. "Aslında teknik olarak kapıdan girdim..."

Gözlerimi kısarken kaşlarımı çattım. *Teknik olarak kapıdan girdim* demesi bir şeylerin yine normal seyrinde ilerlemediğini gösteriyordu.

"Kapıyı kapatıp da içeri girdiğime emin..." Daha sözümü tamamlayamadan Akın mübalağalı bir ses tonuyla takdir etti beni.

"Evet. Aferin! Takdir ettim Efsun... Kapıyı açık unutup evde bu şekilde bomba patlasa uyanmayacak derecede sızsaydın emin ol çıldırırdım! Ama şükür ki kapını kapatmayı unutmamışsın." Bana resmen çocuk muamelesi yapıyordu. Hayır, acaba Akın beni hâlâ daha on sekiz yaşında filan mı sanıyordu?

"Sen... Sen ne saçmalıyorsun ya? Hayır, bir de çıldırırmış açık unutsammış... N- Ne... Ne diyorsun sen ya? Sen benim evime nereden girdin be adam?"

Kapıdan kovsam bacadan girerdi. Eminim. Ama yine de gene ne haltlar ettiği benim için büyük bir merak konusuydu. Gerçekten merak ediyordum, sınırları ne denli ve nerelere kadar uzanıyordu.

"Kapıdan girdim dedim ya güzelim..." dedi en yumuşak sesiyle, üstüne bir de bana göz kırptı.

Gözlerimi kıstım, sinirle bağırmak istedim ama hayır, daha erkendi. Şimdi bağırmamalıydım. Kısık bir sesle tükürür gibi tısladım.

"Sakın bana, benim anahtarımı kopyaladığını söyleme! Sakın!"

Kaşlarını kaldırdığında derin bir nefes verdi, bunu da değerlendirir gibi bakıyordu.

"Açıkçası..." dedi düşünür gibi. "Buna pek fırsatım olmadı Efsun. Yoksa eminim ki bu dediğin daha temiz bir yöntemdi." Düz sesi beni iyice çileden çıkarıyordu. Korka korka da olsa kısık tıslamamla sordum.

"Peki, daha temiz olmayan o pis yol ne Akın?"

Akın önce sırıttı, ardından arka cebinden bir metal sesi eşliğinde klipsli birkaç parça çıkardı. Klipsli demir parçalar Akın'ın parmaklarının ucunda havada salınırken gözlerimi kıstım. Bu neydi? Ne gösteriyordu bu bana? Hâlâ anlamadığım için başımı öne uzatmış, kısılmış gözlerimle sallanan o şeyin ne olduğunu algılamaya çalışıyordum.

Benim anlamadığımı anlayan Akın, sırıtan yüz ifadesiyle ekledi.

"Maymuncuk!"

Bir an hâlâ anlamadım. Ama sadece bir an... Ardından gözlerimi kocaman açtım. "Hayvan!"

"Hayır." dedi alınmış gibi. Onun bu dediğime alındığını sandım bir an ama meğer o da beni dalgaya alıyormuş. "Maymun değil, maymuncuk!"

"Allah seni kahretsin Akın, bana bir de mal muamelesi yapma! Bana gelince ben yalancı, düzenbaz oluyorum ama sen, benim evime maymuncukla çete gibi sızabiliyorsun."

Akın yüzyılın masumu gibi başını iki yana salladı. "Benim değil, tamamen senin ötmeyen zilinin suçu." O kadar rahattı ki bir de umursamazsa omuzlarını silkti.

"Zilimin derdi seni mi gerdi Akın! Zili çaldın çaldın, açılmıyorsa o kapı, siktir olup gidersin. Eline maymuncuk alıp o eve girmezsin Allah'ın cezası!"

Akın'ın yüz ifadesi ciddileşip, bakışları keskinleşti. "Herhangi bir ev olsa bu dediğin doğru Efsun. Ama eğer söz konusu sensen ve ben bu zile bastığım hâlde senden bir cevap alamıyorsam... Kusura bakma da sen benim bu evi yıkmadığıma dua et. Allah'tan yanımda maymuncuk vardı çünkü ben bu kapıyı o on dakikan sonra kırardım!"

"Pardon? Ne hakla? Bak bak bak bak... On dakika beklerseymiş... Bak bak! Senelerce ortada olmayan adamın kendisinden beklenmeyecek iddialı sözlerine bak sen!"

"Ben seni düşünüyorum Efsun." İşaret parmağını bana doğru yöneltti. "Sen ne söylersen söyle, seni düşünmeye de devam edeceğim."

Burukça güldüm, kısık sesim acıyla çıktı. "Yedi senedir düşündüğün gibi mi?" Sesimden alay ve ima akıyordu. Beni hiç ama hiç düşünmeden, ne hâlde olduğumu bile bilmeden geçirdiği, geçirdiğim, geçirdiğimiz o yedi sene gibi

mi düşünecekti beni? Kenar süsü dahi olmadığım koca bir yoklukta, kara deliğe düşmüş gibi sadece koca bir "yok" olduğum o yedi sene gibi mi düşünecekti beni?

Akın gözlerime dik dik ve kararlılıkla baktı. "Evet." dedi çok net. "Yedi senedir düşündüğüm gibi düşüneceğim seni. Ne daha az ne daha fazla. Tam yedi senedir seni düşündüğüm gibi yine seni düşünmeye devam edeceğim Efsun. Az olan tek bir şey varsa, o da hasretimdir. Sana olan hasretim, sen yanımdayken dahi dinmeyecek ama şu geçip giden yedi seneye kıyasla içimde daha az olan tek duygu hasretin olacak. Artık ben, sana daha az hasret kalacağım Efsun."

Gözlerim ona yenilmeyi reddetti. Sevişi yalandı, seviş-meleri gerçek. Yalanlar acıydı, gerçekler haz dolu... Haz dolu her an ise koca bir yalan. Koca bir yalana saplanmayı tercih ediyordum, edecektim de...

Her ne kadar sözleri yüreğimi ısıtmaya ant içmiş gibi bir bir dolsa da içime, bunlardan zerre etkilenmemiş gibi donuk ve bomboş baktım yüzüne.

"Geçen kırdığın tabağı temizlemeden gitmişsin. Şimdi mümkünse kırdığın o bardağı temizle lütfen." Sesim soğuktu.

"Geçen tabağı ben değil, sen kırmıştın. Temizlerdim, yine de problem değildi benim açımdan ama acil çağırıldığım için çıkmak zorunda kaldım." Yavaş yavaş konuşmuştu.

Bu da gösteriyordu ki belki de gitmeyecekti. Göreve çağırıldığı için gitmişti. Ama yine de bir not bari olsa bırakabilirdi...

Hâlâ beklenti içinde misin Efsun? Salak mısın Efsun? Ne kadar beklenti o kadar hezimet demek, hâlâ öğrenemedin mi Efsun? Nereye gittiyse gitti, seni ilgilendirmez.

"Her neyse..." dedim ilgisiz bir şekilde. Parmaklarımla ağrıyan şakaklarıma hafifçe masaj yaptım. Ayaklarımı kol-

tuktan sarkıtmış Akın'ın, muhtemelen ben uyurken üzerime örttüğü battaniyeyi itekledim.

Akın benim bu ilgisizliğimi izledi dik ve keskin bakışlarıyla. Hayır yani ne bekliyordu? 'Aman Allah'ım Akın beni düşünüyormuş.' diye havalara uçup tören alayı gibi ortalığı birbirine katmamı mı? Bazı özürlerin kıymeti olmazdı, çok geç kalındıysa... Bazı sevgilerin kıymeti olmazdı, çok geç kalındıysa... Bazı önemseyişler bu şekildeki önemsizmiş muamelesine mahkûmdu, özellikle yıllardır kenar süsü gibi yaşamaya mahkûm bırakıldıysa...

Elimi yüzümü yıkadığımda içerideki cam parçalarını faraşa topladığını duyabiliyordum. Havluyla kurulamadan nemli yüzümle çıktım lavabodan. Akın da yüzüme bakmıyordu. Yüzüme bakmayacaksa ne bok yemeye buraya gelmişti anlamıyordum. "Niye geldin?" dedim ondan önce davranıp buz gibi sesimle mutfağa girerken.

"Geldim..." dedi kollarını kavuşturup kalçasını tezgâha yasladı. Var mı itirazın der gibiydi vakur tavrı. İtirazdan çok alayına isyan durumundaydım ben.

"Hmmm..." Su ısıtıcıda kendime sallama çay yapmak için su ısıttım. "Peki, niye geldin? Seks yapamayacak kadar yorgunum. Seni görmek istediğimi veya bir işime yarayacağını sanmıyorum." Sesim buz gibiydi. Hiç yüzüne bakmadan kendime çay yapıyordum.

Gözlerini sabreder gibi yumdu, başını benden başka yöne çevirip dertli ve uzun bir soluk verdi. "Konuşuruz dedik ya telefonda?" dedi asi bir sesle. Dilini ağzının içinde gezdirdi.

"Ne konuşacağız Akın?" Ona hiç bakmadan ısınan suyu yeşil çayın üzerinde gezdirdim. Aslında şu an sinirliydim, papatya çayı daha iş görürdü. "Hayatımın içine sıçtın, sıçmaya da devam ediyorsun işte. Ne konuşacağız?" Elimi burnuma götürüp sıkıntıyla ovaladım. "Olan oldu zaten ama madem yapacaksın böyle emrivakiler, bari önce-

sinde bana haber ver. Bak artık hani senin zaten empatiden yoksun olduğunu ben fazlasıyla anladım ama bir haber ver ya..." dedim en sonunda ona baktım sitem eder gibi.

"Anlamıyor musun Efsun? Yapmak zorundaydım. Yapmak derken dediğim gibi ben yapmadım ama babanla güvenliğin için konuşmak zorundaydım. Sen ne bok yemeye ta buraya, Hakkâri'ye geldin bilmiyorum ama ben seni korumak zorundayım. Madem geldin, olduğun her yer ekstra korumalı olacak!"

Şaşkınlıkla soludum. "Ne bok yemeye Hakkâri'ye mi geldim? Pardon? O ne demek şimdi? Buraya gelen binlerce doktor var!"

"Yapma Efsun..." dedi. Alayla güler gibi başını savurdu. "Senin nasıl bir kadın olduğunu gayet iyi biliyorum ben! Burada Akasya, Cevahir gibi alışveriş merkezleri bulamazsın! Saçın için bile kuaföre gitsen Nişantaşı standartları ararsın sen burada! Ben seni bilmiyor muyum sanki?"

Kendimi geriye çektim. Sinirle sıcak çay dökülmesin diye bardağı tezgâha bıraktım. "Ne biliyorsun sen ya? Beni biliyormuş! Hadi canım oradan! Sen yedi senedir benim hayatımda yoksun. Ondan önce de zaten varlığımın bile farkında değildin! Ne biliyorsun? Ne? Ne? Ne bilebilirsin ki sen benim hakkımda?" Sinirle sarf ettiğim tüm bu sözler hızla dökülüyordu dudaklarımdan.

Gözlerime baktı aynı egolu tavrıyla. Ben sinirlendikçe Akın kazanıyordu sanki. Ben sinirlendikçe inadına sakin kalıyordu, haklı olan ben olmama rağmen.

"Bağır, çağır. Beni suçla. İstediğini yap Efsun ama ben, senin iyiliğini düşünmekten vazgeçmeyeceğim. Yemek hazırladım, istersen önce yemek yiyelim. Ondan sonra konuşuruz."

Kollarımı kavuşturdum, hazırladığı askerî nizamı bariz masaya baktım.

"Ne yesem bu sinirle boğazımda kalacak zaten Akın. Bu sinirle bana yemek hazırlamak yerine en azından bir özür dileyebilirdin. Benim iznim olmadan benim hayatıma müdahale ettiğin için en azından bir özür ya... Bir özür! Bana fark etmez, ben her yerde doktorum, her yerde baktığım insan benim. Hastane fark etmez hatta bırak bir hastaneyi, mekân, ülke bile fark etmez. Ama burada benim asabımı bozan şey, senin bunu sadece ve sadece kendi üstünlüğünü kurmak için yapman!"

"Hmmm..." Kaşlarını havalandırdı Akın. "Ondan mı baban seni ilçeden merkeze aldırdığında bu kadar hır gür çıkarmadın ama şimdi baktın, işin bir ucunda ben varım. Bu seni çileden çıkardı öyle mi? Bu mu seni rahatsız eden kısım? Sen benim varlığımın senin hayatında olmasından mı rahatsız oluyorsun?"

Gözlerimi Akın'ın gözlerinden hiç çekmedim ve salt bir sesle, en net cevabı verdim.

"Evet."

Aslında tek sebep bu değildi. Ben buraya Sare ve Yunus'tan ayrılmamak için mutlu ve huzurlu bir yaşam için gelmiştim. Hatta pardon, daha doğru bir tabirle kaçmıştım. Anne ve babamın bitmek bilmeyen olayları, abimin babamla olan iki düşmandan farksız kavgaları beni neredeyse değil ülkenin bir ucu, dünyanın bir ucuna götürecek hâle getirmişti.

"Tamam o zaman." dedi tok bir sesle. "Ben daha çok hır gür çıkaracağın şeyi sana söylemedim. Bence sen onu da bir duy. Ondan sonra toplu patlarsın. Ha?" İnadına bir tebessümle göz kırptı bana.

Donup bakakaldım ona. Benden hiçbir çekincesinin olmadığını fark ettim. Tek bir çığlığımla bu koca dünyayı yıksam, bundan dahi zerre çekinmeyecekti.

Dudaklarım aralandığında ne diye bile soramadım. Aval aval Akın'ın yüzüne bakıyordum.

Akın'ın dudakları gerginlikle inceldiğinde yutkundu ve net sesi hızla duyuldu.

"Burada da kalamazsın."

"Ne?"

"Bu evde kalamazsın Efsun..."

"Ama kalıyorum Akın?" Sinirle güldüm. Hani ne yapabilirdi ki? Beni omzuna atıp, 'Hadi başka yere.' diyecek hâli yoktu. Emir demiri keser mantığıyla bakanlıktan kararname çıkarmışlardı ama oturduğum eve karışacak bir devlet yasası yoktu. Zorla beni, benim evimden kovacak hâli yoktu.

"Akın yemin ederim..." Sinirle sırıtmaya başladım. "Şimdi hemen polisi arar, senin görevi kötü kullanarak beni taciz ettiğini, evime girdiğini söylerim! Yapamam sanma, yaparım! Eğer kalkıp bana bir de zorla evimi de değiştirmeye mecbur kalacağımı sanıyorsan..." Usulca Akın'a iyice eğildim. "Bir güzel avucunu yalarsın!"

Akın ifadesiz bir çehreyle bana baktı. "Yalamayı tercih edeceğim yerler bende değil, sende..." dedi düz bir sesle. Yutkunmayı unutmuş bir hâlde bakakaldım ona. "Ve evet... Sen bu evde değil, çalıştığın hastaneye uygun olarak askerî lojmanlarda kalacaksın! Giren çıkan, sana yaklaşan kuşunun dahi denetim altında olacağı askerî lojmanlarda kalacaksın. Bu bir teklif değil, tam da dediğin gibi mecburiyet!"

Sinirden kıpkırmızı oldum. Ellerim hırsımdan titrerken yükselen sesime mukayyet olamadım. "SİKTİR GİT EVİMDEN! LANET OLASI, NEREDEN ÇIKTIM KARŞIMA!"

"Birlikte gideceğiz Efsun." diyen Akın, sanki ona hiç bağırmamışım gibi sakindi. "Önce yemek yiyelim, sonra sen kişisel eşyalarını topla. Büyük parçaları sonra aldırırız..."

"AKIN, DEFOL GİT EVİMDEN! HEMEN!"

Sabır der gibi başını savurdu. Ne dersem diyeyim olmuyordu, hâlâ bir duvara konuşuyor gibiydim.

"Yemek yiyoruz, sonra da gerekirse eşyalarını ben topluyorum ve gidiyoruz buradan." Sesi altında bir çalışana emir verir gibiydi.

"Ya? Öyle mi?" dedim Akın'a doğru eğildim. "O sikik yemeğini ye ve ben dönene kadar da bu evden siktirip gitmiş ol Akın!" İşaret parmağımla defalarca kurduğu masayı gösterdim.

Benim ne demek istediğimi anlamaya çalışan Akın'ın yüzü kasıldı.

"Ben, bu evden siktir olup gidiyorum Akın! Düşündüm de senin gibi bir megalomanla seks arkadaşı olmaya çalışmak bile kocaman bir hataydı! Sen o kurduğun sofrada, o sikimsonik egonla sakin sakin yemeğini ye ve sonra da ben dönene kadar bu evden siktirip gitmiş ol!" Bağırarak bitirdiğim cümlemden sonra vakit kaybetmeden çantama doğru koşmaya başladım.

"Efsun..." dedi. Sesi sızlanır gibiydi. Hiç kıpırdamamış, kavuşturduğu kollarını bile çözmemişti. Sadece sızlanıyordu. Onun gözünde gitmeye çalışarak sadece trip atıyordum belki de. Çantamı alıp kapıya ulaştığımda gerçekten gidiyor olduğum belki de o anda ancak dank etti kafasına.

"Efsun nereye?" dedi bu sefer daha yüksek sesle.

"Ne bu şimdi Efsun!"

Arkamdan geldiğini sert adım seslerinden anlayabiliyordum. Kapıyı kapatma ihtiyacı bile hissetmeden salık saçlarım hatta yüzümdeki hâlâ kurumamış olan su damlaları savrulurken hızla inmeye başladım apartmanın merdivenlerinden. Ben hızla merdivenlerin sonuna geldiğimde, aslında istese Akın beni çok kolay yakalayabilirdi. Fakat ona göre kaçacak bir yerim yoktu benim. Hatta ondan başka çarem de yoktu. Bundan ağırdı hareketleri. Çok da yırtınmıyordu. Yalvarmıyordu mesela. Hâlâ gururlu, hâlâ minnetsizdi. Ben merdivenin sonundayken, Akın daha merdivenlerin başındaydı.

"Efsun nereye gittiğini sanıyorsun?" Hâlâ tahammülü olmayan bir şekilde sızlanıyordu.

"Bana adam gibi bir açıklama yapacağını sanarak yanılmışım! Her zaman senin hakkında yanıldığım gibi yine yanılmışım Akın!" diye bağırdım başımı merdivenlerin yukarısına kaldırıp. Bir yandan Akın'a bağırıp bir yandan da merdivenleri süratle inmeye hatta ikişer üçer atlamaya devam ediyordum. Benim hızlandığım sırada Akın da hızlandı. "Tek yanılan sen değilsin, emin ol Efsun! Ben de senin bu durumu daha olgun karşılayacağını düşünerek yanılmışım! Hâlâ çocuk gibisin!" Merdivenlerin aşağısına doğru yüksek sesle bağırdı

Sinirle başımı, Akın'ı göremeyecek olsam da yukarı çevirdim. "Pislik..." diye tısladım onun bu dediğimi duyup duymamasını zerre önemsemeden. Benim için bu konuşma burada tamamen bitmişti. Akın'ın daha yüzüne bile bakmayacaktım. Bunun için geç bile kalmıştım. Daha da hızlanarak kalan son merdivenleri de koşa koşa indim. Sanırım bu düşüncemi anlayan Akın da tüm askerî tecrübesiyle basamakları es geçip direkt üst merdivenden alt merdivene atladı. Kadınların konuşmayı bitirdiyse ilişkiyi de bitirdiklerini anlayabilecek kadar tecrübeliydi demek ki!

Neredeyse bir kat merdiveni tamamen bitiren atlayışıyla beni yakalaması an meselesiydi ki aniden telefonu çaldı. "Siktir! Çalacak zamanı buldun! Şimdi de kimse kim!" diye arkamdan bir küfür savurdu telefonuna. Adım seslerinin hatta soluğunun kesilmesinden gelen telefonun ciddi olduğunu anladım. Sanırım açmak zorundaydı. Yürümeyi bile bırakmıştı Akın. Ben de fırsat bu fırsat hızımı arttırıp ondan kaçmaya başladım.

Merdivenleri tamamen bitirip apartmanın kapısını açtığımda, "Söyle!" diyordu telefona Akın. Apartmanın kapısını hiddetle kapatıp sokağın başına park ettiğim arabama doğru koşmadan fakat yine de hızla yürümeye başladım.

Sokağın yarısına geldim ki arkamdan Akın'ın tüm sokağı inleten, "Efsun!" diye gürlemesi geldi.

Gözlerimi devirdim, ardıma bile bakmadım. Çantamın kulpunu sıkıp arabama doğru yürüdüm. Ne demişti Can Yücel, "Değerinizi bilmeyen insanlar için boşa mücadele etmeyin, onları layık oldukları insanlara bırakın ve ardınıza bile bakmayın..." İşte ben de şimdi ardıma bile bakmıyordum.

"EFSUN, GİTMEEE DUUUR!" diye haykırdı Akın ardımdan. Şimdi mi aklı başına gelmişti? Bir zamanlar onun arabasından gözüm yaşlı inişim geldi aklıma. Daha da arttı hıncım, arabama doğru giden adımlarımı hızlandırdım. Arkamdan bağırmaya devam eden Akın, bir taraftan da koşmaya, bağırarak beni uyarmaya ve arabama binmeme engel olmaya geliyordu. O yaklaştıkça ben de koşmaya başladım. Bana karşı zor kullanma ihtimali yoktu ama ne yapar ne eder, o arabaya binmeme engel olurdu.

"EFSUN YALVARIRIM! DUR EFSUN! DUUR!"

Yalvarıyorum, kelimesi Akın'ın ağzından ilk defa bu denli bir haykırış ve acıyla dökülüyordu. İçime bir hançer saplanır gibi olsa da durmadım. Daha demin yukarıda, o mükemmel egosunu okşaya okşaya *ben biliyorum* havalarındaydı, şimdi de götü sıkışınca *Efsun yalvarırım dur* olmuştu...

"EFSUN, GİTME!" diye öyle bir haykırdı ki boğazının yırtıldığını düşünmeye başladım. Bir insandan çok hayvani bir gürlemeyle göğü yırtıyordu. Etrafta ikamet eden herkes merakla ve korkuyla ya camda ya da kapılardaydı. Ara ara şaşkınlık nidaları geliyordu boğuk bir uğultu misali.

"EFSUN SAKIN BİNME O ARABAYA!" diye haykırdığında çoktan arabama varmıştım. Kırmızı arabamın kapısını açtığımda bana neredeyse yaklaşan Akın'ın can çekişirmiş gibi olan sık ve güçlü nefeslerini duyuyordum artık.

Arabaya süratle binip tam kapımı kapatırken tekrar yeri göğü yıkarak bağırdı.

"PATLAYACAK! EFSUN PATLAYACAK! İN!"

Patlayacak lafını duymamla algılamam arasında geçen o saniyeler arabanın anahtarını çıkarmam için yeterliydi. Benim algılamamla insanların algılaması aynı saliseler içinde gerçekleşmişti. Ben daha anahtarı kontağa sokamadan kaçışan insanları gördüm ve benim inmeme bile gerek kalmadan kapım şiddetle sanki yerinden sökülür gibi açıldı.

Akın'ın heybetli bedeninin bedeninim üzerine kapaklandı ve kollarımdan tuttuğu gibi beni kavradı. Her şey çok hızlıydı ve vücudumda yayılan adrenalin katlandıkça katlanıyor, olanı biteni ben daha algılayamadan bedenimin hissetmesini engelliyordu.

Akın beni aniden çektiğinde koca bir çığlıkla savruldum. Keskin ve acı dolu çığlığım benim kulaklarım dâhil her yeri yırtıp geçtiği anda bir çatırtı sesi de beraberinde geldi. Bacaklarımın bir çubuk misali çatırdayarak kırıldığını gelen kemiğin ikiye ayrılış sesinden ve hissettiğim acıdan anladım. Akın beni öyle ani ve öyle fazla bir kuvvetle çekmişti ki gaz ve frene doğru uzanmış ayaklarım daha toparlanamadan gelen bu ters kuvvetin etkisiyle kırılmıştı.

Akın'ın kucağında bir çuval gibi hoplayarak uzaklaştığım sıra kırılan bacaklarım yüzünden acı acı haykırıyordum. Gözyaşları içinde kırılan bacaklarımın acısını tüm bedenimde hissediyordum ki kapısı açık arabamdan daha tam uzaklaşamadan koca bir basınç savurdu bedenimi. Bedenlerimizi... Akın'la birlikte arkadan gelen bir alev topunun bedenlerimizi canavar misali yalamasıyla metrelerce savrulmuştuk.

Kulaklarımı hissetmiyordum. Bedenimi hissetmiyordum. Gözlerim kararmıştı; ölüm, karanlık bir perde gibi çekilmişti üzerime. Tüm ışıkları kapatıyordu.

Etraftan gelen siren sesleri çevre arabaların siren sesleriydi. Sağır olan kulaklarımı ilk delip geçen onların siren sesleri olmuştu. Bedenim parçalanmış betonda yapayalnızdı. Karışık çığlıklar, siren seslerinin arasında sadece bir uğultudan ibaretti. Gözlerimi araladığımda koca bir yangın vardı yükselen. Çevre dükkânların camları parçalanmış, bazı camlarda hâlâ arabamın kırmızı kaporta parçaları saplı duruyordu. Çığlıklar vardı ama etrafta kimseler yoktu. Yanıma gelen kimse yoktu. Yanan arabam dumanlara bürünmüş; kırmızı bir canavar misali capcanlı, harlı harlı yükseliyordu.

Yerde iğreti bir biçimde savrulmuştum ve acıyla sızlayan, incinmiş boynumu oynatmaya çalıştım. Her yerim kırılmış gibiydi. Akın neredeydi? Ben en son onun kucağındaydım. O şekilde savrulmuştuk. Ama şimdi Akın'ı bulamıyordum. Acıyla kıvranan bedenimi oynatamadan sadece başımı oynatarak etrafıma bakmaya çalışıyordum. Bir savaş alanında tek kalmış gibiydim.

Başımı zor da olsa soluma çevirdiğimde Akın'ın parçalanmış bedenini gördüm. Konuşmaya bile mecalim yokken döküldü dudaklarımdan adı: "Akın..."

Bedenimin tüm acısını unutmuş, gözyaşlarımı kanımla karışık akıtırken tekrar titreyerek inledim. "Akın..."

Ağlaya ağlaya inlerken ona doğru gitmek istedim. Ama ayaklarım kırık olduğu için o an bir kez daha acıyla kalakaldım yattığım yerde. Ayağa kalkamıyordum. Ellerimin üzerinde sürüne sürüne gitmeye çalıştım ona. "Akın... Akın ne olur gitme. Akın..."

Kanayan ellerimin üzerinde sürüne sürüne ilerledim Akın'a. Her yer pusluydu, her yerde dumanlar vardı. Kırık bacaklarım bedenimi taşımadığı yetmezlermiş gibi bir de külfet oluyordu ona kavuşmama. Kifayetsiz hâlde sürüklendi ellerimin ardında bedenim. Gıdım gıdım... Milim milim ilerledim, canımın son demine kadar da ilerlemeye

devam edecektim. Ayaklarım yoksa ellerim vardı. Ellerimi kullana kullana gittim onun kanlar içindeki bedenine. "Akın..." dedim hasretle yanan yüreğim yokluğunu bir kez daha yaşamayı reddederken. "Akın yalvarırım gitme, Akın..."

Elim Akın'ın kanlar içindeki bedenine bir parmak ucu kadar dahi olsa dokunduğunda, yanağımı sıcaktan harlanmış betona yapıştırdım. Yüzükoyun yattığım yerden gözlerim kapanıncaya kadar yerde kanlar içinde yatan Akın'ı izledim. Bir parmak ucu kadardı kavuşmamız.

Bir parmak ucum kavuşmuştu ona.

Gözlerime kapanma dedim ama dinlemedi. "Akın..." dedim son kalan nefesimle. Keskin fakat bir o kadar kusursuz çehresine kanlar düşmüş Akın'a baktım gözlerimde kalan son ferle. Savrulmuş ve bir parmak ucuyla birbirine bağlanan bedenlerimiz, sokak ortasında öylece unutulmuş gibiydi. İkimiz de yüzükoyun yatıyorduk o asfaltta. Benim gözlerim kapanıncaya kadar dudaklarımdan sadece onun adı döküldü.

"Akın..."

"Sadece yedi saniye Efsun... Yitip giden yedi senem için bana sadece yedi saniye ver."

"Efsun..." dedi en az nefeslerimiz kadar aheste bir sesle. "Senden hiçbir şey istemeye hakkım yok, biliyorum ama tek bir şey isteyeceğim. Beni buraya göm."

"Ölürsem beni buraya gömsünler Efsun, tam senin bu göğsüne denk gelsin başım. Son nefesimi nerede vermiş olursam olayım, cansız da dönsem, al bu başımı ve yasla göğsüne." Yasla derken gözlerini yumdu, bir derin nefes daha çekti sinemden.

"Ölü deme, cansız deme; hissederim ben. Canım bedenimden çıksa da ben bu kokuyu hissederim. Beni bundan mahrum etme...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-625-7522-50-2

www.parolakitap.com

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
www.parolakitap.com